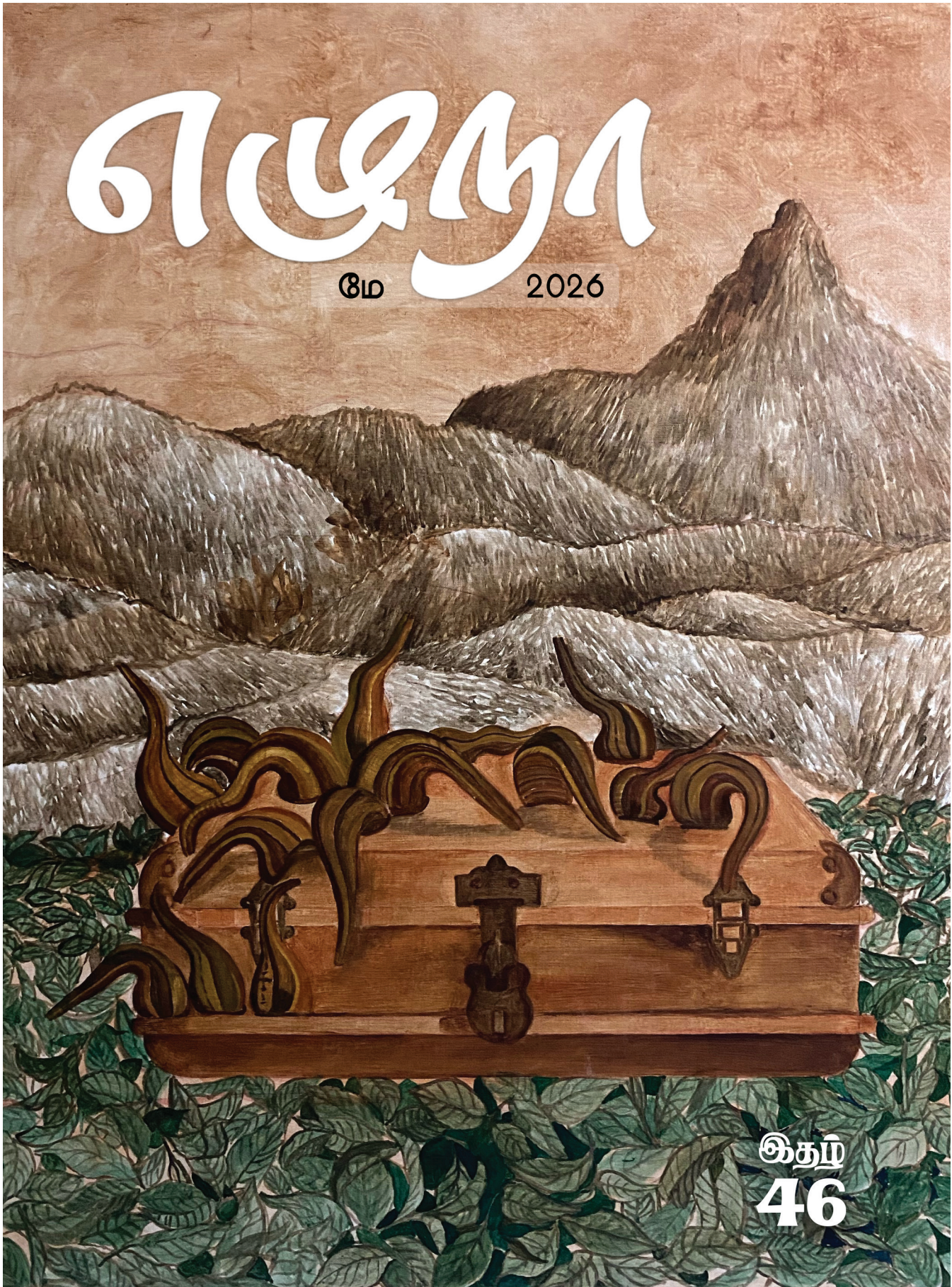

எழுந்தா

மே

2026

இதழ்
46

இயக்குநர் சபை

கணேசானந்தன் சசீவன்
நிர்வாக இயக்குநர்

தில்லைநாதன் கோபிநாத்
வெளியீடு

கனகலிங்கம் சுகுமார்
வளத்திரட்டல்

வெளியீட்டுக்குழு

கணேசானந்தன் சசீவன்
பதிப்பாளர்/ பிரதம ஆசிரியர்

ஸ்ரீரமணி கபில்தேவ்
உதவி ஆசிரியர் / நகல் திருத்தம் / நூல் தயாரிப்பு / தர நிர்ணயம்

தர்ஷணா பிரேம்குமார்
கற்கை வட்டம் / நிகழ்வுகள் / ஊடக ஒருங்கிணைப்பு

பியூஷா பரமேஸ்வரன்
வலைத்தளம் / பரவலாக்கம் / அச்சு ஒருங்கிணைப்பு / விநியோகம்

தயாரிப்புக் குழு

ஜீவமணி பாலன்
நூல் வடிவமைப்பு / அட்டை வடிவமைப்பு

ரவீந்திரன் கருப்பையா
நூல் வடிவமைப்பு/அட்டை வடிவமைப்பு

வேணி ஆனந்தா
சஞ்சிகை வடிவமைப்பு

கலாமணி பரண்தான்
அச்சு ஒருங்கிணைப்பு

கிறிஸ்ரீயன் லக்ஷ்மன் சிசில்
மெய்ப்புப்புரப்பு

பாஜா கதாவுறன்
மெய்ப்புப்புரப்பு

வளவாளர்கள்

தில்லைநாதன் கோபிநாத்
நூல் தயாரிப்பு / நூல் அச்சாக்கம்

தங்கராஜா பிரபாகரன்
ஊடக விச்சு / மனிதவளத் தொடர்பு

சிந்திரன் சோமீதரன்
ஆவணப்படம்

இ. பத்மநாப ஜயர்
உசாத்துணை சேவை

சகீவன் தர்மராஜன்
நிகழ்வுகள் / கற்கை வட்டம்

ஐனனி பாலசுந்தரம்
வலைத்தளம் / பரவலாக்கம்

ஆதரவளிப்போர்

மானாபம் நிறுவனம்
நூல் தயாரிப்பு / சஞ்சிகை விநியோகம் / உசாத்துணை சேவை

ஆதிரை வெளியீடு
ஆவணப்படம்

நிகரி
ஆவணப்படம்

நாளை வெளியீடு
ஆவணப்படம்

கற்கை வட்ட ஒருங்கிணைப்பாளர்கள்

நடராஜா முரளிதரன்
கனடா

சிவராஜா ரூபன்
நோர்வே

கூட்டுறவு புத்தக மன்ற ஒருங்கிணைப்பாளர்கள்

கனகலிங்கம் சுகுமார்
ஐக்கிய இராச்சியம்

கணேசானந்தன் சசீவன்
ஐக்கிய இராச்சியம்

இ. பத்மநாப ஜயர்
ஐக்கிய இராச்சியம்

சதீசன் தளபாலசுந்தரம்
ஐக்கிய இராச்சியம்

மாதவி சிவலீலன்
ஐக்கிய இராச்சியம்

எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன்
கனடா

இளங்கோ
கனடா

ரமணன் சந்திரசேகரமூர்த்தி
கனடா

சிவராஜா ரூபன்
நோர்வே

சஞ்சயன் செல்வமாணிக்கம்
நோர்வே

தில்லைநாதன் கோபிநாத்
அவுஸ்திரேலியா

அசோக் யோகன் கண்ணமுத்து
பிரான்ஸ்

கந்தையா ரமணிதரன்
ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகள்

ராஜ்குமார் ரஜீவ்நாத்
கொழும்பு

விநியோக ஒருங்கிணைப்பாளர்கள்

இ. பத்மநாப ஜயர்
ஐக்கிய இராச்சியம்

எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன்
கனடா

சிவராஜா ரூபன்
நோர்வே

அசோக் யோகன் கண்ணமுத்து
பிரான்ஸ்

நந்தன் தர்மபாலன்
அவுஸ்திரேலியா

நிகழ்வு ஒருங்கிணைப்பு பங்களிப்பாளர்கள்

சிறகுகள் அமையம்
யாழ்ப்பாணம்

சத்தியமணை நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

தமிழ்த் தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை
கிளிநொச்சி

கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம்
வவுனியா

சந்திரோதயம் கலை இலக்கிய பெருமன்றம்
மட்டக்களப்பு

'கா' கலை இலக்கிய வட்டம்
மட்டக்களப்பு

திரைப்படக் கழகம்
மட்டக்களப்பு

ஏறாவுர் வாசிப்பு வட்டம்
மட்டக்களப்பு

தளம் கட்டமைப்பு
திருகோணமலை

முத்தமிழ்ச்சங்கம்
திருகோணமலை

நிகர் சமூக கலை இலக்கிய அரங்கம்
கண்டி

கலை இலக்கிய வட்டம்
பதுளை

தியேட்டர் மெட்ஸ் பண்பாட்டு கழகம்
நுவரெலியா

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்
கொழும்பு

அட்டைப்பயம் :

விநியோகப் பங்களிப்பாளர்கள்

பலுவல் புத்தகசாலை யாழ்ப்பாணம்

குயின்சி புத்தகசாலை யாழ்ப்பாணம்

வெண்பா புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம்

எங்கட புத்தகங்கள் - யாழ்ப்பாணம்

பாத்திமா புத்தக நிலையம் - மட்டக்களப்பு

மொழி புத்தகம் பதிப்பகம் - வெள்ளத்தலை

அச்சுப்பதித்து விநியோகிப்போர்

நாளை வெளியீடு - கனடா

கலை பண்பாட்டு நடுவம் துறைசார் மதிப்புரைஞர் குழு

நிலாந்தன் மகாதேவா
இலக்கியம் - கவிதை

பாக்கியநாதன் அகிலன்
காண்பியக்கலை - கட்டக்கலை

ஜோசப் ஜோன்சன் ராஜ்குமார்
ஆற்றுகைக்கலை - அரங்கக்கலை

இலங்கரெடணம் சஜித்
ஆற்றுகைக்கலை - நடனம்

சபேஸ் கருணாசபேசன்
காண்பியக்கலை - புகைப்படக்கலை

ஆய்வு நிறுவனம் துறைசார் மதிப்புரைஞர் குழு

ஸ்ரீவரதராஜன் பிரசாந்தன்
மொழியும் இலக்கியமும்

கந்தையா ரமணிதரன்
நீரியலும் நீர்ப்பாசனமும்

குமாரவடிவேல் குருபரன்
சட்டமும் சட்ட முறைமையும்

நடராஜா சிற்றுகந்தராஜா
கூழலும் உயிர்ப் பல்வகைமையும்

சச்சிதானந்தன் சகிர்தாராஜா
சமயமும் இறையியலும்

பால சிவகடாசம்
சுதேசியமும் பாரம்பரிய மருத்துவமும்

நாகமுத்து பிரதிபராஜா
புவியியலும் திட்டமிடலும்

பாரா பூன்புரடணம்
வரலாறும் தொல்லியலும்

சனாதனன் தமோதரம்பிள்ளை
கட்டபுல அரங்கேற்றக் கலைகள்

சேரன் உருத்திரமூர்த்தி
சமூகவியலும் மானிடவியலும்

முத்துக்கிருஷ்ணன் சிவானந்தன்
பொருளியலும் நிதியியலும்

சபா ஜெயராசா
கல்வியியலும் கற்றலும்

மரியோ அருள்நாண்
அரசியலும் மெய்யியலும்

இரத்தினவேலுப்பிள்ளை மயூரநாதன்
கட்டக்கலையும் வடிவமைப்பும்

கந்தையா பகீரதன்
விவசாயமும் மீன்பிடியும்

வழிப்படுத்தும் குழு

மீநிலங்கோ தெய்வேந்திரன்

உள்ளே...

19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இலங்கையில் வர்க்க இனத்துவ உணர்வு நிலை — பகுதி 1, 2

03

-ஆங்கில மூலம்: குமாரி ஜயவர்த்தன
தமிழில்: கந்தையா சண்முகலிங்கம்

பின் நோக்கிய தேசியவாதம்

18

- கார்த்திகேசு இந்திரபாலா

கந்தரோடையிலும் வடஇலங்கையின் பிற இடங்களிலும் கண்ட ஆதிகால நாணயங்கள் — பகுதி 1, 2

24

- சிவ தியாகராஜா

மலையகத்தில் நோய் தீர்த்தல் சடங்கு அல்லது கழிப்புச் சடங்கு

43

- மெய்யநாதன் கேதீஸ்வரன்

ஈழத்தின் வடமேற்கில் அன்றிருந்த தமிழ்க் கல்து மரபு — பகுதி 2

53

- சின்னையா மௌனகுரு

கண்டியின் சமூக உருவாக்கம் — பகுதி 1, 2

60

- ஆங்கில மூலம்: நியூட்டன் குணசிங்க
தமிழில்: கந்தையா சண்முகலிங்கம்

இறையாண்மை இல்லாத பிரதேசம்: நிலம் எனும் களத்திலே — பகுதி 1, 2

73

- மீநிலங்கோ தெய்வேந்திரன்

உரிமை மீறல்கள், சித்திரவதைக் குற்றங்கள் என்பவற்றுக்கான சர்வதேச சட்டவரம்பின் நியாயாதிக்கத்தில் நிலவும் சிக்கல்கள் — பகுதி 1, 2

97

- ஆங்கில மூலம்: நீதியரசர் கலாநிதி சந்திரதாச நாணயக்கார
தமிழில்: எஸ்.கே. விக்கனேஸ்வரன்

1983 — 1991: உச்சமடைந்த இனப்படுகொலைகளும் ஈழப்போரின் பிராந்தியப் பரிமாணமும் — பகுதி 3

122

-சி. அ. யோதிலிங்கம்

பாடலாசிரியர் எம்.பி. வேல்சாமி தாஸனின் சமூக விழிப்புணர்வும் ஆன்மிக கருத்துகளும்

129

-அருணாசலம் லெட்சுமணன்

இலங்கையில் தமிழர்கள் மத்தியில் கண்ணகி வழிபாடு

135

-கிருபாகரன் கவிதாஞ்சன்

1990களின் பின்னர் மலையகத் தமிழ் மக்களின் கல்வி, தொழில் மற்றும் பண்பாடுகளில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி

141

-ஏ. எஸ். சந்திரபோஸ்

வடக்கு — சிழக்குப் பிராந்தியங்களின் ஆற்றுப்படுகைகளின் நீர்வள இருப்பும் பயன்பாட்டிற்கான ஒருங்கிணைந்த மூலோபாயங்களும் — அறிமுகம்

153

- சுப்ரமணியம் சிவகுமார்

19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இலங்கையில் வாக்க இனத்துவ உணர்வு நிலை

பகுதி - I

'இலங்கையின் அரசியல் 1900 - 1981: பன்முகநோக்கு' என்னும் இத்தொடர் 1900 முதல் 1981 வரையான காலத்தில் இலங்கையில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் பற்றிய பன்முக நோக்கிலான கோட்பாட்டு ஆய்வுகளை தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளைக் கொண்டதாக அமையும். ஆங்கிலத்தில் பருவ இதழ்களிலும் (Journals) அச்சு ஊடகங்களிலும் வெளியான ஆய்வுக் கட்டுரைகளை தழுவினும் சுருக்கியும் தமிழில் எழுதப்பட்டவையாக இக் கட்டுரைகள் அமையவுள்ளன. இலங்கையின் அரசியல் குறித்த பன்முக நோக்கில் (Multi Disciplinary Approach) அமையும் அரசியல் விமர்சனமும் ஆய்வும் என்ற வகையில் அரசியல் கோட்பாடு, சட்டக் கோட்பாடு என்னும் இரண்டையும் இணைப்பனவான உயராய்வுகள் பல ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ளன. மானிடவியல், சமூகவியல், சமூக உளவியல், வரலாறு, அரசியல் ஆளுமைகளின் வாழ்க்கை வரலாறு (Biography of Political personalities) என்னும் துறைகள் சார்ந்த உயராய்வுகளும் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ளன. இவ் ஆய்வுகளை தமிழுக்கு இரவல் பெற்றுக் கொண்டு வருதலும் உள்ளீர்த்துத் தன்வயமாக்கிக் கொள்ளுதலும் இன்றைய அவசியத் தேவையாகும். சி. அரசரத்தினம், ஏ.ஜே. வில்சன், குமாரி ஜெயவர்த்தன, ஜயதேவ உயன்கொட, ரெஜி சிறீவர்த்தன, நிறா விக்கிரமசிங்க, ஜயம்பதி விக்கிரமரடண, லக்ஷ்மன் மாரசிங்க, சுமணசிறி லியனகே ஆகிய புலமையாளர்களின் கட்டுரைகள் இத்தொடரில் அறிமுகம் செய்யப்படவுள்ளன. இப் படடியல் பூணமானதன்று. இன்னும் பலரைச் சேர்க்க வேண்டியுள்ளது. அவ்வப்போது வேறு பலரும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவார்கள். 30 மாதங்கள் வரை நீட்சி பெறவுள்ள இத் தொடரில் 30 கட்டுரைகள் வரை இடம்பெறும் என எதிர்பார்க்கின்றோம்.

கந்தையா சண்முகலிங்கம்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணிப் பட்டம் பெற்ற இவர், இலங்கை நிர்வாக சேவையில் பணியாற்றிய ஓய்வுநிலை அரசு பணியாளர். கல்வி அமைச்சின் செயலாளராக விளங்கிய சண்முகலிங்கம் அவர்கள் மிகச்சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளருமாவார். இவர் மொழிபெயர்த்த 'இலங்கையில் முதலாளித்துவத்தின் தோற்றம்' என்ற நூல் சிறந்த மொழிபெயர்ப்புக்கான பரிசை பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 'நவீன அரசியல் சிந்தனை', 'கருத்தியல்' எனும் பனிமூட்டம், 'இலங்கையின் இனவரைவியலும் மானிடவியலும்' ஆகியவை இவரின் ஏனைய நூல்களாகும்.

ஆங்கில மூலம்: குமாரி ஜயவர்த்தன

மாரி ஜயவர்த்தன அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய 'Class and Ethnic Consciousness in Sri Lanka in the Late 19th and Early

20th Centuries' என்னும் கட்டுரையின் தலைப்பை மேலே உள்ளவாறு தமிழில் தந்துள்ளோம். இக்கட்டுரையில் குமாரி ஜெயவர்த்தன அவர்கள் இலங்கையில் வர்க்க உணர்வு (Class Consciousness), இனத்துவ உணர்வு (Ethnic Consciousness) ஆகிய இரண்டினதும் தோற்றம், வளர்ச்சி பற்றி விரிவாக ஆராய்கிறார். இலங்கையின் முதலாளித்துவ வர்க்கம், நகரத்தொழிலாளி வர்க்கம், கிராமப்புற வர்க்கங்கள் ஆகிய சமூகப் பிரிவினர்களிடம் இவ்வுணர்வுகள் வளர்ச்சியுற்றதை எடுத்துக்காட்டுகிறார். தமது ஆய்விற்கு அடிப்படையான வரலாற்றுப் பின்புலத்தை அவர் முதலில் விளக்குகிறார். வர்க்க, இனத்துவ உணர்வுகள் இனவாதமாக மாற்றம் பெற்றதை அவர் அடுத்து விளக்குகிறார். குமாரி ஜயவர்த்தன அவர்களின் சிந்தனையைத் தூண்டும் இக்கட்டுரையில் உள்ளடங்கியுள்ள கருத்துகளை தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யும் நோக்குடன் இத்தமிழ்க் கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

பிரித்தானியாவின் காலனி நாடான இலங்கை ஒரு முன்னேற்றமான 'மாதிரிக் காலனி' (Model Crown Colony) எனவும், பிரித்தானியாவின் 'அரசரின்' (Crown) ஆட்சியில் அக்காலனி 'அமைதிப்பூங்கா' ஆகவும், வளம் கொழிக்கும் தேசமாகவும் விளங்கியதாகவும் வரலாற்றாசிரியர்கள் சிலர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இலங்கையில் தோட்ட முதலாளித்துவம் (Plantation Capitalism) செல்வச் செழிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளதாகவும், இலங்கையில் கிளர்ச்சிகள், இராஜ துரோக நடவடிக்கைகள், வன்முறைக் கலகங்கள் என எதுவும் நிகழவில்லை என்றும் இவ்வரலாற்றாசிரியர்கள் அந்நிய ஆட்சியின் 'நன்மைகளைப்' (Benefits) புனைந்துரைக்கும் கருத்தாடல்களை முன்வைத்துள்ளனர். ஆனால், இலங்கையின் உண்மை நிலை வேறானது. 1815 இல் பிரித்தானியர் கண்டியைக் கைப்பற்றி முழு நாட்டையும் தமது ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். அவ்வாண்டு முதல் இலங்கையில் தொடர்ச்சியான எதிர்ப்பு போராட்டங்கள் இடம்பெற்றன.

1817-18 காலத்தில் பிரித்தானியருக்கு எதிரான தொடர் போராட்டங்கள் நடைபெற்றன. 1848 இல் இலங்கையின் விவசாயிகள் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்தார்கள். 1890கள் முதல் இலங்கையின் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் கிளர்ச்சி

Image Source - wikipacewomen.org

நடவடிக்கைகளும், வேலை நிறுத்தங்களும் நாட்டில் கொந்தளிப்பான சூழலை ஏற்படுத்தியிருந்தன. 1893 இல் கொழும்பு நகரின் அச்சகத் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தினை நடத்தினர். 1906 இல் மாட்டு வண்டிக்காரர்கள் (Carters) வேலைநிறுத்தம் இடம்பெற்றது. 1923 இல் இலங்கையின் முதலாவது பொது வேலைநிறுத்தம் (General Strike) இடம்பெற்றது.

தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தங்களால் உருவாகிய அமைதியின்மை ஒருபுறம் இருக்க, இன, மத முரண்பாடுகள் காரணமான கலகங்களும் இக்காலத்தில் இடம்பெற்றன. பௌத்தர்களுக்கும் கத்தோலிக்கர்களுக்கும் இடையிலான மதப்பகைமை காரணமாக 1883 இல் கத்தோலிக்கர்-பௌத்தர் கலகம் கொழும்பு நகரில் இடம்பெற்றது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் எழுச்சிபெற்றது. இவ்வியக்கத்தின் எழுச்சியின் விளைவாக சிங்களபௌத்தர்கள் தாம் அரசியல் ரீதியிலும், பொருளாதார ரீதியிலும் ஓடுக்கப்பட்ட, உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட சமூகக் குழுவாக இருப்பதாக உணர்ந்தனர். சிங்கள பௌத்தர்களின் உணர்வு நிலையில் (Consciousness) ஏற்பட்ட இம்மாற்றம் 1883 காலகட்ட கலகத்திற்குக் காரணமாயிற்று.

அதன் பின்னர் 1903 ஆம் ஆண்டு அனுராதபுரத்தின் பௌத்த சமய வழிபாட்டிடங்களிற்கு அண்மையில் இருந்த கிறிஸ்தவக் கோவில்களையும், அங்கிருந்த தவறணைகள், இறைச்சிக்கடைகள் என்பனவற்றையும் தாக்கி அழிப்பதான வன்முறைச் சம்பவங்கள் இடம்பெற்றன. இவை சிறுபான்மை மதப்பிரிவினர்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளாகும். இவற்றின் தொடர்ச்சியாக 1915 இல் சிங்கள-முஸ்லிம் கலகம் (Sinhala-Muslim Riots of 1915) இடம்பெற்றது.

தமிழர்களுக்கு எதிரான பேரளவிலான வன்முறைகள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில் ஆரம்பித்தன. 1958, 1977, 1981 ஆகிய ஆண்டுகளில் தமிழர்களுக்கு எதிரான தீவிர வன்முறைகள் இடம்பெற்றன. 1982 இல் காலி நகரில் சிங்களவர்-முஸ்லிம் கலகம் இடம்பெற்றது.

இவ்வாறு ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக இலங்கையில் இடம்பெற்ற கிளர்ச்சிகள், கலகங்கள் என்பவற்றை விவரித்துக் கூறும் குமாரி ஜயவர்த்தன, 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல் 20 ஆம் நூற்றாண்டின்

முற்பகுதி வரையான காலப்பகுதியின் வர்க்க உணர்வு நிலை (Class Consciousness), இனத்துவ உணர்வு நிலை (Ethnic Consciousness) என்ற இரு விடயங்களின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, சமய பின்புலத்தை தெளிவுபடுத்துகிறார்.

1980களில் இலங்கையில் சிங்கள-தமிழ் இனங்களிற்கிடையில் முரண்பாடுகள் தீவிரமடைந்ததன் காரணங்களை அறிவதற்குப் பின்வருவன பற்றி அறிந்து கொள்வது பயனுடையது.

1. காலனிய இலங்கையின் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பின் சில இயல்புகள்.
2. அக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற தேசியவாத சமய மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் இயல்புகள்.
3. தேசியவாத, சமய மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் வர்க்கப் பின்புலம்.

19 ஆம் நூற்றாண்டிலும், 20 ஆம் நூற்றாண்டிலும் இலங்கையில் வர்த்தக முதலாளித்துவம் (Merchant Capitalism) வளர்ச்சியுற்றது. இம்முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் பயனாக புதிய வர்க்கங்கள் சில தோன்றியிருந்தன. நாட்டின் வர்க்க உறவுக் கட்டமைப்பில் சில முக்கிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. இப்புதிய சமூக வர்க்கங்கள் சமய, பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சி நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்தன. அதன் பயனாக தேசியவாதம் காலப்போக்கில் இனவாதமாக (Communalism) மாற்றமுற்று இனங்களிற்கிடையில் முரண்பாடுகளையும் முறுகல் நிலையையும் தோற்றுவித்தது. இன்று வரை இலங்கையில் நீடிக்கும் இனவாதப் பிரச்சினைகளை இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்புலத்திலேயே நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இலங்கையின் வரலாற்றைப் பற்றி எழுதியோர் சிலர் தேசியவாத எழுச்சியின் பயனாக ஏற்பட்ட நல்விளைவுகள் பற்றி விரிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். குறிப்பாக பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம், மதுவிலக்கு இயக்கம் என்பன வரலாற்றாசிரியர்களின் ஆய்வுகளில்

முக்கியத்துவம் உடைய வரலாற்றுப் போக்குகளாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

தேசிய அடையாளம் குறித்து உருவாக்கப்பட்ட அடையாள உணர்வும் நாட்டுப்பற்றை வளர்த்தது. அரசியல் உணர்வு மக்கள் மத்தியில் வளர்ந்ததோடு, அந்நிய ஆட்சிக்கு மறைமுக வழிகளில் எதிர்ப்பைக் கிளப்பிய பல இயக்கங்கள் தோன்றின. நகரத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் போராட்டங்களுக்கு ஆதரவும் பெருகியது. இவை யாவும் காலனிய காலகட்டத்தின் நேர்மறையான வளர்ச்சிகள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும், காலனிய காலகட்டத்தின் தேசியவாதம் தொடக்க நிலைத் தேசியவாதமாகவே அமைந்தது. அத்தேசியவாதம் முதிர்ச்சி பெற்ற தேசியப் போராட்ட இயக்கமாக வளரவில்லை. அந்நிய ஆட்சியிலிருந்து நாட்டிற்கு விடுதலைப் பெற்றுத்தருவதற்குச் சக்தியற்றதான அத்தேசியவாதம்

சிங்கள இன மேலாண்மைவாதமாகவும், இனவாதமாகவும் சீரழிவுற்றது.

இக்கட்டுரையில் இத்தேசியவாதத்தின் எதிர்மறைப் பண்புகள் சில சுட்டிக்காட்டப்படவுள்ளன. குறிப்பாக பின்வரும் மூன்று விடயங்கள் குறித்து விளக்கிக் கூறப்படும்.

1. 19ஆம் நூற்றாண்டில்

இலங்கையில் உருவாக்கம் பெற்ற சிங்கள வர்த்தக முதலாளித்துவம், முதலீடுகளைச் சில துறைகளில் மட்டுமே குவித்திருந்தது. இலங்கையின் சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் வர்த்தக முயற்சிகளை சிங்கள முதலாளித்துவ வர்க்கம் விரோத உணர்வுடன் பார்த்தது. அத்தோடு அது அந்நிய வர்த்தக முதலீடுகளுக்கு அனுசரணையாகவும், கீழ்ப்பட்டதாயும் செயற்பட்டது.

2. சிங்கள முதலாளி வர்க்கமும், குட்டி பூர்ஷ்வா வர்க்கமும் சிங்கள - பௌத்த அடையாளத்துடன் தம்மை இணைத்துக் கொண்டன. அவை பௌத்த சமய மறுமலர்ச்சியிலும் பண்பட்டு மறுமலர்ச்சியிலும் தீவிர ஈடுபாட்டுடன் பங்கேற்றன.
3. இந்த மறுமலர்ச்சிக் கருத்தியல் (Revivalist Ideology) இனவாத உள்ளடக்கத்தைப் பெற்றது.

மேலே குறிப்பிட்ட போக்குகளைப் பற்றிய புரிதலுக்கு, 19 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்டிருந்த பெருந்தோட்ட பொருளாதாரம் பற்றி முக்கிய சில

தகவல்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்.

டச்சு காலனியவாதிகளால் இலங்கையில் வர்த்தகவாத நடைமுறைகள் (Mercantilist Practices)

தொடங்கப்பட்டன. வர்த்தகவாதம் தனியுரிமைகளை உருவாக்குவது. டச்சு காலத்தில் வர்த்தகத் தனியுரிமைகள் ஏற்றுமதியிலும் இறக்குமதியிலும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இவ்விதமான வர்த்தகவாத தனியுரிமை நடவடிக்கைகள் (Mercantilist and Monopolistic Practices) பிரித்தானிய ஆட்சியில் 1830 வரை தொடரப்பட்டன. வர்த்தகவாதத்தின் இந்த நடவடிக்கைகள் தனியார் முயற்சிகளுக்கு பல மட்டுப்பாடுகளை விதித்த போதும், காலனிய பொருளாதாரத்தின் சில சிறு சிறு வர்த்தக நடவடிக்கைகள் மூலமாக சுதேச முயற்சியாளர்கள் இலாபம் ஈட்டவும், மூலதனத்தைத் திரட்டவும் (Accumulation) வாய்ப்புகள் கிடைத்தன. இவை:

- ஒப்பந்த வேலைகளைச் செய்தல்.
- நெல்வரியை அறவிடுவோராகத் (Paddy Tax Collectors) தொழிற்படுதல்.
- கப்பல்களில் ஏற்றி இறக்குவோர் (Shippers).
- சாராயக் குத்தகையாளர்கள் (Arrack Renters).

மேற்குறித்த வகை வர்த்தக தொழில் முயற்சிகளில் ஈடுபட்ட உள்ளூர் முயற்சியாளர்கள் பலர் மூலதனத்தைத் திரட்டி வைத்திருப்பவர்களாக மாறியிருந்தனர். இந்தப் பின்னணியில் இலங்கையில் 1830களில் தோட்டப் பொருளாதாரம் (Plantation Economy) உருவாக்கப்பட்டது. புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட தோட்டப் பொருளாதார முறை வர்த்தக முதலாளிகள் வகுப்புக்கு (Class of Merchant Capitalists) மிகக் குறுகிய காலத்தில் பெரும் செல்வத்தை இலாபம் மூலம் ஈட்டுவதற்கான வர்த்தக வாய்ப்பைத் திறந்துவிட்டது.

சாராயக் குத்தகையாளர்கள் தோட்டப் பகுதிகளில் குடியேற்றப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு சாராயத்தை விற்பனை செய்ய ஆரம்பித்தனர். அதேபோன்று கொழும்பை மையமாகக் கொண்டு உருவான நகரத் தொழிலாளர்களுக்கும் சாராயத்தை விற்பனை செய்தனர். சாராயத்தின் உற்பத்தியும் அதன் மொத்த, சில்லறை விநியோகமும் விற்பனையும் அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது; அது தவறணைகளை ஏலத்தில் விற்பனை செய்தது. இந்த ஏல விற்பனையின் போது போட்டி போட்டு தவறணைகளின் குத்தகையைப் பெற்ற சாராயக் குத்தகையாளர்கள், அரசாங்கம் ஏலத்தில் வழங்கிய சாராயக் குத்தகையில் தனியுரிமையைப் (Monopoly Rights) பெற்றனர்.

அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் ஒரு குறிப்பிட்ட ஒப்பந்தக்காரர் தவிர்ந்த பிறர் எவரும் சாராயத்தை விற்பனை செய்ய முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டது.

இச்சூழ்நிலையில் தவறணையை ஒப்பந்தத்திற்குப் பெற்றவர்களுக்கு கள்ளையும், வடிக்கப்படும் சாராயத்தையும் விற்கும் நிலைக்குச் சாராய உற்பத்தியாளர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்கள். விரைவிலேயே சாராயக் குத்தகையாளர்களின் கூட்டான 'கார்ட்டல்கள்' (Cartels) உருவாகின. இவ்விதமாக சாராயம் வடித்தல் முதல் அதன் மொத்த, சில்லறை விற்பனை ஈறான சங்கிலித் தொடரை இணைத்த பெரும் முதலாளிகளான சாராயக் குத்தகையாளர்கள் தோன்றினர். இச்சுதேச முதலாளிகளின் கட்டுப்பாட்டில் சாராய உற்பத்தித் தொழில் (Arrack Industry) என்று அழைக்கக்கூடிய தொழில் முயற்சித்துறை உருவானது. அரசாங்கத்திற்கும் குத்தகைப்பணம் மூலம் பெரும் வருமானம் கிடைத்தது.

இலங்கையின் சுதேச முதலாளித்துவத்தின் எழுச்சியின் முதலாவது கட்டம் மேற்குறித்த சாராயக் குத்தகையாளர்களின் தோற்றத்துடன் ஆரம்பமானது. பெரும் செல்வத்தை சாராயக் குத்தகை மூலம் ஈட்டிய குத்தகையாளர்கள் பல்வேறு துறைகளில் முதலீடுகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தனர். அவர்கள்: 1. கோப்பித் தோட்டங்கள், 2. காரியச் சுரங்கத் தொழில், 3. தென்னந் தோட்டங்கள், 4. நகரச் சொத்துகள் (Urban Property) ஆகியவற்றில் முதலிட்டனர்.

இச்சாராயக் குத்தகையாளர்களின் பிள்ளைகளான அடுத்த தலைமுறையினர் ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்று மருத்துவம், சட்டம், அரசாங்க உத்தியோகம் ஆகிய துறைகளில் பணியாற்றும் தொழில்முறை வல்லுநர்களாக (Professionals) வாழ்க்கையில் உயர்ச்சி பெற்றனர். ஆங்கிலக் கல்விக்காகக் குத்தகையாளர்களின் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தோர் வெளிநாட்டிற்கும் சென்று கல்வி கற்றுத் திரும்பினர். இவ்வாறாக இலங்கையில் தொழில்முறை வல்லுநர் அடுக்கு (A Stratum of 'Professionals') உருவாகியது.

புதுப்பணக்காரர்களான (New Rich) குத்தகையாளர்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்ற இந்த உயரடுக்குத் தலைமுறை முன்னர் இல்லாத சமூக அந்தஸ்தையும் (Social Status) தேடிக்கொடுத்தது. இப்புதுப்பணக்கார முதலாளிகள் வகுப்பு மரபுவழிப்பட்ட நிலவுடைமையாளர் வகுப்பிற்கு (Traditional Land Owning Class) போட்டியாளர்களாகவும் மாறினர். இப்புதுப் பணக்காரர்களிடம் நிதிப்பலம் இருந்தது; சமூக அந்தஸ்தும் வந்து சேர்ந்தது; பிற்சந்ததியினர் மருத்துவம், சட்டம், அரசாங்க

உத்தியோகம் என்ற துறைகளில் முன்னேறியதாலும் புதுப்பணக்காரர் வகுப்புக்கு மரியாதையும் மதிப்பும் கிடைத்தது.

மேற்கூறிய வளர்ச்சிகளின் பயனாக இலங்கையில் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் புதிய வர்க்கங்கள் சில தோற்றம் பெற்று சமூக, அரசியல், பண்பாட்டு துறைகளில் முன்னிலைக்கு வந்தன. காலனிய இலங்கையின் வர்க்கக் கட்டமைப்பில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. குறிப்பாக பின்வரும் மூன்று வர்க்கங்கள் செல்வாக்கு மிக்கவையாக விளங்கின.

1. முதலாளி வர்க்கம் (The Bourgeoisie Class)

2. குட்டி முதலாளி வர்க்கம் (Petty Bourgeoisie)

3. உழைப்பாளர் வர்க்கம் (Working Class)

இம்மூன்று வர்க்கங்களின் இயல்புகளை அடுத்து நோக்குவோம்.

1. முதலாளி வர்க்கம்:

முதலாளி வர்க்கத்தினுள் இரண்டு பிரிவுகள் இருந்தன.

அ) டச்சு காலத்திலும் பிரித்தானியர் காலத்திலும் 'முதலியார்கள்' என்னும் சுதேசிகளான கிராமத் தலைமைக்காரர்களுக்கு காணிகள் நன்கொடையாக வழங்கப்பட்டன. சிங்கள முதலியார்கள் 'கொவிகம' சாதியினராகவும், தமிழ் முதலியார்கள் வேளாளர் சாதியினராகவும் விளங்கினர். இவர்கள் 'முதலியார்கள்' என்ற உத்தியோகப் பதவிகளை வகித்தனர். அக்காலத்தில் பல வர்த்தக வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டன. எனினும் இம்முதலியார் வகுப்பு வர்த்தக முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. விதிவிலக்காகச் சில முதலியார்கள் பெரும் தோட்டங்களில் (Plantations) முதலிட்டனர். இவ்வகுப்பினரின் வாழ்க்கைப் பாங்கிலும், நடை, உடை, பாவனைகளிலும் நிலப்பிரபுத்துவ வகுப்பின் (Feudal Landlords) பண்புகள் வெளிப்பட்டன. இவ்வகுப்பினர் பிரித்தானியருக்கு விசுவாசம் உடையவர்களாக இருந்தனர். கரைநாட்டு கொவிகம முதலியார்கள் கிறிஸ்தவத்திற்கு மதம் மாறியுள்ளனர். பிரித்தானிய அரசு கண்டியின் நிலப்பிரபுக்களுக்கு பட்டம், பதவிகள் போன்ற சலுகைகள் சிலவற்றை வழங்கியது. கண்டியின் நிலமானிய உடைமையாளர் வகுப்பு அப்பகுதிகளின் குடியான் விவசாயிகளை (Peasant) தமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருந்தது.

ஆ) முதலாளி வர்க்கத்தின் இன்னொரு பிரிவு வர்த்தகம், ஊக வாணிபம் (Speculation) என்பனவற்றில் ஈடுபட்டவர்களாகவும், சட்டம், மருத்துவம் போன்ற

தொழில்முறை நிபுணத்துவத் துறைகளில் ஈடுபட்டவர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்கள் புத்தாக்கமான புதிய முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதில் ஆர்வம் காட்டினர். நாட்டின் தூரப்பகுதிகளுக்குச் சென்று வியாபார முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு குறுகிய காலத்தில் பெருந்தொகையான இலாபத்தை ஈட்டும் திறமை இவ்வகுப்பினரிடம் இருந்தது. குறிப்பாக 1830ற்குப் பிற்பட்ட காலத்தின் சாராயத் தவறணைக் குத்தகை வியாபாரத்தில் இவ்வகுப்பினர் ஈடுபட்டனர். தமது சாராயக் குத்தகை வியாபாரத்தில் ஈட்டிய செல்வத்தை கோப்பி, காரியச் சுரங்க அகழ்வு, தெங்குப் பொருள் உற்பத்தி என்பனவற்றில் முதலிட்டனர்.

ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வர்த்தகத்தில் இவர்களால் முதலீடு செய்ய முடியவில்லை. இவ்வகுப்பினரால் கைத்தொழில் உற்பத்தித் துறையில் ஈடுபடவும் முடியவில்லை. இக்காரணங்களால் இச்சுதேச முதலாளி வர்க்கம் ஒரு பலவீனமான முதலாளி வர்க்கமாகவே இருந்தது. இவ்வகுப்பினர் பிரித்தானியரின் வாழ்க்கை முறையையும், சமூக மதிப்பீடுகளையும் (Social Values) ஏற்றுக்கொண்டவர்களாகவும், பிரித்தானியர் ஆட்சி இலங்கையில் நீடிக்க வேண்டும் என்ற கருத்து உடையவர்களாகவும் இருந்தனர். இவ்வகுப்பினரை 'தேசிய முதலாளிகள் வகுப்பு' என்று கூற முடியாது.

2. குட்டி முதலாளி வர்க்கம்:

குட்டி முதலாளி வர்க்கத்திலும் இரு பிரிவுகள் இருந்தன.

அ) சிறிய நில உடைமையாளர்கள், கைவினைத்தொழில்களைச் செய்பவர்களான பொற்கொல்லர், தச்சர், செம்பு, வெண்கலப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்வோர், சிறு வர்த்தகர்கள், கிராமப்புறம் சார்ந்து சிறு உற்பத்தி முயற்சிகளில் ஈடுபடுவோர் எனக் கூறத்தக்கவர்கள் இப்பிரிவில் அடங்குவர். சாதி, மதம், மொழி, இனம் என்ற எல்லைகளைக் கடந்து எல்லாச் சமூகக் குழுக்களிடையும் இப்பிரிவு குட்டி முதலாளிகள் காணப்பட்டனர். இப்பிரிவினர் தமது தாய் மொழியான சிங்களத்தில் (அல்லது தமிழில்) கல்வி கற்றவர்களாகவும், உள்ளூர் சமய வழிபாட்டு நெறிகளைப் பின்பற்றுவவர்களாகவும் இருந்தனர். இப்பிரிவினர் கிராம ஊராட்சி அமைப்புகளில் உறுப்பினர்களாக, ஈடுபாட்டுடன் செயற்படுபவர்களாகவும், அற ஒழுக்கம், பண்பாட்டு முன்னேற்றம் போன்றவற்றில் நாட்டம் உடையவர்களாகவும் இருந்தனர்.

ஆ) குட்டி முதலாளித்துவ வகுப்பின் இன்னொரு பிரிவில் நகரம் சார்ந்த எழுதுவினைஞர்கள், நடுத்தர நிர்வாகப் பதவிகளை வகிப்போர், சிறுகடை முதலாளிகள், ஆசிரியர்கள் என்போரும், பெருந்தோட்ட பொருளாதார முறையினாலும் அரசு

சேவைத்துறைகளாலும் உருவாக்கப்பட்ட சேவைத் துறைகளில் ஈடுபட்டு உழைப்போரும் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தனர். குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தின் அறிவாளிகள் வகுப்பு (Petty Bourgeois Intelligentsia) குறிப்பாக நகரம் சார்ந்து உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பிரிவினர் பொருளாதார, சமூகப் பிரச்சினைகள் தொடர்பான விடயங்களில் அக்கறை கொண்டு உழைத்தனர். சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்களுக்கு தமது ஆதரவை வழங்கினர். இப்பிரிவினரும் சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள் ஆகிய பல்வேறு சமூகங்களிலும் காணப்பட்டனர்.

3. உழைப்பாளர் வர்க்கம்:

அ) பெருந்தோட்டத் துறைத் தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களில் பணியாற்றிய பெரும் உழைப்பாளர் பிரிவாகும். இவர்களது தொழில் உறவுகள் முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய தன்மையை (Pre-Capitalist Nature) உடையனவாக இருந்தன. துறைமுகம், புகையிரதச் சேவை, வீதியமைப்பு வேலைகள் ஆகிய பொதுப் பயன்பாட்டு சேவைத் துறைகளில் (Public Utilities) சிங்களவர், தமிழர், மலையாளிகள் என்போர் குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையில் காணப்பட்டனர். இவை போன்ற வேறுபல சேவைகளை வழங்கும் தொழிலாளர்கள் கொழும்பு நகரிலும், தோட்டப்பகுதிகளைச் சார்ந்தும் உழைப்போராகக் காணப்பட்டனர். 1893 ஆம் ஆண்டு தொழிலாளர்களின் முதலாவது வேலை நிறுத்தம் இடம்பெற்றது. தொழிலாளர் வகுப்பிடம் எதிர்ப்புணர்வும், அமைதியின்மையும் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல் காணப்பட்டது. ஆயினும் நகரத் தொழிலாளர் வகுப்பை வலுவான வர்க்க உணர்வு (Strong Class Consciousness) பெற்ற வகுப்பாகக் கூற முடியாது. இப்பிரிவினரிடம் குட்டி முதலாளித்துவ கருத்தியலின் செல்வாக்கு மிகுதியாகக் காணப்பட்டது.

ஆ) கிராமப்புறக் குடியான் விவசாய சமூகமும் (Peasantry), விவசாயத் தொழிலாளர்களும் கிராமப்புறம் சார்ந்த நெல் விவசாயத்திலும் ஏனைய பயிர்களின் உற்பத்தியிலும் ஈடுபட்டு வந்தனர். விவசாயப் பொருளாதாரம் தேக்க நிலையில் பின்னடைவு உடையதாகக் காணப்பட்டது. இந்நிலையில் சிற்றுடைமைக் குடியான் விவசாயிகள் ஏழ்மையில் வாழ்பவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

காலனிய சமூகத்தின் வர்க்கக் கட்டமைப்பின் முக்கிய கூறுகள் சிலவற்றை மேலே குறிப்பிட்டோம். அடுத்ததாக சிங்கள வர்த்தக முதலாளித்துவத்திற்கும் இலங்கையின் சிறுபான்மை சமூகங்களிற்கும் இடையிலான உறவுகள் பற்றி குமாரி ஜயவர்த்தன அவர்கள் கூறியிருப்பவற்றை நோக்குவோம்.

சிங்கள வர்த்தக மூலதனமும் சிறுபான்மையினரும்

19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றிய அரசியல் இயக்கத்தின் கருத்தியல் உள்ளடக்கத்தை (Ideological Content) புரிந்து கொள்வதற்கு அவ்வியக்கத்திற்கு தூண்டுவசையாக இருந்த சிங்கள வணிக முதலாளி வர்க்கத்தின் இயல்புகளை அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். சிங்கள வணிக முதலாளித்துவத்தின் வர்த்தக மூலதனம் (Merchant Capital) இலங்கையின் சிறுபான்மையினத்தினர்களுடன் முரண்பாடுகளை உருவாக்கியது.

பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு எதிரான தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு இலங்கையின் வணிக முதலாளித்துவம் தலைமை தாங்கி வழிநடத்த முன்வரவில்லை. அம்முதலாளி வர்க்கத்தின் வர்த்தக நலன்கள் பிரித்தானியாவின் முதலாளித்துவ நலன்களுக்கு உதவியாளர்கள் போன்ற நிலையில் செயற்பட்டன. உள்ளூர் முதலாளி வகுப்பு, பிரித்தானிய வர்த்தகக் கம்பனிகளுடன் தமது பிணைப்புகளை வலுப்படுத்தி நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொண்டதோடு, பிரித்தானியக் காலனிய அதிகார வகுப்பிடமிருந்தும் (Colonial Bureaucracy) சலுகைகளையும் நன்மைகளையும் பெற்றுக்கொண்டது.

ஜேம்ஸ் பீரிஸ் (James Pieris) காலனிய இலங்கையின் மிதவாத அரசியல் தலைவர்; அவர் சீர்திருத்தவாத அரசியலை முன்னெடுத்தார். ஜேம்ஸ் பீரிஸின் தந்தை முன்னணி வகித்த சாராயக் குத்தகை வியாபாரிகளில் ஒருவர். 1905 ஆம் ஆண்டு 'சிலோன் நாஷனல் ரிவியூ' என்ற இதழில் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் எழுதிய கட்டுரையொன்றில் வரும் பின்வரும் கூற்று கவனிப்புக்குரியது:

“இலங்கைக்கு மூலதனத்தை கொண்டு வந்து சேர்த்த பெருமை பிரித்தானிய தோட்ட முதலாளிகளுக்கு (British Planters) உரியது. அவர்கள் செல்வம் சேர்க்கும் வழியை எமக்குக் காட்டித் தந்தனர். இலங்கையின் தோட்ட முதலாளிகளின் நலன்களும் ஐரோப்பியத் தோட்ட முதலாளிகளின் நலன்களும் ஒன்றே; வேறல்ல” (Ceylon National Review, February 1988).

பிரித்தானிய முதலாளி வர்க்கத்துடன் இணங்கிச் செயற்பட்ட இலங்கையின் சுதேசிய முதலாளி வர்க்கத்திற்குள் உள்முரண்பாடுகள் இருந்தன. புதுப்பணக்காரர்களான (New Rich) வர்த்தக முதலாளிகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் சில அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் வேண்டும் எனக் கோரினர். மத்தியத்தர வகுப்பினருக்கு வாக்குரிமை வழங்க வேண்டும், அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் (Political Representation) வேண்டும், சுதேசிகளுக்கும் சம வாய்ப்புகள் (Equal

Opportunity) வேண்டும் என்பன அவர்களின் கோரிக்கைகளாகும். இவர்கள் முன்வைத்த மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சீர்திருத்தங்களை பழைய பணக்காரர்களான (Old Rich) முதலியார் குழுவினர் எதிர்த்தனர். முதலியார் குழு பேரளவு நிலங்களின் உடைமையாளர்களாகவும், தோட்ட முதலாளிகளாகவும் இருந்தனர். இப்பிரிவினர் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்கு உள்பூர்வமான முழு ஆதரவை வழங்கினர். அரசியல் சீர்திருத்தங்களை இலங்கையில் நடைமுறைப்படுத்தினால் என்ன ஆகுமோ எனப் பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் கருதியது போல் முதலியார் குழுவினரும் சீர்திருத்தங்களின் விளைவுகள் குறித்து அச்சம் கொண்டிருந்தனர்.

இந்தப் பழமைவாத சிங்கள முதலாளி வகுப்பு இலங்கையின் மேலாதிக்கம் பெற்றிருந்த 'கொவிகம்' சாதியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். சீர்திருத்தவாதப் புதிய பணக்கார முதலாளி வகுப்பில் கொவிகம் சாதியினரோடு வேறு பல சாதியினரும் இருந்தனர். அச்சாதிகளுள் கராவ (Karava) சாதி முதலாளிகள் முன்னணியில் இருந்தனர். இச்சாதிக் குழுக்களிடையே, குறிப்பாக கொவிகம் சாதிக்கும் கராவ சாதிக்கும் இடையே சாதிச் சர்ச்சைகள், கண்டனப் போர்கள் இடம்பெற்றன.

இத்தகைய சாதிச் சர்ச்சைகள் நிலப்பிரபுவுக்கும் எழுச்சி பெறும் வர்த்தக வகுப்புக்கும் (Merchant Class) இடையிலான முரண்பாடுகளின் வெளிப்பாடுகள் என்றே கூறலாம். இக்காலத்தின் சாதிச் சர்ச்சைகளுக்கு சில வரலாற்றாசிரியர்கள் தவறான முறையில் விளக்கம் கொடுத்தனர்; இலங்கையின் புதிய வர்த்தகத் துறையின் தோற்றத்தை 'கராவ சாதியின் எழுச்சி' (Rise of the Karava) எனத் தவறாக விளக்கம் கொடுத்தனர்.

எமது இக்கட்டுரையில் சிங்கள வர்த்தக மூலதனத்திற்கும் (Sinhala Merchant) இலங்கையில் வர்த்தக முயற்சிகளில் தொழிற்பட்ட அந்நிய வர்த்தகர்களுக்கும், சிறுபான்மை இன வர்த்தகர்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகள் ஆராயப்படவுள்ளன. சிங்கள வர்த்தகர்களும், சிங்கள சமூகத்தின் சில பிரிவினரும், சிங்களவர் அல்லாத வர்த்தகர்கள் (Non-Sinhala Traders) மீது வெளிப்படுத்திய வெறுப்புணர்வையும் பகைமையையும் பற்றி நாம் விவரித்துக் கூறி, இனவாதக் கருத்தியல் (Communist Ideology) உருவாக்கம் பெற்றதை விளக்கவுள்ளோம். இந்திய வர்த்தக சமூகத்திற்கும் இலங்கையின் சிறுபான்மைச் சமூகங்களின் வர்த்தகர்களுக்கும் எதிரானதாக இந்த இனவாதக் கருத்தியல் அமைந்தது. சிங்களக் குட்டி முதலாளித்துவ வகுப்பும்

இக்கருத்தியலின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டது.

சிங்கள வர்த்தக மூலதனத்தின் விரிவாக்கம் தடைப்படுத்தும் சிங்களவர் எதிர்கொண்ட பொருளாதாரப் பின்னடைவுகளும்

காலனிய பொருளாதாரத்தின் பல்வேறு துறைகளில், இலங்கையின் சிறுபான்மைச் சமூகங்களை விடப் பின்தங்கியவர்களாக இருக்கின்றோம் என்று சிங்களவர் உணர்ந்தனர். இதற்கான காரணங்கள் இருந்தன.

முதலாவதாக, தோட்டப் பொருளாதாரம் பிரித்தானிய முதலாளிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. பிரித்தானிய முதலாளிகளின் முதலீடுகளான பெருந்தோட்டங்களை 'ஏஜன்சி ஹவுசஸ்' (Agency Houses) என்னும் கம்பனிகள் நிர்வகித்தன. பிரித்தானிய முதலீட்டாளர்களின் வங்கிகள் பெருந்தோட்டங்களுக்குக் கடன் வழங்கின. இவ்விதமாக இலங்கைப் பொருளாதாரத்தின் முக்கிய துறையான பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரம் பிரித்தானியர் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் கொள்கைப் போக்கினால் சுதேச கைத்தொழில் முதலீடுகளுக்கு வங்கிகளால் கடன் வழங்கப்படவில்லை. வரிவிதிப்பும் கட்டுப்பாடுகளும் பிரித்தானிய மூலதனத்திற்குச் சார்புடையனவாக அமைந்தன.

இரண்டாவது, முக்கிய பொருளாதாரத் துறையாக ஏற்றுமதி-இறக்குமதி வர்த்தகமும், மொத்த விற்பனை வர்த்தகமும் (Wholesale Trade) இருந்தது. இத்துறையை இந்திய வர்த்தக முதலாளிகள் (Indian Merchants) ஆக்கிரமித்திருந்தனர். ஏற்றுமதி-இறக்குமதியையும், மொத்த விற்பனை வர்த்தகத்தையும் தம் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்த இந்திய வர்த்தக முதலாளிகள், இந்தியா, ஆபிரிக்கா, தூர கிழக்கு நாடுகள் என்பனவற்றோடு தொடர்புடைய 'வர்த்தகத் துறை இளவரசர்கள்' (Merchant Princes) என்ற நிலையில் இருந்தனர்.

இலங்கையின் வர்த்தகத் துறையைத் தம் பிடிக்குள் வைத்திருந்த இவர்களுக்கு மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இந்தியா, ஆபிரிக்கா, தூர கிழக்கு ஆகிய பகுதிகளிலும் வர்த்தக முதலீடுகள் இருந்தன. அவர்களுக்குச் சொந்தமாக பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு செல்லும் கப்பல்கள் இருந்தன. இந்தியா, மாலைதீவு அருகேயுள்ள வேறு தீவுகள் ஆகியவற்றின் வர்த்தகத்தில் இந்தியர்களின் கப்பல்கள் ஈடுபட்டன.

நிதி மூலதனத்தையும் நிதி வளங்களையும் பெறுவதில் அவர்களுக்குப் பிரச்சினைகள் இருக்கவில்லை.

இக்காரணங்களால் இந்திய வர்த்தக முதலாளிகள் இலங்கை வர்த்தகத்தில் தனியுரிமையைப் பெற்றிருந்தனர். இலங்கையின் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் (External Trade) இந்தியர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. இந்தியர்கள் அரிசி, சீனி, மா, மண்ணெண்ணை போன்ற பல பொருட்களின் இறக்குமதியைத் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தனர். அவர்கள் உள்ளூர் உற்பத்திகளையும் வெளிநாடுகளுக்கு இலங்கையில் இருந்து ஏற்றுமதி செய்தனர்.

20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இலங்கையின் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வர்த்தகமும், மொத்த விற்பனை வர்த்தகமும் ஏழு 'போறா' முன்னணி கம்பனிகளின் (Seven Leading Borah Firms) கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. இக்கம்பனிகள் 'பேறா' குடும்பங்களின் கம்பனிகளாகும் (Family Firms) அவையாவன:

1. கரீம்ஜி ஐவர்ஜி
2. A.T. நூர்பாய்
3. E.G. ஆதம் அலி
4. H.M. மூசாஜி
5. A.H.S. ஜீவுன்ஜி
6. ஹெப்துலபோய் அப்துல் அலி
7. A.G. ஜீவுன்ஜி

இவர்களைத் தவிர சில 'மெமென்' (Memon) வர்த்தகர்களும் (உதாரணம்: யானு ஹசன்), P.N. கப்பாடியா, R. பெஸ்ரொன்ஜி, J. ரஸ்ரொன்ஜி போன்ற பார்சி (Parsi) வர்த்தகர்களும் இலங்கையின் வெளிநாட்டு வர்த்தகத் துறையில் முதலீடுகளைச் செய்து வர்த்தகம் செய்து வந்தனர். இந்திய வர்த்தகர்களில் பலர் பெருந்தோட்டங்களின் (Plantations) உடைமையாளர்களாகவும் இருந்தனர்.

செல்வச் சீமாண்களான இவ்வர்த்தகர்கள் ஆடம்பரமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர். பிரித்தானிய அறக்கொடைகளுக்கும் வாரி வழங்கிய வள்ளல்களாகத் திகழ்ந்த இவ்வர்த்தகர்கள், பிரித்தானியாவிற்கு அரசியல் விசுவாசம் (Political Loyalty) உடையவர்களாக விளங்கினர். நிதி (Finance), கப்பல் போக்குவரத்து (Shipping) என்பனவற்றின் பிராந்திய வர்த்தக உறவுகளை (Regional Trading Connections) கொண்டிருந்த இவ்வர்த்தகர்கள், சிக்கலான உறவுகளையுடையதும், பெரும் செல்வத்தை ஈட்டித் தருவதுமான வர்த்தக சாம்ராஜ்ஜியம் ஒன்றை உருவாக்கியிருந்தனர்.

இந்த வர்த்தகத்தில் நுழைந்து கொள்வதற்கு பிரித்தானிய மூலதனத்திற்கு (British Capital) தேவையோ நாட்டமோ இருக்கவில்லை. இந்திய வர்த்தகர்கள் ஏற்றுமதி-இறக்குமதி, மொத்த விற்பனை என்பனவற்றை தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தபடியால், எழுச்சி பெற்றுவரும் சுதேச முதலாளித்துவம் தனது முதலீடுகளையும் வர்த்தக நலன்களையும் ஒப்பீட்டளவில் முக்கியத்துவம் குறைந்த சில துறைகளுக்கு மட்டுமே மட்டுப்படுத்த வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. சுதேசிய முதலாளிகள் பின்வரும் மூன்று துறைகளில் ஈடுபட்டனர்.

1. பெருந்தோட்டங்கள் (Plantations)
2. காரிய சுரங்க அகழ்வுத் தொழில் (Graphite Mining)
3. சாராய வர்த்தகம் (Liquor Trade)

சாராய வர்த்தகத்தில் முதன்மை பெற்றிருந்த 'கராவ' சாதி வர்த்தகக் குடும்பங்கள் புதுப்பணக்காரர் (New Rich) குடும்பங்களாக விளங்கின. இவை ஒன்றோடொன்று திருமண உறவுகளாலும் வர்த்தக உறவுகளாலும் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் முக்கிய சாராய வர்த்தகக் குடும்பங்களாக டி.சொய்சா, டி.மெல், பீரிஸ், அமரகுரிய, டயஸ் என்பன விளங்கின. இக்குடும்ப முதலாளிகள் தமது முதலீடுகளை காரியச் சுரங்க அகழ்வு, பெருந்தோட்டங்கள் ஆகியவற்றிற்கும் விரிவாக்கினர்.

சாராய வர்த்தகத்தால் முன்னிலைக்கு வந்த 'கொவிகம்' குடும்பங்களாக சேனநாயக்க குடும்பம், கொத்தலாவல குடும்பம், ஆட்டிக்கல குடும்பம் என்பன முன்னணியில் திகழ்ந்தன. இம்மூன்று குடும்பங்களும் காரியச் சுரங்க அகழ்வு மூலம் செல்வத்தைத் திரட்டி, பின்னர் பெருந்தோட்டங்களில் தமது முதலீட்டை விரிவாக்கின. வர்த்தகத்தையும் தம் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தன.

இறக்குமதி வர்த்தகத்திலும் (Local Retail Trade) சிங்கள வர்த்தகர்கள் ஈடுபட்டனர். இச்சிங்கள வர்த்தகர்களின் குடும்பங்களில் N.S. பெர்ணான்டோ, D.D. பெட்ரிஸ், H. டொன் கரோலிஸ், W.E. பஸ்ரியன் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. இவ்வர்த்தகர்களால் இந்தியப் பெருமூலதன வர்த்தகர்களுடன் போட்டியிட்டு முன்னேற முடியவில்லை. இவர்களால் இறக்குமதியிலும் சில்லறை வர்த்தகத்திலும் மட்டுமே ஈடுபட முடிந்தது.

இவ்வாறாக சிங்கள வர்த்தக முதலாளி வர்க்கத்தால் ஏற்றுமதி-இறக்குமதி வர்த்தகத்தில் முழுமையாக ஈடுபட முடியவில்லை.

அந்நியர் ஆட்சிக்கு எதிரான கிளர்ச்சிகள் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே இலங்கையில் மேற்கிளம்பின. அந்நியக் கிளர்ச்சிகள் சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆயுதம் ஏந்திய கிளர்ச்சிகளாகவும் அமைந்தன. பௌத்த பிக்குகள் இத்தகைய கிளர்ச்சிகளுக்கு தலைமை தாங்கியதையும், அக்கிளர்ச்சிகளில் பங்கு பற்றியதையும் காண முடிகிறது. இதன் பின்னணியில் பௌத்த பிக்குகள் பௌத்த சமயத்தைத் தூய்மைப்படுத்துவதிலும், பௌத்த மறுமலர்ச்சியிலும் தமது பங்களிப்பை வழங்கினர். 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் இடையே முரண்பாடுகள் எழுந்தன. பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் கிறிஸ்தவர்களை ஆதரிப்பவர்களாகவும், மதமாற்றத்திற்குத் துணை செய்பவர்களாகவும் நோக்கப்பட்டனர். மிஷன் பாடசாலைகளில் படித்தவர்களான உயர்வகுப்பினர் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்றது மட்டுமல்லாது கிறிஸ்தவத்திற்கும் மதம் மாறினர். இலங்கையின் முன்னணியில் இருந்த அக்காலத்தின் உயர் குடும்பங்கள் பல பௌத்தத்தைக் கைவிட்டு கிறிஸ்தவத்திற்கு மாறிய குடும்பங்களாக இருந்தன. பழைய பணக்காரர்கள் மாத்திரமல்லாது புதுப்பணக்காரர்களும் (New Rich) கிறிஸ்தவத்திற்கு மதம் மாறினர். இந்நிலையில் புதுப்பணக்காரர்களில் ஒரு பிரிவினரான முதலாளிகள் பௌத்தத்தின் தீவிர பற்றாளர்களாக இருந்தனர். சாராயக் குத்தகை வர்த்தகம், காரியச் சுரங்கத் தொழில், தென்னை, கறுவா, ரப்பர் ஆகிய வர்த்தகப் பயிர்ச்செய்கை போன்றவற்றில் முதலீடு செய்து பெரும் செல்வத்தை இவர்களால் தேட முடிந்தது. செல்வமும் சொத்துகளும், புதிதாகக் கிடைத்த சமூக அந்தஸ்தும் இருந்த போதும் அரசாங்க சட்ட சபையிலும், அரசாங்க நிர்வாகத்திலும் தமக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லையே என்ற மனக்குறை புதுப்பணக்கார முதலாளிகளிடம் இருந்தது. அரசாங்க உயர் பதவிகளில் கிறிஸ்தவர்களுக்கு இடம் கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால், பௌத்தர்கள் புறந்தள்ளப்பட்டனர். சட்டசபைப் பிரதிநிதித்துவத்தை எடுத்து நோக்கின் 1833 முதல் 1912 வரை புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவர்களான நபர்கள், ஒரே ஒரு குடும்பத்தில் இருந்து (ஒபயசேகர - டயஸ் பண்டாரநாயக்க குடும்பம்) தொடர்ச்சியாகச் சட்டசபை உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர் (விதிவிலக்காக ஒரே ஒரு தடவை மட்டும் புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவர் அல்லாத பௌத்த சிங்களவர் இக்காலத்தில் சட்ட சபைக்கு நியமிக்கப்பட்டார்). இக்காரணத்தால் பௌத்த முதலாளிகளும், பௌத்த குட்டி முதலாளிப் பிரிவினரும் தாம் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட பிரிவினராக

இருப்பதாக உணர்ந்தனர். சிங்கள - பௌத்தர்கள் அரசியலிலும் பண்பாட்டிலும் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட பிரிவினராக உள்ளனர் என்ற கருத்து அவர்கள் மனதில் வலுப்பெற்றது.

சிங்கள பௌத்தர்களின் எதிர்ப்புணர்வு பண்பாடு, அரசியல் என்ற இரு தளங்களில் வெளிப்பட்டது. பண்பாட்டுத் தளத்தில் வெளிப்பட்ட எதிர்ப்புணர்வு அரசாங்கத்திற்கு எதிரானதாக இருந்தது. அரசாங்கம் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளின் நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவு கொடுத்து வந்தது; இதனால் சிங்கள அரசர்கள் காலத்தில் பௌத்தத்திற்குக் கிடைத்து வந்த அரச ஆதரவு இல்லாமல் பௌத்தத்தின் வளர்ச்சி தடைப்படுகிறது என பௌத்தர்கள் மனம் குமுறும் நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. பௌத்தத்திற்கு அரச ஆதரவு இல்லாமல் போனபடியால் பௌத்த கோவில்களுக்கு மக்களிடமிருந்து ஆதரவைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கும், நிதி உதவி வழங்குவதற்கும் செல்வந்தர்களான சிங்கள - பௌத்த முதலாளி வகுப்பினர் முன்வந்தனர். அவர்கள் இதற்கான நிறுவன அமைப்புகளை உருவாக்கிச் செயற்பட்டனர். அரசாங்கத்திற்கு எதிரான பௌத்தர்களின் இயக்கம் வலுப்பெறுவதற்கு இன்னொரு முக்கிய காரணம் அரசாங்கம் பௌத்த சமயக் கல்விக்கு பாடசாலை முறைமையில் இடமளிக்காமல் அக்கல்வியைப் புறக்கணித்தமை ஆகும். கல்வித்துறையில் கிறிஸ்தவத்தின் மேலாதிக்கத்தை அரசாங்கம் அனுமதித்து வந்தது. அரசாங்கம் சாராய விற்பனை, வெளிநாட்டுக் குடிவகைகளின் இறக்குமதி மற்றும் விற்பனை தொடர்பாகக் கடைப்பிடித்த கொள்கை காரணமாக இலங்கையில் பல சமூகப் பிரச்சினைகள் தோன்றியுள்ளன எனவும், ஆங்கிலமயப்பட்ட கிறிஸ்தவ உயர்வகுப்பினர் அந்நியமான சமூக மதிப்பீடுகளை (Social Values) மக்களிடையே பரப்பிச் சமூகச் சீரழிவுகளுக்கு வழிவகுத்துள்ளனர் எனவும் பௌத்த சீர்திருத்தவாதிகளால் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. பௌத்த சீர்திருத்தவாதிகளின் அரசாங்க எதிர்ப்புக்கு இக்காலத்தில் இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா போன்ற மேற்கு நாடுகளிலிருந்து பகுத்தறிவுவாதிகளிடமிருந்தும், சுதந்திரச் சிந்தனையாளர்களிடமிருந்தும் (Rationalist and Freethinkers) ஆதரவு கிடைத்தது. அவ்வாறான சிந்தனையுடையவர்கள் கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிரான கொள்கையுடையவர்களாய் இருந்தனர். அமெரிக்காவின் தியோசொபிக்கல் சபை (Theosophical Society) மனிதர்களிடையே சகோதரத்துவம் (Brotherhood of Man) என்ற கொள்கையை வலியுறுத்திய அமைப்பாகும். இவ்வமைப்பு கிறிஸ்தவத்தை எதிர்த்ததோடு கிழக்கத்தைய சமயங்களான இந்துமதம், பௌத்தம் ஆகியவற்றிற்கு ஆதரவு வழங்கிச் செயற்பட்டது.

தியோசொபிக்கல் சபையைச் சேர்ந்த கேர்ணல் ஒல்கொட் (Colonel Olcott), ஹெலனா பிளவாட்ஸ்கி (Helena Blavatsky) என்னும் இருவர் 1880 ஆம் ஆண்டில் இலங்கைக்கு வந்தனர். அவர்களால் இலங்கையில் தொடரப்பட்ட நடவடிக்கைகள், பௌத்த சமய சீர்திருத்த இயக்கத்திற்கு பேருக்கம் அளிப்பதாக அமைந்தது. குறிப்பாக பௌத்த பாடசாலைகளை அமைக்கும் இயக்கத்தை ஒல்கொட் ஆரம்பித்து வைத்து பௌத்த கல்விக்கு உதவினார். குணானந்த தேரர், ஹிக்கடுவே சுமங்கல தேரர் என்னும் இரு பௌத்த துறவிகளாலும் ஏற்கனவே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்த பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் தியோசொபிஸ்டுகளின் வருகையால் செயல்துடிப்புடையதாக மாறியது. ஒழுங்கமைத்தல், நிர்வாகம், பிரசார நடவடிக்கைகள் என்பனவற்றில் நிபுணத்துவம் மிக்கவரான கேர்ணல் ஒல்கொட் பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்திற்கு செயல் வேகத்தை (Dynamism) வழங்கினார். புதுப்பணக்காரர்களான (New Rich) பௌத்தர்கள் பலரும் பௌத்த இயக்கத்திற்கு பெருந்தொகை நிதி உதவியை வழங்கி ஆதரித்தனர். நிதி உதவி வழங்கி ஆதரித்த புதுப்பணக்காரர்களில் முக்கியமானவர்கள் சிலரது பெயர்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

காலி மாவட்டத்தின் முன்னணி சாராயக் குத்தகை வர்த்தகரான தோமஸ் டி சில்வா அமரகூரிய.

காலி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சைமன் பெரேரா அபயவர்த்தன. இவர் கோப்பி, கறுவாத் தோட்டங்களின் உடைமையாளராவார்.

பாணந்துறையின் பிரபல சாராயக் குத்தகை வர்த்தகர்களான பலர். இவர்களுள் P. ஜெராமியல் டயஸ், M. கொர்ணலிஸ் பெரேரா, M. மத்தேஸ் சல்காடோ, அந்திரிஸ் பெரேரா, P. டொமிங்கோ டயஸ் என்போர் குறிப்பிடத்தக்கோராவர்.

சிங்கள - பௌத்த வர்த்தகர்களான C.H. டொன் கறோலிஸ், N.S. பெர்ணாண்டோ, D.D. பெட்ரிஸ், W.E. பஸ்ரியன், R.A. மிராண்டோ, அன்டிரிஸ் மென்டில் போன்ற பலர்.

மேலே குறிப்பிட்டவர்கள் போன்ற செல்வந்தர்கள் நிதி உதவியை வழங்கினர். இன்னொரு புறத்தில் சிங்கள - பௌத்த அறிவாளிகள் பலர் பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் தீவிர செயற்பாட்டாளர்களாக விளங்கினர். அவர்களுள் அநகாரிக தர்மபால, C. டொன் பஸ்ரியன், C. மாரட்டினஸ் பெரேரா, வலிசிங்க ஹரிசந்திர என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். இவர்கள் துண்டுப் பிரசுரங்களை எழுதி வெளியிட்டனர். பத்திரிகைகளுக்குக் கட்டுரைகளை எழுதினர். மதுவிலக்கு அமைப்புகள், பௌத்த சமய அமைப்புகளும் நடத்திய பிரசாரக் கூட்டங்களில்

மேற்குறித்தோர் உரையாற்றி அவ்வமைப்புகளின் சமய, சமூகப்பணிகளுக்கு உதவினர்.

பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் வளர்ச்சியுற்ற காலத்தில் சிங்கள - பௌத்த முதலாளி வகுப்பினரிடையே சிங்கள இனவாதக் கருத்துகள் தோன்றின. அவர்கள் அவற்றை குறுகிய மதவாத, இனவாதப் பாதையில் இட்டுச் சென்றனர். N.S. பெர்ணாண்டோ என்பவர் 1875 ஆம் ஆண்டில் ஒரு சின்னக் கடை ஒன்றை ஆரம்பித்து வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கி, 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அச்சிடுவதற்கான காகிதத்தையும் எழுதுவதற்கான உபகரணங்களையும் இறக்குமதி செய்யும் வர்த்தகராக உயர்ச்சி பெற்றார். இத்துறையில் இலங்கையின் முதலாவது இறக்குமதியாளர் என்ற சிறப்பும் இவருக்கு உள்ளது. இவர் தனது வியாபார நிலையத்தில் பௌத்தர்களை மட்டுமே வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொண்டார். அவர் பௌத்த மதப்பற்றாளராகவும், பௌத்த சமயச் சடங்குகளை நடத்துவதற்கு நிதி உதவி வழங்குபவராகவும் இருந்தார். அவர் அனுராதபுரத்தில் ஒரு 'யாத்திரிகள் விடுதியை' அமைப்பதற்கு நிதி உதவினார். அவர் வர்த்தகர்களுக்கான சஞ்சிகையொன்றையும் 'வெலந்த மித்திரயா' (வணிக நண்பன்) என்ற பெயரில் ஆரம்பித்து நடத்தி வந்தார்; அப்பத்திரிகையில் 'அராபிய இரவுகள்' கதைகளின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு வெளியிடப்பட்டது.

D.D. பெட்ரிஸ் என்னும் சிங்கள வர்த்தகர் புறக்கோட்டையில் துணிக்கடையொன்றை நடத்திவந்தார். அவர் பிரதானமாக இந்தியாவில் இருந்து புடவைகளை இறக்குமதி செய்து விற்பனை செய்தார். பௌத்தர்களான பெண்கள் மேற்கத்திய பாணி உடைகளை அணியக் கூடாதெனப் பத்திரிகைகள் மூலம் பிரசாரம் செய்ததோடு பௌத்தர்களான பெண்களின் தேசிய உடையாக புடவையை அணிவதை ஊக்குவித்தார். 1915 ஆம் ஆண்டின் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான கலகத்தின் போது N.S. பெர்ணாண்டோ, பெட்ரிஸ் ஆகிய இருவரதும் மகன்களுக்கு, புறக்கோட்டைப் பகுதியின் முஸ்லிம் வர்த்தகர்களின் கடைகள் மீது தாக்குதல் தொடங்குவதற்குச் சனக்கூட்டத்தை ஏவிவிட்டு கலகத்தைத் தூண்டி வன்முறைத் தாக்குதல்களைச் செய்தார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டில் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. அக்காலத்தில் புறக்கோட்டை (Pettah) ஐரோப்பியர் அல்லாத பிற இனத்தவர்களின் வியாபார நிலையங்கள் உள்ள பகுதியாக இருந்தது. பௌத்தர்களான வர்த்தகர்கள் கோவில்களுக்கும், பாடசாலைகளுக்கும் தாராளமாக நிதி உதவி செய்தனர். மதுவிலக்குச் சங்கங்களுக்கு நிதி உதவி வழங்கினர். அக்காலத்தில் பௌத்த - சிங்களப் பத்திரிகைகள் பௌத்தர்களான வர்த்தகர்களுக்கு ஆதரவு கொடுத்துப்

பிரசாரம் செய்தன. 1888 ஆம் ஆண்டளவில், 1915 இன் முஸ்லிம் எதிர்ப்புக் கலகத்திற்கு முன்பே, 'சரசவி சண்டிராசு' (Sarasavi Sandrasa) என்னும் பத்திரிகை 'அந்நிய சுரண்டல்காரர்கள்' என சிறுபான்மை எதிர்ப்பு பிரசாரத்தைத் தொடங்கியிருந்தது. முஸ்லிம்களின் கடைகளையும், உணவகங்களையும் சிங்களவர்கள் பகிஷ்கரிக்க வேண்டும் எனப் பிரசாரம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. தொடர்ச்சியான இப்பிரசாரம் இறுதியில் முஸ்லிம் எதிர்ப்புக் கலகத்திற்குக் காரணமாயிற்று.

அந்நிய வர்த்தகர்களுக்கு எதிரான பத்திரிகைக் கட்டுரைகளை பௌத்த பிக்குகளும் பௌத்த இயக்கத்தின் முன்னணி ஆளுமைகளான பலரும் எழுதிவந்தனர். உதாரணமாக அநகாரிக தர்மபால அந்நிய வர்த்தகர்களுக்கு எதிரான கண்டனங்களை அடிக்கடி வெளியிட்டார். சிங்கள வர்த்தகர்கள் நேரிய, நீதியான வழிகளில் வியாபாரம் செய்து பொருள் ஈட்டுவதாக புகழ்ந்துரைத்த தர்மபால, தேசப்பற்றுடையவர்களாய் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கான காரியங்களுக்கு நிதி உதவ வேண்டுமென அவ்வர்த்தகர்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். பம்பாய் நகரத்து பெரு வணிகர்களும், தென்னிந்தியாவின் வியாபாரிகளும் இலங்கையின் வர்த்தகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாக தர்மபால கண்டனம் செய்தார்.

பௌத்த மறுமலர்ச்சிக் கருத்தியலும் கிளவாதமும்

இலங்கையின் பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் அரசியல் நோக்கங்கள் சிலவற்றைக் கொண்ட ஒரு கிளர்ச்சி இயக்கம் (Agitational Movement) என்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வியக்கம் முழுமையான அரசியல் இயக்கமாக வளர்ச்சியுறாத பகுதி அரசியல் இயக்கம் (Semi - Political Movement) ஆகவும் காணப்பட்டது. காலனிய சமூகத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் அனுபவித்த சலுகைகளை இவ்வியக்கம் சவாலுக்கு உட்படுத்தியது. கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளின் கல்வித்திட்டத்தை பௌத்த மறுமலர்ச்சியாளர்கள் எதிர்த்ததோடு பௌத்த பாடசாலைகளுக்குப் பொருத்தமான கல்வித்திட்டம் தேவை என வலியுறுத்தினர். குடிப்பழக்கம் போன்ற சமூகத் தீங்குகளுக்கு அந்நியர் ஆட்சியே காரணம் எனக் கூறினர். பண்டைக்காலத்தின் சிங்களப் பண்பாடு அற ஒழுக்கம் சார்ந்ததெனவும், காலனிய ஆட்சியில் பண்பாட்டுச் சீரழிவு ஏற்பட்டதெனவும் கூறினர்.

பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் தலைவர்களில் ஒருவரான அநகாரிக தர்மபாலவின் பிரசாரம் 1903 இல் அனுராதபுர நகரத்தைப் புனித நகரெனக் கூறி, அங்கிருந்த இறைச்சிக்கடைகள், சாராயத்தவறணைகள் முதலியவற்றையும், கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களையும்

அவ்விடத்தில் இருந்து அகற்றும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடப் பௌத்தர்களைத் தூண்டியது. அந்நிய ஆட்சியை அகற்றுவதற்குப் பதில் மறுமலர்ச்சியாளர்கள் சிறுபான்மையினரது வர்த்தக முயற்சிகளுக்கும், மதத்திற்கும் எதிராகச் செயற்பட்டதை 1903 இன் அனுராதபுரச் சம்பவங்கள் எடுத்துக்காட்டின. 1912 ஆம் ஆண்டிலும் மதுவிலக்கு இயக்கம் ஊடாக வெளிப்பட்ட எதிர்ப்பு இத்தகைய அரசியல் உள்ளடக்கத்தை கொண்ட சமயச் சார்புடைய கிளர்ச்சி நடவடிக்கையாகும்.

இவ்வியக்கங்களைத் தலைமை வகித்து நடத்திய சுதேச முதலாளித்துவ வகுப்பிடம் காலனிய அரசுக்கு எதிரான தேசிய விடுதலை இயக்கத்தை ஒழுங்கமைக்கும் துணிச்சல் இருக்கவில்லை. பிரதான பிரச்சினைகளை விட்டு, முக்கியமற்ற இரண்டாம்பட்ச பிரச்சினைகளை (Marginal Issues) முன்வைத்து அரசாங்க அதிகாரிகளைச் சீண்டுவதே இவர்களது வேலையாக இருந்தது. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கும் விடுதலை இயக்கம் இலங்கையில் தோன்றவில்லை.

இலங்கையில் தேசிய விடுதலை இயக்கம் தோற்றம் பெறாமையே காரணம் ஏகாதிபத்தியத்தோடு பொருளாதார முரண்பாடுகளை உடைய தேசிய முதலாளி வர்க்கம் இலங்கையில் உருவாக்கம் பெறாமையேயாகும். இலங்கையின் பழைய நில உடைமை குடும்பங்கள் (Old Land Owning Families) பிரித்தானியாவின் பக்கம் சார்புடையனவாக, காலனிய அரசாங்கத்திற்குத் தமது உறுதியான ஆதரவை வழங்கின. முதலாளி வர்க்கத்தின் இன்னொரு பிரிவான புதிய பணக்காரர்களான முதலாளிகள் தமது வகுப்பிற்கான சலுகைகளைப் பிரித்தானியரிடம் முறையீடு செய்து பெற்றுக் கொள்வதிலேயே குறியாக இருந்தனர். பிரித்தானிய காலனிய அரசாங்கத்தோடு பகைப்பதற்கு இப்பிரிவினர் தயாராக இருக்கவில்லை. 1912க்கும் 1923க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தின் அரசியல் யாப்புச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றியும் இப்பிரிவினர் அக்கறை செலுத்தவில்லை. இக்காரணங்களால் இலங்கையின் முதலாளி வர்க்கத்தால் அந்நிய ஆட்சிக்கு எதிரான கிளர்ச்சியை முன்னெடுத்துச் செல்ல முடியவில்லை. தங்களை அரசாங்கத்திற்கு விசுவாசமற்றவர்கள் என்று கருதிவிடக்கூடாது என்ற சிந்தனை உடையவர்களாய் தமது நடவடிக்கைகளை இவ்வகுப்பினர் மிகுந்த அவதானத்துடன் மேற்கொண்டனர். இவ்வகுப்பினரின் நடவடிக்கைகளை கூர்மையாக அவதானித்து அரசாங்கத்திற்குப் புலனாய்வு அறிக்கைகளை அனுப்பிக் கொண்டிருந்த பொலிஸ் மா அதிபர் ஹெர்பட் டவ்பிக்கின் (Herbert Dowbiggin) அவர்களின் அறிக்கைகள் மூலம் இவ்வகுப்பினரின் மனப்பாங்கை அறிய முடிகிறது.

பலவீனமான இந்த வகுப்பிடம் தேசிய உணர்வை (National Consciousness) கிளர்ந்தெழச் செய்யக்கூடிய கருத்தியல் இருக்கவில்லை. அவர்களுக்கு பகுத்தறிவு நோக்கில் ஆராயும் திறன் இருக்கவில்லை. தாராள மனப்பான்மைக் கருத்துகளால் கவரப்பட்டவர்களாக இவர்கள் இருக்கவில்லை. இவர்களின் சமூக அரசியல் சிந்தனை மேலோட்டமானது.

வர்த்தக மூலதனம் பொருட்களை வாங்கி விற்கும் வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் கவனம் குவிப்பதாக இருக்கும். அம்மூலதனம் விஞ்ஞானத்தையும் தொழில்நுட்பத்தையும் (Science and Technology) பிரயோகிக்கும் உற்பத்திச் செயல்முறையில் அக்கறை கொள்வதில்லை. வர்த்தக மூலதனத்தின் இந்த இயல்பு (The Nature of Merchant Capital) காரணமாக வர்க்க முதலாளி வகுப்பிடம் தேசியவாத உணர்வு தோன்றுவதில்லை; மேற்கு நாட்டில் தோன்றிய பகுத்தறிவுவாதம், தாராளவாதம் (Liberalism) போன்ற சிந்தனைகள் இப்பிரிவினரைக் கவர்வதில்லை.

வர்த்தக முதலாளித்துவ வகுப்பின் இந்த இயல்புகள் காரணமாக அவ்வகுப்பினரிடம் பழமைவாதக் கருத்துகளும், மூடநம்பிக்கைகளும் வேரூன்றியிருந்தன. இதனால் அந்நியர் ஆட்சிக்கு எதிராகவும், அந்நிய மூலதனத்திற்கு எதிராகவும் இலங்கையரின் தேசியவாதம் (Srilankan Nationalism) வளர்வதற்கான சூழ்நிலை இருக்கவில்லை. ஆகையால் மரபு வழிச்சமூகத்தில் முக்கியம் பெற்றிருந்த சமயம், சாதி, இனக்குழுமம் (Ethnicity) என்பனவற்றின் அடிப்படையிலான இனவாத உணர்வுகள் மேலோங்கின. தேசிய ஐக்கியத்தைக் கட்டியெழுப்பி அனைத்து மக்களையும் அணிதிரட்டி தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லக்கூடிய பலம்வாய்ந்த தேசிய முதலாளி வகுப்பு இலங்கையில் உருவாகவில்லை. பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் இறுதியில் இனவாதம் (Communalism), சாதிவாதம் (Casteism) என்பனவற்றை தழுவிக்கொண்டு சீரழிவுப் பாதையில் சென்றது. அதனிடம் பின்வரும் கருத்தியல் போக்குகள் முனைப்பாக வெளிப்பட்டன.

- வரலாற்றைத் திரித்தல் (Distortion of History)
- தோற்ற மூலப் புனைவுகளை மீள் உயிர்ப்பித்தல் (Revival of Origin Myths)
- வீரர்கள் பற்றிய புனைவுகள் (Hero Myths)
- பண்டைய 'பொற்காலம்' (Past 'Golden Age')

பௌத்த மறுமலர்ச்சி (Buddhist Revival) கருத்தியலில் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய இனவாத - சமயப் புனைவுகள் கலப்புற்றிருந்தன. இவற்றின் கலவையான மூன்று முக்கிய கருத்தினங்கள் சிங்கள -

பௌத்தர்களிடையே இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன.

அ) 'ஆரிய இனம்' என்ற புனைவு (The Myth of the 'Aryan Race') - இப்புனைவின் அடிப்படையில் சிங்கள மொழியைப் பேசும் மக்கள் 'ஆரிய இனத்தவர்' (Aryan Race) என்று நம்புதல்.

ஆ) 'சிஹலதீப' (Sihaladeepa) என்னும் எண்ணக்கரு - விஜயன் இலங்கைத் தீவில் வந்து இறங்கி, சிங்கள 'இனத்தை' இத்தீவிற்கு உரியவர்களாக்கினான் என்னும் புனைவு.

இ) 'தம்மதீப' (Dhammadipa) என்னும் எண்ணக்கரு (அதாவது இலங்கை புத்த தம்மத்திற்குரிய தீவு) - இந்த எண்ணக்கரு கௌதம புத்தர் இலங்கைக்கு மூன்று தடவை வருகை தந்தார்; அவர் தன் வருகையின் மூலம் இலங்கைக்கும் பௌத்த தம்மத்திற்கும் பிரிக்க முடியாத விசேட உறவை உருவாக்கினார் என்ற புனைவு.

மேலே குறிப்பிட்ட புனைவுகளில் 'ஆரிய இனம்' என்ற புனைவைத் தொடக்கி வைத்த மேற்கு நாட்டவரின் பங்களிப்பு குறிப்பிடப்பட வேண்டியது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் சமஸ்கிருத மொழியைப் படித்து ஆராயத் தொடங்கிய மேற்குநாட்டவர்களான 'ஓரியன்டலிஸ்ட்' எனப்படும் கீழ்த்திசைவாதிகள் சமஸ்கிருதத்திற்கு ஐரோப்பிய மொழிகளோடு உள்ள உறவு பற்றிக் குறிப்பிட்டனர். அவர்கள் ஐரோப்பிய மொழிகளைப் பேசுவோர் பொதுவான ஓர் இனத்தில் இருந்து தோன்றியவர்கள் எனக் கருதினர். அந்தப் பொதுவான இனத்தை 'ஆரிய இனம்' (Aryan Race) எனவும் தாம் ஆரிய இனத்தின் வழித்தோன்றல் என்றும் கூறினர். மொழியியல் சார்ந்த கண்டுப்பிடிப்பு (Linguistic Discovery) இவ்வாறான இனவாதக் கோட்பாட்டிற்கு (Racial Theory) வித்திட்டது.

ரொமிலா தாப்பர் குறிப்பிட்டிருப்பது போல் ஐரோப்பிய மொழிகளைப் பேசுவோர் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் என்பதே உண்மையாக இருக்கும்போது, அதனைத் திரிப்புபடுத்தி இனத்தையும் (Race) மொழியையும் இணைத்துக் காணும் இனவாதக் கோட்பாடு 19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் அரசியல் சிந்தனையாளர்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றது. பிரான்சில் கொபினோவும் (Gobineau), இங்கிலாந்தில் சேம்பர்லின் (Chamberlain), ஜேர்மனியில் ஷோப்பன்ஹவர் (Schopenhauer) என்பவர்களும் இனவாதக் கருத்தியலின் உருவாக்கத்திற்கு பங்களிப்பை நல்கினர். இதன் விளைவாக 'இனத்தூய்மை' (Racial Purity) உடைய 'மேன்மை மிகு ஆரிய இனம்' என்னும் புனைவு உருவாக்கப்பட்டு பின்னர் அது பாசிசக் கோட்பாடாக (Fascism) வளர்ச்சியுற்றது.

இந்தியாவின் இந்து மறுமலர்ச்சியாளர்கள் 'ஆரிய இனம்' என்னும் இப்புனைவை மிகுந்த புளகாங்கிதத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டதோடு கீழ்த்திசைவாதத்தின் 'பண்டைய இந்தியாவின் பொற்காலம்' (Golden Age) என்ற கருத்தையும் உள்வாங்கிக் கொண்டனர். இந்திய மரபின் ஆணிவேராக 'வேத மரபு' (Vedic Tradition) உள்ளது எனவும் கூறினர். ஆரியர்கள் இயற்கையால் 'தேர்வு செய்யப்பட்ட மக்கள்' என்றும், இந்தியப் பண்பாட்டின் தோற்ற மூலமாக ஆரியர்கள் விளங்கினர் எனவும், இந்தியாவின் ஏனைய மக்களினங்களை 'நாகரிகப்படுத்தியோர்' ஆரியர்களே என்றும் கூறலாயினர்.

19 ஆம் நூற்றாண்டிலும், 20 ஆம் நூற்றாண்டிலும் பரவலாகப் பேசப்பட்ட இந்த 'ஆரிய இனம்' என்னும் புனைவை இலங்கையின் பௌத்த மறுமலர்ச்சியாளர்களும் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு ஏற்றுக் கொண்டனர். இலங்கையில் அக்காலத்தில் வலுவான தேசியவாதக் கருத்தியல் ஒன்று உருவாக்கம் பெறாத பின்னணியில் 'ஆரிய இனம்' என்னும் கருத்தியல் செல்வாக்குப் பெற்றதில் வியப்பில்லை எனலாம். இனத்தூய்மையையும் இனமேன்மையையும் சிங்கள இனத்திற்கு உரித்தாக்குவதும், கற்பனையான இலட்சியப்படுத்தப்பட்ட, அமைதியான மகிழ்ச்சியான கடந்தகாலத்தை (Idyllic Past) கொண்டிருந்த இனம் என்ற பொய்ப்புனைவை வழங்குவதுமான இக்கருத்து இலங்கையில் செல்வாக்குப் பெற்றது.

சிங்களவர்களை தேர்வு செய்யப்பட்ட மக்கள் (Chosen People) எனவும், அம்மக்கள் பௌத்தத்தின் காவலர்களாகப் புத்தராலேயே தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டவர்கள் எனவும் அநகாரிக தர்மபால நம்பினார். அவர் சிங்களவர்களின் நாடி நரம்புகளில் ஓடும் இரத்தத்தில் காட்டு மிராண்டுகளின் இரத்தத்தின் கலப்பு (Savage Blood) இல்லை எனவும், சிங்கள இனம் ஆரிய நாகரிகத்தின் பிரதிநிதிகளாக இருந்து வருகின்றது என்றும் தனது எழுத்துகளில் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்தி வந்தார்.

இலங்கையின் வம்சபுராணக் கதைகளின்படி, வங்காளத்தின் 'சிங்கபுர' என்ற இடத்தில் இருந்து வந்த விஜய என்னும் இளவரசனின் புனைவோடு ஆரியர் என்னும் கருத்து தொடர்புடையதாக உள்ளது. இன்று வங்காளிகள் தம்மை ஆரிய இனத்தினர் என்று கூறுவதை மறுத்துரைக்கும் நிலையில், வங்காளத்தில் இருந்து வந்த ஆரியரின் வழித்தோன்றல்கள் என்ற கருத்து விநோதமான ஒரு கற்பிதமாகும்.

'தம்மதீப' (Dhammadīpa) என்னும் எண்ணக்கரு சிங்களவருக்கான சிறப்பு வகிபாகத்தை வலியுறுத்துகிறது. புத்தர் இலங்கைக்கு மூன்று தடவைகள் வருகை தந்தார்; அவர் இறப்பதற்கு முன்னர்

படுக்கையில் இருந்தவாறு 'சக்கர' (Sakra) என்னும் தெய்வத்தை அழைத்து இலங்கைக்குச் செல்லும் விஜயனைப் பாதுகாக்கும்படி வேண்டுகோள் விடுத்தார் என்றும், இலங்கைத்தீவில் 5000 ஆண்டுகளுக்கு பௌத்தம் செழித்து ஓங்கும் என்றும் கூறியதாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. மகாவம்சத்தின் இப்புராணப் புனைவில் மூன்று கருத்தினங்கள் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

அ) ஆரிய இனம் என்ற கருத்து

ஆ) விஜயன் என்ற புனைவு

இ) சிங்கள 'இனம்' பௌத்தத்தினைப் பாதுகாக்கும் தெய்வீக ஆணையைப் பெற்ற இனம் எனும் கருத்து.

மேற்படி மூன்று கருத்தினங்களின் சேர்க்கையாக அமைந்த இனவாதக் கருத்தியல் இலங்கையின் அரசியலின் போக்கில் பெரும் தாக்கத்தைச் செலுத்தியது.

இனவாதக் கருத்தியலின் சமூக அரசியல் விளைவுகள்

மேற்குறித்த இனவாதக் கருத்தியலை ஏற்றுக்கொண்டு அதனால் ஆதர்சம் பெற்ற சமூக வர்க்கங்களைப் பற்றி மேலே குறிப்பிட்டோம். இவ்வாறாக இனவாதக் கருத்தியல் புனைவை (Mythology) ஏற்றுக்கொண்டதன் சமூக அரசியல் விளைவுகள் யாவை என்பதை அடுத்து நோக்குவோம்.

முதலாவதாக மேற்குறிப்பிட்ட புனைவுகளை உள்ளடக்கிய சிங்கள பௌத்தக் கருத்தியல் பிற எல்லா இனக்குழுமங்களையும் விட இலங்கைக்கு முதலில் வந்து சேர்ந்த நாகரிகமுடைய குடியேற்றவாசிகள் (Civilised Inhabitants) சிங்களவர்களே என்றும், ஆகையால் இந்த நாடு தமக்கே உரித்துடையது என்றும் கூறும் நிலை ஏற்பட்டது. 'நாட்டின் சட்டமுறையான உடமையாளர்கள்' (Legitimate Owners of the Country) எனக் கருதும் இக்கருத்தின் விளைவு பாரதாரமானது. பிந்திவந்த குடியேறிகள் அனைவரும் இக்கருத்தின்படி 'அந்நியர்கள்' (Foreigners) எனக் கருதப்பட்டனர்.

இக்கருத்தின் தர்க்க ரீதியான முடிவாக 'சிங்களவர்களின் நாடு' (Land of the Sinhalese) என்ற எண்ணக்கரு உருவானது. 'சிங்களவர் அல்லாதோர்' (Non - Sinhalese) இங்கே வந்து தங்கியிருப்பதற்கு எஜமான் இனமான சிங்கள இனம் அனுமதித்துள்ளது. இது அவ்வினத்தின் கருணையின் பயனாகக் கிடைத்த ஒரு சலுகையாகும். அச்சிங்கள இனத்திற்கு இந்நாட்டினை உரிமை கொள்வதற்கான முந்திய உரிமை (Prior Rights of Possession) உள்ளது. இந்த உரிமை 'மண்ணின் மைந்தர்'களின் (பூமிபுத்திர - Sons of the Soil) பிரத்தியேக தனியுரிமை (Exclusive Right) ஆகும்.

இப் 'பூமிபுத்திர கொள்கையை' அநகாரிக தர்மபால

1922 இல் எழுதிய குறிப்பு ஒன்று தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

‘இலங்கைப் புகையிரதப் பகுதியின் நிர்வாக அறிக்கையில் (Administration Report) அப்பகுதியின் பொது முகாமையாளர் ‘தமிழர்களும், கொச்சிங்களும், ஹம்பன்காறயாக்களும்’ பெருந்தொகையில் வேலை செய்கிறார்கள் என்று கூறியிருக்கிறார். இது இந்த நாட்டின் வளத்திற்கு ஆகக்கூடிய பெரும்பங்கை (Largest Share) வழங்கும் மண்ணின் புதல்வர்களான சிங்களவர்களுக்குச் செய்யப்படும் அநீதியான, தீங்கான நடவடிக்கையாகும்.’

சுருங்கக்கூறின் இலங்கையின் சட்டமுறையான உரித்தாளர்கள் சிங்களவர் மட்டுமே என்பதை இக்கருத்தியல் வலியுறுத்துகிறது.

பௌத்தம் இலங்கைத் தீவின் சமயமென்றும், இத்தீவை ‘தம்மதீப’ (Dhammadipa) என்றும் கூறும் இன்னொரு கருத்தியல் முற்கூறிய கருத்தியலை வலியுறுத்தும் துணைக்கருத்தியலாக அமைந்துள்ளது. ஏனைய சமயங்களைப் பின்பற்றுவோர் தொல்லை கொடுக்காது, நல்ல முறையில் ஒழுக வேண்டும் (Good Behaviour) என்ற நிபந்தனையின்படி இங்கு அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளனர். அது மட்டுமல்லாமல் பிற சமயத்தவர்கள் இனம் என்ற அடிப்படையில் தாழ்ந்த நிலையினர்; அவர்களின் சமயங்களும் சமயம் என்ற வகையில் தரம் குறைந்தவை (Racially and Religiously Inferior).

அநகாரிக தர்மபால 1921 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையின் பிற சமயத்தவர்களை கீழ்ப்பட்ட இனங்களின் அஞ்ஞானிகள் (Infidels of Degraded Race) என்று குறிப்பிட்டார். இவ்வாறு தமிழர், முஸ்லிம்கள், ஐரோப்பியர்கள் ஆகிய இனத்தவர்கள் மீது வெறுப்பை வெளிப்படுத்தும் சிங்கள பௌத்த இனவாதத்தின் (Sinhala Buddhist Chauvinism) ஊற்றாக அமைவது என்ன என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். ‘பொற்காலம்’ (Golden Age) என்ற கருத்தைச் சார்ந்த பொய்ப்புனைவுகளே இக்கருத்தியலின் ஊற்றாகும் எனலாம். சிங்கள - பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தோடு பின்னிப் பிணைந்தவையாக இப்பொய்ப்புனைவுகள் அமைந்தன. அக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட நாவல்களிலும், எழுதி மேடையேற்றப்பட்ட நாடகங்களிலும், அக்காலத்தின் பத்திரிகையாளர்களின் எழுத்துகளிலும் இப்பொய்ப்புனைவுகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன; மக்களிடம் பரப்பப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக பியதாச சிறிசேனவின் நாவல்களைக் குறிப்பிடலாம். அவரது நாவல்களின் கதாநாயகர்களும் கதாநாயகிகளும் பௌத்த சமயப் பற்றாளர்களாகவும், சிங்களவர் என்ற பெருமிதம் உடையவர்களாகவும்

சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பார். அந்நாவல்களில் எல்லாச் சிறுபான்மை இனத்தவர்களும் வெறுப்புக்கும் கண்டனத்திற்கும் உரியவர்களாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பார்.

பியதாச சிறிசேன ‘சிங்கள ஜாதிய’ என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியராவார். அவர் 1909 ஆம் ஆண்டில் அப்பத்திரிகையில் கரையோர மூடிகள், கொச்சின்காரர்கள், அந்நியர்கள் ஆகியோரின் கடைகளில் பொருட்களை வாங்க வேண்டாம்; அவற்றைப் பகிஷ்கரியுங்கள் எனச் சிங்களவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார். இதேபோன்று W.A. de சில்வாவும் தனது நாவல்களில் தமிழர்கள் மீதும் முஸ்லிம்கள் மீதும் வெறுப்பை உண்டாக்கும் கருத்துகளை எவ்வித தயக்கமும் இன்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஜோன் டி. சில்வா மேடையேற்றிய நாடகங்கள் பல பண்டைய சிங்கள இராச்சியங்களின் அரசர்களைப் புகழ்ந்து பாராட்டும் முறையில் அமைந்தன. கடந்தகாலத்தின் பெருமையையும் இற்றை நாளில் சிங்கள இனத்தின் வீழ்ச்சியையும் எடுத்துக்காட்டிய அவரது நாடகங்கள், பண்டைய காலத்து உயர் விழுமியங்களையும் மரபுகளையும் மீண்டும் மலரச் செய்ய வேண்டும் என்ற உணர்வைச் சிங்களவர் மனதில் ஊட்டுவனவாக அமைந்தன.

இலங்கையில் அக்காலத்தில் வர்த்தகம், தொழில் முயற்சிகளில் ஏற்பட்ட கடும் போட்டிச் சூழ்நிலையில் சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த வர்த்தகர்கள் மீது வெறுப்புணர்வு வளர்ந்திருந்தது. பல்வேறு துறைகளின் தொழில் வாய்ப்புகளை சிறுபான்மை இனத்தினர் அபகரித்துக் கொள்கிறார்கள் என்ற காழ்ப்புணர்ச்சி சாதாரண மனிதர்களிடமும் பரவியிருந்தது. இப்பின்னணியில் இனவாதக் கருத்தியல் பல்வேறு சமூக வர்க்கங்களையும் கவர்ந்திழுக்கும் சக்தியுடையதாக இருந்தது.

முதலாளி வர்க்கத்திடம் சிறுபான்மை இனத்து முதலாளிகள் மீதும், வர்த்தகர்கள் மீதும் குரோதம் வளர்ந்திருந்தது. இக்குரோத உணர்வு நகரத் தொழிலாளர் வர்க்கம், கிராமத்து விவசாய வர்க்கம் ஆகிய உழைப்பாளி வர்க்கங்களிடையிலும் பரவியது. சிற்றுடமை உற்பத்தியாளர்களான குட்டி முதலாளி வர்க்கம் (Petty - Bourgeoisie Class), சிறு வர்த்தகர்கள், நகரம்சார் வெண்சட்டை உத்தியோகத்தர் வர்க்கம் (White - Collar Working Class) ஆகிய இடைத்தர வர்க்கங்களும் தமது எதிர்காலம் நிச்சயமற்றதாக இருப்பதை உணர்ந்தன. பொதுவாக சாதாரண மனிதனின் வாழ்வு பொருளாதார நெருக்கடிகளின் பாதிப்புக்கு உள்ளாகியிருந்தது. இச்சூழ்நிலையில் இனவாதக் கருத்தியல் எல்லாச் சமூக வர்க்கங்களிடையிலும்

ஊடுருவிப் பரவியது. மக்கள் பழம்பெருமையை நினைவூட்டும் கதைகளிலும், தலைவர்களது வீரசாகச வரலாறுகளிலும் மனதைப் பறிகொடுத்தனர். தமக்கு ஒரு கழிந்துப் போன 'பொற்காலம்' இருந்ததெனவும், பண்டைய நாளில் தாம் உயர்நிலையில் வாழ்ந்தோமென்றும் அவர்கள் நம்பினர். சிங்களவர்களின் தோற்ற மூலக் கதைகள் சாதாரண மக்களிடமும் பரவி தமது இனத்தின் மேன்மை பற்றிய பெருமித உணர்வை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

தமது 'வரலாற்று எதிரிக்கு' (Historic Enemy) எதிராக தமது இனத்தின் வீரத் தலைவர்கள் ஈட்டிய வெற்றிக்கதைகளும், அந்நிய ஆக்கிரமிப்பாளர்களைப் போரில் தோற்கடித்து வெற்றிவாகை சூடிய வரலாறுகளும் அவர்களுக்கு உணர்ச்சியூட்டுவனவாக இருந்தன. முன்பு தோற்கடிக்கப்பட்ட அதே இனக்குழுமத்தினர் இப்போது வர்த்தக, தொழிற்றுறைகளில் புகுந்து தமக்குப் போட்டியாளர்களாக மாறிவிட்டதை உணர்ந்தனர்.

பண்டைய நாளில் நிகழ்ந்த துட்டகைமுனு - எல்லாளன் போர்க்கதை மீள் உயிர்ப்புச் செய்யப்பட்டது. பண்டைய வரலாற்றை இனக்குழுமங்களுக்கிடையிலான போராக (War Between Ethnic Groups) சித்தரிக்கும் தவறான வரலாற்று விளக்கங்கள் மக்களிடையே இனவெறுப்புணர்ச்சியை வளர்த்தன.

முடிவுரை

இனவாதக் கருத்தியல் இலங்கையின் பல்வேறு சமூக வர்க்கங்களினதும் உணர்வு நிலையில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றியும், அதன் சமூக அரசியல் விளைவுகள் பற்றியும் குமாரி ஜெயவர்த்தன அவர்கள் கூறிய கருத்துகளை மேலே விவரித்துக் கூறினோம். அக்கருத்துகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்.

1. இலங்கையின் பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் ஆரம்பித்த வேளையில், அவ்வியக்கத்திற்கு ஆதரவளித்த இலங்கையின் முதலாளி வர்க்கம் பலவீனமுடைய முதலாளித்துவம் (Weak Capitalism) ஆகும். இப்பலவீனமுடைய முதலாளித்துவத்தால் பலமுள்ள தேசியவாதத்தை முன்னெடுக்க முடியவில்லை. இம்முதலாளித்துவ வர்க்கம் இனவாதத்தை (Communalism) தேசியவாதம் என்ற போர்வையில் முன்னெடுத்தது.

2. இந்த இனவாதம் சிங்களவர்களான சிறு வர்த்தகர்களிடமும், கிராமத்துச் சிற்றுடைமை உற்பத்தியாளர்களிடமும், சமூகத்தின் பிற பிரிவினர்களிடமும் கூட ஊறிச் செறிந்திருந்தது. இச்சமூக வர்க்கங்களும் பொருளாதார நெருக்கடிக்குள் அகப்பட்டு தமது பொருளாதார, அரசியல் எதிர்காலம்

குறித்த நிச்சயமற்ற தன்மையை உணர்ந்திருந்த காரணத்தால் இனவாதத்திற்கு இலகுவில் பலியாகின.

3. சிங்கள புத்திஜீவிகளும் (Sinhala Intelligentsia) புத்த பிக்குகளும் இனவாதத்திற்கு கருத்தியல் ஆதரவை வழங்கினர். அந்நிய ஆட்சியின் தாக்கத்தினால் மரபுவழிப் பண்பாடு சீரழிவுற்றிருப்பதைக் கண்டு மனம் கொதித்த இப்பிரிவினர் இனவாதக் கருத்தியலை ஆதரித்ததில் வியப்பில்லை.

4. நகரத் தொழிலாளர் வர்க்கமும் பலமற்றதாக இருந்தது. அவ்வர்க்கத்திடம் பாட்டாளி வர்க்க உணர்வு (Proletarian Consciousness) வளர்ச்சி பெற்றிருக்கவில்லை. பெருந்தோட்டங்களிலும், நகர்ப்புறத்தின் முக்கிய தொழிற்றுறைகளிலும் இக்காலத்தில் சிங்களவர் அல்லாதவர்கள் பெரும் தொகையில் தொழிலாளர்களாக வேலை செய்த காரணத்தால், நகரத் தொழிலாளர் வர்க்கத்திடமும் குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தின் இனவாதம் ஊறிச் செறிந்தது.

5. மேற்குறித்த பின்னணியில் சிங்கள மக்கள் தாம் பலவகையிலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சமூகமாக இருப்பதை உணர்ந்தனர். சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் தம்மைப் பொருளாதார ரீதியில் ஒடுக்குவதாக அவர்கள் உணர்ந்தனர். அரசியல் ரீதியிலும், பண்பாட்டு ரீதியிலும் தாம் ஒடுக்கப்படுவதாகவும் அவர்கள் உணர்ந்தனர். இந்நிலையில் இனவாதப் பொய்ப்புனைவுகளும் (Racist Myths), சிங்கள வீரதீரக் கதைகளும் (Legends) அவர்களுக்கு மன ஆறுதல் தருவனவாக அமைந்தன.

சிங்கள மக்களிடம் தோன்றிய விரக்தி உணர்வு சிறுபான்மை இனங்கள் மீதும், மதச்சிறுபான்மையினர் மீதும் தாக்குதல் தொடுப்பதற்கும் தூண்டியது. பிற்போக்குவாதக் கருத்தியலான இனவாதம் மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்றது. இந்தியாவின் வரலாற்று அறிஞர் பிபன் சந்திரா அவர்கள் இனவாதத்தை கடந்த 100 ஆண்டுகளின் வரலாற்றுச் செயல்முறையின் பொய்யுணர்வு (The False Consciousness of the Historical Process of the Last 100 Years) எனக் குறிப்பிட்டார். அவரின் கூற்று இலங்கையின் இனவாதம் பற்றிய புரிதலுக்கும் பொருத்தமுடையதாகும்.

'19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இலங்கையில் வர்க்க இனத்துவ உணர்வு நிலை' (Class and Ethnic Consciousness in Sri Lanka in the Late 19th and Early 20th Centuries) எனும் இக்கட்டுரை குமாரி ஜெயவர்த்தன அவர்களின் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூலான 'Labour, Feminism, Ethnicity in Sri Lanka' என்ற நூலில் (பக். 264 - 283) இருந்து எடுக்கப்பட்டது.

பின் நோக்கிய தேசியவாதம்

கார்த்திகேசு இந்திரபாலா

'வேந்தர் இல்லா வையகம்: இருபதாம் நூற்றாண்டு யாழ்ப்பாணம்' எனும் இத்தொடர் 'ஒருவர் வாழ்க்கை ஊடாகத் தென்படும் காட்சிகள்' பற்றியதாகும். இத்தொடர் கட்டுரைகள் என் வாழ்க்கையில் கண்ட, கேட்ட, கேள்விப்பட்ட, வாசித்தறிந்த நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படுத்திய மனப்பதிவுகள் பற்றியும் அவற்றால் என் மனதில் உருவாகிய கருத்துகள் பற்றியும் கூறுபவை. இவை வரலாற்று ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அல்ல. இவை யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றியவை; 20 ஆம் நூற்றாண்டை மையமாகக் கொண்டவை. வரலாற்றை எழுதுவோர்க்குச் சான்றுகளைக் கொடுத்துதவும் சுவடிகள் போன்று இத்தகைய நினைவுப் பதிவுகளும் பயன்படும் என்ற நோக்கத்துடன் இவை எழுதப்படுகின்றன.

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு இந்திரபாலா இலங்கையின் கல்வெட்டியலாளர், வரலாற்றாய்வாளர், மொழியியலாளர் ஆவார். இவர் இலங்கைத் தமிழரின் வரலாறு தொடர்பான நூல்களை தொல்லியல் சான்றுகளுடன் நிறுவியவரும் ஆவார். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் தனது ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்ற இவர் தமிழ் மட்டுமன்றி ஆங்கிலம், யேர்மன், சிங்களம், பாளி, சமசுகிருதம், யப்பானியம் என பன்மொழி கற்றறிந்தவராவார். ஆதி இலங்கையில் இந்துமதம், இலங்கையில் திராவிடக் கட்டிடக்கலை, யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், The Evolution of an Ethnic Identity, இலங்கையில் தமிழர் ஆகியன இவரின் குறிப்பிடத்தக்க நூல்களாகும்.

ரோப்பியப்

பேரரசுவாதம் (European Imperialism) ஆசியாவில் படரத் தொடங்கிய

காலத்தில் ஆசியச் சமூகங்கள் அதனை எதிர்நோக்கத் தயாராக இருக்கவில்லை.

படைபலத்தாலும் அறிவியல் வளர்ச்சியாலும் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் வருகை ஒரு பெரும் சவாலாக நின்றது. ஒவ்வொரு சமூகமும் வெவ்வேறு வழிகளில் அச்சவாலுக்குப் பதிலளிக்க முயன்றது. பல தோல்வி கண்டன, சில வெற்றிபெற்றன.

முஸ்தபா கெமால்

Image Source - en.wikipedia.org

இவற்றை இங்கு கூறுவது என் நோக்கம் அல்ல. எனினும்

இரண்டொரு எடுத்துக்காட்டுகள் இலங்கையர் பதிலை நாம் பார்க்கும்போது பின்புலமாக அமைவது நல்லது.

ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் ஆக்கிரமிப்பு ஏற்பட்டபோது சில ஆசிய அரசுகள் எதிர்த்துப் போராடித் தோல்வியுற்றன. சில வளைந்து கொடுத்து அடங்கின. சீனாவும் ஜப்பானும் ஐரோப்பியரை உள்ளே விட மறுத்துக் கதவை இழுத்து மூடின. வல்லரசுகள் சும்மா விடுவார்களா?

சீனா மறுத்ததும் பிரித்தானியா பலாத்காரமாக உள்ளே நுழைந்தது. பின்னர் விபரீத விளைவுகள் ஏற்பட்டன. ஜப்பானும் கதவை இழுத்து மூடியது. ஆனால் அமெரிக்கா மிரட்டலைக் கையாண்டு உள்ளே நுழைந்தது. மற்ற வல்லரசுகள் பின்னே வந்தன.

இந்த ஆக்கிரமிப்புக்கு ஜப்பான் எதிர்ப்புக் கொடுக்காது பணிந்தது. ஆனால் இச்சவாலுக்கு அது வகுத்த பதில், அதன் எழுச்சிக்கு உதவியது. 'உன்னால் செய்யமுடியும் என்றால், உன்னை விடத் திறமையாக என்னால் செய்யமுடியும்' எனக் கூறிக்கொண்டு, ஒரு மேலைத்தேச வல்லரசு போல மாறுவதற்கு ஜப்பான் தீர்மானித்தது.

மத்தியகாலப் பண்பாட்டினுள் மறைந்திருந்த ஜப்பானிய சமூகம் நவீனமயமாகியது. மேலைத்தேச முறைப்படியான அரசியல் யாப்பு அமைக்கப்பட்டு, ஒதுங்கியிருந்த பேரரசன் அந்த யாப்புக்கு அமைந்த அரச தலைவனாக்கப்பட்டான் (மேஜி மறுசீரமைப்பு/ Meiji Restoration). அவனும் மக்களும் மேலைத்தேச

உடையை அணியத் தொடங்கினர். யாப்புக்கு அமையும் பாராளுமன்றம் உருவாகியது. மேலைத்தேச முறைகளைக் கற்றுவர மாணவர்கள் அனுப்பப்பட்டனர். ஆங்கிலேயர் கடற்படையை ஒத்த ஒரு கடற்படையும் ஜெர்மன் முறைகளைத் தழுவிய ஒரு தரைப்படையும் உருவாகின. அமெரிக்கக் கல்விமுறை பின்பற்றப்பட்டது. இந்த மாற்றங்கள் தொடங்கி 50 ஆண்டுகளுக்குள் ஜப்பான் ஓர் ஐரோப்பிய வல்லரசை (1905இல் ருஷ்யப் பேரரசை) போரில் வெற்றிபெறும் அளவுக்கு எழுச்சிபெற்றது. ஏனைய வல்லரசுகள் தங்களுக்குச் சமனான ஒரு வல்லரசாக ஜப்பானை ஏற்றுக்கொண்டன.

மேலைத்தேச ஏகாதிபத்தியத்தின் சவாலை ஏற்றபோது ஜப்பானிய தேசியவாதம் முன் நோக்கிச் சென்றது. புறத்தில் மேலைத்தேசப் பண்பாட்டையும் அகத்தில் பாரம்பரிய ஜப்பானியப் பண்பாட்டையும் கொண்ட ஒரு தேசிய இனம் உருவாகியது.

இதை ஒத்த வகையில், மேற்கு ஆசியாவில் துருக்கியும் ஒரு முன் நோக்கிய தேசியவாதத்தைக் கடைப்பிடித்து உலகை அதிசயிக்க வைத்தது. நவீன துருக்கியின் தந்தை எனப்படும் முஸ்தபா கெமால் தலைமையில் 1920களில் மத்தியகாலப் பண்பாட்டில் மூழ்கிக் கிடந்த நாடு நவீன நாடாக மாறியது. இன்று நினைத்தும் பார்க்க முடியாத மாற்றங்கள் அங்கு நடைபெற்றன.

ஓர் இஸ்லாமிய சுல்தானரசாக (Sultanate) இருந்த துருக்கியர் நாட்டை மதச்சார்பற்ற (Secular Republic) குடியரசாக மாற்றி, இஸ்லாமியச் சட்டத்தை நீக்கி, இஸ்லாமிய நீதிமன்றங்களை ஒழித்து, மதம்சார் கல்வி நிலையங்களை அகற்றியதுடன் பல சமூக மாற்றங்களும் கொண்டுவரப்பட்டன. 'துருக்கித் தொப்பி' (Fez) என உலகெங்கும் அறியப்பட்ட தலை அணி தடை செய்யப்பட்டது. ஆண்களும் பெண்களும் ஐரோப்பிய உடையை அணியத் தொடங்கினர். அரபு எழுத்தில் (Arabic Script) எழுதப்பட்டுவந்த துருக்கி மொழியை ஐரோப்பிய மொழிகள் போன்று ரோம எழுத்தில் (Roman Script) எழுதுவதற்குச் சட்டமும் மாற்றங்களும் கொண்டுவரப்பட்டன. பெண்களுக்கு உரிமைகள் வழங்கப்பட்டு அரசியலில் பங்குகொள்ள உரிமையும்

வாக்குரிமையும் அளிக்கப்பட்டன. கெமாலின் தலைமைத்துவ வழிகாட்டலில் துருக்கி ஓர் ஐரோப்பிய, நவீன நாடாக மாறியது.

எனினும், பழுத்த இனவாதம் துருக்கியர் தேசியவாதத்துக்கு அடித்தளமாக அமைந்தது. துருக்கியர் இனத்தால் 'வெள்ளையர்' என்றும், துருக்கி மொழியே எல்லா மொழிகளுக்கும் மூலமொழி என்றும், துருக்கியருடைய மூதாதையர் மேலான நாகரிகம் ஒன்றை உருவாக்கியவர்கள் என்றும் பலவகைகளில் துருக்கியர் தேசிய இனத்தை ஐரோப்பியருக்குச் சமானமான இனமாக மட்டுமல்ல, மேலான இனமாகக் காட்ட முயன்று, ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியத்தின் சவாலுக்குத் துருக்கி பதிலளித்தது.

ஐப்பானும் துருக்கியும் முன் நோக்கிச் சென்று ஐரோப்பியப் பேரரசுவாதம் விடுத்த சவாலுக்குப் பதிலளிக்க, இதை ஒத்த வகையில் இலங்கையரை ஒன்றுபடுத்தி ஒரு நவீன நாட்டைக் கட்டி எழுப்பத் தலைவர் எவரும் முன்வந்ததாகக் கூறுவதற்கில்லை. மாறாக, நாட்டைப் பின்நோக்கிய பாதையில் அழைத்துச் செல்ல விரும்பியவர்களே கூடுதலாகக் குரல் எழுப்புவதைக் காண்கிறோம்.

ஒரு சமூகத்தை வழிநடத்திக் கூட்டிச்செல்ல முன்வரும் ஒரு தலைவன் (Leader) எங்கு கூட்டிச்செல்ல வேண்டும் என்பது பற்றித் திடமான குறிக்கோள் (Goal) உடையவனாகவும், தன்னை எதிர்நோக்கும் மெய்நிலையை உணர்பவனாகவும் (Sense of Reality), வரலாற்றில் நடந்தவற்றை உணர்பவனாகவும் (Sense of History) இருத்தல் அவசியமாகும். முஸ்தாபா கெமால் துருக்கியர் சமூகத்தை ஓர் ஐரோப்பிய சமூகமாகவும் துருக்கி நாட்டை ஓர் ஐரோப்பிய நாடாகவும் மாற்ற வேண்டும் என்ற குறிக்கோளை நோக்கித் தன் மக்களை அழைத்துச் சென்று, நவீன துருக்கியை ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் சமநிலையில் நிமிர்ந்து நிற்க வைத்தமை 20ஆம் நூற்றாண்டு உலக வரலாற்றில் ஓர் ஒப்பற்ற நிகழ்வாகும். இதை அறிவது, இன்றைய துருக்கி நாடு ஏனைய இஸ்லாமிய நாடுகளில் இருந்து வேறுபட்டு நிற்பதை விளங்கிக்கொள்ள உதவும்.

இதே காலத்தில் இலங்கையில் நடந்தது என்ன? பிரித்தானியர் ஆட்சியில் இருந்து நாட்டை விடுவிக்க இயக்கம் எதுவும் இருந்ததா? இலங்கை மக்கள் அனைவரையும் ஒரு தேசிய இனமாக இணைத்து வழிநடத்த எவராவது முன்வந்தாரா? ஆங்கிலேயர் ஆட்சி 1920களில் ஒரு திருப்புமுனையை அடைந்தது என்பது இன்று பின் நோக்கிப் பார்க்கும்போது

இலங்கையர் தேசியவாதத்தை முன் நின்று வளர்க்க முயன்ற பொன்னம்பலம் அருணாசலம் தான் தொடக்கிவைத்த இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸில் இருந்து 1921இல் விலகினார். இந்த நிகழ்வுடன் உண்மையான 'இலங்கையர் தேசியவாதமும்' எழுச்சிபெற முடியாது மறைந்துவிட்டது.

எமக்குப் புலப்படுகின்றது. அந்தத் தசாப்தத்தின் தொடக்கத்தில் காலனிய அரசு எடுத்த ஒரு நடவடிக்கையும் தசாப்தத்தின் இறுதியில் புகுத்திய ஒரு சீர்திருத்தமும் நவீன இலங்கையின் வரலாற்றுப் போக்கில் திருப்பத்தை ஏற்படுத்தின. இவற்றுக்கு மத்திய வகுப்பினர் தயாராக இருக்கவில்லை.

முதலாவது, 1920 வரை இருந்த இனக்குழு அடிப்படையிலான பிரதிநிதிகளை (Communal Representatives) ஆளுநர் சட்டவாக்க சபைக்கு நியமிக்கும் முறைக்குப் பதிலாக இடம்சார் (Territorial Representation/ பிரதேச அடிப்படையிலான) பிரதிநிதிகளைத் தேர்தல் மூலம் உறுப்பினராக்கும் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையாகும். இது தமிழ் அரசியல்வாதிகளும் சிங்கள அரசியலாதிகளும் பிரிந்து செல்ல முக்கிய காரணமாகியது. இதைச் சிங்களத் தலைவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றனர். தமிழ்த் தலைவர்கள் பலர் இதை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

இரண்டாவது, வயதுவந்தவர் அனைவருக்கும் வாக்குரிமை (Universal Adult Franchise) வழங்கப்பட்டமையாகும். இது இரு தரப்பிலும், சிங்கள - தமிழ் மத்திய வகுப்புத் தலைவர்கள் பலரைக் கலங்க வைத்தது. ஆங்கிலக் கல்வி பெறாத பெருந்தொகை மக்களுக்குத் தங்களுடன் சமமாக வாக்குரிமை வழங்குவதை இவர்கள் விரும்பவில்லை.

நாட்டின் மெய்நிலை

இந்த அரசியல் வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்ட 1920களில் நாட்டின் மெய்நிலை என்ன? ஒரு நவீன இலங்கையை உருவாக்குவதற்கு நாட்டு மக்களை ஒன்றிணைத்து அழைத்துச் செல்லத் தனி இயக்கம் ஒன்று இருக்கவில்லை. தேசிய உணர்வுகளையும் அரசியல் எதிர்பார்ப்புகளையும் வெளிப்படுத்தும் பல இயக்கங்கள் இருந்தன எனலாம்.

இலங்கையில் நிலவிய மெய்நிலையைப் பார்க்கும்போது முதலில் என் கவனத்தை ஈர்ப்பது அநகாரிக தர்மபால தொடக்கிவைத்து வளர்த்த சிங்கள - பௌத்த இயக்கத்தின் படர்ச்சியாகும். சுதந்திர கால இலங்கையின் போக்கையும் நிகழ்வுகளையும் விளங்கிக்கொள்ள இதை அறிந்திருப்பது அவசியமாகும். ஆனால், நவீன இலங்கை வரலாற்றை எழுதிய ஆய்வாளர்கள் இதற்கு உரிய முக்கியத்துவத்தைக் கொடுக்கவில்லை என்றே சொல்லலாம். இவர்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்ற மத்திய வகுப்பினர் (1920இல் 4000 பேர் கூட

இவ்வகுப்பில் இல்லை) எடுத்த தீர்மானங்களும் அவர்களிடையே எழுந்த வேறுபாடுகளும் கூடுதலான முக்கியத்துவம் உடையவை. தர்மபாலவின் செயற்பாடுகள் பற்றி முன்னர் கூறியிருந்தேன். இவை பௌத்த மக்கள் மத்தியில் தேசிய உணர்வை வளர்க்கப் பெரிதும் ஊக்கம் கொடுத்தன. சிறப்பாக, 1920களில் எழுந்த சூழலில், தாம் ஆரியர் என்ற இன உணர்வு கூடுதலாக வளர்ந்து, இந்த அடையாளத்தைக் காட்டும் வகையில் ஆர்யஸிங்ஹா உடை என ஆண்களுக்கு வகுக்கப்பட்ட புதிய உடை நகர்ப்புறங்களுக்கு வெளியே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த சிங்கள மொழி ஆசிரியர்கள், ஆயுர்வேத வைத்தியர்கள் போன்றோர் மத்தியில் பரவியது. இதே வேளையில், தர்மபால கண்டித்த ஐரோப்பியப் பெயர்கள் (குறிப்பாக பெரேரா, த சில்வா, பர்ணாந்து போன்றவை) கைவிடப்பட்டு, சிங்களப் பெயர்கள் எடுக்கப்பட்டன.

இலங்கையில் பரவிக்கொண்டிருந்த பௌத்த இயக்கத்தில் தர்மபால முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தித் தலைமை தாங்கி அதை நடத்தவில்லை. அவர் பெரும்பாலும் இந்தியாவில் மஹாபோதிச் சங்கத்தின் செயற்பாடுகளில்

ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார். அத்துடன் இலங்கையின் காலனிய அரசாங்கம் அவரை ஒரு 'குழப்பம் விளைவிப்பவராக'க் கருதியதால், இலங்கைக்கு அவர் திரும்பி வருவதைச் சிறிது காலம் தடைசெய்தது (ஒரு முறை, 1915இல், அவர் கொல்கத்தாவில் வீட்டுத் தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தார்).

அரசியலில் பங்குகொள்ள தர்மபால விரும்பியதில்லை. பௌத்த இயக்கத்தை ஓர் அரசியல் இயக்கமாக மாற்றுவதற்கு அரசியல்வாதிகளும்

சேனாநாயக்க குடும்பம்

Image Source - en.wikipedia.org

இருக்கவில்லை எனலாம். எனினும், கொழும்புக்கு வெளியே செல்வாக்குப் பெற்ற நாட்டுப்புற உயர்குழுத்தினர் (Rural Elite) சிலர் மது ஒழிப்பு இயக்கத்தின் வழியாகப் பௌத்தர்களுக்கு வழிகாட்டும் தலைவர்களாக அரசியலில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர். இவர்களுள் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் சேனாநாயக்க குடும்பத்தினர் ஆவர்.

போத்தலே என்ற ஊரில் டொன் ஸ்பேட்டர் சேனாநாயக்க என்ற கொயிகம சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் காரீயச் சுரங்கச் சொத்துகள் (Graphite Mining) மூலம் செல்வம் பெற்றுப் பிரித்தானியர் ஆட்சியில் புதிதாக எழுச்சிபெற்ற ஒரு செல்வந்தரானார். இவருக்கு மூன்று புதல்வர் - டொன் சாள்ஸ் (D.C.), பிரெடெரிக் ரிச்சாட் (F.R.), டொன் ஸ்டீபன் (D.S.). மூவரும் மது ஒழிப்பு இயக்கத்திலும் பௌத்த இயக்கத்திலும் ஈடுபட்டுப் பெரும் செல்வாக்கைப் பெற்றனர்.

F.R. சேனாநாயக்க இங்கிலாந்துக்குச் சென்று, கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துத் திரும்பியபின், பௌத்த கழகமாகிய 'Buddhist Theosophical Society' மற்றும் அரசியல் கழகமாகிய லங்கா மஹஜன ஸபா ஆகியவற்றில் தீவிர பங்கெடுத்து, ஒரு பிரபல சிங்கள பௌத்த கொயிகமத் தலைவராக எழுச்சிபெற்ற வேளையில், 1926இல், அகால மரணமடைந்தார். இதன் விளைவாக அவருடைய தம்பி D.S. சேனாநாயக்க தன் தமையனாரின் இடத்தைப் பெற்று அரசியலில் உயர்வுபெற்றார். இவர்

1920களில் ஒரு சிங்களப் பெளத்த தலைவராக எழுச்சிபெற்று, ஆங்கிலேயரிடம் இருந்து கூடுதலான அரசியல் உரிமைகளைக் கோரும் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸில் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியபோதிலும், தர்மபால தொடக்கிவைத்த சிங்கள - பெளத்த இயக்கத்துக்குத் தலைமைதாங்கும் நிலைக்குச் செல்லவில்லை. D.S. சேனாநாயக்க அரசியலில் ஒரு மிதவாதிப் (Moderate) பெளத்த தலைவராக, ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் இருந்து இலங்கையை விடுவிக்க விரும்பியோருள் ஒருவராக 1920களில் காணப்பட்டார்.

இலங்கையர் தேசியவாதத்தை முன் நின்று வளர்க்க முயன்ற பொன்னம்பலம் அருணாசலம் தான் தொடக்கிவைத்த இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸில் இருந்து 1921இல் விலகினார். இந்த நிகழ்வுடன் உண்மையான 'இலங்கையர் தேசியவாதமும்' எழுச்சிபெற முடியாது மறைந்துவிட்டது. தன் இயக்கத்தைக் கைவிட்டு, அருணாசலம் வடக்கு நோக்கிச் சென்று, யாழ்ப்பாணச் சங்க (Jaffna Association) உறுப்பினர்களுடன் கூடி, புதிதாக நிறுவப்பட்ட தமிழ் மஹாஜன சபையின் செயற்பாடுகளில் பங்குபற்றி, பின்னர் 'Ceylon Tamil League' என்ற கழகத்தை அமைப்பதற்கும் உதவினார்.

முன் நோக்கிக் காலடி வைத்த அருணாசலம் 1921இலும் பின்னரும் எடுத்த நடவடிக்கைகள் இலகுவில் புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு புதிராக உள்ளன. வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் இது தொடர்பாகப் பல கருத்துகளைத் தெரிவித்துள்ளனர். எனினும், உண்மையை அறிந்துகொள்ள முடியாது என்று நான் நினைக்கிறேன். பல வினாக்கள் மனதில் எழுகின்றன. இவற்றுக்கு விடை காண்பது கடினம்.

இங்கிலாந்தில் பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்த காலத்தில் இருந்து தன் மனதில் பேணப்பட்ட கனவு காங்கிரஸ் அமைக்கப்பட்ட போது நிறைவேறியதாக ("...the fulfilment of dreams cherished from the time I was an undergraduate at Cambridge...") மனநிறைவுடன் கூறிய அருணாசலம், எதற்காகக் காங்கிரஸ் அமைக்கப்பட்டு இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் அதைக் கைவிட்டு வேறொரு வழியில் புறப்பட்டார்? இவ்வழியில் சென்று, இலங்கையிலும் தென் இந்தியாவிலும் பிற தமிழர் குடியேற்றங்களிலும் 'தமிழகத்தின் ஒன்றிணைப்பையும் ஒற்றுமையையும் வளர்க்க' ("to promote the union and solidarity of 'Tamil akam' the Tamil land...") விரும்புவதாக அவர் கூறியதன் பொருள் என்ன?

இவை மட்டுமல்ல, என் மனதில் எழும் முக்கியமான ஒரு கேள்வி இதுவாகும்: இளைய சிங்களப் பெளத்த

சேர் பொன். அருணாசலம்

Image Source - tamilnet.com

தலைவர்களுடன் பிரச்சினை ஏற்பட்டபோது, அவர்கள் ஆதிக்கம் பெறுவதற்கு இலகுவில் இடமளிக்காது, தொடர்ந்து அருணாசலமும் யாழ்ப்பாணத்துத் தலைவர்களும் காங்கிரஸில் இருந்து செயற்பட்டிருந்தால் நிலைமையை மாற்றியிருக்க முடியுமா?

அருணாசலமும் யாழ்ப்பாணத் தலைவர்களும் காங்கிரஸை விட்டு வெளியேறியமைக்குக் காரணம் 1921இல் நடைபெற்ற தேர்தலில் அருணாசலத்துக்குக் கொழும்பில் ஒரு தொகுதியைக் கொடுக்கத் தவறியமை என்று பொதுவாகக் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். இத்தகைய ஒரு காரணத்துக்காக அருணாசலம் தன் இலட்சியத்தைக் கைவிட்டார் என்பது சரியான விளக்கமாக எனக்குத் தோன்றவில்லை.

இலங்கையின் தென் பகுதியில் ஒரு சமயத் தேசியவாதமாகவும் பண்பாட்டுத் தேசியவாதமாகவும் எழுச்சிபெற்று வந்த சிங்கள - பெளத்த இயக்கம், 1915இல் இருந்து ஓர் அரசியல் இயக்கத்தின் பண்புகளையும் பெறத் தொடங்கியது. தம் ஆதிக்கத்துக்கு ஆபத்து விளைவிக்கும் பண்புகளைக் கொண்டு எழும் சக்திகளைக் கவனமாக அவதானித்து வந்த ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர் 1915இல் இடம்பெற்ற

பெளத்த - முஸ்லிம் கலவரத்தின் போது இத்தகைய ஒரு சக்தியைக் கண்டனர். இதனால், தாமதமின்றி, சேனாநாயக்க சகோதரர்களையும் பிற பெளத்த அரசியல் தலைவர்களையும் சிறைப்படுத்தினர்.

இந்த இயக்கத்தின் படிப்படியான வளர்ச்சியை அருணாசலம் நிச்சயம் கவனித்து வந்திருப்பார். அது தேசிய காங்கிரஸ் அமைப்புக்குள் புகுந்து அவருக்கு பிரச்சினைகளை உண்டு பண்ணியது என்று கொள்ள இடமுண்டு. சிறப்பாக, புதிய பெளத்த அரசியல் தலைவர்களாக எழுச்சிபெற்றுக் கொண்டிருந்த சேனாநாயக்க சகோதரர்கள் இவருக்குப் பிரச்சினை கொடுத்தனர் என இவர் மறைமுகமாகக் கூறிய ஒரு விஷயத்தில் இருந்து வெளிப்படுகிறது.

காங்கிரஸுக்கும் அவருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட வேறுபாடு பற்றி 'Times of Ceylon' செய்தித்தாள்க்கு விளக்கும்போது, "...a clique who got hold of the Congress machine, imposed its will on a weak President of the Congress..." எனக் கூறினார். இவ்வாறு அருணாசலம் குறிப்பிட்ட சிறுகுழுவினருள் சேனாநாயக்க சகோதரர் அடங்குவர் என்பது வரலாற்றாசிரியர் கிங்ஸ்லி த சில்வாவின் கருத்தாகும் ("There was no doubt that the criticism was directed at men like F.R. and D.S. Senanayake, D.B. Jayatilaka and others, many of them 'Prison graduates' of 1915...").

சிங்கள - பெளத்த இயக்கத்தின் செல்வாக்கு அரசியலில் வளர்வதைத் தணிக்க முடியாத நிலையைக் கண்டு தனது 'இலங்கையர் தேசியவாதத்தை' கைவிட்டு, விரக்தியடைந்த ஒருவராகப் புதிய வழியில் அருணாசலம் செல்லத் தொடங்கினார் என்றே நான் நினைக்கின்றேன்.

இராமநாதனின் நிலை

உலகின் பல பாகங்களில் அரசியல் விழிப்புணர்ச்சி பரவி, மக்களாட்சிக் கருத்துகள் அடக்கப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்ற 1920களில் இலங்கையிலும் அதன் தாக்கத்தைக் காண முடிகின்றது. வாக்குரிமையும் இடம்சார் தேர்தல் மூலப் பிரதிநிதித்துவமும் மக்களாட்சி முறையின் முக்கிய பண்புகளாகக் காணப்பட்டன. இப்பண்புகளை மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்வதில் தென் ஆசிய அரசியல்வாதிகளுக்குச் சில பாரம்பரிய விழுமியங்கள் தடையாக இருந்தன.

இலங்கையில் 1920இல் ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற 4000க்கும் குறைந்த ஆண்கள் மட்டுமே வாக்குரிமை பெற்றிருந்தனர். சமூகத்தில் பெரும்பாலானோர் கல்வியறிவு இல்லாதவர்கள். அவர்களுள் குறிப்பிடப்பட்ட எண்ணிக்கையினர் பாரம்பரிய

சாதிப்பாகுபாட்டால் சமத்துவம் பெறாதவர்கள். இவர்கள் அனைவருக்கும் அரசியலில் சமத்துவம் கொடுத்து வாக்குரிமையை வழங்குவது மத்திய வகுப்பினருக்கு அச்சத்தை உண்டு பண்ணியது. இதனால் வடக்கிலும் தெற்கிலும் அரசியல் தலைவர்கள் பலர் வயதுவந்தோர் அனைவருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்படுவதை எதிர்த்தனர்.

ஆனால் இடம்சார் பிரதிநிதிகளுக்கான தேர்தலை எதிர்ப்பது இலகுவாக இருக்கவில்லை. இத்தகைய தேர்தல்முறை தமக்குச் சாதகமாக இருக்கும் என்பதை உணர்ந்த சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள் இதனை ஆதரித்தனர். தமிழ் அரசியல் தலைவர்களும் இதனை ஆதரித்தனர்; எனினும், இது தமக்குச் சாதகமாக இருக்காது என்பதையும் உணர்ந்தனர்.

இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் அமைக்கப்பட்டபோது அதன் முதலாவது தீர்மானத்தை (Resolution) பொன்னம்பலம் இராமநாதன் முன்மொழிந்து, சட்டவாக்க சபையின் உறுப்பினர்களுள் 80% ஆவது இடம்சார் தேர்தல் வழியாக வரவேண்டும் எனக் கோரினார். சில ஆண்டுகளின் பின் அவர் இத்தேர்தல் முறையை எதிர்த்தார்.

தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் எல்லோரும் இடம்சார் தேர்தல் முறையை எதிர்த்தனர் என்று கூறுவதற்கில்லை. வட மாகாண உறுப்பினரும் (வைத்திலிங்கம் துரைசுவாமி) கீழ் மாகாண உறுப்பினரும் (ஈ.ஆர். தம்பிமுத்து) இராமநாதனுக்கு எதிராக இடம்சார் தேர்தல் முறையை ஆதரித்தனர் என இராமநாதனின் வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர் வைத்திலிங்கம் விமர்சித்துள்ளார். இவ்விருவரும் கொழும்பில் தமிழருக்கு ஒரு தொகுதி ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையையும் எதிர்த்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்து மத்திய வகுப்பினர் சட்டவாக்க சபையின் சீர்திருத்தம் தொடர்பான கருத்து வேறுபாடுகளை இட்டு வாதித்த வேளையில், யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர் சிலர் இந்தியத் தேசியவாத இயக்கத்தின் வளர்ச்சி வேகத்தால் உற்சாகப்படுத்தப்பட்டவராய், இலங்கையிலும் அத்தகைய இயக்கத்தை முன்னெடுத்துச் செல்ல விழைந்தனர். மத்திய வகுப்பினரைப் போல் அல்லாது இவர்கள் தீவிர இலட்சியவாதிகளாய் இலங்கையர் தேசியவாதத்தில் நம்பிக்கை வைத்தனர். எனினும் இந்த இளைஞர்களுடைய தேசியவாதத்திலும் பின் நோக்கிய பண்புகள் காணப்பட்டன. இவர்களது செயற்பாடுகள் பற்றியும் பின் நோக்கிச் செல்ல முயன்ற கண்டியர் தேசியவாதம் பற்றியும் பின்னர் பார்க்கலாம்.

கந்தரோடையிலும் வடஇலங்கையின் பிற இடங்களிலும் கண்ட ஆதிகால நாணயங்கள்

யாழ்ப்பாணத்தின் ஆரம்பகால வரலாற்றுக்கான நேரடி எழுத்துப் பதிவுகள் குறைவாக இருந்தாலும், தொல்லியல் அகழாய்வுகள் இதன் பழங்காலக் குடியேற்றங்கள், பண்பாடு, மற்றும் சமூக - பொருளாதார வளர்ச்சி பற்றிய மதிப்புமிக்க தகவல்களை வெளிக்கொணருகின்றன. அதன் அடிப்படையில் கந்தரோடை, பண்டைய யாழ்ப்பாண நாகரிகத்தின் ஆதிக்கேந்திரமாக விளங்கிய ஒரு முக்கியப் பகுதி ஆகும். தொல்லியல் ஆய்வுகள், பொ.யு.மு. 500 ஆம் ஆண்டளவில் கந்தரோடை ஒரு நகரமாகி விட்டதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இந்த இடத்தில் அடர்த்தியான மக்கள் குடியேற்றம் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை, மத்திய காலத்தில் ஒரு சிறு இடைவெளியைத் தவிர, தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. நாணயவியல், தொல்லியல் மற்றும் இலக்கியச் சான்றுகள் பொ.யு. எட்டாம் நூற்றாண்டுவரை கந்தரோடை பண்டைய யாழ்ப்பாணமான நாகநாட்டின் தலைநகரமாக விளங்கி வந்திருப்பதைக் காட்டி நிற்கின்றன. கந்தரோடையிலும், அதன் பெருங்கற் பண்பாட்டின் தாக்க விளைவுகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட வடஇலங்கையின் ஆதி இரும்புக்கால மையங்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகளின் அறிக்கைகளைக் கொண்டு எழுதப்படும் 'பண்டைய யாழ்ப்பாணத்தின் கந்தரோடை நாகரிகம்' என்னும் இக் கட்டுரைத் தொடர் வடஇலங்கையின் வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலங்களிலும், வரலாற்று உதய காலங்களிலும், வரலாற்றுக் காலங்களிலும் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியல், ஆளுமை, பண்பாடு, பெருமுயற்சி, துணிவாண்மை என்பனவற்றின் பரந்த காட்சிப்பதிவாக விளங்கும்.

சிவ தியாகராஜா

கலாநிதி சிவ தியாகராஜா மருத்துவம், மரபணுவியல், தொல்லியல், வரலாறு ஆகிய கற்கைத் துறைகளில் பட்டங்கள் பெற்று பல ஆய்வு நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் (University of Ceylon) B.Sc பட்டத்தையும், இலங்கைப் பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீடத்திலிருந்து M.B.B.S பட்டத்தையும், இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து Ph.D. பட்டத்தையும் பெற்றவராவார். கலாநிதி சிவ தியாகராஜா கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் இருபத்து ஆறு நூல்களைப் படைத்திருக்கிறார். Peoples and Cultures of Early Sri Lanka, Genetic Origins of the Tamils, Kantarodai Civilization of Ancient Jaffna 500 BCE800CE, The Tamils of Lanka - A Timeless Heritage, Archaeological Excavations at the Jaffna Fort, பௌத்தத்தை வளர்த்த பண்டைய தமிழர்கள் ஆகியவை அவற்றுள் சிலவாகும்.

பகுதி

1

அறிமுகம்: இலங்கையில் ஆதீகால நாணயங்கள்

லங்கையில் காணப்படும் நாணயங்களை இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்: ஒன்று உள்ளூர் நாணயங்கள், மற்றது வெளிநாட்டு நாணயங்கள். இலங்கையில் தொல்லியல் அகழ்வுகளில் காணப்படும் மிகப் பழமையான நாணயங்கள் இந்திய நாட்டு நாணயங்களாகும். அவை அங்கிருந்து இந்திய வர்த்தகர்கள் மூலம் இங்கு வந்த நாணயங்களாகும். இவ்வாறு வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த மற்றைய நாணயங்களில் கிரேக்க, உரோம, பாரசீக, அரேபிய, சீன, போர்த்துக்கேய, டச்சுக்கார, பிரித்தானிய நாணயங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இலங்கையில் காணப்படும் வெளிநாட்டு நாணயங்களில் பெருந்தொகையானவை தமிழ்நாட்டு நாணயங்களாகும்.

இலங்கையின் பல பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் அகழாய்வுகளிலும், மேலாய்வுகளிலும் இந்திய நாட்டு மௌரிய, குசான, குப்த, சாதவாஹன, தென்னிந்திய சங்ககால நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நாணயங்கள் இலங்கையில் பல இடங்களில் காணப்பட்ட போதிலும் குறிப்பாக அநுராதபுரம், மாந்தை, அக்குறுகொடை, கந்தரோடை, யாழ்ப்பாணக் கோட்டை, வல்லிபுரம், பூநகரி ஆகிய மையங்களில் அதிக அளவில் காணப்படுகின்றன. இவை பண்டைக்காலப் பெருநகரப் பகுதிகளும், வணிக மையங்களுமாகும். உரோமக் குடியரசிலிருந்தும், உரோமானியப் பேரரசிலிருந்தும் (Republic of Rome and Imperial Rome) கி.மு. 300க்கும் - கி.பி. 500க்கும் இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்கள் கந்தரோடை மற்றும் யாழ்ப்பாண மையங்களிலும், மாந்தையிலும் பெருமளவில் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (Codrington 1924; Sivasamy 1974; Seyone 1998; Bopearachchi 1998, 1999; Pushparatnam 2001, 2002; Carswell 2013).

இந்த வெளிநாட்டு நாணயங்களை மாதிரியாகக் கொண்டே உள்ளூர் நாணயங்கள் தயாரிக்கப்பட்டன. இவற்றில் அச்சுக்குத்திய அல்லது உருவங்கள் பதித்த இலங்கை நாணயங்கள் சாதவாஹன, சங்ககால நாணயங்களின் மாதிரிகளிலே வெளியிடப்பட்டன. இவ்வகையான நாணயங்களாக திஸ்ஸ, யானை சுவாஸ்திக்கா, சிங்கம்சுவாஸ்திக்கா, கட்டமிட்ட மரம்சுவாஸ்திக்கா ஆகிய நாணயங்களைக் கூறலாம் (Codrington, H.W. 1924: 22). மிச்சினர், இந்த இலங்கை நாணயங்கள் சங்ககால பாண்டிய நாணயங்களின் அகத்தூண்டல் எனக் கருதுகிறார் (Michiner, M. 1998: 629). புஷ்பரட்ணம், இந்த இலங்கை நாணயங்களில்

சங்ககால, சாதவாஹன நாணயங்களின் தாக்கங்கள் இருப்பதாகக் கூறுகிறார் (Pushparatnam, P. 2002: 70).

யானையும், மரமும், மூன்று சிகரங்கள் கொண்ட குன்றும், மத்தளமும் உள்ள உருவங்கள் கொண்ட இலங்கை நாணயங்கள் பாண்டியப் பெருவழுதி நாணயங்களின் மீள்பதிப்புகள் எனக் கூறப்படுகிறது (Krishnamurthy, R. 1997: 47). திஸ்ஸ வகை நாணயங்களில் ஒரு வட்டமும் அதன்மேல் ஒரு பிறை வடிவம் காணப்படுகின்றன. இதை நந்திபாத வடிவம் என்பர். இது ஒரு திமில் (ஏரி) கொண்ட காணையின் தலையை பிரதிநிதிப்படுத்துவதாகக் கூறுவர். இந்த வடிவம் பாண்டிய மற்றும் சாதவாஹன நாணயங்களில் காணப்படுகிறது (Gupta, P.L. 1965: 15).

ஆந்திர தேசத்து அச்சுக்குத்தி முத்திரை பதித்த (Punch marked) நாணயங்களில் மூன்று மெல்லிய இலைகள் காணப்படும். சாதவாஹன நாணயங்களில் இவை தடித்த புதர் இலைகளாக இருக்கும். இந்த முத்திரை நாணயப் பாரம்பரியம் இலங்கையில் மிகுந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இலங்கை நாணயங்களில் காணப்படும் சிங்க உருவம் ஆந்திரதேச நாணயங்களில் காணப்படுவது போல உள்ளது. ஆனால் ஒரு கம்பத்தில் பதித்த ஸ்வாஸ்திக்கா இலங்கைக்கு உரிய தனியான அமைப்பாகத் தெரிகிறது. இம்மாதிரியான நாணயங்கள் இந்தியாவில் காணப்படவில்லை. இந்திய நாணயங்கள் இலங்கை நாணயங்களின் தோற்றத்திற்கு உந்துதலாக இருந்த போதிலும், காலப்போக்கில் இலங்கை தனது தனித்துவமான சொந்த வடிவங்களை உருவாக்கியுள்ளது (Pushparatnam, P. 2002: 71). தென்னிந்தியாவின் தமிழக நாணயங்கள் அவற்றை

வெளியிட்ட அரசர்களின் சின்னங்களையோ அல்லது அரச முத்திரைகளையோ பதிவு செய்தன. இந்த இலச்சினைகள், அரசர்களையும் அரசுகளையும் அடையாளம் காண வைத்தன. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட இலங்கை நாணயங்களில் இப்படியான இலச்சினைகளைக் காண முடியவில்லை.

நாணயவியலாளர் கொட்ரிங்டனும் (1924: 24-25), அவருக்கு முந்திய வரலாற்றாசிரியர்களும் இலங்கை நாணயங்களில் கண்ட பெரும்பாலான சின்னங்கள் பெளத்த மதத்தைக் குறிப்பிடுவதாகக் கொண்டு அவை சிங்கள அரசர்களால் வெளியிடப்பட்டிருப்பதாக அறிவித்தார்கள். அதே சமயம் இலங்கையில் காணப்பட்ட நாணயங்களில் தமிழ் எழுத்துகளோ அல்லது தமிழர் சின்னங்களோ காணப்பட்டால் அவை தமிழ் நாட்டிலிருந்து வர்த்தகர்களாலோ, அரசியல் காரணங்களுக்காகவோ அல்லது கலாசாரத் தொடர்புகளினாலோ கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றன என முடிவெடுத்தார்கள். சற்று ஆழமாக ஆய்வு செய்திருந்தார்களேயானால் அவை உள்ளூரில் தயாரிக்கப்பட்ட நாணயங்கள் என்பதை அறிந்திருப்பார்கள்.

இலங்கையின் பல செல்வாக்குமிக்க அறிஞர்கள் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் இலங்கையில் தமிழ் மக்களின் பாரிய குடியேற்றங்களோ அரசுகளோ எதுவும் இருக்கவில்லை என்னும் கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். அதன் காரணமாக இலங்கையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பல பண்டைய தமிழ் நாணயங்கள் சேர, சோழ, பாண்டிய, பல்லவ, விஜயநகர, நாயக்கர் கால நாணயங்கள் என வலுவான ஆதாரமேதுமின்றி வகைப்படுத்தப்பட்டன. இந்த வகைப்பாட்டிற்குள் அடங்காத நாணயங்கள் தவறாக அடையாளம் காணப்பட்டன, அல்லது மிக மோசமான நிலையில் முற்றாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டன.

வட இலங்கை நாணயங்கள்

வட இலங்கையில் ஆதிகால முத்திரை நாணயங்களிலிருந்து ஐரோப்பியர் காலத்தைய நாணயங்கள் வரை பல மையங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வல்லிபுரம், நாகர்கோயில், புலோலி, மட்டுவில், மானிப்பாய், பண்டத்தரிப்பு, தெல்லிப்பனை, கந்தரோடை, தொல்புரம், சுழிபுரம், வட்டுக்கோட்டை, அல்லைப்பிட்டி, மண்கும்பான், நாரந்தனை, புங்குடுதிவு, ஆனைக்கோட்டை, யாழ்ப்பாணக் கோட்டை, நல்லூர், பூநகரி, மாந்தை, வரணி, கச்சாய், உடுத்துறை, முல்லைத்தீவு என இன்னும் பல இடங்களில் பண்டைய நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நாணயங்களின்

நீண்டகாலப் பரவல் காணப்பட்ட இடங்களாக கந்தரோடை, பூநகரி, மாந்தை மற்றும் யாழ்ப்பாணக் கோட்டை ஆகிய மையங்களைக் கூறலாம் (Pushparatnam, P. 2002: 24-25; 20-21).

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்று தொல்லியல்துறைப் பேராசிரியராக இருந்த பரமு புஷ்பரட்ணம் வட இலங்கை நாணயவியல்துறை விற்பன்னராவார். அவர் யாழ்ப்பாண மற்றும் வன்னிப் பிரதேசங்களிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான நாணயங்களைச் சேகரித்து அவற்றின் காலவரிசைப்படி, அவை உள்ளூர் அல்லது வெளிநாட்டு நாணயங்கள் என வகைப்படுத்தியிருக்கிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட மையத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட அகழ்வு மட்டத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான மட்பாண்ட ஓடுகளுடன் இடம்பெறும் நாணயங்கள் நம்பகமாக ஒரு காலவரிசையைத் தருகின்றன. இலங்கைத் தமிழரின் நாணயவியல் ஆய்விற்கு பேராசிரியர் பரமு புஷ்பரட்ணம் ஆற்றிய பங்கு அளப்பரியது. இக்கட்டுரையில் இடம்பெறும் பல நாணயங்கள் அவரது சேகரிப்பிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டவையாகும். அவருக்கு எமது நன்றிகள் உரியது.

வட இலங்கையில் காணப்படும் நாணயங்களில் உள்ளூரில் தயாரிக்கப்பட்டவையும், வெளிநாடுகளிலிருந்து வர்த்தகத் தொடர்புகளாலும், கலாசாரப் பரிமாற்றங்களாலும் இங்கு வந்தடைந்த நாணயங்களும் அடங்கும். வெளிநாட்டு நாணயங்கள் அவை உற்பத்தி செய்யப்பட்ட நாடுகளின், அவை தயாரிக்கப்பட்ட காலத்தை அரசியல் மற்றும் வர்த்தக உறவுகளை மதிப்பீடு செய்ய உதவுகின்றன. உள்ளூரில் தயாரிக்கப்பட்ட நாணயங்கள் ஒரு நாட்டின் அரசு, குடியேற்றம், மொழி, எழுத்து, சமயம், பண்பாடு ஆகியவற்றை அறிய உதவுகின்றன.

ஐரோப்பியர் காலத்திற்கு முற்பட்ட வட இலங்கை நாணயங்கள் கி.மு. 600ஆம் ஆண்டுக்காலம் முதல், கி. பி. 1500 ஆண்டுக்காலம் வரை காணப்படுகின்றன. அவைகளில் காணப்படும் சின்னங்களும், அவற்றின் காலமும் இந்த மண்ணின் பரந்துபட்ட வணிக - பொருளாதாரத் தொடர்புகளையும், அரசியல் மற்றும் சமய நடவடிக்கைகளையும், இக்காலப்பகுதியில் மக்களின் கலாசார முன்னேற்றத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. வட இலங்கையின் தொல்நகரமான கந்தரோடை பண்டைய நாணயங்கள் பொதிந்து கிடக்கும் ஒரு மையமாகும். வரலாற்றறிஞர் போல் பீரிஸ் கந்தரோடையில் ஒரு மாத கால ஆய்வில் 35 அச்சுக்குத்திய வெள்ளி நாணயங்களையும், 75 லக்ஷமி நாணயங்களையும், 150 உரோம நாணயங்களையும் கண்டெடுத்திருக்கிறார்.

நாணயத் தொடர் 1

ஆதி இந்திய வெள்ளி முத்திரை

நாணயங்கள் கி.மு. 600 - 300.

நாகர்கால முத்திரை நாணயங்கள் கி.மு. 300.

1917ஆம் ஆண்டில் இடம் பெற்ற கந்தரோடை அகழ்வுகளில் கி.மு. 600ஆம் ஆண்டிற்கும் கி.மு. 300ஆம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைய வெள்ளியினாலான அச்சுக்குத்திய பல இந்திய முத்திரை நாணயங்களை ஆய்வாளர் போல் பீரிஸ் கண்டுபிடித்தார். அக்காலத்தில் கந்தரோடைக்கும், வட இந்தியாவிற்கும் இடையில் நடைபெற்ற வர்த்தகத் தொடர்புகள் காரணமாக இவை கந்தரோடையை வந்தடைந்திருக்கின்றன என அவர் கருதினார் (Pieris, Paul E. 1917). அவர் கண்டெடுத்த இந்த நாணயங்கள் கொழும்பு அருங்காட்சியகத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன.

வடஇந்தியாவில் கி.மு. 600-500 ஆண்டுக்காலப்பகுதியில் தயாரிக்கப்பட்டு கந்தரோடை அகழ்வுகளில் கண்ட வெள்ளி முத்திரை நாணயங்கள்.

இம்மாதிரியான முத்திரை குத்திய நாணயங்கள் வட இந்தியாவில் கி.மு. 600ஆம் ஆண்டுக் காலத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கிருந்து அவை தென்னிந்தியாவுக்கும், இலங்கைக்கும் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழகத்தில் யானை, மீன் (பாண்டிய) சின்னங்களைக் காட்டும் முத்திரை நாணயங்கள் கி.மு. 400-300 ஆண்டுக் காலத்திலிருந்தும், புலி (சோழ), வில் (சேர) சின்னங்களைக் காட்டும் முத்திரை நாணயங்கள் கி.மு. 300 ஆம் ஆண்டிலிருந்தும் தயாரிக்கப்பட்டு வெளிவந்திருக்கின்றன. இவ்வகை நாணயங்களே முதன் முதலாக அரசுகள் வெளியிட்ட நாணயங்களாகும். இவ்வகை நாணயங்களைத் தயாரிப்பதற்கான சுட்ட களிமண் அச்சுகள் காஞ்சிபுரத்திலும், கரூரிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன (Krishnamurthy, R. 1991; Sethuraman 1994: 14).

சுட்ட களிமண் அச்சுகளில் (Terracotta moulds) வெள்ளி அல்லது செம்பை உருக்கி வார்த்து, சற்று குடு

தணிந்தபின் வேண்டிய சின்னங்களை அதில் அச்சுக் குத்தி இந்நாணயங்கள் தயாரிக்கப்படும். நாணயங்கள் அனைத்தும் ஒரே எடையில் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக கூடிய எடைகொண்ட நாணயங்களின் மூலைகள் வெட்டப்பட்டு எடை ஒரே சீராக்கப்படும். இலங்கையில் இம்மாதிரியான முத்திரை நாணயங்களை உற்பத்தி செய்யும் சுடுமண் அச்சுகள் அநுராதபுரத்திலும் (Deraniyagala, S. 1972: 150), அக்குறுகொடையிலும் (Bopearachchi, O. 1994: Plate 25) கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த முத்திரை நாணயங்களை கி.மு. 300ஆம் ஆண்டிற்கு உரியதாகப் பல ஆய்வாளர்கள் கருதியுள்ளார்கள் (Parker, H. 1981: 463-474; Codrington, H. W. 1924: 11-17; Bopearachchi, O. 1999: 21).

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் செல்லையா கிருஷ்ணராசா கந்தரோடை அகழ்வாய்வுகளில் நான்கு வெள்ளியினாலான முத்திரை நாணயங்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். இவற்றில் காணப்படும் நாக இலச்சினைகள் இவை நாகதிபத்து நாக அரசர்களால் வெளியிடப்பட்டது என்பதை எடுத்துரைக்கின்றன. இந்த நாணயங்களில் காணப்படும் கதிர்வன் பன்னிரண்டு கதிர்களைக் கொண்டது. இந்திய நாணயங்களில் காணப்படும் சூரியன் பதினாறு கதிர்கள் கொண்டதாகும். கந்தரோடை நாணயங்களின் காலம் கி.மு. 300 ஆண்டு எனக் கணிக்கப்படுகிறது (கிருஷ்ணராசா, செ. 1998: 65-72).

கந்தரோடையில் போல்பீரிஸ் கண்ட முத்திரை நாணயம். Courtesy: H.W. Codrington

கந்தரோடையில் கிருஷ்ணராசா கண்ட முத்திரை நாணயம் - காலம் கி.மு. 300. Courtesy: S. Krishnarajah, 1998.

நாணயத் தொடர் 2

கந்தரோடை லக்ஷ்மி நாணயங்கள்: கி.மு. 300 - கி.பி. 500.

இவ்வகையான நாணயங்கள் முதன் முறையாக ஆய்வாளர் போல் பீரிஸ் அவர்களினால் 1917ஆம் ஆண்டில் கந்தரோடையில் இடம்பெற்ற அகழ்வுகளில் இனங்காணப்பட்டன. இவற்றில் காணப்படும் பெண் உருவங்களின் வடிவங்களைக் கொண்டு இவற்றிற்கு லக்ஷ்மி நாணயங்கள் என்ற பெயரை அவர் கொடுத்தார். இவை உண்மையில் நாணயங்களா அல்லது சமய சம்பந்தமான பட்டயங்களா என்ற சர்ச்சை இன்னும் அறிஞர் மத்தியில் உள்ளது. ஆனால் பெரும்பாலான நாணயவியலாளர்கள் இவற்றை நாணயங்களாகவே கணிப்பிடுகிறார்கள்.

இலங்கையில் இந்த நாணயங்கள் பல மையங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை பல உருவ வகைகளில், செம்பு, ஈயம், சிலிக்கா, நிக்கல், இரும்பு ஆகிய பல உலோகங்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் சேகரிப்புத் திரட்டுகள் வட இலங்கையிலும், தென் இலங்கையிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கந்தரோடை அகழ்வுகளில் இவை மிகப் பழமையான குடியிருப்புகளில், கி.மு. 300ஆம் ஆண்டிற்குரிய உரோம மட்பாண்டங்கள் காணப்படும் அகழ்வுப்படிவு அடுக்குகளிலிருந்து, கி.பி. 500ஆம் ஆண்டுகள் வரையான அகழ்வுப்படிவு அடுக்குகள் வரை (Stratified layers) - 800 ஆண்டுக் காலமாகக் காணப்படுகின்றன.

கந்தரோடை அகழ்வுகளில் கண்ட லக்ஷ்மி நாணயங்கள். நன்றி: ப. புஷ்பரட்ணம்.

1885ஆம் ஆண்டில் முல்லைத்தீவில் ஒரு மண் பாணையில் இவ்வகையான 51 நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. 1917 ஆம் ஆண்டில் போல் பீரிஸ் நூற்றுக்கணக்கான லக்ஷ்மி நாணயங்களை கந்தரோடையில் கண்டெடுத்தார். அதன் பின்னர் வட

இலங்கையில் நல்லூர், வல்லிபுரம், ஆனைக்கோட்டை, பூநகரி, உடுத்துறை, மாதோட்டம் ஆகிய மையங்களிலும், அநுராதபுரம், தில்லமகாராம, அக்குறுகொட, சிலாபம், புத்தளம், நிந்தலூர் ஆகிய இடங்களிலிருந்தும் இவ்வகை நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன (Pieris, P.E. 1917; Codrington 1924; Sivasamy 1974; Krishnarajah 1983; Bopearachchi 1998, 1999; Pushparatnam 2001, 2002: 81).

இந்த நாணயங்களில் காணப்படும் பெண் உருவம் லக்ஷ்மி என அடையாளம் காணப்பட்டபோதிலும், எல்லா நாணயங்களிலும் காணப்படும் பெண் உருவங்களில் பொதுவான உருவக அம்சங்கள் காணப்படுவதாகக் கூற முடியாது. சில நாணயங்களில் ஓர் இளமங்கையையும், சிலவற்றில் ஒரு வயதான பெண்ணையும் காண முடிகிறது. அதிகமான நாணயங்களில் ஒரு தாமரைப்பூவில் நிற்கும் பெண் ஒரு கையில், சில சமயங்களில் இரு கைகளிலும், தண்டுடன் கூடிய தாமரை மலரைப் பிடித்திருக்கிறார். சில நாணயங்களில் தாமரைத் தண்டுக்குப் பதிலாக கையில் திரிகுலமோ அல்லது குத்துவிளக்கோ காணப்படுகிறது.

இந்த லக்ஷ்மி நாணயத்தில் வலது கையில் ஏந்திய தாமரைத் தண்டும், மறுபக்கத்தில் ஒரு தண்டில் பொருத்தப்பட்ட சுவாஸ்திக்கா சின்னமும் காணப்படுகிறது. நன்றி: ப. புஷ்பரட்ணம்.

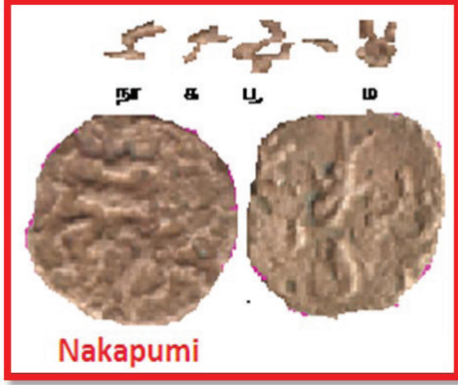
இந்த லக்ஷ்மி நாணயங்கள் இலங்கையின் பல மையங்களில் காணப்பட்ட போதிலும், வட இலங்கையில் கந்தரோடையில் இவை பெரிய அளவில் குவிந்துள்ளன. கந்தரோடையில் நடைபெறும் ஒவ்வொரு அகழ்வாய்வுகளிலும் பெருந்தொகையான

லக்ஷ்மி நாணயங்கள் கிடைப்பதனால், இந்நாணயங்களின் தோற்றப் புள்ளி - தயாரிப்பு மையம் - பண்டைய கந்தரோடை நகரமே என்ற தர்க்கரீதியான முடிவுக்கு வர வேண்டியுள்ளது.

நாணயத் தொடர் 3

ஆதீகால யாழ்ப்பாண நாக நாணயங்கள்:

கி.மு. 300 - கி.பி. 300.

யாழ்ப்பாணத்தில் உடுத்துறை என்ற கிராமத்தில் கலாநிதி புஷ்பரட்ணத்தினால் கண்டெடுக்கப்பட்ட வட்டவடிவான ஒரு நாணயத்தின் முன்பக்கத்தில் தமிழ்ப் பிராமியில் 'நாகபூமி' எனப் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாணயத்தின் பின்பக்கத்தில் ஒரு மீனின் இலச்சினை காணப்படுகிறது (Pushparatnam, P. 2002). இந்த நாணயம் பல காரணங்களுக்காக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். 'நாகபூமி' என்ற பெயர் நாகர்களின் சுதந்திரமான பூமியில் வெளியிடப்பட்ட நாணயம் என்ற பொருளைத் தருகிறது. பின்பக்கத்தில் காணப்படும் மீன் இலச்சினை, பாண்டிய மன்னர்களைப் போல யாழ்ப்பாணத்து நாகர்களும் இந்த இலச்சினையை உபயோகித்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறியத்தருகிறது. ஆனால் இங்கே ஒரு பெரிய வித்தியாசம் உள்ளது. இந்த நாணயத்தில் காணப்படும் பிராமிய எழுத்துகள் கி.மு. 300 ஆம் ஆண்டுக் காலத்திற்கு உரியவை. கி.மு. 100 ஆம் ஆண்டுக் காலத்திற்குரிய மதுரைப் பாண்டிய நாணயங்களில் காணப்படும் மீன் சின்னம் கோடுகளால் வரையப்பட்டது. இந்த நாக நாணயத்தில் மீன் சின்னம் உருவவியல் சார்ந்து (Anthropomorphic) அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கந்தரோடையில் ஆய்வாளர் சேயோனால் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஒரு நாக நாணயத்தில் (Seyone 1998), நாணயத்தின் முன்பக்கத்தில் மேலே ஒரு பெண் தெய்வ உருவமும், பக்கங்களில் நீண்ட ஸ்ரீவஸ்தா சின்னமும் காணப்படுகிறது. இச் சின்னம் விஷ்ணுவின் மார்பில் காணப்படுகிறது என்பது ஐதீகம். இப்பெண் தெய்வம் லக்ஷ்மியைக் குறிப்பிடுகிறது. இந்த நாணயத்தின் மறுபக்கத்தில் தேய்ந்த பிராமிய எழுத்துகளில் 'உதிபன்' என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. இது இந்த நாணயத்தை வெளியிட்ட நாக அரசனின் பெயராக இருக்கலாம். இந்நாணயத்தில் காணப்படும் பிராமிய எழுத்துகளின் உருவவியல் (Morphology) அமைப்பைக் கொண்டு இந்த நாணயம் கி.மு. 200 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு உரியதாகக் கணிக்கப்படுகிறது (Pushparatnam, P. 2001).

கந்தரோடையில் சேயோனால் கண்டெடுக்கப்பட்ட கி.மு. 200 ஆம் ஆண்டிற்குரிய நாக நாணயம். இதன் முன்பக்கத்தில் ஸ்ரீவஸ்தா சின்னமும், பின்பக்கத்தில் 'உதிபன்' என்ற பெயரும் காணப்படுகிறது. ப. புஷ்பரட்ணம்.

இங்கே கண்டெடுக்கப்பட்ட சதுர வடிவான ஒரு நாணயம் நிற்கும் நிலையிலுள்ள ஒரு மானின் உருவத்தைக் காட்டுகிறது. ஆரம்பகால நாணயங்கள் சதுர வடிவானவை. இந்த நாணயம் சங்ககால நாணயம் போலத் தோற்றமளித்தாலும், சங்ககால நாணயங்களில் மான் உருவத்தைக் காண முடியாது. இலங்கைத் தமிழ்க் குறுநில அரசர்களால் சங்ககால நாணயங்களின் மாதிரியில் இவை தயாரிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என கலாநிதி புஷ்பரட்ணம் கருதுகிறார் (Pushparatnam, P. 2002).

ஆரம்பகாலக் கொற்கைப் பாண்டியர்களின் இலச்சினை யானை என நாணயவியலாளர் லொவெந்தால் குறிப்பிடுகிறார். ஆரம்பகால மதுரைப் பாண்டிய நாணயங்களில் ஒரு பக்கம் யானைச் சின்னமும் மறுபக்கம் கோடுகளால் வரைந்த மீன் சின்னமும் காணப்படுகிறது. பிற்கால மதுரைப் பாண்டிய நாணயங்களில் மீன் இலச்சினை உருவவியலாகப் பொறிக்கப்பட்டது. Source: H. W. Codrington.

மாண் உருவம் பதித்த சதுரவடிவான நாணயம். நன்றி: ப. புஷ்பரட்ணம்.

நாணயத் தொடர் 4

உரோமாபுரி நாணயங்கள்: கி.மு. 100 - கி.பி. 500.

கந்தரோடையில் போல் பீரிஸ் கண்டெடுத்த உரோம நாணயங்கள்: உரோமப் பேரரசர்கள் - இரண்டாம் வலென்ரைன், ஆர்க்கேடியஸ், இரண்டாம் தியோடோசியஸ் உருவங்கள். Courtesy: H.W. Codrington.

யாழ்ப்பாணத்தில் கந்தரோடை, வல்லிபுரம், யாழ்ப்பாணக் கோட்டை, பூநகரி மற்றும் ஆரம்பகால குடியிருப்புகளில் கி.மு. 100ஆம் நூற்றாண்டு காலத்திலிருந்து கி.பி. 500ஆம் ஆண்டு காலம் வரையான தங்கம், வெள்ளி, வெண்கலம், செம்பு ஆகிய உலோகங்களினாலான உரோம நாணயங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. 1919ஆம் ஆண்டில் கந்தரோடையில் மேற்கொண்ட தொல்லியல் ஆய்வில் ஒரு வாரத்தில் மட்டும் பல்வேறு தேய்மான நிலைகளிலிருந்து 150 உரோமாபுரி நாணயங்களைப் பெற்றுக்கொண்டதாக ஆய்வாளர் போல் பீரிஸ் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இவற்றைப் பரிசோதனை செய்த நாணயவியலாளர் கொட்ரிங்டன், இந்த நாணயங்களில் அதிகமானவை பெரிய கொன்ஸ்டன்ரைன் (கி.பி. 306-337), வலென்ரைன் (கி.பி. 364-374), முதலாம் தியோடோசியஸ் (கி.பி. 379-395), ஆர்க்கேடியஸ் (கி.பி. 395-408), இரண்டாம் தியோடோசியஸ் (கி.பி. 402-450) ஆகிய உரோமப் பேரரசர் காலத்திற்கு உரியது எனக் கணிப்பிட்டதாக பீரிஸ் குறிப்பிடுகிறார் (Pieris, P.E. 1919: p. 57). கந்தரோடையில் அகழ்வை மேற்கொள்ளும் ஆய்வாளர்கள் அனைவரும் சிறிய குழிகளிலிருந்தே பெருந்தொகையான உரோம நாணயங்களைப் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். இலங்கையில் வேறு எந்த மையமும் இந்த அளவு

உரோம நாணயங்களை வெளிக்காட்டுவதில்லை.

இந்த நாணயங்களோடு யாழ்ப்பாணக் குடியிருப்புகளில் காணப்பட்ட கி.மு. 500 ஆம் ஆண்டுக்காலத்தைய கிரேக்க அம்போரா சாடிகள், தொடர்ந்து வந்த உரோம ரௌலெற்றெட் பாண்டங்கள், அரிற்றைன் பாண்டங்கள் மற்றும் உரோமக் கலைப்பொருட்கள் ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுக்காலமாக யாழ்ப்பாண மையங்களில் செழித்திருந்த கிரேக்கஉரோம வர்த்தகத்தின் சான்றாகத் திகழ்கின்றன.

யாழ்ப்பாணத்தின் பல கிராமங்களில் உரோம நாணயங்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றாமாக காலத்திற்குக் காலம் நிலத்தைத் தோண்டும் போதெல்லாம் கிடைத்து வருகின்றன. வட யாழ்ப்பாணத்தில் யாழ்ப்பாணம்-பருத்தித்துறை வீதிக்கருகாமையில் அமைந்த கிராமம் வரணி. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அங்கே ஒரு மண் பாணையில் சேமிக்கப்பட்ட பல உரோம நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. பல நாணயங்கள் அவற்றின் தங்கம் அல்லது வெள்ளி உலோகப் பெறுமதிக்காகவே மக்களால் சேகரிக்கப்பட்டு வந்திருப்பதை இது எடுத்துக்காட்டுகிறது.

உரோமப் பேரரசின் வெள்ளி நாணயங்கள்.

உரோம நாணயங்களும் உரோம உலக வர்த்தகமும்

கிரேக்கர்கள் கி.மு. 500ஆம் ஆண்டுக் காலத்திலிருந்தே நாணயங்களைத் தயாரித்து வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து உரோமர்கள் உரோமாபுரி குடியரசாக இருந்த காலத்தில் கி.மு. 326ஆம் ஆண்டிலிருந்து உலோக நாணயங்களை வெளியிட்டார்கள். ஆரம்பகால நாணயங்கள் செம்பிலும், வெண்கலத்திலும் வட்டமாக உருக்கி வார்க்கப்பட்ட உலோகத் தட்டுகளின் மேல் உருவங்களை, அவை பதித்த அச்சுகளைக் கொண்டு கையினால் அடித்துத் தயாரிக்கப்பட்டன.

கி.மு. 27ஆம் ஆண்டில் உரோமாபுரி பேரரசானது. உரோமப் பேரரசின் முதலாவது மன்னனாக ஆகஸ்டஸ் முடிசூட்டிக் கொண்டான். கி.மு. 27இல் இருந்து கி.பி. 476 வரை வெளியிட்ட உரோமப் பேரரசின்

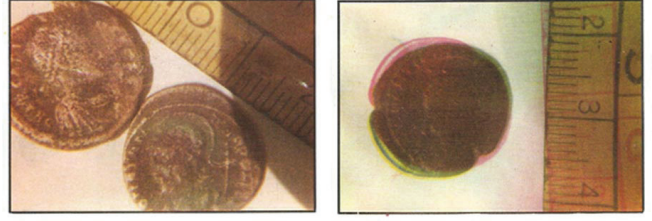
நாணயங்கள் உலக வர்த்தகங்கள் அனைத்திற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன. கிறிஸ்தாப்த காலத்திலிருந்து உரோம நாணயங்களிலிருந்து தங்கமும், வெள்ளியும் அந்நாணயங்களின் பெறுமதிக்கு ஏற்றதாக இருந்தது. அதன் காரணமாக சகல வகையான வணிக நடவடிக்கைகளுக்கும் அவை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. உரோம நாணயங்கள் பரவலாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட பண மதிப்பிற்கு உத்தரவாதம் அளித்தன. அதன் பலனாக வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி இரண்டும் உந்தப்பட்டன. எல்லா வகையான மக்களும் இந்த நாணயங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள ஊக்கமுடன் பணிபுரிந்தார்கள். இந்நாணயங்களைக் கொண்டு பல நாடுகளில் பல வகையான பொருட்களையும், பல விதமான சேவைகளையும் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது (Thiagarajah 2016: 205).

இலத்தின் மொழியில் மூத்தவர் பிளினி எழுதிய 'இயற்கை வரலாறு' என்னும் நூல் (Natural History by Pliny the Elder) உரோமப் பேரரசு பற்றிய மிகப்பெரிய பழைய நூலாகக் கருதப்படுகிறது. இது பத்து தொகுப்புகளில் 37 நூல்களைக் கொண்டது. இந்த நூலில் "இந்தியா, சீனா, அரேபியா தேசங்கள் ஓர் ஆண்டுக் காலத்தில் உரோமாபுரியிலிருந்து ஒருநூறு மில்லியன் செஸ்ரேசெஸ் பணத்தை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்" என பிளினி குறிப்பிடுகிறார். இச்செல்வத்தில் ஒரு தொகை இலங்கையையும் அடைந்திருக்கிறது.

உரோம வர்த்தகர்கள் இலங்கைக்கு இரத்தினங்கள், பட்டு, பருத்தி, யானைத்தந்தம், மயில் மற்றும் நறுமணப் பொருட்கள் குறிப்பாக மிளகு, ஏலக்காய், கிராம்பு, கறுவா ஆகியவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ள வந்தார்கள். அவற்றிற்குப் பதிலாக திராட்சை மது, ஆலிவ் எண்ணெய், தங்கம், வெள்ளி ஆகியவற்றை நாம் பெற்றுக் கொண்டோம். தங்கம், வெள்ளி என்பன நாணயங்களாகவும், பதக்கங்களாகவும் கிடைத்தன. உரோம மக்களுடனான வர்த்தக, கலாசார, காதல் உறவுகள் எட்டு நூற்றாண்டுகளாக இடைவிடாது தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்றன.

உரோமக் குடியரசு கறுப்பு வெண்கல நாணயம்: கி.மு. 300.

உரோமப் பேரரசு நாணயம்: கி.பி. 300-400 (கந்தரோடை).

உரோமப் பேரரசின் தங்க நாணயம்: கி.பி. 450-500.

யாழ்ப்பாணத்தில் வரணி கிராமத்தில் கண்டெடுத்த உரோம நாணயங்களில் ஒரு பகுதி. நன்றி: செ. கிருஷ்ணராசா.

நாணயத் தொடர் 5

சங்ககால பாண்டிய நாணயங்கள்:

கி.மு. 400 - கி.பி. 300.

தமிழக மூவேந்தர்களில் முதன்முதலாக நாணயங்களை வெளியிட்டவர்கள் பாண்டிய மன்னர்கள்தாம். அவர்கள் நாணயங்களை வெளியிடுவதற்கு அக்காலத்தில் ஆரம்பித்த கிரேக்க-உரோம, வட இந்திய வர்த்தகங்கள் உந்துதலாக இருந்திருக்கலாம். கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக் காலத்திலே சதுர வடிவான பாண்டிய முத்திரை நாணயங்கள் வெளிவர ஆரம்பித்துவிட்டன. கி.மு. 500-400ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் தாமிரபரணி ஆற்றின் கழிமுகத்தில் அமைந்த கொற்கைப்பட்டினம் பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரமாக விளங்கியது. வால்மீகி இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய வட இந்திய இலக்கியங்கள் இந்தக் கடல்துறை நகரத்தை பாண்டியகபாடகம் என அழைக்கின்றன. பாண்டியகபாடகம் என்றால் பாண்டிய நாட்டின் நுழைவாயில் என்று பொருள். கௌடில்யர் (சாணக்கியர்) தனது 'அர்த்த சாஸ்திரத்தில்' பாண்டிய நாட்டு முத்துகளைப் பாண்டியகபாடக முத்துகள் என அழைக்கிறார். சங்க இலக்கியமான கலித்தொகை இந்த நகரத்தைக் கொற்கைப்பட்டினம் என அழைக்கிறது. கிரேக்க கணிதவியலாளர்வானியலாளரான குளோடியஸ் தொலமி இந்தத் துறைமுக நகரத்தை கொல்கை என அழைக்கிறார்.

கொற்கைப் பாண்டியர்களின் ஆரம்பகால சதுர நாணயங்களில் யானை முக்கியமான குறியீடாகக் காணப்படுகிறது. இந்திய ஆங்கிலேயரான நாணயவியலாளர் லொவெந்தால் யானை கொற்கைப் பாண்டியர்களின் அரசச் சின்னம் எனக் கருதுகிறார் (Löventhal, E. 1888). மேலே காணப்படும் கொற்கை நாணயத்தில் ஒரு பக்கத்தில் யானைச் சின்னமும் மறுபக்கத்தில் மூன்று முகடுகள் கொண்ட மலை, திரிசூலம் ஆகிய சின்னங்களும் காணப்படுகின்றன. யானைச் சின்னம் அக்காலத்தைய சேர, சோழ நாணயங்களிலும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்க இலக்கியமான புறநானூற்றில் பரணர், கபிலர், இளங்கடுங்கோ ஆகிய புலவர்கள் தரும் தகவல் இது: அகுதை என்ற அரசன் கூடல் நகரத்தை ஆட்சி புரிந்த சிற்றரசன். அக்காலத்தில் கொற்கையிலிருந்து பாண்டிய நாட்டை ஆட்சி புரிந்த முதலாம் நெடுஞ்செழியன் (கி. மு. 300-250) தனது பாண்டிய நாட்டை விரிவுபடுத்த எண்ணி கூடல் நகரின் மீது படையெடுத்து அகுதையை விரட்டிவிட்டு கூடல் நகரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். பின்னர் கூடல் நகரத்திற்கு 'மதுரை' என்ற பெயரைச் சூட்டிக்கொண்டான். இப்பெயரைக் கொடுத்த காரணம் வட இந்தியாவிலிருந்த 'மதுரை' என்ற நகரப் பெயரின் செல்வாக்காக இருந்திருக்கலாம். பின்னர் மதுரை பாண்டியர்களின் மற்றொரு

தலைநகரமாக ஆக்கப்பட்டது. சில காலம் கொற்கை, மதுரை ஆகிய இரு நகரங்களிலிருந்தே பாண்டிய மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்தனர். பின்னர் கொற்கை நகரம் கைவிடப்பட்டு மதுரை பாண்டியர்களின் தனித் தலைநகரமாகச் செயற்பட்டது.

மதுரைப் பாண்டியர்கள் தங்கள் அரசச் சின்னமாக மீனைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார்கள். ஆரம்பகால மதுரைப் பாண்டிய நாணயங்களில் மீன் சின்னம் விலங்குருவ வடிவமாக அமைக்கப்படவில்லை. நான்கு கோடுகளைக் கொண்டே மீன் சின்னம் அமைக்கப்பட்டது. கந்தரோடையில் போல் பீரிஸ் கண்டெடுத்த மதுரைப் பாண்டிய நாணயத்தில் காணப்படும் மீன் சின்னம் இக்கோட்டு வடிவிலே அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் மறுபக்கத்தில் யானைச் சின்னம் விலங்குருவ வடிவில் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நாணயத்தின் காலம் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டாகக் கருதப்படுகிறது. கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டிலிருந்து வெளிவந்த பாண்டிய நாட்டு நாணயங்கள் வட்ட வடிவில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நாணயங்களில் மீன் விலங்குருவ வடிவமாகச் (Zoomorphic Image) சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கந்தரோடை அகழ்வில் போல் பீரிஸ் 1917இல் கண்டெடுத்த சதுர வடிவான மதுரைப் பாண்டிய நாணயம். முன்பக்கம் யானையும், மலைமேடும், பின்பக்கம் கோடுகளால் இட மீன் சின்னமும் காணப்படுகிறது.

Courtesy: H.W. Codrington

பிற்காலத்தைய வட்ட வடிவான மதுரைப் பாண்டிய நாணயம். இதில் மீனின் உருவம் இரண்டு குத்துவிளக்குகளுக்கு நடுவில் காணப்படுகிறது. முன்பக்கத்தில் இதை வெளியிட அரசன் கோட்டுருவமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

நாணயத் தொடர் 6

சங்ககால சேர, சோழ நாணயங்கள்:
கி.மு. 200 - கி.பி. 300.

யாழ்ப்பாண மையங்களில் பாண்டிய நாட்டு நாணயங்களைப் போல பழைய சேர, சோழ நாணயங்கள் அதிக அளவில் காணப்படுவதில்லை. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்து நாணயங்கள் அனைத்தும் சதுர வடிவிலேயே காணப்படுகின்றன. இவற்றில் சேர நாணயங்களில் முன்பக்கம் யானையும், மறுபக்கம் சேர அரச இலச்சினையான அம்புவில்லும் காணப்படுகின்றன. சோழ நாணயங்களிலும் ஒரு பக்கம் யானையும், மறுபக்கம் சோழ அரச இலச்சினையான புலியும் காணப்படுகின்றன.

சதுர வடிவான சேர, சோழ நாணயங்கள். சதுர வடிவான நாணயங்கள் அனைத்தும் கிறிஸ்தாப்த காலத்திற்கு முற்பட்டவை. கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டின் பின்னரே தமிழகத்தில் வட்ட வடிவான நாணயங்கள் வெளியிடப்பட்டன.

நாணயத் தொடர் 7

பல்லவ நாணயங்கள்: கி.பி. 300 - கி.பி. 900.

வட இலங்கையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட நாணயங்களில் பல்லவ அரச நாணயங்களும் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் ஆரம்பகாலப் பல்லவ நாணயங்கள் வட்ட வடிவாகவும், எழுந்து நிற்கும் எருதை அரச இலச்சினையாகவும் கொண்டிருக்கின்றன. பிற்காலப் பல்லவ நாணயங்களில் எருதுக்குப் பதில் சிங்க உருவம் அரச இலச்சினையாகக் காணப்படுகிறது.

பகுதி

2

ஆதி பல்லவ அரசர்கள்: கி.பி. 300-கி.பி. 500

தமிழகத்தை ஆண்ட பல்லவ அரசர்கள் இரண்டு அரச பரம்பரைகளைச் சேர்ந்தவர்கள். கி.பி. 3ஆம் - 6ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட பல்லவர்கள் ஆந்திராவின் சாதவாகன மன்னர்களின் பாளையக்காரர்கள் (Feudatories) ஆவார்கள் என வரலாற்றாசிரியர்களான நீலகண்ட சால்திரி, கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் ஆகியோர் கருதுகிறார்கள். அவர்கள் ஆட்சி புரிந்த தொண்டைமண்டலம் சாதவாகனப் பேரரசின் ஒரு பகுதி என கல்வெட்டு ஆதாரங்கள் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால், சங்க இலக்கியமான கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனாரின் பெரும்பாணாற்றுப்படை தொண்டை மண்டலத்தை வடதமிழகத்தைச் சேர்ந்த பிரதேசமாகவும், அதை ஆண்ட தொண்டைமான் இளந்திரையனை ஒரு தமிழ் அரசனாகவும் குறிப்பிடுகிறது. இளந்திரையன் சோழ மன்னன் கரிகால் வளவனின் பேரன் ஆவான்.

பல்லவர்களின் பேரரசனான ஸ்ரீஸ்கந்தவர்மனின் (கி.பி. 300-350) மயிடாவோலு மற்றும் பிரித்தானிய அருங்காட்சியக சாருதேவி செப்பேடுகள் அவனது ஆட்சிப் பிரதேசம் வடக்கே கிருஷ்ணா நதியிலிருந்து தெற்கே பெண்ணாறு வரையும், மேற்கே பெல்லாரி மாவட்டத்திலிருந்து கிழக்கே (வங்காளக்) கடல் வரையும் பரந்திருப்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றன. இதிலிருந்து அவனது ஆட்சிப் பிரதேசம் இன்றைய தென் ஆந்திராவையும், வடக்குத் தமிழ்நாட்டையும் அடக்கியிருந்தது எனலாம். அவனது தலைநகரம் பல்லவபுரி எனக் கூறப்படுகிறது. பல்லவபுரி இன்றைய ஆந்திராவின் நெல்லூரிலுள்ள 'பவத்திரி' என இனங்காணப்படுகிறது. இந்த அரசர்கள் எருதை இலச்சினையாகக் கொண்ட வட்ட வடிவான செப்பு, வெள்ளி நாணயங்களை வெளியிட்டார்கள்.

பல்லவ நாணயங்கள் கந்தரோடை, வல்லிபுரம், பூநகரி, மாந்தை மற்றும் பல வன்னி மையங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பல்லவர்களின் வெள்ளி நாணயங்கள் இந்தியாவில் காணப்படாத போதிலும், அவை வட இலங்கையில் கந்தரோடையில் கண்டெடுக்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வட இலங்கையிலுள்ள 'பல்லவராயன்', 'பல்லவராயன்கட்டு', 'பல்லவராயன்கட்டு ஆறு' ஆகிய இடப்பெயர்கள் பல்லவர்களின் படைத்தளபதி ஒருவர் தனது இராணுவச் சேவைக்கான பாராட்டாக வட இலங்கையில் சன்மானமாகப் பெற்றுக்கொண்ட நிலப்பகுதியைக் குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளப்படுகின்றன (General of the Pallava dynasty who received a land grant in recognition of his military alliances)

(Thiagarajah Siva, 2016: 212). சில வரலாற்றாசிரியர்கள் 'பல்லவராயன்கட்டு' பாண்டியர்கள் பெற்றுக்கொண்ட நிலப்பகுதி என்றும், 'பல்லவராயன்கட்டு' என்பது தவறான பெயர் (Misnomer) என்றும் கூறுவர். இதற்கான ஆதாரம் எதுவும் தரப்படவில்லை.

எருது இலச்சினை கொண்ட பல்லவபுரிப் பல்லவ நாணயம். கி.பி. 350.

நரசிம்மவர்மனின் காஞ்சிப் பல்லவ நாணயம். கி.பி. 630-668.

பிற்காலப் பல்லவர்கள்: கி.பி. 600-850.

கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சோழர்களிடமிருந்து காஞ்சிபுரத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்ட பல்லவர்கள் அங்கே தலைநகரம் அமைத்து சக்திவாய்ந்த ஓர் அரசை அமைத்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் தங்கள் ஆட்சிப்பரப்பை விரிவுபடுத்தி ஓரிஸா, தஞ்சாவூர், திருச்சி ஆகிய பிராந்தியங்களைத் தங்களின் ஆட்சியின்கீழ் கொண்டுவந்தார்கள். அவர்களின் ஆட்சியில் காஞ்சி தலைநகரமாகவும், மாமல்லபுரம் துறைமுக நகரமாகவும் செயற்பட்டது.

காஞ்சிப் பல்லவர்களின் அரசை சிம்மவிஷ்ணு என்ற அரசன் ஆரம்பித்து வைத்தான். அவனது மகனான மாமல்லன் என்ற மகேந்திரவர்மன் மாமல்லபுரம் குகைக்கோயில் ஆக்க வேலைகளை ஆரம்பித்து வைத்தான். காஞ்சி நகரின் அதித செல்வங்களைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற சாளுக்கிய அரசன் இரண்டாம் புலிகேசி பல்லவ அரசின்மேல் படையெடுத்து வந்து,

போரில் மகேந்திரவர்மனைத் தோற்கடித்து செல்வங்களைச் சூறையாடிச் சென்றான். இச்சம்பவம் பல்லவ அரசுக்கு பெருத்த அவமானமாகப் போயிற்று. மகேந்திரவர்மன் புலிகேசியின் மீது மேற்கொண்ட பழிவாங்கும் முயற்சிகள் பயனற்றுப் போயின.

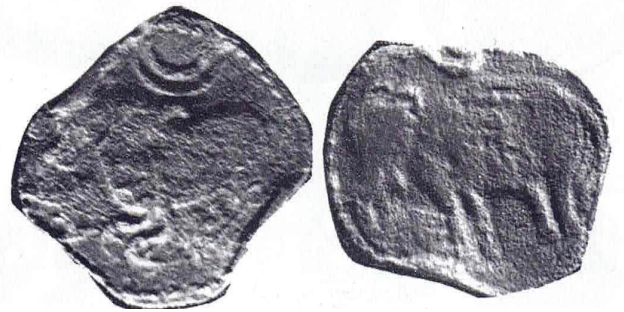
மாமல்லன் மகேந்திரவர்மனின் மகன் நரசிம்மவர்மன் இரண்டாம் புலிகேசியின் நாட்டிற்குப் படையெடுத்துச் சென்று, மிகுந்த தைரியத்துடனும் புத்திசாதூர்யத்துடனும் போர் நடத்தி, சாளுக்கியர்களின் தலைநகரான பாதாமியை எரித்து தரைமட்டமாக்கினான். தனது தந்தையினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மாமல்லபுரம் குகைக் கோவில்கள் நரசிம்மவர்மனின் ஆட்சிக் காலத்தில் பூர்த்திசெய்யப்பட்டன. நரசிம்மவர்மன் பல்லவ அரச இலச்சினையை சிங்கமாக மாற்றியமைத்து, சிங்க உருவம் கொண்ட நாணயங்களை வெளியிட்டு வைத்தான்.

பின்னர் கி.பி. 850ஆம் ஆண்டளவில் அதுவரை சிற்றரசர்களாக இருந்த சோழ அரசர்கள் புத்தறுதியும் புதுவலிமையும் பெற்று பல்லவர்களுடன் போராடி காஞ்சியையும் இழந்த பிரதேசங்களையும் மீளப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். பல்லவ சிங்க நாணயங்கள் மேற்கூறப்பட்ட யாழ்ப்பாண மையங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

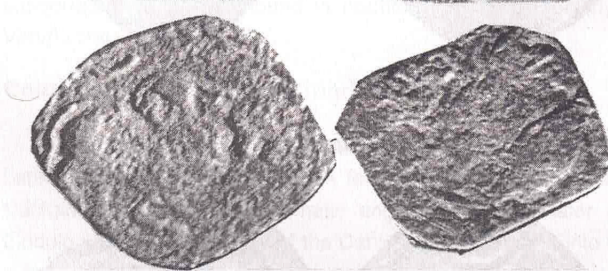
நாணயத் தொடர் 8

வட இலங்கை அரச நாணயங்கள்: கி.பி. 300 - கி.பி. 800.

2002ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த கலாநிதி பரமு புஷ்பரட்ணத்தின் வரலாற்றுப் புகழ்கொண்ட நாணயவியல் ஆய்வான Ancient Coins of the Sri Lankan Tamil Rulers என்ற நூலில், தமிழகத்தின் சங்ககாலத்திற்குச் சமமான காலப் பகுதியிலேயே இலங்கையில் தமிழ் அரசர்களின் மாநில உருவாக்கம் ஆரம்பித்துவிட்டதை நாணயவியல் ஆய்வுகள் மூலம் அவர் எடுத்துக் காட்டியிருந்தார். அதற்கு ஆதாரமாக வட இலங்கையில் வெவ்வேறு காலகட்டத்திற்குரிய பலவகை நாணயங்களைத் தனது களஆய்வில் வெளிக்கொணர்ந்திருந்தார்.

எழுது

கந்தரோடை (கதிரைமலை) சதுர வடிவான செப்பு நாணயங்கள். நன்றி: ப. புஷ்பரட்ணம்.

இவற்றில் ஆதியான நாணயங்கள் சதுர வடிவானவை. உருக்கிய செம்பில் உருவாக்கப்பட்ட இந்த நாணயங்கள் 1.8 செ.மீ. நீளமும், 1.6 செ.மீ. அகலமும், 2.8 கிராம் நிறையும் கொண்டவை. இவற்றை கதிரைமலை (கந்தரோடை) அரசு நாணயங்களாக அவர் இனங்கண்டார். இவற்றில் மூன்று வகையான நாணயங்கள் காணப்பட்டன.

1. இரு விளக்குகளுக்கிடையே காணப்பட்ட மீன் மீன் சின்னம் பாண்டியர்களால் மட்டுமல்லாது வட இலங்கையின் அரசர்களாலும் பாவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரியான நாணயங்கள் தமிழ்நாட்டில் காணப்படவில்லை.
2. நாணயத்தின் முன்பக்கத்தில் எழுந்து நிற்கும் எருதும், பின்பக்கத்தில் யானையின் உருவமும் காணப்படும் நாணயங்கள்.
3. முன்பக்கத்தில் யானை அல்லது எருதின் உருவமும் (தெளிவில்லை), பின்னால் மீனின் உருவமும் பதித்த தேய்ந்த நிலையிலுள்ள நாணயம் (Pushparatnam, 2002: 97-98).

இந்த நாணயங்களை முன்னர் ஆராய்ந்த ஹியூபேர்ட் பிடூல்வ் (Biddulph, 1966: 32) இவற்றை பாண்டிய அரசனான ஸ்ரீமார ஸ்ரீவல்லபன் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வட இலங்கை வழியாக படையெடுத்து வந்து இலங்கையைக் கைப்பற்றிய சமயம் வெளியிட்ட நாணயங்களாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் இந்த அரசன் தனது ஆட்சியில் பாண்டிய நாட்டில் வெளியிட்ட நாணயங்கள் எல்லாம் வட்ட வடிவானவை. சங்க காலத்தின் பின்னர் எந்தத் தமிழக அரசரும் சதுர வடிவான நாணயங்களை வெளியிடவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நாணயத் தொடர் 9

சிங்கை நகர் அரசு நாணயங்கள்: கி.பி. 800 - கி.பி. 1242.

இக்காலத்தில் வெளியான யாழ்ப்பாண நாணயங்களில் காணப்படும் சின்னங்கள் ஆரம்பமத்தியகால யாழ்ப்பாண நாணயங்களின் தொடர்ச்சியாகக்

காணப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை தரும் தகவல்களின்படி கதிரைமலை (கந்தரோடை) அரசர்கள் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் தங்களது அரசு தலைநகரை செங்கடக நகருக்கு (சிங்கைநகர்) மாற்றிக் கொண்டார்கள் என அறிய முடிகிறது. சிங்கைநகர் இருந்த இடம் இன்றைய யாழ்ப்பாணக் கோட்டை இருந்த இடம் என்பது சந்தேசிய நூல்கள் தரும் தகவல்களின்படி பரணவிதானவினால் நிறுவப்பட்டது ஏற்கனவே (இயல்5) கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த யாழ்ப்பாண நாணயங்களில், ஆரம்பகால நாணயங்களில் முன்பக்கத்தில் ஒரு குதிரையின் உருவமும், பின்னால் மீன் உருவங்களும் காணப்படுகின்றன. அதைத் தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் வெளிவந்த நாணயங்களில் முன்பக்கத்தில் உட்கார்ந்த நிலையிலுள்ள எருதின் உருவம் (நந்தி) காணப்படுகிறது. இந்நந்தியின் மேல் பிறைநிலவு உருவமும், இரு பக்கங்களிலும் இரு குத்துவிளக்குகளும் காணப்படுகின்றன. நாணயங்களின் மறுபக்கத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று மீன்களின் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன.

சேயோன் (1998: 54-57) இம்மாதிரியான நாணயங்களை யாழ்ப்பாணம், மன்னார், மாதோட்டம் ஆகிய இடங்களிலிருந்து பெற்றுக்கொண்டார். வடிவேலு என்பவர் பூநகரி பிரதேசத்திலிருந்து 302 நாணயங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார். கலாநிதி புஷ்பரட்ணம் ஈழவூர் உடையார் குமாரசாமியின் மாந்தோப்பிலிருந்து இம்மாதிரி 600 நாணயங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார். இவ்வாறு பெருந்தொகையான நாணயங்களை பூநகரிப் பகுதியிலிருந்து பெற்றுக்கொண்டமையால் சிங்கைநகர் பூநகரிப் பகுதியில் இருந்திருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு அவர் வந்திருந்தார் (Pushparatnam, P. 2002: 110).

இந்த நாணயங்களின் பலவகையான வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. நாணயங்களின் பின்னால் காணப்படும் இரண்டு அல்லது மூன்று மீன்கள் சில நாணயங்களில் ஒரே பக்கம் நோக்கியும், சிலவற்றில் ஒன்றிற்கு ஒன்று எதிராக நோக்கியும் காணப்படுகின்றன. அநுராதபுரத்தில் கண்டெடுத்த நாணயங்களில் ஒரு பக்கம் எருதும், மறுபக்கத்தில் இரு மீன்களும் காணப்படுகின்றன (Bopearachchi, 1958: 157).

இற்றைக்கு ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இவ்வகையான வட இலங்கை நாணயங்களை ஆராய்ந்த பிரித்தானிய நாணயவியலாளரான ஜேம்ஸ் பிரின்செப் (James Prinsep, 1858: 491.23) இவற்றை இலங்கையில் தயாரிக்கப்பட்ட நாணயங்கள் என ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால் பின்பக்கத்தில் இருந்த

மீன் சின்னங்களைக் கொண்டு, இவை பாண்டிய அரசர்கள் இலங்கையைக் கைப்பற்றியிருந்த வேளையில் வெளியிட்ட நாணயங்கள் என முடிவெடுத்தார். இவ்வகையான நாணயங்கள் தமிழ்நாட்டில் காணப்படவில்லை.

சிங்கைநகர அரசர்களின் நாணயங்கள். ஒரு சில நாணயங்களின் முன்பக்கத்தில் குதிரை உருவம் காணப்பட்ட போதிலும், பெரும்பாலான நாணயங்களில் எருதே அரச இலச்சினையாக குத்து விளக்குகளோடு காணப்படுகிறது. இதிலிருந்து யாழ்ப்பாண அரசர்கள் சிங்கைநகர் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்தே நந்தியை அரச இலச்சினையாகக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது புலனாகிறது.

நாணயத் தொடர் 10

அரேபிய - சீன நாணயங்கள்: கி.பி. 600 - கி.பி.1200

யாழ்ப்பாணச் சிங்கை அரசர் கால சீன நாணயங்கள்

1921-22, 2017-18 ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற யாழ்ப்பாணக் கோட்டை அகழ்வுகளில் கி.பி. 600க்கும்-கி.பி. 1200க்கும் இடைப்பட்ட கால சசானிய, அரேபிய, சீன மட்பாண்டங்களுடன் அக்காலத்தை அரேபிய, சீன நாணயங்களும் வெளிக்கொணரப்பட்டன. அரேபிய நாணயங்கள் செம்பு, பித்தளை, வெண்கலம் ஆகிய உலோகங்களால் ஆன வட்ட வடிவான நாணயங்கள். அவற்றில் சில நாணயங்களில் உம்மாயத் கலிபா அரசர்களின் (கி.பி. 661-750) பெயர் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றைத் தவிர பல மத்தியகால (Medieval Period) நாணயங்களும் கண்டெடுக்கப்பட்டன.

இவற்றோடு ஒப்பிடும் போது சீன நாணயங்கள் செம்பு, வெண்கலம் மற்றும் விலைமதிப்பற்ற வெள்ளி, தங்கம் ஆகிய உலோகங்களிலும் காணப்பட்டன. இந்த நாணயங்கள் அனைத்திலும் நடுவில் ஒரு சதுர வடிவான துவாரம் காணப்படுகிறது. இந்த நாணயங்களை ஒரு நூல் வழியாகக் கோர்த்து சுலபமாகக் கையாளுவதற்காக இந்த முறை மேற்கொள்ளப்பட்டது. சீனாவில் கின் வம்ச அரசர்கள் காலத்திலேயே (Qin Dynasty 206-221), கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக் காலத்திலிருந்து, வட்ட வடிவான தரப்படுத்தப்பட்ட நாணயங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இந்த

நாணயங்களின் காலப்பகுதியும், தொகையும் அக்கால யாழ்ப்பாணத்தில் செழிப்புற்றிருந்த அரேபிய, சீன வர்த்தகங்களின் அளவையும், பரவலையும் எடுத்துக்காட்டும் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

நாணயத் தொடர் 11

சாவக அரசர்களின் நாணயங்கள்: கி.பி. 1250 - கி.பி. 1270.

சந்திரபானு வெளியிட்ட யாழ்ப்பாணச் 'சாவக' நாணயங்கள். ஒரு பக்கம் காளை உருவமும் மறுபக்கம் (கீழே) 'சாவக' என்ற எழுத்துப் பொறிப்புக் காணப்படுகிறது.

வரலாற்றுப் பின்னணி

கி.பி. 1215 இல் கலிங்கமாகனின் படையெடுப்பால் பொலநறுவை இராச்சியம் வீழ்ச்சியுற்றது. கலிங்கமாகனும் அவனுடைய துணையரசனாகிய ஜெயபாகுவும் பொலநறுவையிலிருந்து ராஜரட்டையை நெடுங்காலம் ஆட்சிசெய்தனர் என சிங்கள வரலாற்று நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவனது ஆட்சிப்பரப்பு யாழ்ப்பாணம், வன்னிப் பிரதேசம், திருகோணமலை வரை பரவியிருந்தது. கலிங்கமாகனின் வேளக்காரப்படையில் வன்னியர்கள் இருந்தார்கள். மாகன் பொலநறுவையைக் கைப்பற்றிய பின் வன்னிப் பகுதியின் ஆட்சியை வன்னியருக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்தான் என மட்டக்களப்புப் பூர்வசரித்திரம் கூறுகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து வன்னிப் பகுதியில் பல சிற்றரசுகள் தோற்றம் பெற்றன. கோகர்ணம், கொட்டியாரம், கந்தளாய், மன்னார், மாதோட்டம், ஊராத்துறை போன்ற இடங்களில் மாகன் படைநிலைகளை அமைத்து பொலநறுவையிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தான் என சூளவம்சம் கூறுகிறது.

சந்திரபானு என்ற சாவக நாட்டு அரசன் கி.பி. 1247 இல் இலங்கையின் தம்பதெனியா சிங்கள அரசு மீது படையெடுத்து வந்தான். அவனால் வெற்றிகாண முடியவில்லை; தோற்கடிக்கப்பட்டு விரட்டப்பட்டான். அவன் இரண்டாம் தடவையாக

சோழ, பாண்டிய நாடுகளிலிருந்து படைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு வட இலங்கையில் மாகன் ஆட்சியுரிந்த யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றி அங்கே தனது ஆட்சியை நிலைப்படுத்திக் கொண்டு தம்பதெனியா அரசனான இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவைத் (கி.பி. 1236-1270) தாக்கினான். சந்திரபானுவால் மீண்டும் வெற்றிகாண முடியவில்லை. யாழ்ப்பாணம் திரும்பி சிங்கைநகரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தான்.

சாவகரின் ஆட்சி யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலும், வடக்கிலுள்ள வன்னிப் பிரதேசத்திலும், திருகோணமலையிலும் அமைந்திருந்தது என்பதை 13ஆம் நூற்றாண்டின் திரிசிங்கள கடயம்பொத் என்ற நூல் குறிப்பிடுகிறது. சாவகச்சேரி, சாவங்கோட்டை, சாவகக்கோட்டை ஆகிய இடப்பெயர்கள் சாவகர் ஆட்சியில் தோற்றம் பெற்றன.

சந்திரபானுவின் ஆட்சிக்காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து முதலாம் சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் (கி.பி. 1253-1268) படையெடுப்பு வட இலங்கையின் மீது நடைபெற்று, யாழ்ப்பாணச் சாவக அரசு பாண்டியரின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் வந்தது. சுந்தரபாண்டியனின் மெய்க்கீர்த்தியில் வரும் “துலங்கொழி மணியும், சூழி வேழமும் இலங்கை காவலனை இறைகொண்டருளி” என்ற வரிகளில் பாண்டியர்கள் யானைகளையும் மணிகளையும் திறையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

பின்னர் பாண்டியர்களுக்கு சந்திரபானு திறை செலுத்த மறுத்ததனால் பாண்டிய அரசர்கள் படையெடுத்து வந்து அவனைத் தோற்கடித்து கொலை செய்தார்கள். சுந்தர பாண்டியனின் துணை அரசனாகிய வீரபாண்டியனுடைய பத்தாவது ஆண்டு மெய்க்கீர்த்தியில் “சோணாடும் ஈழமும் சாவகன் முடித்தலையும் கொண்டருளிய” என்ற வாசகம் வருகிறது. சோழ நாட்டையும் ஈழத்தையும் வென்று கைப்பற்றியதோடு சாவக அரசனின் முடித்தலையும் இவன் கவர்ந்தான் என அறிய முடிகிறது.

பதினொராம் ஆண்டு முதலான வீரபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி அவனது ஈழப் படையெடுப்பைப் பற்றி விரிவாகக் குறிப்பிடுகிறது. குடுமியாமலைச் சாசனத்திலும் வீரபாண்டியனுடைய இலங்கைப் படையெடுப்பைப் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன. வீரபாண்டியன் இலங்கைக்குச் சென்று போர் புரிந்து அந்நாட்டு மன்னன் ஒருவனைக் கொன்று, அவனுடைய முடி முதலான அணிகலன்களையும், சிங்காசனம், வெண்கொற்றக்குடை, சாமரம் முதலிய அரச சின்னங்களையும் கவர்ந்தான் என்றும், பின்னர்

முன்பு தனக்குப் பகைத்தொழில் புரிந்து பின்பு பணிந்துவிட்ட சாவகனுடைய மைந்தனுக்கு ஆட்சியுரிமை வழங்கி, வீரக்கழல் அணிவித்து அவனை ஆணைமேல் ஏற்றி நகரத்திற்குச் செல்லவிட்டான் என்றும் அச்சாசனம் கூறுகிறது. இம் மெய்க்கீர்த்தி தரும் செய்திகளின் மூலம் யாழ்ப்பாணத்தில் சாவகர்கள் ஏற்படுத்தியிருந்த இராச்சியத்தை பாண்டியர்கள் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவந்தார்கள் என அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இதன் பின்னர் ஏற்பட்ட பாண்டிய மன்னர்களின் மேலாதிக்க வலுவும், வட இலங்கை அரச விவகாரங்களில் அவர்களின் தலையீடும், கி.பி. 1284ஆம் ஆண்டில் ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என்பவனின் தலைமையில் நடைபெற்ற இலங்கைப் படையெடுப்பின் பின்விளைவுகளுமே யாழ்ப்பாண இராச்சிய மன்னர்களின் தோற்றத்திற்குக் காரணங்களாக அமைந்தன.

சாவக அரசர்கள் வெளியிட்ட யாழ்ப்பாண நாணயங்களில் உட்கார்ந்த நிலையிலுள்ள காளை உருவங்களை யாழ்ப்பாண அரசின் இலச்சினையாகப் பொறித்திருப்பதைக் காண முடிகிறது. சிங்கைநகர் அரசர்களின் இலச்சினையான காளையின் உருவத்தையே இவர்களும் அரச சின்னமாகப் பாவித்தார்கள். இவர்களின் நாணயங்களின் முன்பக்கத்தில் காளையின் உருவமும், மறுபக்கத்தில் ‘சாவக’ என்ற பெயர் பொறிப்பும் காணப்படுகின்றன.

நாணயத் தொடர் 12

யாழ்ப்பாண ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் அரச நாணயங்கள்: கி.பி. 1284 - கி.பி. 1450.

வரலாற்றுப் பின்னணி

பாண்டிய மன்னன் முதலாம் சடாவர்மனின் ஆட்சிக் காலத்தில் அவனது துணை அரசனான வீரபாண்டியன் இலங்கையின் மேல் படையெடுத்து, யாழ்ப்பாண அரசன் சாவகன் சந்திரபானுவைச் சிரச்சேதம் செய்து அவனது மகன் ‘சாவகன் மைந்தனை’ பாண்டியர்களின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் யாழ்ப்பாணத்தின் அரசனாக்கியதை ஏற்கனவே பார்த்தோம். யாழ்ப்பாண விவகாரங்களைக் கவனிப்பதற்காக விட்டுச் சென்ற பிரதானிகளுள் பாண்டியமழவன் என்பவன் முக்கியமானவன்.

பாண்டிய நாட்டில் முதலாம் சடாவர்மனைத் தொடர்ந்து ஆட்சிக்கு வந்த மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் பாண்டிய அரசைப் பேரரசாக்கி, இராச்சியத்தை உன்னத நிலைக்குக் கொண்டுவந்தான். யாழ்ப்பாணத்தில் அரசன் ‘சாவகன் மைந்தனை’

தொடர்ந்து வேறு அரசர்கள் இல்லாமையால் பாண்டிமழவன் அரச நிர்வாகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு சுந்தரபாண்டியனுக்குச் செய்தி அனுப்பினான். சுந்தரபாண்டியன் தனது தளபதிகளில் ஒருவனான ஆரியச்சக்கரவர்த்தி என்பவனைப் பெரும் படையுடன் கி.பி. 1284ஆம் ஆண்டில் இலங்கைக்கு அனுப்பிவைத்தான். இவன் யாழ்ப்பாண அரச அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டான்.

“Towards the end of the thirteenth century ryaccakravarthi, a chieftain from the Pndya kingdom acquired authority over the kingdom in the northern part of the island” (Pathmanathan, S. 1978: 5)

யாழ்ப்பாணத்தில் தனது படையுடன் நிலைகொண்ட ஆரியச்சக்கரவர்த்தி அங்கிருந்து யாப்பகுவவிலிருந்த சிங்கள அரசின் மீது படையெடுத்துச் சென்றான். அவனது படையெடுப்பைப் பற்றி சூளவம்சம் இவ்வாறு விவரிக்கிறது:

“முன்பு பஞ்சமொன்று நிலவிய காலத்திலே பாண்டிய இராச்சியத்தில் ஆட்சி புரிந்த மன்னர்கள் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி என்னும் பெயர் கொண்ட தமிழ்ச் சேனாதிபதியின் தலைமையிற் படையொன்றை அனுப்பி வைத்தார்கள். அவன் ஆரியன் அல்லாதாயினும் மிகுந்த செல்வாக்கும் அதிகாரமும் கொண்ட பிரதானியாக விளங்கினான். இராச்சியத்தின் எல்லாப் பக்கங்களையும் அழித்துவிட்டு அரண்கள் பொருந்திய சுபப்பட்டணத்தினுள் (யாப்பகுவ) அவன் நுழைந்தான். அங்கிருந்த புனித தந்ததாதுவையும், விலை மதிக்கமுடியாத செல்வங்களையும் கவர்ந்து கொண்டு திரும்பினான்”.

சாவகர்களின் பின்னர் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் ஆட்சி ஏற்பட்டதற்கு மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்துப் பாண்டியப் படையெடுப்பின் விளைவே காரணமாகும். சூளவம்சம் குறிப்பிடும் படைத்தலைவனாகிய ஆரியச்சக்கரவர்த்தியோ, அவனது வம்சாவளியிலுள்ள ஒருவனோ யாழ்ப்பாணத்தில் அரசனாக அதிகாரம் பெற்றான். ஆரியச்சக்கரவர்த்தி என்பது யாழ்ப்பாணத்தில்

அரசரின் இயற்பெயராகவன்றி வம்சப் பெயராகவே வழங்கி வந்தது (சிற்றம்பலம், சி.க. 1992: 30-33).

யாழ்ப்பாண இராச்சிய ஆரியச்சக்கரவர்த்தி அரசர்களின் சேது நாணயங்கள்.

சேது நாணயங்கள்

நீண்ட காலமாக யாழ்ப்பாண மக்கள் ஐரோப்பியரின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தமையால் சேது நாணயங்களைப் பற்றி எதுவுமே அறிந்திருக்கவில்லை. சேது நாணயங்களிலே மிகப் பெரும்பாலானவை இலங்கையின் வடபகுதிகளிலே ஈழ மன்னர் பலரின் நாணயங்களோடு கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுபது சேது நாணயங்களைத் தேடிப் பெற்று ஆராய்ந்த பின்னர், அவற்றை யாழ்ப்பாண மன்னர்களே வெளியிட்டனர் என்பதை முதன்முதலாக தக்க சான்றுகளுடன் நிறுவினார் (Gnanapragasar, S. 1920: 172-179).

யாழ்ப்பாணத்தை அரசாண்ட ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் சேதுவுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். இராமேஸ்வரத்திலுள்ள இராமநாத சுவாமி கோயிலின் திருப்பணிகளைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பினையும் அவர்கள் ஏற்றிருந்தனர். யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் சேது காவலன் என்ற விருதினைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை ‘செகராசசேகரமலை’, ‘தக்ஷிண கைலாசபுராணம்’ ஆகிய யாழ்ப்பாணத்து நூல்கள் அறியத்தருகின்றன. நாணயங்களில் காணப்படும் ‘சேது’ என்ற பதிவு, ‘சேதுகாவலன்’ என்ற சொல்லின் குறுகிய வடிவமாகும். சேது நாணயங்களை ஆராய்ந்த நாணயவியலாளர்கள் இவற்றின் உருவம், அமைப்பு, எடை என்பவற்றைக் கொண்டு இவற்றை நான்கு வகையாகப் பிரிவுபடுத்தியுள்ளனர் (Pathmanathan, S. 1980: 409-447).

வகை 1

இவை 13 ஆம் நூற்றாண்டுச் சோழ நாணயங்களை ஒத்தவை. சராசரி 0.74 அங்குல விட்டமும் 61.7 கிரெயின் நிறையும் கொண்ட இந்த நாணயங்கள், அவற்றை ஒத்த சோழக் காசுகளை விடப் பெரியவை. இவை வார்க்கப்பட்ட செப்பு நாணயங்கள். இவற்றின் முற்பக்கத்தில் கிரீடம் அணிந்து நிற்கும் அரசனின் தோற்றம் காணப்படும்.

வலக்கரத்தின் கீழ் ஒரு விளக்குச் சுடரும், இடக்கரத்தின் கீழ் ஒரு திரிகுலமும் காணப்படும். நாணயத்தின் பின்பக்கத்தில் உட்கார்ந்த நிலையில் நந்தி (காளை) உருவமும், அதன் கீழே ‘சேது’ என்ற மொழியும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். இந்த நாணய வகையில் மூன்று ரகங்கள் உள்ளன. முன்புறம் காணப்படும் உருவங்களில் விளக்கு, மயிலின் தலை, திரிகுலம், பிறைச் சந்திரன் என்பன கலந்து காணப்படும். ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் இடபத்தையே தமது அரச இலச்சினையாகக் கொண்டு நந்தி உருவத்தை தமது நாணயங்களிலே பதித்தார்கள்.

வகை 2

இவ்வகை நாணயங்கள் முதலாம் வகை போலவே அமைந்துள்ளன. முன்பக்கத்தில் அரசனின் உருவத்தின் இடது பக்கத்தில் நந்தியின் சிறு உருவம் பதித்திருக்கும். பின்புறத்தில் நந்தியின் உருவத்தைச் சுற்றிவர புள்ளிகளால் ஆன ஒரு வளையம் நாணய விளிம்பில் காணப்படும். இப்புள்ளி வளையம் சில நாணயங்களின் இரு பக்கங்களிலும் காணப்படும். இந்த நாணயங்கள் சராசரி 0.80 அங். விட்டமும் 61 கிரெயின் நிறையும் கொண்டவை. முன்புறத்தைப் போல பின்புறத்திலுள்ள உருவங்களும் ஒரு வட்டத்தினுள்ளே அமைக்கப்பட்டு, சுற்றிலும் புள்ளிகள் காணப்படும்.

வகை 3

அழகுமிக்க கலை வனப்பான இந்த நாணயங்கள் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் உலோகத் தொழிற்சாலைகளில் தொழில் புரிந்த தொழிலாளர்களின் தொழில்நுட்பத்திற்கும், கலைத்திறனுக்கும், வார்ப்புக்கலையின் முன்னேற்றத்திற்கும் எடுத்துக்காட்டாக அமையக்கூடியவை. நாணயத்தின் முன்பக்கமுள்ள அரசு உருவம் மெலிந்தும், நேராகவும் காணப்படும். வலது கரத்தின் கீழ் வச்சிராயுதம் போன்ற உருவமும், இடப்பக்கத்தில் திரிகூலம் மற்றும் செங்கோல் போன்ற நேர்கோடும் காணப்படும். நாணயத்தின் பின்பக்கத்தில் நந்தியின் தலையின் மேல் சற்றுப் பின்புறமாக பிறைச்சந்திர வடிவமும், அதன்மேல் ஒரு தாரகையைக் குறிப்பிடும் புள்ளியும் காணப்படும். நந்தியின் முன்னும் பின்னும் மும்முன்று புள்ளித் தொகுதிகள் உள்ளன. நந்தியின் கீழே ஒரு தடித்த கோடு வரையப்பட்டிருக்கும். அக்கோட்டின் கீழே 'சேது' என்ற வாசகம் காணப்படும். மேற்குறிப்பிட்ட நாணயத்தின் ஒரு வேறுபாடாக நந்தியின் உருவம் ஒரு அரைவட்டத்தினுள்ளும், கீழே 'சேது' என்ற வாசகம் ஓர் அழகிய வட்டத்தினுள்ளும் அமைந்துள்ளன. வட்டங்களைச் சுற்றி புள்ளிகளினாலான வளையம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலுள்ள நாணயத்தின் மற்றொரு வேறுபாடான அளவில் சிறிய நாணயத்தில் வட்ட வளையங்களைச் சுற்றி ஒரு சங்கிலி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வகை நாணயங்கள் மிக அரிதாக உள்ளன.

வகை 4 - தாமரை நாணயங்கள்

இவ்வகையான நாணயங்கள் அளவில் சிறியன. அவை சராசரி 34.67 கிரெயின் நிறை கொண்டவை. அவற்றின் முன்பக்கத்தில் மற்றைய நாணயங்களில் வரும் அரசு உருவங்களுக்குப் பதிலாக அழகிய எட்டு இதழ்களைக் கொண்ட தாமரை மலரின் வடிவம் காணப்படும். மறுபக்கத்தில் நந்தியின் உருவமும், கீழே 'சேது' என்ற மொழியும் காணப்படும். இதன் ஒரு வேறுபாடாக முன்பக்கத்திலுள்ள தாமரை மலரின் நடுவே 'சேது' என்ற வாசகம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம் (Path manathan, S. 1980: 409-447).

நாணயத் தொடர் 13

நல்லூர் அரசு நாணயங்கள்:

கி.பி. 1450 - கி.பி. 1467, கி.பி. 1467 - கி.பி. 1619.

வரலாற்றுப் பின்னணி

தென் இலங்கைக் கோட்டை அரசின் அரசனாக கி.பி. 1415 இல் ஆறாம் பராக்கிரமபாகு அரசு கட்டில் ஏறினான். விவேகமும், ஆற்றலும், சாதாரியமும் கொண்ட அரசனான பராக்கிரமபாகு இலங்கை முழுவதிலும் தனது மேலாதிக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டான். கண்டி இராச்சியம், யாழ்ப்பாண இராச்சியம், வன்னிச் சிற்றரசுகள் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றியமை இவனுடைய சிறப்புமிக்க சாதனைகள் என ராஜாவலிய, கிராசந்தேசய ஆகிய நூல்கள் புகழ்ந்துரைக்கின்றன.

அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தை கனகசூரிய சிங்கையாரியன் என்ற அரசன் சிங்கைநகரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தான். மலையாள தேசத்துப் போர் வீரனான பணிக்கன் ஒருவனின் மகனும், பராக்கிரமபாகுவின் வளர்ப்பு மகனுமான செண்பகப் பெருமாள் என்னும் சப்புமல் குமாரய யாழ்ப்பாணத்துக்கு எதிரான படையெடுப்புக்குத் தலைமை தாங்கினான். கனகசூரியன், செண்பகப் பெருமானை எதிர்த்து இயன்றவரை போர் புரிந்துவிட்டு, நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியாத நிலையில் தனது மனைவி, மக்களுடன் தென்னிந்தியாவிற்குத் தப்பியோடினான்.

உக்கிரமான போரின் போது யாழ்ப்பாண சிங்கைநகருக்கு ஏற்பட்ட பேரிழப்பால் அரசு மாளிகைகள் அழிவுற்றன. செண்பகப் பெருமாள் நல்லூரில் இராசதானி அமைத்து கி.பி. 1450 இல் புவனேசபாகு என்ற பட்டப் பெயரில் முடிசூடிக்கொண்டான். யாழ்ப்பாண மக்களின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறுவதற்காக நல்லூரில் கந்தசுவாமி கோயிலைக் கட்டுவித்தான். நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலைச் செண்பகப் பெருமானே தாபித்தான் என்பதற்கு அக்கோயிலில் இன்றுவரை ஓதப்பட்டுவரும் கட்டியம் ஆதாரமாக அமைகிறது.

கி.பி. 1477 இல் கோட்டை அரசனான பராக்கிரமபாகு இறந்தவுடன், செண்பகப் பெருமாள்

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தனது படைவீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு கோட்டைக்குச் சென்று, பராக்கிரமபாகுவின் உறவினனான ஜயவீர பராக்கிரமபாகு என்பவனுடன் போர் புரிந்தான். அதன் விளைவாக அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி ஸ்ரீசங்கபோதி புவனேகபாகு என்ற பட்டப் பெயரோடு அங்கே ஆட்சி புரிந்தான்.

செண்பகப் பெருமாள் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுப் போன பின்னர் கனகசூரிய சிங்கையாரியன் தமிழகத்திலுள்ள அரசர்களின் உதவி பெற்று மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்து தனது ஆட்சியை மீட்டெடுத்துக் கொண்டான். யாழ்ப்பாண இராச்சியம் கோட்டை அரசனின் மேலாதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றது. கனகசூரியன் நல்லூரில் தலைநகரமைத்து அங்கிருந்து ஆட்சி புரிந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து நல்லூர் அரசர்கள் தங்களை சிங்கை ஆரியர்கள் எனக் கூறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நல்லூர் அரச நாணயங்கள் முன்புபோல நந்தியின் உருவத்தைத் தொடர்ந்து அரச இலச்சினையாகக் கொண்டிருந்தன.

கி.பி. 1450க்குப் பின்னர் நல்லூரிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட அரசர்களின் நாணயங்கள். யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட அரசர்கள் எல்லோரும் சிங்கைநகர் காலத்திலிருந்தே எருதையோ அல்லது நந்தியையோ அரச இலச்சினையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நன்றி: கலாநிதி ப. புஷ்பரட்ணம்.

நாணயத் தொடர் 14

யாழ்ப்பாணக் கந்தன் நாணயங்கள்

பேராசிரியர் பரமு புஷ்பரட்ணம் தனது தொல்லியல் ஆய்வுகளின் போது மண்ணித்தலை, பூநகரி ஆகிய இடங்களில் மயில் உருவம் பதித்த கந்தவேள் நாணயங்களைக் கண்டெடுத்தார். கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய அழகுமிக்க கலை எழில் கொண்ட இந்த நாணயங்கள் வட இலங்கையில் ஒரு பெரிய கந்தசுவாமி கோயில் கட்டி முடித்து கும்பாபிஷேகம் செய்த காலத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக் கருத இடமிருக்கிறது. நாட்டில் பெரிய கந்தசாமி கோயில்கள் இல்லாத காலத்தில் இப்படியான நாணயங்களை வெளியிட்டிருக்க மாட்டார்கள் எனத் தோன்றுகிறது. வட இலங்கையில் 15ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் மாவிட்டபுரம்

கந்தசுவாமி கோயில் ஒன்றைத்தவிர வேறு பெரிய கந்தன் கோயில்கள் இருந்ததாக வரலாறு இல்லை. 15ஆம் நூற்றாண்டில் வட இலங்கையில் கட்டப்பட்ட பெரிய கந்தசுவாமி கோயில் நல்லூர்க் கந்தன் ஆலயம் ஒன்றுதான். ஆரம்பகால நல்லூர்க் கந்தன் கோயில் தென்னிந்தியக் கோயில்களுக்கு இணையாக 'யாழ்ப்பாணத்திலே மிகப் பெரிய கோயிலாக இருந்தது' என்றும், இக் 'கோயிலைச் சுற்றி நெடுமதில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன' என்றும் குவறோஸ் பாதிரியார் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்த நாணயங்கள் சப்புமால் குமாரய என்ற செண்பகப் பெருமாள் (கி.பி. 1450-1467) நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலைக் கட்டி யாழ்ப்பாண மக்களுக்காக அர்ப்பணித்த சமயம் வெளியிட்ட நாணயங்களாக இருக்கலாம். இது ஒரு கற்கைநெறி பேணிய ஊகமாகும் (Educated Guess). 15ஆம் நூற்றாண்டில் வேறு எந்த அரசனும் ஒரு கந்தசுவாமி கோயிலைக் கட்டியதாக வரலாறு இல்லை. கந்தன் நாணயங்களில் மூன்று வகையான நாணயங்கள் காணப்படுகின்றன:

வகை 1

செப்புக் கலவை கொண்டு உருக்கி வார்த்த இந்த நாணயங்கள் முழுநிறைவான வட்ட வடிவம் கொண்டவை. 15.6 மி.மீ. விட்டமும், 1.7 மி.மீ. தடிப்பும் கொண்ட இந்த நாணயங்கள் 2.93 கிராம் நிறை கொண்டவை. நாணயத்தின் முன்பக்கத்தில், நாணயத்தின் வட்ட விளிம்பினுள்ளே இரு இணை கோடுகளும், அவற்றினுள்ளே தடித்த புள்ளிகளாலான வளையமும் காணப்படுகின்றன. உள்ளே வாயில் ஒரு பாம்பைக் கவ்விய, இடது பக்கம் பார்த்த அழகான மயிலின் உருவம் காணப்படுகிறது. மயிலின் மேலே பிறைநிலாவும், அதன்மேல் ஒரு தாரகையும் காணப்படுகின்றன. நாணயத்தின் மறுபக்கத்திலும் வட்டமான இணை கோடுகளும், அவற்றின் இடையில் தடித்த புள்ளிகளாலான வளையமும் காணப்படுகின்றன. வளையத்தின் உள்ளே மேல் பக்கத்தில் கந்தனைக் குறிக்கும் 'கந்' என்ற எழுத்துப் பதிவும், வலது பக்கத்தில் வேலின் உருவமும், இடது பக்கத்தில் தெளிவில்லாத ஒரு முக்கோண வடிவமும் காணப்படுகின்றன. கீழே பெட்டி வடிவிலான சதுர அடையாளமும், அதன் இடது பக்கத்தில் திருவாச்சி போன்ற வடிவமும் காணப்படுகின்றன.

நாணய வகை 1

நாணய வகை 2

நாணய வகை 3

மேலே காணப்படும் முதல் இருவகை நாணயங்களும் சப்புமால் குமாரய என்ற செண்பகப் பெருமாள் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலைக் கட்டி யாழ்ப்பாண மக்களுக்காக அர்ப்பணித்த சமயம் வெளியிட்ட கந்த

நாணயங்களாக இருக்க வேண்டும். கடைசியில் உள்ள நாணயம் கனகசூரிய சிங்கை ஆரியன் நல்லூரிலிருந்து ஆட்சிசெய்த காலத்தை நானாயமாக இருக்கலாம். நன்றி: கலாநிதி ப. புஷ்பரட்ணம்.

வகை 2

செப்புக் கலவை கொண்டு உருக்கி வார்த்த இந்த நாணயம் 13.9 மி.மீ. விட்டமும், 2.4 மி.மீ. தடிப்பும், 3.25 கிராம் நிறையும் கொண்டது. இந்த வகையான நாணயங்கள் இரு ரகங்களாகத் தயாரிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. ஒரு ரகத்தில் உருவங்கள் உள்ளேநோக்கிச் செதுக்கப்பட்ட மாதிரி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மற்ற ரகத்தில் உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பங்களாக (Embossed Images) அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாணயத்தின் வட்ட விளிம்பினுள்ளே தடித்த புள்ளிகளாலான வளையமும், அதனுள்ளே வலது பக்கம் பார்த்த பாம்பைக் கவ்விய மயிலின் உருவமும் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாணயத்தின் மறுபக்கத்தில் 'ஆ' என்ற எழுத்தும், அதனோடு கீழே இணைக்கப்பட்ட இரு கால்களும் காணப்படுகின்றன.

வகை 3

செப்புக் கலவை கொண்டு வார்க்கப்பட்ட இந்த நாணயங்களில் மற்றைய நாணயங்களைப் போல நாணயத்தின் வட்ட விளிம்பினுள்ளே தடித்த புள்ளிகளினாலான வளையம் காணப்படுகிறது.

அதனுள்ளே இடது பக்கம் பார்த்த மயிலும், அதை எதிர்நோக்கிய நந்தி உருவமும், நந்தியின் மேல் வழமையான பிறைச்சந்திரனும் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கீழ்ப்பக்கத்தில் 'சேது' என்ற வாசகம் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

மயிலின் உருவம் காணப்படுவதனால் இந்நாணயம் நல்லூர்க் கந்தன் ஆலயம் கட்டி முடித்த பின்னரே வெளியிடப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனலாம். அத்துடன் நந்தியின் உருவமும், 'சேது' வாசகமும் காணப்படுவதனால், செண்பகப் பெருமாளின் பின்னர் நல்லூரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த ஆரியச்சக்கரவர்த்தியான சேதுகாவலன் கனகசூரிய சிங்கையாரியன் ஒருவன்தான் இதனை வெளியிட்டிருக்க வேண்டும் எனக் கருதப்படுகிறது.

உசாத்துணை நூல்கள், கட்டுரைகள்

BEGLEY, VIMALA (1981): 'Excavations at Pomparippu 1970', Ancient Ceylon No. 4, May 1981, Colombo.

BEGLEY, VIMALA. (1983): Arikamedu Reconsidered, American Journal of Archaeology, 87: 46181.

BEGLEY, VIMALA. (1988): Rouletted Ware at Arikamedu: A New Approach, American Journal of Archaeology, 92: 42740.

BIDDULPH, C. H. (1966): Coins of Pandyas, NNM No. 11 of the Numismatic Society of India, Bombay.

BOPEARACHCHI, OSMUND (1998): Archaeological Evidence on Changing Patterns of International Trade Relations of Ancient Sri Lanka in Origin and Circulation of Foreign Coins in the Indian Ocean (Ed.): Bopearachchi, O., and Weerakkody, D.P.M.; Sri Lanka, Society for Numismatic studies and French Mission of Archaeological Cooperation in Sri Lanka, New Delhi.

BOPEARACHCHI, O and WICKRAMASINGHE, W. (1999): Ruhuna - An Ancient Civilization Revisited: Numismatic and Archaeological Evidence on Inland and Maritime Trade, Nugegoda.

CARAWELL, JOHN; DERANIYAGALA, SIRAN; GRAHAM, ALAN (2013): Mantai City by the Sea, Linden Soft Verlag, Aichwald, Germany.

CODRINGTON, H.W. (1924): Ceylon Coins and Currency, Memoirs of the Colombo Museum, Series A, No. 3, Colombo.

CULAVAMSA transl. Wilhelm Geiger (1930): Part II, PTS, London.

DERANIYAGALA, S.U. (1972): 'Archaeological Exploration in Ceylon, Kollan Kanatta, Vilpattu', Ancient Ceylon No. 2, December 1972, Colombo.

DERANIYAGALA, S.U. (1972): 'The Citadel of Anuradhapura 1969: Excavation in the Gedige Area', Ancient Ceylon No. 2, Colombo.

GNANAPRAKASAR, S. (1920): The Forgotten Coinage of the

Kings of Jaffna, Ceylon Antiquary and Literary Register, 5 (4), April 1920.

GUPTA, P.L. (1965): The Early Coins from Kerala, Dept. of Archaeology, Govt. of Kerala, Trivandrum.

GUPTA, P.L. (1969): Coins, National Book Trust, New Delhi.

GURURAJA RAO, B.K. (1972): The Megalithic Culture in South India, University of Mysore, India.

KRISHNAN, K. & CONINGHAM, R.A.E. (1997): Microstructural Analysis of Samples of Rouletted Ware and associated Pottery from Anuradhapura, Sri Lanka, In E.R. Allchin & B. Allchin (ed.) South Asian Archaeology, 1995, Vol.2 : 92537, Oxford and IBH, New Delhi.

KRISHNAMURTHY, R. (1991): Oblong Coin with a Mother Goddess Symbol from Karur, Tamilnadu in Journal of the Numismatic Society of India, 53: 59 - 61.

KRISHNAMURTHY, R. (1997): Sangam Age Tamil Coins, Garnet Publications, Madras.

KRISHNAMURTHY, R. (2004): The Pallava Coins, Garnet Publications, Chennai.

KRISHNARAJAH, S. (1983): Coins obtained in the Jaffna Peninsula (in Tamil) Cintanai, 1: 7184.

LVENTHAL, Rev Eduard (1888): The Coins of Tinnevely, Higginbotham & Co., Madras.

MAHADEVAN, I. (1970): Some Rare Coins of Jaffna, in Damilica I: 111120.

MAHADEVAN, I. (2003): Early Tamil Epigraphy, Harvard University, Massachusetts, USA.

MITCHINER, M. (1998): The Coinage and History of Southern India, Tamil NaduKerala Part I & II, Hawkins Publications.

NILAKANTA SASTRI, K.A. (2009): The Illustrated History of India, Oxford University Press.

PARKER, HENRY (1909): Ancient Ceylon, Luzac & Co., London. (Reprint 1981), Asian Educational Services, New Delhi.

PATHMANATHAN, S. (1978): The Kingdom of Jaffna, Arul M. Rajendran, Colombo.

PATHMANATHAN, S. (1980): Coins of Medieval Sri Lanka: The Coins of the Kings of Jaffna, Spolia Zeylanica, Vol.35, Parts I & II : 409417.

PETRIE, W.M.FLINDERS (1931): Seventy Years in Archaeology, London. (Reprint 1969), Greenwood Press, Westport.

PIERIS, PAUL E. (1917): Nagadipa and the Buddhist Remains in Jaffna, Part I Journal of the Royal Asiatic Society (C.B.), Vol. XVII, No. 70, Colombo.

PRENSEP, S. (1858): Ceylon Coins in Essays on Indian Antiquities, London.

PUJAVALIYA Ed. A.V.Suraveera (1959): Colombo, Ceylon.

PUSHPARATNAM, P. (2002): Ancient Coins of Sri Lankan Tamil Rulers, Bavani Publishers, Chennai.

PUSHPARATNAM, P. (2021): Recent Archaeological Excavations within the Jaffna Fort: Sir Pon. Ramanathan Memorial Lecture, Jaffna.

QUEYROZ, FERNAO DE. Transl. by Fr S.G.Perera (1930): The Temporal and Spiritual Conquest of Ceylon, Colombo.

RAGUPATHY, P. (1987): Early Settlements in Jaffna, Madras.

SAHNEY, VIMALA (1965): 'The Black and Red Ware' in The Iron Age of South India, Ph.D. Thesis, University of Pennsylvania.

SEYON, K.N.V. (1998): Some Old Coins Found in Early Ceylon, Nawala, Sri Lanka.

SITRAMPALAM, S.K. (1980): The Megalithic Culture in Sri Lanka, Ph D Thesis, Deccan College, Poona.

SIVASAMY, V. (1974): Coins of Jaffna (in Tamil), Tellippalai.

SOUNDARA RAJAN, K.V. (1969): 'Megaliths and Black and Red Ware' in Seminar Papers on the Problems of Megaliths in India, Varanasi.

TYLDESLEY, JOYCE (2005): Egypt, BBC Books, London

WHEELER, R.E.M., GHOSH, A. & DEVA, K. (1946): Arikamedu: An Indo Roman Trading Station on the East Coast of India, Ancient India 2: 17124.

WHEELER, R.E.M. (1966): Civilizations of the Indus Valley and Beyond, Thames and Hudson, London.

WHEELER, R.E.M. (1968): The Indus Civilization, Cambridge University Press, Cambridge.

YALPANA VAIPAVA MALAI Transl. C.Brito (1879): Colombo, Ceylon.

சிற்றம்பலம், சி.க. (1992): யாழ்ப்பாண இராச்சியம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம்.

புஷ்பரட்ணம், ப. (2001): இலங்கைத் தமிழரின் பண்டைய நாணயங்கள், யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பாண வைபவமாலை (1950): (பதி.) குல சபாநாதன், கொழும்பு.

மலையகத்தில் நோய் தீர்த்தல் சடங்கு அல்லது கழிப்புச் சடங்கு

கோப்பி, தேயிலைத் தோட்ட உழைப்பிற்காக இந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட இலங்கை மலையகத் தமிழர்கள், 200 ஆண்டுகள் கழித்தும் தங்கள் வழிபாட்டு மரபுகளையும், சடங்கு முறைகளையும் தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளனர். அவர்களின் சமூக வாழ்வியலில் வழிபாடு அல்லது சடங்கு என்பது வெறும் மத நிகழ்வன்று; அது சமூகத்தின் தொடர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் உயிர்த்துடிப்புள்ள பண்பாட்டுச் செயல்முறையாகவும் உள்ளது. எனினும், சமகால மாற்றங்களால் இச்சடங்குகள் அருகி வருவதால், அவற்றை ஆவணப்படுத்தும் தேவை உண்டாகின்றது. சடங்குகளை வெறும் வாய்மொழித் தகவல்களாக அல்லாமல், நேரடிச் செயல், இசை, உணர்வியல் ஆகியவற்றின் நிகழ்த்துகை (Performance) வடிவமாகப் புரிந்துகொள்ள, நிகழ்த்துகை ஆய்வு அணுகுமுறை அவசியமாகின்றது. அந்தவகையில் இத்தொடர் 'நிகழ்த்துகை நோக்கில் மலையகத்தின் வழிபாடுகளும், சடங்குகளும்' எனும் தலைப்பில் எழுதப்படுகின்றது. இது வாழ்க்கைச் சடங்குகள், வழிபாட்டுச் சடங்குகள், கலைகளோடு இணைந்த சடங்குகள் எனப் பல அடுக்குகளில் ஆராயப்படும். நிகழ்த்துகை முறைமைகளை ஆவணப்படுத்துவதன் மூலம், மலையகத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு அடையாளம், வரலாறு ஆகியவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கான முயற்சியாகவும் இது அமையும்.

மெய்யநாதன் கேதீஸ்வரன்

மெய்யநாதன் கேதீஸ்வரன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் நாடகமும் அரங்கியலும் துறை விரிவுரையாளராக பணியாற்றுகின்றார். இவர் சுவாமி விபுலானந்தா அழகியல் கற்கைகள் நிறுவகம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் நாடகம் மற்றும் அரங்கியல் துறையில் இளங்கலைமாணிப் பட்டமும், பாண்டிச்சேரி மத்திய பல்கலைக்கழகத்தில் அரங்கக் கலைகள் துறையில் முதுகலைமாணிப் பட்டமும் பெற்றுள்ளதோடு, தனது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வை 'பரோடா மகாராஜா சயாஜிராவ் பல்கலைக்கழகத்தில்' மேற்கொண்டுவருகிறார். நாடக எழுத்தாக்கம், நடிப்பு, நெறியாள்கை என்ற அடிப்படையில் நாடகச் செயற்பாட்டாளராக பல்வேறு அரசு விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார். இவர் நவீன நாடகம், கூத்து மற்றும் தமிழ் பண்பாட்டு மரபுகள் குறிப்பாக மலையக பாரம்பரிய வாழ்வியல், கலை மற்றும் பண்பாடுகள் பற்றி பல்வேறு தேசிய மற்றும் சர்வதேச ஆய்வு மாநாடுகளில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை முன்வைத்துள்ளார். சகதிப்புழுக்கள் இவரது நாடகப்பணுவல்களின் தொகுப்பு ஆகும்.

மலையகத்தில் நிகழ்த்தப்படும் பல்வேறு சடங்கு முறைகளில், நோய் தீர்த்தல் பொருட்டு செய்யப்படும் சடங்குகள் மிக முக்கியமான இடத்தினைப் பெறுகின்றன. மலையக மக்கள் இலங்கைக்கு வந்து குடியேறிய காலத்தில் நீண்டதூர ஆபத்தான பயணம், கள்வர் பயம், காடுகளுக்கூடாகப் பயணம் செய்யும் போதும், பெருந்தோட்டங்களை அமைப்பதற்காகக் காடுகளை அழிக்கும்போதும் ஏற்பட்ட விபத்துகள், கொடிய மிருகங்கள், ஜந்துகள் என்பவற்றிலிருந்து பாதுகாப்பு, வெளியுலகத் தொடர்புகள் குறைவான தனிமையான வாழ்க்கை, மழை, வறட்சி, குளிர், கடுங்காற்று, வெள்ளம், தொற்றுநோய் போன்றவற்றிலிருந்து பாதுகாப்பு போன்ற தேவைகளின் நிமித்தம் சடங்கு முறைகளும் நோய் தீர்த்தல் மற்றும் கழிப்புச் சடங்குகளும் மலையகத்தில் நிலைபெறத் தொடங்கின.

Man gorgoneion. Ancient Greek cup, end of 6th century BC

இது புதிதாக உருவான ஒன்று அல்ல; தமிழகத்தில் மக்களின் வாழ்வியலோடு ஏற்கனவே வேருன்றி இருந்தவையே. ஆனாலும் அதன் தேவையும் பயன்பாடும் மலையக மக்கள் இலங்கையில் குடியமர்த்தப்பட்ட போது அதிகமானது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நோய் தீர்த்தல் சடங்கு அல்லது கழிப்புச் சடங்கு ஒருவரது உடல் மற்றும் மனப் பிணிகளுக்குக் காரணமான எதிர்மறை சக்திகளை அல்லது தோஷங்களை, நோய்களை அகற்றி, அவரை மீண்டும் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வரும் ஒரு பண்பாட்டு வழிமுறையாகும். இது பிராந்திய ரீதியாக மாறுபட்டாலும், பொதுவாக 'கழித்தல்' அல்லது 'நீக்குதல்' என்ற தத்துவத்தின் அடிப்படையிலேயே இயங்குகிறது.

உடல்நலக் குறைவு என்பது தீய பார்வைகள், இயற்கையை மீறிய ஆற்றல்கள் அல்லது குழுவியல் பாதிப்புகளால் உண்டாவது என்ற நம்பிக்கையுடைய சமூகங்களில் இச்சடங்குகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இச்சடங்கின் போது பாதிக்கப்பட்ட நபரைச் சுற்றி எலுமிச்சை, வேப்பிலை அல்லது குறிப்பிட்ட தானியங்களைச் சுற்றி எறிவதன் மூலம் அவரிடம் உள்ள பாதிப்புகள் அந்தப் பொருட்களுக்கு மாற்றப்படுவதாக நம்பப்படுகிறது. நவீன மருத்துவத்திற்கு அப்பாற்பட்டு, இத்தகைய சடங்குகள் ஒருவருக்குப் பெரும் உளவியல் ரீதியான பலத்தையும் பாதுகாப்பான உணர்வையும் வழங்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன.

மானிடவியல் மற்றும் பண்பாட்டு ஆய்வுகளின் பின்னணியில், தீய சக்திகளிடமிருந்து தற்காத்துக் கொள்ளும் மனித முயற்சியானது 'அபோட்ரோபிக்

மேஜிக்' (Apotropaic Magic) என்று அழைக்கப்படுகிறது. 'அபோட்ரோபிக்' என்ற சொல் பண்டைய கிரேக்க மொழியின் 'அபோட்ரெப்போ' (Apotrepo) என்ற சொல்லிலிருந்து உருவானது; இதற்கு 'திருப்புதல்' அல்லது 'விலக்குதல்' என்று பொருள். இது தீய கண்களின் பாதிப்பு, துரதிர்ஷ்டம் மற்றும் தீய ஆவிகளின் தாக்குதல் ஆகியவற்றிலிருந்து ஒரு நபரையோ, இடத்தையோ அல்லது பொருளையோ பாதுகாக்கப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு வகையான பாதுகாப்பு மந்திரமாகும். உலகெங்கிலும் உள்ள பல்வேறு நாகரிகங்களில், மனிதன் தனது அச்சங்களை எதிர்கொள்ளவும், நிச்சயமற்ற தன்மைகளை சமாளிக்கவும் இத்தகைய தற்காப்பு முறைகளை உருவாக்கியுள்ளான்.

உதாரணமாக பண்டைய கிரேக்க (Ancient Greece) சமூகத்தில், மனிதர்களை தீய சக்திகளிலிருந்து பாதுகாப்பது மிக முக்கியமான ஆன்மிக மற்றும் சமூக செயலாக இருந்தது. இச்சூழலில் மேற்குறிப்பிட்ட 'அபோட்ரோபிக் மேஜிக்' எனப்படும் பாதுகாப்பு மந்திரச் சடங்குகள் பரவலாக நடைமுறையில் இருந்தன. மேலும் தீய ஆவிகள், பொல்லாத பார்வை மற்றும் துரதிர்ஷ்டத்தைத் தடுக்க பல்வேறு வழிகளைப் பயன்படுத்தினர். அதில் முக்கியமானது தெய்வங்களை வேண்டுகல் ஆகும். குறிப்பாக Zeus, Apollo போன்ற தெய்வங்களுக்கு 'தீமையைத் தடுத்திடும்' (Alexicacus) என்ற பெயரில் வழிபாடு செய்யப்பட்டது.

மேலும், குழந்தைகளைப் பாதுகாக்க தாய்த்துகள் (Amulets) அணிவிக்கப்பட்டன. வீடுகளிலும், மிருகங்களிலும் தாலிசுமான்சு (Talismans) பொருத்தப்பட்டன. இவை அனைத்தும் தீய சக்திகளை விலக்க உதவும் என நம்பப்பட்டது.

மேலும் கிரேக்கர்களின் நம்பிக்கையில், கண்வைத்தல் அல்லது 'கண்ணேறு' மிகப் பெரிய அபாயமாகக் கருதப்பட்டது. இதனைத் தவிர்க்க அவர்கள் சில விசித்திரமான நடைமுறைகளையும் பின்பற்றினர். உதாரணமாக, ஆடையின் மடிப்புகளில் துப்புதல், சிறுவர்களை பெண் குழந்தைகள் போல உடையணியச் செய்தல் போன்றவை தீய பார்வையைத் தடுக்க உதவும் என நம்பப்பட்டது. மேலும், வீடுகளின் நுழைவாயில்களில் அல்லது பொருட்களில் பாதுகாப்புச் சின்னங்கள் பதிக்கப்பட்டன. 'Gorgon' போன்ற பயமுறுத்தும் முகச்சின்னங்கள் தீய ஆவிகளைப் பயமுறுத்தி விலக்குகின்றன என கருதப்பட்டது.

பண்டைய மெசொப்பொத்தேமியாவில் நோய்கள் என்பன் அசுரர்களாலோ அல்லது கடவுளின் கோபத்தாலோ ஏற்படுபவை என்று கருதப்பட்டன. இதற்காக மதகுருமார்களை வரவழைத்து, மந்திரங்களை உச்சரித்து, களி மண்ணால் செய்யப்பட்ட பொம்மைகளுக்கு நோயைக் கடத்தி, பின்னர் அவற்றை அழிக்கும் சடங்குகளைச் செய்தனர்.

அத்தோடு, எகிப்தியர்கள் தாயத்துகள் (Amulets) மற்றும் குறிப்பிட்ட நறுமணப் புகைகளைப் பயன்படுத்தித் தீய சக்திகளை விரட்டினர். அமேசான் பூர்வகுடிகளின் பண்பாட்டிலும் இவ்வாறான நோய்தீர்த்தல் சடங்குகள் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, 'ஷாமனிசம்' (Shamanism) எனும் முறை பிரபலமானது. ஷாமன்கள் எனப்படும் ஆன்மிக வழிகாட்டிகள் தாள வாத்தியங்களை இசைத்து (Drumming Rituals), ஒருவித ஆழ்நிலை தியானத்திற்குச் சென்று, நோயாளியின் ஆன்மாவை அலைக்கழிக்கும் சக்திகளுடன் பேசி பிணியைத் தீர்ப்பதாக நம்பப்படுகிறது. புகையிலையின் புகையை நோயாளியின் மீது ஊதி தூய்மைப்படுத்தும் முறையும் இவர்களிடம் காணப்படுகிறது.

மேலும், சீனப் பாரம்பரியத்தில், 'சி' (Qi) எனப்படும் உயிர் ஆற்றலில் ஏற்படும் சமநிலையின்மையே நோய் எனக் கருதப்படுகிறது. இதைக் குணப்படுத்த, காகிதங்களில் எழுதப்பட்ட மந்திரங்களை எரித்து, அந்தச் சாம்பலை நீரில் கரைத்துக் குடிக்கும் அல்லது வீட்டின் வாயிலில் ஓட்டும் சடங்குகள் இன்றும் சில பகுதிகளில் புழக்கத்தில் உள்ளன.

அதைப்போல, ஆபிரிக்காவின் பல பகுதிகளில் நடனம் மற்றும் இசை மூலமாகத் தீய சக்திகளை வெளியேற்றும் 'ஆவி ஓட்டும்' (Exorcism) சடங்குகள் மிகத் தீவிரமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. குறிப்பாக, 'வூடு' (Voodoo) போன்ற வழிபாட்டு

முறைகளில் பலி கொடுத்தல் மற்றும் உருவப் பொம்மைகளைப் பயன்படுத்தி நோயைக் கழிக்கும் முறைகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. அத்தோடு, பழங்கால ஐரோப்பாவில் 'கண் திருஷ்டி' போன்ற பாதிப்புகளுக்கு உப்பு மற்றும் புனித நீரைப் பயன்படுத்திக் கழிப்புச் சடங்குகள் செய்யப்பட்டன. கத்தோலிக்க மரபுகளில் சில குறிப்பிட்ட புனிதர்களின் பெயரால் மந்திரிக்கப்பட்ட எண்ணெய்களைப் பூசி நோய் தீர்க்கும் சடங்குகள் இன்றும் நிலவுகின்றன.

“தொட்டுணர முடியாத ஒரு தீய ஆற்றலை, தொட்டுணரக்கூடிய ஒரு பொருளுக்கு (உப்பு, காகிதம், பொம்மை அல்லது விலங்கு) மாற்றுவதன் மூலம் ஒருவருக்கு உடல் மற்றும் மனரீதியான விடுதலையை வழங்குவது” என்பது இந்த அனைத்துக் கலாசாரங்களிலும் காணப்படும் பொதுவான ஓர் அம்சம் ஆகும்.

சோழநாட்டு தலைநகரான புகார் நகரின் நீதி தெய்வமாக விளங்கியது சதுக்க புதம் என்றழைக்கப்படும் நாளாங்காடி புதம்

தமிழகத்தை எடுத்துக் கொண்டால், இது மிக ஆழமாகப் பதிந்த ஒரு மரபாக இருந்து, அன்று தொட்டு இன்று வரையில் பின்பற்றப்படும் பாதுகாக்கப்படும் வருகிறது. தமிழகத்தில் தீமை நீக்கல் என்பது வெறும் சடங்கு மட்டுமல்ல; அது ஒரு சமூகப் பாதுகாப்புக் கட்டமைப்பாகவும் உள்ளது. கிராமங்களின் எல்லைகளில் வீற்றிருக்கும் காவல் தெய்வங்கள், ஆவிகளையும் தீய சக்திகளையும் ஊருக்குள் நுழைய விடாமல் தடுப்பதாக மக்கள் நம்புகின்றனர்.

இச்சமூகம் தனது தொன்மையான வரலாற்றில் மருத்துவம், ஆன்மிகம் மற்றும் சமூகக் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றை ஒருங்கே இணைத்த ஒரு தனித்துவமான வாழ்வியல் முறையைக் கொண்டிருந்தது. சங்க இலக்கியங்கள் தொடங்கி தற்கால நாட்டுப்புற மரபுகள் வரை, பிணி தீர்த்தல் மற்றும் பேயோட்டுதல்

தொடர்பான குறிப்புகள் ஒரு தொடர்ச்சியான பண்பாட்டுப் பரிணாமத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன.

மேற்குறிப்பிட்டது போல, நோய் என்பது வெறும் உடல் சார்ந்த உபாதையாகக் கருதப்படாமல், அது தெய்வீகக் குற்றம், தீய சக்திகளின் ஊடாட்டம் அல்லது கர்ம வினையின் வெளிப்பாடு எனப் பல்வேறு நிலைகளில் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டது. இத்தகைய புரிதல்கள், அவற்றுக்கான தீர்வினைத் தேடும் போது, சடங்குகள், மந்திரங்கள் மற்றும் இயற்கை மருந்து முறைகளின் கலவையாக உருவெடுத்தன. சங்க காலத் தமிழர்களின் வாழ்வில் 'வெறியாட்டு' என்பது மிக முக்கியமான ஒரு சடங்காகத் திகழ்ந்தது. வெறியாட்டு என்பது ஒரு சாதாரண வழிபாட்டு முறையாக இல்லாமல், உருவேறியாடும் சடங்காக விளங்குகிறது. இந்தச் சடங்கின் மையத்தில் 'வேலன்' எனப்படும் பூசாரி நிற்கிறார்; அவர் ஒரு நடுவராகச் செயற்படுகிறார்.

சடங்கு தொடங்கும் முன், 'களம்' எனப்படும் புனித இடம் மலர்களால் அலங்கரிக்கப்படுகிறது. இந்தச் செந்நிற அலங்காரம் குருதியை நினைவூட்டும் ஒரு சக்திவாய்ந்த சின்னமாக இருந்து, தெய்வீக சக்தியை அழைக்கும் மனநிலையை உருவாக்குகிறது. பின்னர், இசைக்கருவிகளின் ஒலியுடன் வேலன் ஆடத் தொடங்குகிறார்; இந்த ஒலியின் தாளமும் அதிர்வுகளும் அவரது உடல் மற்றும் மனதை ஒரு மயக்கநிலைக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. இந்த நிலையில்தான் 'அணங்கு' எனப்படும் அருவமான சக்தி அல்லது முருகன் தாமே வேலனின் உடலில் இறங்குவதாக மக்கள் நம்பினர். இதன் விளைவாக, வேலன் தனது இயல்பான சுயநிலையை இழந்து, தெய்வத்தின் உருவமாக மாறுகிறார். அவர் கூறும் வார்த்தைகள் 'குறி' எனப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டு, நோய்கள், துன்பங்கள், பிரச்சினைகள் போன்றவற்றிற்கான தீர்வாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன.

பலிப்பொருட்கள், குறிப்பாக தினை மற்றும் குருதி கலந்த படையல்கள், இச்சடங்கின் தீவிரத்தையும் தெய்வத்தை அமைதிப்படுத்தும் நோக்கத்தையும் பிரதிபலிக்கின்றன. இவ்வாறு இசை, உடல் அசைவு மற்றும் கூட்டு நம்பிக்கை ஆகிய அனைத்தும் ஒன்றிணைந்து, வெறியாட்டை ஓர் உருவேறியாடும் சடங்காக மாற்றுகின்றன. இதில் வேலன் ஒரு சாதாரண மனிதனாக இல்லாமல், தற்காலிகமாக தெய்வீக சக்தியின் பிரதிபலிப்பாக மாறுகின்றார்.

சங்க காலத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில், சிலப்பதிகாரம் மற்றும் மணிமேகலை ஆகியவற்றில் பேய்கள் மற்றும் பூதங்கள் குறித்த கருத்துகள் மிகவும்

விரிவான சமூகப் பரிமாணத்தைப் பெற்றன. இவை வெறும் அச்சமூட்டும் உருவங்களாக மட்டுமன்றி, சமூகத்தின் தார்மீக ஒழுக்கத்தைக் காக்கும் காவல் தெய்வங்களாகவும் உருமாற்றம் பெற்றன. அதில் முக்கியமானது சதுக்கப் பூதம். இது நீதியையும் ஒழுக்கத்தையும் காக்கும் சக்தி எனக் கருதப்பட்டது. புகார் நகரத்தின் முக்கியச் சந்திகளில் சதுக்கப் பூதம் இருந்ததாக சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. இப்பூதம் சோழ மன்னன் முசுகுந்தனுக்கு உதவத் தேவருகிலிருந்து இந்திரனால் அனுப்பப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

இது ஒரு நீதிபதியின் பணியைச் செய்தது. சமூகத்தில் எவராவது தவறு செய்தால், அல்லது தவறு செய்ய நினைத்தாலே இப்பூதம் அவர்களைத் தண்டிக்கும் என்ற நம்பிக்கை காணப்பட்டது. இத்தகையவர்களைச் சதுக்கப் பூதம் பிடித்து, அடித்து, கடித்துத் தின்னும் என்று மக்கள் நம்பினர். பூதத்தின் சிலை ஊரின் நடுவே வைக்கப்பட்டிருந்தது; குழந்தைகளுக்கு அறநெறிகளைப் புகட்டவும், பெரியவர்கள் தங்கள் மனசாட்சிக்கு விரோதமின்றி வாழவும் ஒரு தூண்டுகோலாக அமைந்தது.

மேலும், மணிமேகலை காப்பியத்தில் வரும் 'சக்கரவாளக் கோட்டம்' பேய்கள் மற்றும் சுடுகாட்டுச் சூழலை வர்ணிப்பதாக அமைகிறது. இது புகார் நகரத்தின் எல்லையில் அமைந்துள்ள ஒரு சுடுகாட்டுக் கோவில் ஆகும். இக்கோட்டத்தைச் சுற்றிப் பேய்கள் நடமாடும் அரிய இடங்கள் இருந்தன. இங்குள்ள மரங்களில் உயிர்த்தகடன் இறுத்தவர்களின் தலைகள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன என்று சீத்தலைச் சாத்தனார் விவரிக்கிறார்.

சக்கரவாளக் கோட்டத்தில் உள்ள பேய்கள் மற்றும் தெய்வங்கள் பௌத்த அறக்கோட்பாடுகளுடன் இணைத்துப் பேசப்படுகின்றன. சம்பாபதி என்ற தெய்வம் இக்கோட்டத்தின் முதன்மைத் தெய்வமாக விளங்கியது. இறந்த தன் மகனை மீட்டுத் தரக் கோரிய ஒரு தாயிடம், "ஊழி முதல்வனால் மட்டுமே இறந்த உயிரைத் தர முடியும்" என்று கூறி நிலையாமையை உணர்த்தும் காட்சி, பேய் மற்றும் பூதக் கதைகளின் வழியாகப் பௌத்த தத்துவத்தை விளக்குவதாக அமைகிறது.

இதன் தொடர்ச்சியில் பேணப்பட்டும், அடுத்த சந்ததியினருக்கும் கடத்தப்பட்டு வந்த கூறுகளே நாம் காணும் சடங்கு முறைகள். இதன் அடிப்படையில் மலையக சமூகத்தின் வேர்களான தமிழகத்தின் நாட்டுப்புற மரபுகளை நோக்கும் போது, தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டும் நோய் தீர்த்தல் முறைகளின் நேரடித் தொடர்ச்சியை இன்றும் காணலாம்.

கிராமப்புறங்களில் நிலவும் 'சாமியாடுதல்' மற்றும் 'பேயோட்டுதல்' சடங்குகள் சமூக உளவியலின் வெளிப்பாடுகளாகத் திகழ்கின்றன. மன அழுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அல்லது சமூகத்தால் ஒடுக்கப்பட்ட உணர்ச்சிகளைக் கொண்டவர்கள் கிராமப்புறங்களில் 'பேய் பிடித்தவர்களாக' கருதப்படுகின்றனர். இவர்களைக் குணப்படுத்தப் பூசாரிகள் பேயோட்டுதல் சடங்குகளை நடத்துகின்றனர். உடுக்கை அடித்து, வேப்பிலை கொண்டு தாக்கி, ஆவேசமாகப் பேசுவதன் மூலம் பாதிக்கப்பட்டவரின் அடிமனதில் உள்ள அழுத்தங்கள் வெளியேற்றப்படுகின்றன. இது ஒருவகையான 'உணர்ச்சி வடிக்காலை' (Catharsis) அவர்களுக்கு வழங்குகிறது. சாமியாடுபவர்கள் ஒரு நிலையில் தங்களை மறக்கிறார்கள். இந்த நிலை, சங்க இலக்கியத்தில் விவரிக்கப்பட்ட 'வெறியாட்டின்' தற்கால வடிவமே ஆகும்.

மேலும், அம்மை நோய் போன்ற தொற்றுநோய்கள் பரவும்போது, மக்கள் அதை 'மாரித் தாயின்' அருளாடலாகக் கருதி மாரியம்மன் வழிபாட்டை மேற்கொள்கின்றனர். வேப்பிலை கட்டுதல் போன்ற சடங்குகள் கிருமி நாசினியாகவும், அதே சமயம் மக்களின் அச்சத்தைப் போக்கும் ஆன்மிகச் செயற்பாடாகவும் அமைகின்றன.

மேலும், தென் தமிழகத்தில் 'சுடலை மாடன்' வழிபாடு மிகவும் முக்கியமானது. 'சுடலை' என்பது சுடுகாட்டைக் குறிக்கும்; 'மாடன்' என்பது தலைவனைக் குறிக்கும். இத்தெய்வம், மயானங்களில் உலவும், அலைந்து திரியும் ஆன்மாக்களையும் தீய சக்திகளையும் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது என நம்பப்படுகிறது. சுடலை மாடனின் சன்னதிகள் பொதுவாக திறந்தவெளியில், ஊரின் ஒதுக்குப்புறத்தில் அல்லது மயானங்களுக்கு அருகில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். பூசாரிக்கு அருள் வந்து ஆடும்போது, அவர் மயானத்திற்குச் சென்று தீய ஆவிகளை வேட்டையாடுவதாகப் பல்வேறு சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன. அத்தோடு, பிற காவல் தெய்வங்களான ஐயனார், கருப்பசாமி, மாரியம்மன் மற்றும் பேச்சியம்மன் ஆகியோரும் நோய் தீர்க்கும் தெய்வங்களாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

இந்தப் பின்னணியில், மலையகத்தின் நோய் தீர்த்தல் சடங்கு மற்றும் கழிப்புச் சடங்குகளை விளக்குவது பொருத்தமானதாகும். மலையகத்தின் நிலப்பரப்பு என்பது வெறும் தேயிலைச் செடிகளால் ஆன பசுமைப் போர்வை அல்ல; அது இருநூறு ஆண்டுகால இடப்பெயர்வு, கண்ணீர், அடக்குமுறை மற்றும்

அதிலிருந்து மீண்டெழுந்த ஒரு சமூகத்தின் ஆழமான பண்பாட்டு வேர்களைக் கொண்டது. இச்சமூகத்தின் வாழ்வியலில் நோய் தீர்த்தல் என்பது வெறும் உடலியல் சார்ந்த சிகிச்சை முறையல்ல; அது ஒரு கூட்டு உளவியல் செயல்முறையாகவும், தீய சக்திகளிடமிருந்து தற்காத்துக் கொள்ளும் ஒரு பண்பாட்டுப் போராட்டமாகவும் பரிணமித்துள்ளது. குறிப்பாக, பேயோட்டல், எலுமிச்சைக் கனி வெட்டிக் கழித்தல் மற்றும் பல்வேறு கிராமிய தெய்வ வழிபாட்டுச் சடங்குகள் மலையகத் தமிழர்களின் தனித்துவமான அடையாளத்தை இன்றும் பறைசாற்றுகின்றன. இச்சடங்கு முறைகளில் ஐந்து வகையான சடங்கு முறைகள் மலையகத்தில் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. அவையாவன,

1. சாமி பார்த்தல் (கட்டுச் சொல்லுதல்)
2. பேயோட்டுதல் (பேய் விரட்டல்)
3. நூல் போடுதல் (தாயத்துக் கட்டல்)
4. செய்வினையெடுத்தல்
5. தேசிக்காய் வெட்டுதல் (வெட்டிக் கழித்தல்)

சாமி பார்த்தல் (கட்டுச் சொல்லுதல்) சடங்கு

கட்டுச் சொல்லுதல் (Fortunetelling or Soothsaying) என்பது ஒருவரின் வாழ்வில் ஏற்படும் துன்பங்களுக்கான காரணத்தைக் கண்டறிந்து, அதற்கான தீர்வை தெய்வத்திடம் கேட்டுச் சொல்லும் ஒரு முறையாகும். பொதுவாக இது 'குறி கேட்டல்' என்றும் அழைக்கப்படும். ஆரம்ப காலங்களில் பெரும்பாலும் 'அருள்வாக்கு'ச் சொல்லும் கோடாங்கி, குறிகாரி (குறி சொல்லும் பெண்) அல்லது பூசாரிகள் இதனைச் செய்வார்கள். தீராத நோய், குடும்பப் பிரச்சினை, தொழில் நஷ்டம் அல்லது செய்வினை போன்ற தடைகளுக்கு என்ன காரணம் என்பதைக் கண்டறிந்து, அதற்குப் பரிகாரம் தேடுவது இதன் நோக்கமாகும்.

அத்தோடு, உருவேறி வாக்குச் சொல்லுதல் (Trance/Possession) என்பது கட்டுச் சொல்லுதலின் ஒரு தீவிரமான நிலையாகும். இதை 'அருளாடுதல்' அல்லது 'சாமி ஆடுதல்' என்றும் கூறுவர். ஒரு நபர் தன்னை மறந்து, ஆவேசம் கொண்டு, தெய்வத்தின் சக்தியால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட நிலையில் பேசும் பேச்சு 'வாக்கு' எனப்படும். உடுக்கை அல்லது பம்பை போன்ற கருவிகளின் இசை முழங்க, தெய்வத்தின் பாடல்களைப் பாடும் போது, அந்தப் பக்தரின் உடலில் தெய்வம் 'உருவேறி' வருவதாக நம்பப்படுகிறது. இந்த நிலையில் இருப்பவர்

இயல்பான மனிதராக இருக்க மாட்டார்; அவரது குரல் மாறும், கண்கள் சிவக்கும், உடல் அதிரும். அவர் சொல்லும் சொற்கள் தெய்வத்தின் கட்டளையாகக் கருதப்படும்.

கட்டுச் சொல்லும் சடங்கு தொடங்கும் முன், அந்த இடம் தூய்மைப்படுத்தப்பட்டு தெய்வீகச் சூழல் உருவாக்கப்படும். பொதுவாக இது ஒரு சிறு தெய்வக் கோவிலிலோ அல்லது சாமியாடியின் வீட்டிலோ நடைபெறும். பூசாரி ஒரு சாக்கினை அல்லது பாய் ஒன்றை கீழே விரித்து, வந்தவர்களை அமரச் செய்து, முதலில் தெய்வங்களின் படங்கள் மற்றும் தடி உடுக்கை இருக்கும் இடத்திற்கு முன் உள்ள விளக்கை ஏற்றி, கற்பூரம் ஏற்றி, சுருக்குப் பையில் இருந்து சோழிகளை எடுத்து உருட்டி குறி சொல்லுவார்.

சோழி (கௌரி சிப்பி) போன்றவற்றை பூசாரி தரையில் அல்லது குறிப்பிட்ட தட்டில் உருட்டி, அவை விழும் விதம், அமைப்பு, முகப்பின் திசை போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு குறி கூறுவார். இந்தக் குறிகள் மூலம் நோய்க்கான தீர்வு, குடும்பப் பிரச்சினைகள், எதிர்கால நிகழ்வுகள், தீய சக்திகளின் தாக்கம் போன்றவற்றை விளக்கி, அதற்கான பரிகாரங்களையும் கூறுவார்.

இச்சடங்கு மக்கள் நம்பிக்கைகளோடு ஆழமாக இணைந்ததாக இருந்துவருகின்றது. குறிகேட்க வந்தவர்கள் வெற்றிலை, பாக்கு, பழம் மற்றும் காணிக்கையை ஒரு தட்டில் வைப்பார்கள். பின்னர் தெய்வத்தை அழைக்கும் நிகழ்வு தொடங்கும். பூசாரி தனக்குப் பிடித்தமான தெய்வத்தை—உதாரணமாக அங்காளம்மன், காளி, மாரியம்மன் அல்லது கூடலைமாடன்—வேண்டிப் பாடுவார். பாடலைப் பாடப் பாட, அந்தத் தெய்வத்தின் உருவம் அப்பூசாரியின் உடலில் மெதுவாக ஏறும். அவ்வுருவேற்றத்தை அப்பூசாரியின் உடலில் ஏற்படும் அசைவு மற்றும் செயல் மாற்றங்களின் மூலம் அறியலாம். உடல் நடுங்கும்; அது கடவுளின் தன்மைக்கு ஏற்ற வகையில் மாறும். முழுமையாக தெய்வம் உருவேறிய நிலையில், சில நேரங்களில் ஆவேசத்தைக் காட்ட சாமியாடி சாட்டையால் அடித்துக்கொள்வது அல்லது தீப்பந்தங்களை ஏந்துவது போன்ற செயல்களைச் செய்வார்.

பின்னர், வந்திருப்பவர் தன் குறையைச் சொல்வதற்கு முன்பே, சாமியாடியே அதைச் சொல்ல முயல்வார். உதாரணமாக: “உன் வீட்டில் ஒரு கறுப்பு ஆடு நேர்த்திக்கடன் பாக்கி இருக்கிறது”, “உன் வீட்டில் இந்தப் பிரச்சினை இருக்கிறது”, “இந்தத் தெய்வத்திற்கு நீ நேர்த்திக்கடன் செலுத்தவில்லை” போன்ற தகவல்களைச் சொல்லுவார். எதனால் இந்த நோய்

குறிப்பிட்ட நபரைத் தொற்றியது, அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது போன்ற பல விடயங்களைப் பாடியும் சொல்லுவார்; அதே நேரத்தில் பாட்டை நிறுத்தி உரையாடலாகவும் கூறுவார்.

சாதாரணமாக பயத்தால் ஏற்பட்ட உடல்நலக் குறைவு என்றால், கட்டுச் சொல்லி விபூதி வாங்கி பூசினாலே நோய் சரியாகிவிடும் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். வலி இருக்கும் இடங்களில் விபூதியைப் பூசினாலும் வலி தீரும் என்பதும் நம்பிக்கையாகப் பேணப்படுகிறது.

வாக்குச் சொல்லி முடித்த பிறகு, மெல்ல மெல்ல இசை குறைக்கப்படும். சாமியாடியின் முகம் மற்றும் கை கால்களில் தண்ணீர் தெளிக்கப்பட்டு, அவர் சாதாரண நிலைக்குக் கொண்டுவரப்படுவார். இந்த நிலைக்குப் பின், தனக்கு என்ன நடந்தது அல்லது தான் என்ன பேசினோம் என்பது சாமியாடிக் கே தெரியாது என்பது ஒரு பொதுவான நம்பிக்கையாகும்.

இது முழுக்க முழுக்க மக்களின் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மன ரீதியான துன்பத்தில் இருப்பவர்களுக்கு, தெய்வமே நேரில் வந்து வழி காட்டுவது போன்ற உணர்வைத் தருவதால், இது ஒரு வகை ‘மனவியல் ஆற்றுப்படுத்துதலாகவும்’ (Counseling) அமைகிறது.

வாக்குச் சொல்லும் போது பெரும்பாலும் ஆடு அல்லது கோழி பலியிடுதல், முடி காணிக்கை, பொங்கல் வைத்தல் அல்லது ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் செய்தல் போன்ற பரிகாரங்கள் முன்மொழியப்படும். அறிவியல் ரீதியாக நோக்கும்போது, இது ஒருவகை ‘தன்னிலை மறந்த நிலை’ (Altered state of consciousness) என்று விளக்கப்படுகிறது. அதே பக்தி மற்றும் இசை முழக்கங்கள் ஒருவரின் நரம்பு மண்டலத்தைத் தூண்டி, அவரை ஒருவித மயக்க நிலைக்கு அல்லது ஆவேச நிலைக்குக் கொண்டு செல்கின்றன.

இருப்பினும், மலையக சமூகக் கட்டமைப்பில் பயத்தைப் போக்குவதற்கான கருவியாக இது பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இக்காலத்தில் இது ஒரு பண்பாட்டு அடையாளமாகவும் பார்க்கப்படுகிறது.

பேயோட்டுதல் (பேய் விரட்டல்)

பேயோட்டும் சடங்கு (Exorcism) ‘கட்டுச் சொல்லுதல்’ சடங்கின் அடுத்த கட்டமாகும். ஒரு நபரைத் தீய சக்திகள் அல்லது ஆவிகள் பிடித்துள்ளன என்று நம்பப்படும் போது, அவற்றை விரட்ட நடத்தப்படும் இந்தச் சடங்கு மிகவும் தீவிரமானது.

முதலில், ஒருவருக்கு பேய் பிடித்திருக்கிறது என்றால், அந்த நபருக்குப் பிடித்துள்ளது நோயா அல்லது பேயா என்பதைப் பூசாரி கண்டறிவார். பாதிக்கப்பட்ட நபர் இயல்புக்கு மாறாகப் பேசுவது, கண்கள் நிலைகுத்தி இருப்பது, அதிக பலத்துடன் செயற்படுவது போன்றவை 'பேய் பிடிப்பதன்' அறிகுறிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. பூசாரி ஒரு கைப்பிடி வேப்பிலையை வைத்து அல்லது நூலால் அளந்து பார்த்து பாதிப்பை உறுதி செய்வார்.

பின்னர், சடங்கு தொடங்கும் முன் அந்த இடத்தை மந்திரங்களால் 'கட்டுவார்கள்'. தீய சக்தி தப்பிச் செல்லாமல் இருக்கவும், மற்றவர்களுக்குப் பரவாமல் இருக்கவும் இந்த ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது. தரையில் கோலம் இட்டு (மந்திரச் சக்கரம்), அதன் நடுவில் பாதிக்கப்பட்ட நபரை அமர வைப்பார்கள். மஞ்சள், குங்குமம், எலுமிச்சை, கருகமணி மற்றும் சில வகை வேர்கள் வழிபாட்டிற்காக வைக்கப்படும்.

அடுத்து முக்கியமான நிகழ்வு ஆவியை வரவழைத்தல் (Manifestation) ஆகும். ஆவி அடங்கி இருந்தால், அதை முதலில் பேச வைக்க வேண்டும். இதற்காகப் பூசாரி உடுக்கை முழங்கி தீவிமான பாடல்களைப் பாடுவார். பாதிக்கப்பட்ட நபரின் மீது மஞ்சள் நீர் அல்லது விபூதியை வீசுவார். சில நேரங்களில், ஆவியை ஆவேசமடையச் செய்யப் புகையிலை அல்லது சாம்பிராணிப் புகை போடப்படும். பின்னர், ஆவி ஆவேசமாக ஆடத் தொடங்கும்போது, பூசாரி அதனிடம் கேள்விகளை எழுப்புவார். உதாரணமாக, "நீ யார்? எங்கிருந்து வந்தாய்? இவனை ஏன் பிடித்தாய்?" என்று அதட்டுவார். ஆவி பதில் சொல்ல மறுத்தால், சாட்டையாலோ அல்லது வேப்பிலைக் கொத்தாலோ அடிப்பது போன்ற செயல்கள் மூலம் ஆவியை அச்சுறுத்துவார். "என்ன கொடுத்தால் நீ இவனை விட்டுப் போவாய்?" என்று பேரம் பேசுவார். ஆவி வெளியேறச் சம்மதித்தவுடன், அதற்கு அடையாளமாகச் சில செயல்கள் செய்யப்படும்:

- முடி வெட்டுதல்: பாதிக்கப்பட்ட நபரின் ஒரு சிறு முடிக்க் கற்றையை வெட்டி, ஒரு மரத்தில் ஆணி அடித்து அறைவார்கள். இதன் மூலம் ஆவி அங்கே கட்டப்படுவதாக நம்பப்படுகிறது.
- எலுமிச்சை அறுத்து திசைகளில் வீசுதல்: தீய சக்தி பரவாமல் தடுக்கப்படுகிறது என நம்பப்படுகிறது.
- முட்டை அல்லது பலி: தீய சக்திக்கு உணவாக முட்டை அல்லது கோழி பலி கொடுக்கப்பட்டு, அது அந்த நபரை விட்டு வெளியேற்றப்படும் எனக் கருதப்படுகிறது.

உடுக்கையடிக்கும் பூசாரி

ஆவி வெளியேறிய பிறகு, அந்த நபர் மீண்டும் அதே இடத்திற்குத் திரும்பிப் பார்க்காமல் அழைத்துச் செல்லப்படுவார். வீட்டுக்குள் நுழையும் முன் ஆலத்தி எடுக்கப்படும் அல்லது ஒரு குடம் தண்ணீரைத் தலைக்கு ஊற்றி தூய்மைப்படுத்துவார்கள். பின்னர் காப்புக் கயிறு (மந்திரிக்கப்பட்ட கயிறு) மணிக்கட்டில் கட்டப்படும்.

அறிவியல் பூர்வமாக நோக்கும்போது, 'பேய் பிடித்தல்' என்பது பெரும்பாலும் மனநலக் கோளாறுகள் மற்றும் ஆழ்மன அழுத்தத்தின் வெளிப்பாடாகக் கருதப்படுகிறது. இதை 'பேயோட்டுதல்' மூலம் தீர்க்க முயல்வது, சில நேரங்களில் பாதிக்கப்பட்ட நபருக்கு உடல் மற்றும் மனரீதியான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தக்கூடும். எனவே, இத்தகைய சூழல்களில் மருத்துவ ஆலோசனையே முதன்மையானது. ஒரு நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் நிகழ்த்தப்படும் சடங்கு முறையைப் பதிவு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்; மாறாக மூட நம்பிக்கைகளை வளர்ப்பது நோக்கமல்ல என்பதை குறிப்பிடுவதும் அவசியம்.

நூல் போடுதல் (தாயத்துக் கட்டல்)

மலையகத்தில் தாயத்துக் கட்டுதல், யந்திரம் போடுதல் அல்லது நூல் போடுதல் என்பது ஒருவருடைய உடல் மற்றும் மனதைப் பாதுகாக்கும் 'பாதுகாப்புக் கவசம்' (Protection Ritual) எனக் கருதப்படுகிறது. தீய சக்திகள், கண் திருஷ்டி மற்றும் நோய்களில் இருந்து ஒருவரைக் காக்க இந்தச் சடங்கு செய்யப்படுகிறது.

இது, சாமி பார்த்தல் அல்லது கட்டுச் சொல்லலின் பின்னர், குறிப்பிட்ட நோய்வாய்ப்பட்டவருக்கு பாதுகாப்புச் செய்ய வேண்டும் என முடிவு செய்யப்பட்ட பின்னர் நடைபெறும். நூல் போடுதல் அல்லது தாயத்துப் போடுவதற்கு பூசாரி பரிந்துரைத்து,

அதற்கான ஒரு நாளைத் தெரிவு செய்து கொடுப்பார். சில நேரங்களில், ஓர் ஊரில் உள்ள பூசாரியிடம் பல ஊர்களிலிருந்து மக்கள் வந்து சாமி பார்ப்பதுண்டு; அவ்வாறு இருக்கும் போது, ஒரு நாளில் அனைத்தையும் செய்ய முடியாத சந்தர்ப்பங்களும் காணப்படுகின்றன. இதனால் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில், சாமி பார்த்தல் நிகழ்வு மீண்டும் இடம்பெறும்; அது முடிந்தபின் பூசாரியால் யந்திரம் எழுதப்படும். யந்திரம் என்பது செம்பு, பித்தளை அல்லது வெள்ளித் தகடுகளில் வரையப்படும் ஒரு நுட்பமான வடிவியல் வரைபடம் (Geometric Diagram) ஆகும். குறிப்பிட்ட நட்சத்திரம் அல்லது திதியில், பூசாரி ஒரு கூர்மையான கருவியைக் கொண்டு தகட்டில் மந்திர எழுத்துகளையும் சக்கரங்களையும் வரைவார். வரைந்த பிறகு, அந்த யந்திரத்திற்கு உயிர் கொடுப்பதாக நம்பப்படும் பூஜைகள் செய்யப்படும். இதில் தூபம், தீபம் காட்டி, குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் மூல மந்திரங்கள் ஜபிக்கப்படும். யந்திரம் தகடாக மட்டும் போடப்படுவதில்லை; சில நேரங்களில் அது ஒரு சிறிய உருளை வடிவக் குழாய்க்குள் (தாயத்து) வைக்கப்படும். யந்திரத் தகடுடன் சேர்த்து, சில குறிப்பிட்ட மூலிகைகள், வேர்கள் அல்லது மந்திரிக்கப்பட்ட விபூதி உள்ளே வைக்கப்படும். பின்னர் அதன் வாய்ப்பகுதி மெழுகு அல்லது உலோகத்தால் மூடப்படும். இது கழுத்திலோ அல்லது இடுப்பிலோ கட்டப்படும்.

தாயத்து அணிய விரும்பாதவர்கள் அல்லது எளிய பாதுகாப்பு வேண்டுகளுக்கு 'மந்திரக் கயிறு' அல்லது நூல் கட்டப்படும். பொதுவாக கருப்பு, சிவப்பு அல்லது மஞ்சள் நிற நூல்கள் பயன்படுத்தப்படும். நூலில் மந்திரங்களை ஒதிக்கொண்டே குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் (3, 5, 7 அல்லது 9) முடிச்சுகள் இடப்படும். ஒவ்வொரு முடிச்சும் ஒரு தேவதையையோ அல்லது சக்தியையோ குறிப்பதாகக் கருதப்படும்.

இந்தச் சடங்கு பொதுவாகப் பின்வரும் முறையில் நடைபெறும். யாருக்காக இது செய்யப்படுகிறதோ, அவருடைய பெயரைச் சொல்லி பூஜையைத் தொடங்குவார்கள். தாயத்து அல்லது நூலை மஞ்சள் நீரால் கழுவி, அதன் மேல் சந்தனம், குங்குமம் இடுவார்கள். பின்னர் 'உருவேற்றுதல்' நடைபெறும்; இதுவே மிக முக்கியமான பகுதி.

பூசாரி கையில் அந்தத் தாயத்தை வைத்துக்கொண்டு, நூற்றுக்கணக்கான முறை மந்திரங்களை ஒதுவார். அப்போதுதான் அந்தப் பொருளுக்கு சக்தி கிடைப்பதாக நம்பப்படுகிறது. இதில் பல்வேறு தெய்வங்கள் அழைக்கப்படுகின்றன. அனைத்து

தெய்வங்களின் சாட்சியாக, பாதிக்கப்பட்ட நபரின் வலது மணிக்கட்டு, கழுத்து அல்லது இடுப்பில் அதைக் கட்டுவார்கள். கட்டும் போது, "இந்த நபரை எவ்வித தீய சக்திகளும் நெருங்கக் கூடாது" என்று ஆணை இடுவார்கள். அந்த வகையில், நோய் தீர்த்தல் மட்டுமின்றி இன்னும் பல நோக்கங்களுக்காகவும் தாயத்துகள் போடப்படுகின்றன. அதன் வகைப்பாடுகளை நோக்கும் போது:

- திருஷ்டி தாயத்து: பிறர் கண்ணேற்றிலிருந்து பாதுகாப்பு
- நோய் தாயத்து: தீராத நோய்களைப் போக்க
- குழந்தை தாயத்து: குழந்தைகள் திடுக்கிட்டு அழுதல் அல்லது அடிக்கடி அழுதல் போன்ற நிலைகளுக்கு
- தொழில் தாயத்து: தொழில் வளர்ச்சி பெறுவதற்காக

சில நேரங்களில் நூல் மாத்திரம் மந்திரித்து கட்டப்படுகின்றது; அல்லது கருப்பு நூலில் வசம்பு கோர்த்துக் கட்டும் வழக்கமும் உண்டு. தொழில் விருத்திக்காக சில இடங்களில் வீடுகளிலும் தொழில் நிலையங்களிலும் செப்புத்தகட்டில் வரையப்பட்ட யந்திரங்களை வைக்கும் முறையும் காணப்படுகின்றது.

தாயத்து அணிந்த பிறகு சில 'கட்டுப்பாடுகள்' அல்லது 'பத்தியம்' கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டியது கட்டாயமானது என வலியுறுத்தப்படுகிறது. அதாவது:

- மரண நிகழ்வுகளுக்கு (துக்க வீடுகள்) செல்லும் போது பாதுகாப்பு முறைகளைப் பின்பற்றுதல்
- குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் (உதாரணமாக 48 நாட்கள்) தாயத்திற்கு மீண்டும் உருவேற்றுதல்
- தாயத்து அசுத்தமடையாமல் பாதுகாத்தல்

ஆய்வாளர்களின் பார்வையில், இது ஒரு நபருக்குத் தன்னம்பிக்கையையும் மனோதிடத்தையும் வழங்கும் ஒரு நம்பிக்கை சார்ந்த சிகிச்சை (Placebo Effect) முறையாகவும் பார்க்கப்படுகிறது. உருவேறி வாக்குச் சொல்லுதல் முதல் தாயத்துக் கட்டுதல் வரை நாம் பார்த்த இந்தச் சடங்குகள் அனைத்தும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவையாகும்.

செய்வினையெடுத்தல்

'செய்வினை எடுத்தல்' அல்லது 'பில்லி சூனியம்' அகற்றுதல்' என்பது ஒருவருக்கு யாரோ ஒருவரால் ஏவப்பட்ட எதிர்மறை சக்திகளை (Black Magic) நீக்கும்

சடங்காகும். இது மிகவும் நுணுக்கமான மற்றும் பயம் கலந்த ஒரு சடங்கு முறையாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இதன் நிகழ்த்து முறையை நோக்கும் போது, முதலாவதாக பூசைக்கான பொருட்களை பூசாரியும் அவரது உதவியாளரும் தயார் செய்வார்கள். பின்னர் செய்வினை இருப்பதைக் கண்டுபிடிக்கும் நிகழ்வு தொடங்கும். செய்வினை இருப்பதைக் கண்டறிய பூசாரி சில முறைகளைக் கையாளுவார். பாதிக்கப்பட்ட நபரின் உயரத்தை ஒரு நூலால் அளப்பார். மந்திரம் ஓதிய பிறகு அந்த நூல் நீளமாகவோ அல்லது குறுகியதாகவோ மாறினால் செய்வினை இருப்பதாக நம்பப்படும் (இது ஆரம்ப காலத்தில் பயன்பாட்டில் இருந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது).

மேலும், வெற்றிலையின் நரம்புகள் மற்றும் அதில் தெரியும் குறிகளைக் கொண்டு எவ்வகையான வினை செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கணிப்பார். இது பெரும்பாலும் நள்ளிரவு நேரத்திலோ அல்லது அமாவாசை போன்ற நாட்களிலோ, ஊரின் ஒதுக்குப்புறமான இடத்திலோ அல்லது பாதிக்கப்பட்டவர் வீட்டிலோ நடைபெறும்.

பூசாரியால் தரையில் அரிசி மாவு, கரித்தூள் மற்றும் கோலப்பொடி கொண்டு 'மந்திரச் சக்கரம்' வரையப்படும். பின்னர் ஒரு செம்புக் கலசத்தில் புனித நீர், மா இலை மற்றும் தேங்காய் வைத்து தெய்வத்தை ஆவாஹனம் செய்வார்கள். இது 'கும்பம் வைத்தல்' எனப்படுகிறது. பூசாரி தங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் கும்பங்களின் எண்ணிக்கையைத் தீர்மானிப்பார்.

பின்னர், பாதிக்கப்பட்ட நபரை அந்தச் சக்கரத்தின் நடுவில் அமர வைத்து, பூசாரி மந்திரங்களை ஓதுவார். வேப்பிலையை நபரின் மீது விசிறி, தீய சக்தியை வெளியே வரத் தூண்டுவார். மிளகாய் வத்தல், வெண்கடுகு மற்றும் சில மூலிகைகளை நெருப்பில் போட்டுப் புகை எழுப்புவார்கள். செய்வினை இருந்தால், அந்த நபர் நெடியை உணராமல் ஆவேசமாக ஆடுவார்.

செய்வினை என்பது ஏதோ ஒரு பொருளை (முடி, நகம், எலும்பு, பொம்மை) மண்ணில் புதைத்து வைப்பதன் மூலம் செய்யப்படுவதாக நம்பப்படுகிறது. அதை எடுப்பதற்கு இரண்டு முறைகள் கையாளப்படுகின்றன:

- பூசாரி உருவேறி ஆடி, குறிப்பிட்ட இடத்தைக் காட்டி, அங்கே தோண்டி அந்தப் பொருளை எடுப்பது
- கும்பத்தில் இழுத்தல் - மந்திர வலிமையால் அந்தத் தீய சக்தியை ஓர் எலுமிச்சை அல்லது தேங்காய்க்குள் ஈர்த்து, அதை செயலிழக்கச் செய்வது

சாமி பார்த்தல் சடங்கு

எதிர்மறை ஆற்றலை முழுமையாக நீக்க 'கழிப்பு'ச் செய்யப்படும். குங்குமம் தடவிய பூசணிக்காயைச் சுற்றி திசையெங்கும் சிதறும்படி உடைப்பார்கள். சில இடங்களில் கோழி அல்லது ஆடு பலி கொடுக்கப்பட்டு, அந்த ரத்தத்தை ஒரு பிடி சோற்றில் பிசைந்து 'திசைக்காவல்' தெய்வங்களுக்கு வழங்குவார்கள்.

செய்வினை நீக்கப்பட்ட பிறகு, அந்த நபர் மீண்டும் பாதிக்கப்படாமல் இருக்க கையில் மந்திரக் கயிறு கட்டப்படும். வீட்டின் வாசல் அல்லது நான்கு மூலைகளில் மந்திரிக்கப்பட்ட செப்புத் தகடுகளைப் புதைத்து வைப்பார்கள்.

ஆய்வாளர்கள் இதனை 'நம்பிக்கை சார்ந்த மனநலச் சிகிச்சை' எனக் கருதுகின்றனர். ஒருவருக்கு யாரோ தீங்கு செய்துவிட்டார்கள் என்ற பயம் இருக்கும் போது, இத்தகைய சடங்குகள் அவருக்குத் தீமை நீங்கிவிட்டது என்ற மனநிம்மதியைத் தந்து, உடல் நலத்தைத் தேற்ற உதவுகின்றன என்பது மக்களின் நம்பிக்கை.

தேசிக்காய் வெட்டுதல் (வெட்டிக் கழித்தல்)

மலையகத் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டில் எலுமிச்சம் கனி வெட்டிக் கழித்தல் என்பது உடல் மற்றும் மனரீதியான பிணிகளைப் போக்கும் ஒரு முக்கியமான 'நிவாரணச் சடங்காக' (Healing Ritual) விளங்குகிறது. குறிப்பாக தீய சக்திகளின் பாதிப்பு அல்லது மருத்துவத்தால் எளிதில் குணப்படுத்த முடியாத நீண்டகால நோய்களால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவருக்கு 'கழிப்புச் செய்தல்' எனும் நோக்கில் இச்சடங்கு முன்னெடுக்கப்படுகிறது. மலையகச் சூழலில் வாழும் மக்களிடையே நிலவும் ஆழமான நம்பிக்கைகளின்படி, எலுமிச்சம் பழம் என்பது எதிர்மறை ஆற்றல்களை

ஈர்க்கும் ஒரு கருவியாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இச்சடங்கின் செயல்முறை மிகவும் தனித்துவமானது.

முன்பு சாமி பார்த்தலின் போது கட்டுச் சொல்லும் பூசாரி குறிப்பிட்ட நபருக்கு தேசிக்காய் வெட்ட வேண்டும் என்று வாக்கு சொன்னால், இச்சடங்கு நிகழ்த்தப்படும். அதன்படி, பாதிக்கப்பட்ட நபரை கிழக்கு நோக்கி அமரவைத்து, பூசாரி மந்திரங்களை ஓதியபடி எலுமிச்சம் பழத்தை அந்த நபரின் தலை முதல் கால் வரை வலப்பக்கமாகவும் இடப்பக்கமாகவும் சுற்றிக் கழிப்பார். இதன் மூலம், அந்த நபரின் உடலில் தங்கியிருப்பதாக நம்பப்படும் தீய சக்திகள் அனைத்தும் அந்தப் பழத்திற்குள் கடத்தப்படுவதாகக் கருதப்படுகிறது. பின்னர், அந்தப் பழத்தை கத்தியால் இரண்டாக வெட்டி, அதன் உட்புறத்தில் குங்குமத்தைத் தடவி, ஊர்ச் சந்தி அல்லது ஆள் நடமாட்டமற்ற இடங்களில் எறிந்து விடுவார்கள். பழத்தை வெட்டி குங்குமம் தடவுவது என்பது பண்டைய உயிர்ப்பலி முறைக்கு மாற்றாக அமையும் ஓர் 'அடையாளப் பலி' (Symbolic Sacrifice) ஆகும்.

மானிடவியல் ரீதியாகப் பார்க்கும் போது, இச்சடங்கு தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வில் ஏற்படும் அன்றாட அழுத்தங்கள், பாதுகாப்பற்ற உணர்வு மற்றும் அச்சம் ஆகியவற்றிற்கு ஒருவித 'உளவியல் சிகிச்சை' (Psychological Healing) போலச் செயற்படுகிறது. இதனை வெறும் மூடநம்பிக்கையாகச் சுருக்காமல், மலையக மக்களின் வாய்மொழி மரபுகள், சமூக ஒருமைப்பாடு மற்றும் அவர்களின் தனித்துவமான பண்பாட்டு அடையாளத்தின் ஒரு பகுதியாகவும், ஒரு நிகழ்த்துகை முறைமையை வாழ்வியலோடு பேணும் ஓர் அணுகுமுறையாகவும் நோக்கலாம். நவீன மருத்துவ வசதிகள் பெருகியுள்ள காலத்திலும், ஆன்மிக மற்றும் உளவியல் பலம் வேண்டும் இத்தகைய சடங்குகள் இன்றும் மலையக சமூகத்தில் உயிர்ப்புடன் நடைமுறையில் உள்ளன.

இந்தச் சடங்குகள், முதன்மையாக, 'மனநல ஆற்றுப்படுத்துதல்' (Folk Psychiatry) என்ற வகையில் செயற்படுகின்றன. நவீன மருத்துவ வசதிகள் இல்லாத சூழலில், மன அழுத்தம் (Stress) அல்லது மனச்சிதைவு (Hysteria) போன்ற நிலைகள் 'பேய் பிடித்தல்' என்று கருதப்பட்டு, சடங்குகள் மூலம் குணப்படுத்தப்பட முயற்சிக்கப்பட்டன. இது ஒருவகையான 'கதார்சிஸ்' (Catharsis) அல்லது உணர்ச்சி வெளியீடாக அமைந்தது. மேலும், தீய செயல்கள் செய்தால் 'தெய்வக் குத்தம்' ஏற்படும் என்ற பயம், மக்களை ஓரளவுக்கு அறவழியில் நடக்கத் தூண்டும் சமூகக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவியாகச் செயற்பட்டது. இச்சடங்குகள் குறிப்பிட்ட சாதி

அல்லது குலத்தின் குலதெய்வ வழிபாட்டுடன் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம் அந்தச் சமூகத்தின் தனித்துவமான அடையாளமும், வரலாறும் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. பூசாரிகள் பாடும் பாடல்கள் மற்றும் சடங்கு முறைகள் வழியாக, இக்கூறுகள் அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்தப்படுகின்றன.

உசாத்துணை நூல்கள்

சதாசிவம், சு., 1983. மூட்டத்தினுள்ளே. வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.

சிவத்தம்பி, சு., 1993. இலங்கை மலையகத் தமிழர் பண்பாடும் கருத்து நிலையும். உதயம் நிறுவனம், கொழும்பு.

சிவரத்தினம், சு., 2008. சடங்குகளினூடாக மட்டக்களப்பு. விபுலம் பதிப்பகம், மட்டக்களப்பு.

சோமசுந்தரம், அ., (ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை). இந்து வாழ்வியல் சடங்குகள்.

தருமராஜன், டி., 2006. சனங்களின் சாமிகள். நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

தர்ஸ்டன், எட்கர்., 2025. தென்னிந்திய ஈமச் சடங்குகள். மொழிபெயர்ப்பு: வானதி. சுவாசம் பதிப்பகம், சென்னை.

பக்தவத்சல பாரதி., 2012. மானிடவியல் கோட்பாடுகள். அடையாளம் வெளியீடு, சென்னை.

மௌனகுரு, சி., 1988. சடங்கிலிருந்து நாடகம் வரை. நாகலிங்கம் நூலாலயம், யாழ்ப்பாணம்.

வேல்முருகு, ந., 1993. மலையக மக்களின் சமய நம்பிக்கைகளும் சடங்கு முறைகளும். வாசகர் பதிப்பகம்.

சஞ்சிகைகள்

குன்றின் குரல், ஆண்டு 12, இதழ் 03, ஜூலை-செப்டம்பர் 1993, பக். 19-20.

குன்றின் குரல், ஆண்டு 13, இதழ் 01, ஜனவரி-மார்ச் 1994, பக். 19-20.

நட்புறவு பாலம், இதழ் 12, செப்டம்பர் 1987, பக். 14-16.

நாவலப்பிட்டி பிரதேச சாகித்திய விழா மலர், ஆகஸ்ட் 1993, பக். 25-27.

பண்பாடு, இதழ் 02, செப்டம்பர் 1992, பக். 30-56.

ஈழத்தின் வடமேற்கில் அன்றிருந்த தமிழ்க் கூத்து மரபு

பகுதி 2

ஈழத்து மரபுவழி ஆற்றுகைக் கலைகளுக்கு ஒரு வரலாறும் வளர்ச்சியும் உண்டு. தென்மோடி, வடமோடி, சிந்துநடைக் கூத்துகள், வாசாப்பு, இசை நாடகம், பள்ளு, குறவஞ்சி, வசந்தன், மகுடி என அது பன்முகப்பட்டது. இவற்றுள் சில அருகிவிட்டன; சில கால ஓட்டத்துடன் நின்று போராடி நிலைக்கின்றன; சில மாறுகின்றன. காலந்தோறும் ஏற்பட்ட பண்பாட்டு கலப்புகளும், அதனை உருவாக்கிய அரசியல், பொருளாதார, சமூக காரணங்களும் இம்மாற்றங்களுக்கு அடித்தளமாக உள்ளன. இந்த பல்வேறு வகைப்பட்ட ஆற்றுகை வடிவங்கள் தத்தமக்கென அழகியலையும், அமைப்பையும், வெளிப்பாட்டுத் திறனையும் கொண்டுள்ளன; ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பெற்றும் வளர்ந்துள்ளன. இந்த மாற்றங்களைப் புரிந்து கொள்வதும், அவை மாற்றம் பெற்றபோது அது சம்பந்தமாக நடந்த விவாதங்களை அறிவதும், இதன் இருப்பைத் தக்கவைக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபடுபவருக்கும், அதனை மேலும் வளர்த்துச் செல்ல விரும்புவோருக்கும் உதவியாக இருக்கும். இப் பல்வேறு ஆற்றுகை வடிவங்கள் பற்றியும் அவை கல்வி உலகில் ஏற்கப்பட்ட பின்னணிகள் பற்றியும், அதனால் இந்த ஆற்றுகைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பற்றியும் அறிமுகம் செய்வதாக 'ஈழத்துத் தமிழின் ஆற்றுகைக் கலைகள் : மரபும் மாற்றமும்' எனும் இக்கட்டுரைத் தொடர் அமைந்திருக்கும்.

சின்னையா மௌனகுரு

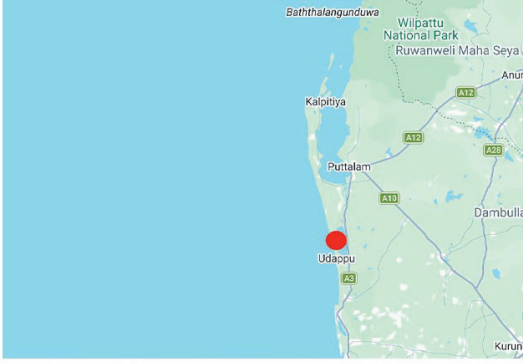
சின்னையா மௌனகுரு அவர்கள் இலங்கையின் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த பேராசிரியர்; அரங்க ஆய்வாளர், பயிற்சியாளர், இயக்குநர், பிரதி உருவாக்குநர், நடிகர், கூத்துக் கலைஞர் என்று பல தளங்களில் இன்றும் இயங்கிவருபவர். ஈழத்து அரங்கத்துறையின் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட சிலரில் மௌனகுரு குறிப்பிடத்தக்கவர். 'இராவணேசன்', 'சங்காரம்' முதலிய புகழ்பெற்ற கூத்து நாடகங்கள் மௌனகுருவுக்கு தனியான அடையாளத்தை வழங்கின. இவர், 20 ஆம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கியம் - 1984, சடங்கில் இருந்து நாடகம் வரை - 1985, மௌனகுருவின் மூன்று நாடகங்கள் - 1985, தப்பி வந்த தாடி ஆடு - 1987, பழையதும் புதியதும் நாடகம் அரங்கியல் - 1992, சுவாமி விபுலானந்தர் காலமும் கருத்தும் - 1992, சங்காரம் - ஆற்றுகையும் தாக்கமும் (நாடகம்) - 1993, ஈழத்து தமிழ் நாடக அரங்கு - 1993, கால ஓட்டத்தினூடே ஒரு கவிஞன் - நீலாவணன் - 1994, கலை இலக்கிய கட்டுரைகள் - 1997, சக்தி பிறக்குது - நாடகம் - 1997, பேராசிரியர் எதிர்வீர சரத்சந்திராவும் ஈழத்து நாடக மரபும் - 1997, ஈழத்து நாடக அரங்கு - 2 ஆம் திருத்திய பதிப்பு - 2004, தமிழ்க் கூத்துக்கலை - வடமோடி ஆட்டப் பயிற்சிக்கான கைநூல் - 2010, கூத்து யாத்திரை - 2021, கூத்தே உன் பன்மை அழகு - 2021 போன்ற பலநூல்களை எழுதியுள்ளார்.

முன்னுரை

ந ழத்தின் வடமேற்குப் பகுதியில் உடப்பு எனும் கிராமத்தில் உள்ள திரௌபதி அம்மன் கோவிலும் மற்றும் அங்குள்ள பெண் தெய்வக் கோவில்களும் ஆகமம் சாராத மக்கள் வழிபாட்டு முறைகளைக் கொண்டிருந்தன. அவற்றை விரிவாக நோக்குவோம்.

உடப்பு கிராமத்தின் தனித்துவம்

உடப்பு என்பது இலங்கையின் வடமேற்கு மாகாணத்தில் சிலாபம் அருகில் அமைந்துள்ள ஒரு பாரம்பரியத் தமிழ்க் கிராமம். இங்கு வாழும் மக்கள் பெரும்பாலும் இந்துத் தமிழர்கள் ஆவர். இது ஒரு கடற்கரை மீனவர் கிராமம். அவர்களின் வாழ்வு: மீன்பிடி, இறால் வளர்ப்பு, சிறு தொழில்கள், சிலர் பொற்கொல்லர் தொழில் போன்றவற்றுடன் தொடர்புடையவர்கள்.

உடப்பு கிராமத்தின் அமைவிடம்

Image Source - googlemap

உடப்பில் வாழும் மக்களில் பெரும்பாலோர் கரையார் எனப்படும் கடற்கரைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் தென் இந்தியாவிலிருந்து பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு குடியேறியவர்கள். ஏற்கனவே அங்கு வாழ்ந்த பழங்குடிகளுடன் கலந்து ஒரு சமூகமாக ஆனவர்கள். அவர்கள் கடல்சார் தொழில்களுடன் தொடர்புடையவர்கள் எனக் கருதப்படுகிறது. உடப்பில் ஒரே ஒரு சாதி மட்டுமல்ல, பல சாதிகள் உண்டு. ஆனால் கரையார் சமூகமே ஆதிக்கமானது. கரையாரோடு (முக்கிய சமூகம்), ஆசாரி/ பொற்கொல்லர், அம்பலவாணர், செட்டியார் எனச் சில துணைச் சமூகத்தினரும் காணப்படுகின்றனர். ஆனால் கிராம வாழ்க்கையில் கடற்கரைச் சமூக ஒற்றுமை அதிகம் காணப்படுகிறது.

உடப்பின் இந்துக்கோவில்கள்

உடப்பில் பல சிறிய - பெரிய கோவில்கள் உள்ளன. அவற்றில் முக்கியமானவை: திரௌபதி அம்மன்

கோவில் - உடப்பின் மிகவும் புகழ்பெற்ற கோவில். இவற்றைவிட இங்கு மாரியம்மன் கோவில், காளியம்மன் கோவில், பார்த்தசாரதி கோவில் என்பன உண்டு. இந்தக் கோவில்கள் கிராமத்தின் பாரம்பரிய இந்து மத அடையாளத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

பொதுவாக இந்தக் கோவில்கள் ஒரே சாதிக்கானவை அல்ல; கிராமச் சமூகத்திற்கே பொதுவானவை. ஆனால் ஒவ்வொரு கோவிலுக்கும் குறிப்பிட்ட குடும்பங்கள் அல்லது குலங்கள் நிர்வாகப் பொறுப்பு வகிப்பது வழக்கம். இது தென்னிந்திய மற்றும் இலங்கைக் கிராம இந்து மரபில் பொதுவான நடைமுறையாகும்.

இந்தக் கோவில்களில் தமிழ் மாதம் ஆவணியில் பொதுவாக ஜூலை இறுதி - ஆகஸ்ட் தொடக்கத்தில் 18 நாட்கள் விழா நடைபெறும். விழா ஆரம்பம்: கொடி ஏற்றம் (தவஜாரோஹணம்). விழா முடிவு: தீமிதி. இவை இங்கு முக்கியமானவை. இந்த 18 நாள் காலத்தில் நோன்பு, சைவ உணவு, பூஜை, பாரதம் வாசிப்பு, உள்வலம் என்பன நடைபெறும்.

இது ஆகம வழிபாட்டுக் கோவில் அல்ல. அதாவது பிராமணர் பூஜை செய்யும் கோவில் அல்ல. உள்ளூர் பூசாரிகள் (Nonbrahmin Priests) வழிபாடு நடத்துவர். இது கிராமத் தெய்வ வழிபாட்டு மரபாகும். இந்த 18 நாள் காலத்தில் மகாபாரதக் கதை வாசிக்கப்படுகிறது. பொதுவாக தமிழாக்கப்பட்ட மகாபாரதம் அல்லது உள்ளூர் பாரதக் கதைகள் வாசிக்கப்படும். சில நாட்களில் அர்ஜுனன், பீமன், தருமர், திரௌபதி போன்ற கதாபாத்திரங்கள் வேடம் அணிந்து நாடக வடிவில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன என அறிகிறோம். இது தென்னிந்திய திரௌபதி அம்மன் கூத்து மரபுடன் தொடர்புடையது.

இறுதி நாள் 'தருமர் பட்டாபிஷேகம்'. மகாபாரதப் போருக்குப் பிறகு தருமர் (யுதிஷ்டிரன்) ஹஸ்தினாபுர அரசனாக முடிசூடுகிறார். இந்த நிகழ்வு நாடகமாக அல்லது சடங்காக விழாவில் நடத்தப்படும். இதைத் தொடர்ந்து தீமிதி (Fire Walking) நடைபெறும்.

இதனை விட சில பெண் தெய்வக் கோவில்களும் உண்டு. அவை மாரியம்மன், காளியம்மன் கோவில்களாகும். இந்தக் கோவில்களில் அம்மன் பூஜை, நேர்த்திக்கடன், காப்புக் கட்டுதல், பூக்கூடை, தீமிதி (சில இடங்களில்) போன்ற கிராமத் தெய்வ வழிபாட்டுச் சடங்குகள் நடைபெறும். பொதுவாக இவற்றில் பிராமணியத் தாக்கம் மிகக் குறைவு. இந்த வழிபாடுகள் கிராமத் தெய்வ மரபு, சக்தி வழிபாடு, மகாபாரத புராணம் ஆகியவற்றின் கலவையாக உள்ளன. அதனால் இது நாட்டார் இந்து மத மரபு (Folk Hinduism) எனக் கருதப்படுகிறது.

உடப்பு, 18 ஆம் நாள் தீமிதி விழாவால் புகழ்பெற்ற ஒரு தனித்துவமான பண்பாட்டு மையமாகும். உடப்பில் நடைபெறும் சடங்கின் போது பாரதக் கதை நிகழ்த்தப்படுகிறது; காட்சிகள் காட்டப்படுகின்றன. நாடகத்தன்மை பொருந்தியனவாக இவை அமைந்திருக்கும்; ஆனால் இது நாடகம் அன்று, ஒரு சமயச் சடங்காகும்.

மார்க்கண்டேயன் வடமோடி நாடகம், வாளபிமன் வடமோடி நாடகம், உடப்பில் நடக்கும் பாரதக் கதை படிக்கும் நாடக அம்சம் நிரம்பிய சடங்கு - இந்த மூன்று ஆற்றுகைகளும் மிக முக்கியமானவையாகப் படுகின்றன. கத்தோலிக்க மதம் வரும் முன்னர், சிறப்பாக சைவ சமயத்தையும், குறிப்பாக வைஷ்ணவ சமயத்தையும் இந்த நாடகங்கள் பிரசாரம் செய்தன. இந்தக் கூத்துகளைப் பழகுவதற்கு மாதக்கணக்கில் காலம் எடுத்ததாலும், ஊரே கூடி இந்தக் கூத்துகளை நிகழ்த்தியதால், கூத்துகள் மூலமாக மதக் கருத்துகள் மக்களைச் சென்றடைந்தன.

சிலாபத்திலும் முன்னேஸ்வரத்திலும் ஒரு விவசாயம் சார்ந்த சமூகத்தினை மையமாகக் கொண்ட ஒரு பண்பாடு இருந்தது போலத் தெரிகிறது. அந்த சமூகப் பண்பாடே மேலோங்கி இருந்தது போலவும் தெரிகிறது. விவசாயம் சார்ந்த சமூகம் நிலமானிய சமூகமாகும்.

அந்தச் சமூகம் பற்றி சைமன் காசிசெட்டி எழுதிய நூலான 'The Castes, Customs, Manners and Literature of the Tamils' எனும் நூலில் பல தகவல்களை அறிகிறோம். இங்கு வாழ்ந்த சாதிகள், துணைச் சாதிகள், தொழில்கள், மரபுகள், சடங்குகள், சமூக மரியாதை முறைகள், மத நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றைக் காசிசெட்டி கூறுகிறார்.

வெள்ளாளர் நிலத்தார்களாக,
பிராமணர்கள் சமயத் தலைவர்களாக,
கரையார் கடலோரம் வாழ்பவர்களாக,
கம்மாளர் கைவினைஞர்களாக,
செட்டியார் வணிகர்களாக,
நளவர் பனைத் தொழிலாளர்களாக,
வண்ணார் துணித் தொழிலாளர்களாக
விவரிக்கப்படுகின்றனர்.

சைமன் காசிசெட்டி சாதியை ஆதரிக்கவோ எதிர்க்கவோ செய்யவில்லை. அவர் சாதியை ஒரு தொழில் அடிப்படையிலான சமூக அமைப்பாகப்

உடப்பு திரௌபதி அம்மன் ஆயை விழாவின் போது

Image Source - virakesari.lk

பதிவு செய்துள்ளார். இந்த நூல் அவர் எழுதிய நூல்களில் ஒரு முக்கியமான நூலாகும்.

அவர் சாதியை எப்படிப் பார்க்கிறார்? சாதி பற்றிய அவருடைய அணுகுமுறை யாதெனில்: சாதி மரபு ரீதியானது; அது செய்யும் தொழில் வாரியானது; அது ஒரு சமூக ஒழுங்கு என்பதே அவர் கருத்தாகும். ஒரு வகையில் அவர் சாதியை ஒரு சமூக ஒழுங்கு முறையாகப் பார்க்கிறார்.

உதாரணமாக:

வெள்ளாளர் - நிலம் சார்ந்தோர்

பிராமணர் - சமயம் சார்ந்தோர்

கரையார் - கடல் சார்ந்தோர்

கம்மாளர் - கைவினை சார்ந்தோர்

நளவர் - பனைத் தொழில் சார்ந்தவர்கள்

இப்படி ஒவ்வொரு சாதியும் ஒரு சமூகப் பணி செய்கிறது என்று அவர் காட்டுகிறார். முக்கியமாக, அவரின் நூலில் எங்கும் "இது தவறு", "இது நீங்க வேண்டும்", "சமத்துவம் வேண்டும்" என்று அவர் கூறுவதில்லை. அதே நேரத்தில் "இது நல்லது", "இது பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்" என்றும் கூறுவதில்லை. அதாவது, அவர் சமூகத்தை அதன் நிலையில் அவதானிப்பவராகவும், அந்த அவதானிப்பைப் பதிவு செய்பவராகவும் மாத்திரமே காணப்படுகிறார். அதன் ஏற்றத்தாழ்வுகளை விமர்சிக்கின்ற சீர்திருத்தவாதியாக அவர் காணப்படவில்லை.

இவை யாவும் அன்றிருந்த நிலமானிய விழுமியங்களைக் காட்டுகின்றன. அந்த நிலமானிய விழுமியங்களை இந்தக் கூத்துகள் கட்டிக்காப்பனவாகவும் இருந்தன.

1. பெண்கள் கூத்து ஆடவில்லை; அதற்கு அனுமதி இல்லை
2. சாதி கலந்து கூத்து ஆடவில்லை
3. மார்க்கண்டேய நாடகத்தில் கூறப்படும் வாழ்க்கை முறைகள்
4. வாளபிமன் நாடகத்தில் வருகின்ற பறையன் பாத்திரத்தின் கூற்றுகள்

போன்றன இக்கூத்து மரபில் காணப்படும் நிலமானிய சமூக விழுமியங்களைக் காட்டுகின்றன.

பறையன் பாத்திரத்தின் வேலை பறை அடிப்பது என்ற சமூக ஒழுங்கைக் கலை மூலம் கூத்து எடுத்துக்காட்டியது. எனவே இந்தக் கூத்துகள் அந்தக் கரையோரப் பகுதியிலே தமிழ் மக்களிடையே அவர்களின் நிலமானியப் பண்பாட்டை நிலைநிறுத்தும் தன்மை உடையவையாக இருந்தன என நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

இந்தக் கூத்துகள் ஆடப்பட்ட விதமும் அருகிப்போன சோகமும்

இந்நாடகங்களைப் (மார்க்கண்டேயன், வாளபிமன்) பதிப்பித்த பேராசிரியர் சிவத்தம்பி கூறுவது இங்கு கவனத்திற்குரியது.

“இப்பதிப்பில் இடம்பெறுகின்ற இரண்டு நாடகங்களும் சிலாபம் முன்னேஸ்வரன் கோவிலில் நேர்த்திக் கடனுக்காகவும் ஆடப்படுபவை. இப்பதிப்பில் இடம்பெறும் இரு நாடகங்களும் வடமொழி மரபில் இடம்பெறும் தமிழ்க் கூத்துகள். இவை வடமோடி வகையுள் அடங்கும். இவ்வாறான நாடகங்கள் பொது மக்களால் மாத்திரம் பயிலப்பட்டு அவர்கள் நிலையினின்றும் மேலெழாது இருந்தமையால் அவர்கள் வாழ்வில் காணப்படும் அம்சங்களைப் பிரதிபலிப்பனவாகவே அமைந்துள்ளன.”

இதற்கு முன்னுரை எழுதிய வித்தியானந்தன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்:

“கோயில் இராப்பூசை முடிந்த பின்னர் நாடக பூஜை நடைபெறும். கோயில் முன்றலில் கூடியிருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் முன்னிலையில் விடியும் வரை கூத்துகள் ஆடுவர். இந்த நாட்டுக்கூத்துகள் அன்றிலிருந்து இன்று வரை நடைபெற்றுக் கொண்டே வருகின்றன. மருதங்குளத்தில் பாரதக் கதைப் படிப்பு, வசந்தன் அம்மனைப் படிப்பு, நாட்டுக்கூத்துகள் ஆகியன தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருகின்றன.

பாரதக் கதைப் படிப்பு இப்பொழுது நின்றுவிட்டது. ஆனால் வசந்தன் அம்மாளை ஆண்டுதோறும் புத்தாண்டுக் கொண்டாட்ட நாட்களில் எல்லா வீடுகளிலும் படிக்கப்படுகின்றது.

நாட்டுக் கூத்துகளில், முக்கியமாக மார்க்கண்டேயன் நாடகமும் வாளபிமன் நாடகமும் ஆண்டுதோறும் கோயில் முன்றலில் நடிக்கப்பெற்று வருகின்றன. கூத்துகளைப் பழக்கும் அண்ணாவிமார் பலர் இன்றும் ஈழத்து வடமேற்குப் பகுதியில் காணப்படுகின்றனர். வெளிப்புறங்களில் களரி அமைத்து ஆடுகின்றனர். பழைய முறையின்படி என்றும் ஆடவரே பெண் வேஷம் போடுகின்றனர்.

இப்பகுதிக் கூத்துகளின் ஆட்டம் மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் போன்ற பிற பகுதிகளின் ஆட்டத்திலிருந்து சிற்சில துறைகளில் வேறுபாடு உடையதாகக் காணப்பட்ட போதும், பெரும்பாலும் ஏனைய பகுதி ஆட்டத்தை ஒத்திருக்கின்றது.”

இந்த நூல் பதிப்பிக்கப்பட்ட ஆண்டு 1963 ஆம் ஆண்டு; 60 வருடங்களுக்கு முன்னர். ஆகவே இற்றைக்கு 60 வருடங்களுக்கு முன்னர் இந்த மரபு அப்பகுதியில் வாழும் மரபாகவே இருந்துள்ளது போலத் தெரிகிறது.

1. கோவில் முன்றலில் ஆடியிருக்கிறார்கள்.
2. வெட்ட வெளியில் வட்டக்களரி அமைத்தும் ஆடியிருக்கிறார்கள்.
3. கூத்தை எழுதும் புலவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள்.
4. அதனைப் பழக்கும் அண்ணாவிமார் இருந்திருக்கிறார்கள்.
5. கூத்துக்கு உடை தயாரிக்கும் உடையமைப்பாளர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள்.
6. கூத்து ஆட்டக்கூத்தாக இருந்தமைக்கான சான்றுகள் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

இவ்வண்ணம் செழுமையுடன் வடமேற்கில் கரையோரப் பகுதியை ஒட்டி வாழ்ந்த ஒரு பெரும் கூத்து மரபு அழிந்துபோன இந்தக் கதை ஒரு பெரும் சோகக்கதை. அப்பகுதியில் தமிழரும் தமிழ் மொழியும் மெல்ல மெல்ல அருகிப்போனது போலவே இக்கூத்து மரபும் மெல்ல மெல்ல இல்லாது ஆகியது. அதற்கான அரசியல் வரலாற்றுக் காரணங்களும் உண்டு. சிலாபம், புத்தளம், முந்தல், உடப்பு, திருக்கேதீஸ்வரம், மன்னார், தலைமன்னார் ஆகிய கரையோரப் பகுதிகளில் தமிழ்க் குடியிருப்புகள் இருந்திருக்கின்றன. முத்து எடுத்தல், மீன் பிடித்தல், விவசாயம் என்பன இந்தப் பகுதி வாழ்

மக்களின் பிரதான தொழில்கள் ஆயின. கண்ணகி வழக்குரை காவியம், முடியரசன் பற்றிய கதையை எங்களுக்குத் தருகின்றது. முடியரசன் தென்மேற்கு, வடமேற்குப் பிரதேசங்களை ஆட்சி செய்த ஓர் அரசன் போலத் தெரிகிறது. இந்த அரசு முக்குவகுல அரசு என்றும் அறியப்படுகிறது. வெடியரசன் கதை எனும் நூலுக்கு முன்னுரை எழுதிய பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள், ஈழத்தில் தமிழ் அரசுகளின் அகற்சியை வேண்டியிருக்கின்ற ஒரு நூல் என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

ஈழத்தமிழர் வரலாற்றில் கவனிக்கப்படாத இருண்ட பகுதி

வடபுலத்தை ஆண்ட மன்னர்களைப் போல வடமேற்குப் புலத்தை ஆண்ட தமிழ் மன்னர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பகுதி இலங்கை வரலாற்று ஆய்வில் இன்னும் இருண்ட பகுதியாகவே வரலாற்று ஆராய்வாளர்களுக்கு இருக்கின்றது. பொம்பரிப்பிலே கிடைத்த புராதன தொல்லியல் அம்சங்கள் பற்றி சில ஆய்வாளர்கள் பேசியுள்ளனர். முக்கியமாக பேராசிரியர் சிற்றம்பலம் அவரது 'பண்டைய ஈழம்' எனும் நூலில் இது பற்றிக் கூறுகிறார். ஆனால் அவ்வாய்வுகள் முன்னெடுக்கப்படவில்லை. இலங்கையின் வடமேற்குப் பகுதியில் உள்ள தமிழர் வாழும் புத்தளம் பெருநிலப்பரப்பிலே பல காளி கோயில்களும் பல மாரியம்மன் கோயில்களும் இருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். அவற்றில் சிலவற்றை நான் இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன்.

உடப்பு ஸ்ரீ வீரபத்திர காளியம்மன், கற்பிட்டி பாலாவி பிரதான பாதையில் நரக்களி கிராமத்தில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீ மகாநாக காளியம்மன், வேப்பமடு பத்திரகாளி அம்மன், முந்தல் பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ள வட்டமான் பத்திரகாளியம்மன், கருங்காலி சோலையில் அமைந்துள்ள வட பத்திரகாளியம்மன், முனீஸ்வரத்தின் கிழக்கே அமைந்துள்ள சுடலைக் காளியம்மன், சிலாபம் சங்கு தட்டான் வட்டாரத்தில் அமைந்துள்ள சங்குத்தான் காளியம்மன் கோயில் ஆகியவை வடமேற்கே வாழ்ந்த தமிழர் மத்தியில் வேருன்றி இருந்த காளியம்மன் வழிபாடுகளுக்கு உதாரணமாக அமைகின்றன.

இதைவிட மாரியம்மன் வழிபாடுகளும் இங்கே இருந்திருக்கின்றன. கற்பிட்டி ஆனவாசல் முத்துமாரியம்மன், வில்லங்கரை நாச்சியம்மன், ஏத்தாழை காமாட்சியம்மன், இலவங்குளம் நாகபூசணி அம்மன், ஆளவில்லு மகாமாரியம்மன், கரடிப்பூவல் மாரியம்மன், புத்தளம் முத்துமாரியம்மன், மணல் கொண்டு கருமாரி (பொம்மக்கா அம்மன்), சேணைக்

குடியிருப்பு பத்தினி அம்மன், புத்தளம் வெளிப்பட்ட விதி முத்துமாரியம்மன், புளிச்சா குளம் முத்துமாரியம்மன், குசலை முத்துமாரி, திமிலை கண்ணகி அம்மன், சிலாபம் முத்துமாரியம்மன், நாத்தாண்டி கருமாரியம்மன் போன்ற காளி, மாரி, கண்ணகி, கருமாரி போன்ற பெண் தெய்வ வழிபாடுகளும் இந்தப் பகுதியிலே இன்றும் உள்ளன.

இவை அதிகம் பேசப்படாதவை. நமது இந்து மத ஆராய்வாளர்களின் ஆராய்ச்சிப் பகுதிக்குள் இன்னும் வராதவை. இந்த காளி, மாரி அம்மன் கோயில்களிலே பழமையான வழிபாடுகள் இருந்தபோதிலும், காலமாற்றம் காரணமாக இவை ஆரியமயமாக்கம் பெற்று வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்படிப் பார்க்கின்ற பொழுது, கத்தோலிக்க மதம் வரும் முன்னரே ஒரு வலுவான ஆகமம் சார்ந்த இந்துமரபும், ஆகமம் சாராத மக்கள் மையப்பட்ட ஒரு கிராமிய வழிபாட்டு மரபும் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வடமேற்கு இலங்கையில் ஆழமாக இருந்திருக்கின்றது என்பது புலப்படுகின்றது. இதில் மக்கள் மனதிலே அதிகமாக வேருன்றி இருந்தது கிராமியத் தெய்வ வழிபாடு; அதிலும் சக்தி வழிபாடு, அம்மன் வழிபாடு என்பதை நாங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இலங்கையின் வடமேற்கில் கரையோரப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் மத்தியில் கத்தோலிக்க மதம் இலகுவாகப் புகுந்ததன் பின்னணியையும் இதைக் கொண்டு நாங்கள் புரிந்து கொள்ளலாம். நான் இங்கு கூறவருவது யாதெனில், போர்த்துக்கேயர் வருகையுடன் தான் கத்தோலிக்க மதம் இந்தப் பகுதிகளில் செல்வாக்குச் செலுத்த ஆரம்பிக்கின்றது; கரையோரப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த கத்தோலிக்கத் தேவாலயங்கள் அதிகம் உருவாகின்றன; கத்தோலிக்க மதம் சார்ந்த வழிபாடுகளும் பண்பாடுகளும் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தோன்றத் தொடங்குகின்றன. அதற்கு முன்னதாக இந்து மதம்சார் பண்பாடுதான் இந்தப் பகுதிகள் எங்கனும் இருந்தமைக்கான சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. அந்தப் பண்பாட்டில்,

1. ஆகமம், பிராமணியம் சார்ந்த சிவன் ஆலய வழிபாடுகள்
2. ஆகமம் சாராத விஷ்ணுவை மையப்படுத்திய பார்த்தசாரதி ஆலய வழிபாடுகள்
3. அவரோடு இணைத்து ஆகமம் சாரா திரௌபதி அம்மன் ஆலயம், அதற்கான தனித்துவமான வழிபாடுகள்
4. அதற்கும் அப்பால் மக்கள் நிலை சார்ந்து மாரியம்மன், காளியம்மன், கண்ணகி அம்மன் கோவில் வழிபாடுகள்

என்பன இருந்துள்ளன. சில இடங்களில், முக்கியமாக முந்தல் போன்ற இடங்களில் இந்த மக்கள் மரபு, குறிப்பாக நாட்டார் மரபு, மிக வலிமையாக அன்று வேருன்றியிருந்தது; இன்றும் அவ்வாறே உள்ளது. இந்தப் பண்பாட்டு மரபு இன்னும் வெளிச்சம் பாய்ச்சப்படாத பண்பாட்டு மரபாகவே இருக்கிறது.

அந்த வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் அறிவதற்கு எங்களுக்கு உதவுவன இன்றும் அங்கு நின்று நிலவுகின்ற இந்து மதம் சார்ந்த கோயில்களும், சடங்குகளும், வழிபாடுகளும், அதை ஒட்டி நடைபெறுகின்ற விழாக்களும், நாடகங்களும், கூத்துகளும் ஆகும். எனவே வடமேற்குத் தமிழர் கூத்து மரபு என்பது தனியாகப் பேசப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். இன்று அந்த வடமோடிக்கூத்து மரபு அந்தப் பகுதிகளிலே இல்லை.

சிலாபம் முனிஸ்வரன் கோயிலும் திருக்கேதீஸ்வரம் கோவிலும் பெருங்கோவில்களாகக் கருதப்படுகின்றன. பிராமணியச் சடங்கு முறைகள் அங்கு அதிகமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. பரதநாட்டியம் அங்கே மேடை இடப்படுகின்றது. ஆனால் அதற்கு முன்பதாக இந்த இரண்டு ஸ்தலங்களிலும், விழாவை ஒட்டிப் போடப்பட்ட கூத்து மரபு பற்றி ஆங்காங்கே தெரியும் நட்சத்திரங்கள் போல சில தகவல்கள் மாத்திரமே கிடைக்கின்றன.

இஸ்லாமியர் மத்தியில் நாடகங்கள்

வடமேற்கு இலங்கையில் வாழ்ந்து வந்த இன்னொரு பகுதியினர் தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட இலங்கை இஸ்லாமியர்களாவர். வடக்கிலும் கிழக்கிலும் வடமேற்கிலும் இவர்கள் தமிழர்களோடு இணைந்து வாழ்ந்தனர். இரு சாராருக்குமிடையே பண்பாட்டு உறவுகள் ஏற்பட்டன. முக்கியமாக இந்த உறவுகள் இலங்கையின் கிழக்கிலும் வடமேற்கிலும் மிக நெருக்கமாக இருந்தன என அறிகிறோம்; இதற்கான வாய்மொழிச் சான்றுகளும் உண்டு. இந்த நெருக்கம் தமிழ் நாட்டின் சில பகுதிகளிலும் காணப்படுகின்றன என்பது மனதில் கொள்ள வேண்டிய ஒன்று. தமிழ் நாட்டில் பாரதம் போன்ற இதிகாசங்கள் இஸ்லாமியர் மத்தியில் பரவலாகப் படிக்கப்பட்டும் வந்துள்ளன என்ற செய்திகளும் உண்டு. கர்நாடக இசையில் பல இஸ்லாமியப் புலவர்கள் கீர்த்தனைகள் இசைத்தும் உள்ளனர். இலங்கையின் வடமேற்கில், முக்கியமாக இஸ்லாமிய மக்கள் செறிந்து வாழ்ந்த கரையோரப் பகுதியான கரைத்தீவிலே, இஸ்லாமியக் கதைகள் சார்ந்த தமிழ் மரபுவழி நாடகம் இருந்திருக்கிறது. இதனை எனக்குக் கூறியவர் பேராசிரியர் அனஸ் அவர்கள். அவர் எனக்கு அனுப்பிய செய்தி இது:

“காந்த்ரூபி (மன்னார்) நாடகம், நீண்ட கவிதை நடை வசனங்களும் சங்கீதமும் கலந்த சபா நாடகப் பாணியில் ஆடப்பட்டுள்ளது. கரைத்தீவு செய்கு அலாவுதீன் புலவர் இந்த நாடகக் குழுவின் தலைவர், நெறியாளர். புத்தளம் - மன்னார் பாதையில் இருக்கும் கரைத்தீவுக் கிராமத்தில் பல இசை நாடகங்களை நடத்தி உள்ளனர். அவற்றுள் காந்த்ரூபி நாடகம், அலிபாதுஷா நாடகம், அசன்பே நாடகம் மற்றும் இன்னும் சில நாடகங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இது நடந்த காலம் 1930-40கள். கரைத்தீவு ஒரு முஸ்லிம் கிராமம். நாடகக் குழுவில் 15 பேர் இருந்துள்ளனர்.

1978-79 இல் அந்த நாடகக் குழுவின் 3 முக்கிய அங்கத்தவர்களைச் சந்தித்து தகவல்களைப் பெற்றுக் கொண்டேன். ஒருவர் ரெஜிஸ்ட்ரார் காசீம். பல தகவல்களைக் கூறினார்; காந்த்ரூபி, அலிபாதுஷா நாடகப் பாடல்களைப் பாடிக்காட்டினார். மற்றவர் டோல் மாஸ்டர் மதாரசா. நாடகத்திற்கு டோல் (டொலக்), தபேலா, மத்தளம் ஆகியவற்றை வாசித்து வந்தவர். எனது வாப்பாவின் நண்பர். எங்கள் வீட்டில் டோல் இருந்தது. கரைத்தீவிலிருந்து கற்பிட்டி வந்தால் (சுமார் 55 மைல்) எங்கள் வீட்டில் 2, 3 நாட்கள் தங்குவார். சிறப்பாகப் பாடுவார்; டோல் வாசித்தபடி பாடுவார்.

பல பாடல்கள் நாடகப் பாடல்கள். வாப்பாவுடன் சேர்ந்து பலமுறை கேட்டிருக்கிறேன். அவர் புலவரின் சீடர்; தமிழ்ப் புலமையும் உண்டு. மூன்றாமவர் மீரான் முகைதீன் அல்லது மீராசாகிப். அவரைக் கரைத்தீவில் சந்தித்தேன். அவர் நாடகக் குழுவில் இருந்த பிரதான நடிகர். அவரைச் சந்திக்கும் போது அவருக்கு 70 வயது இருக்கும். சில தகவல்களோடு நிறுத்திக் கொண்டார்.”

அலிபாதுஷா நாடகத்தின் அச்சுப்பிரதி என்னிடமுண்டு. அதன் பாடல்களை அவதானிக்கையிலும், அனஸ் அவர்கள் கூறிய ‘அவர்கள் பின்னணி இசைக்கருவியாக மத்தளமும் வாசித்தார்கள்’ என்ற செய்தியை இணைத்துப் பார்க்கையிலும், அவர்கள் மத்தியிலும் ஆட்டக் கூத்துகள் இருந்திருக்கலாம் என்று ஊகிக்க முடிகிறது. இது மேலும் ஆய்வுக்குரியது.

இதிலிருந்து நாம் பெறுவது யாதெனில், போர்த்துக்கேயர் இலங்கையின் வடமேற்கை ஆக்கிரமித்து தம் மதம் சார்ந்த கூத்துகள், நாடகங்களை மேடையிட முன், இப்பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களிடம் பெரும்பான்மையாகவும், இஸ்லாமிய மக்களிடம் சிறுபான்மையாகவும் தத்தம் பண்பாடு சார்ந்த நாடக, கூத்து மரபுகள் இருந்துள்ளன என்பதே.

இதிலிருந்து நாம் பெறவேண்டிய விடயங்கள்

1. கத்தோலிக்க நாடகங்கள் மன்னாரிலும் அதன் தொடர்ச்சியாக சிலாபம், புத்தளம் ஆகிய பகுதிகளிலும் தோன்றும் முன்னர், அங்கே இந்து மதம் சார்ந்த கூத்துகள் கோயில் விழாக்களை ஒட்டி விடிய விடிய ஆடப்பட்டு இருக்கின்றன.
2. இந்தக் கூத்துகள் சடங்கு சார்ந்த நாடகங்களாகவும், சடங்கு சாரா நாடகங்களாகவும் இருந்துள்ளன. உதாரணமாக, உடப்பு திரௌபதி அம்மன் சடங்கு நாடக அம்சம் நிரம்பிய சடங்கு. முனிஸ்வரம் கோவில் முன்றலில் ஆடப்பட்ட கூத்துகள் வளர்ச்சி அடைந்த வடமோடிக் கூத்துகள் ஆகும். இதற்கான ஆதாரங்கள், மார்க்கண்டேயன் நாடகமும் வாளபிமன் நாடகமும்.
3. இந்தக் கூத்து மரபு புராண, இதிகாசக் கதைகளை அடியொட்டியதாகவே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.
4. இந்தக் கூத்து மரபு நிலமானிய விழுமியங்களைப் பேணுகின்ற அல்லது கட்டிக்காக்கின்ற தன்மை கொண்டதாக இருந்திருக்கின்றது.
5. கிடைக்கின்ற ஆதாரங்களைக் கொண்டு இந்தக் கூத்து மரபு வடமோடி சார்ந்ததாக இருப்பதைக் காணுகின்றோம்.
6. இவை வட்டக்களரியில் ஆடப்பட்டு இருக்கின்றன. காலப்போக்கில் இந்த மரபு மாறிவிட்டது போல் தெரிகிறது அல்லது தேய்ந்து அழிந்துவிட்டது போல் தெரிகிறது.
7. இப்பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ் பேசும் இஸ்லாமிய மக்களிடமும் நாடக, கூத்து மரபுகள் இருந்துள்ளன. தமிழர் மத்தியில் இருந்துள்ள வடிவங்களே இஸ்லாமியப் பண்பாட்டிலும் இருந்துள்ளன.
8. இந்த மரபு அருகிப்போனமைக்கு புதிதாக வந்து சேர்ந்த கத்தோலிக்கக் கூத்து மரபும் ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.
9. இந்தக் கூத்துகளும் நாடக அம்சம் நிரம்பிய சமயச் சடங்குகளும், இந்து-சைவ மதத்தை, அதன் அத்திவாரமாக அமைந்த புராண, இதிகாசக் கதைகளை, மக்கள் முன் எடுத்துச் செல்லும் முக்கிய வாகனங்களாக இருந்தன. மார்க்கண்டேயன் நாடகம் மார்க்கண்டேய புராணம் சொன்ன சைவமதக் கருத்துகளை

உடப்பில் பாரதக்கதையைத் தழுவி நடக்கும் ஆற்றுகை

Image Source - kalam1.blogspot.com

மையமாகக் கொண்டிருந்தது. வாளபிமன் நாடகமும் பாரதப் படிப்பும் மகாபாரதத்தை மையமாகக் கொண்டிருந்தன.

மாரியம்மன், காலியம்மன், கண்ணகி அம்மன் கோவில் மற்றும் ஏனைய சிறுதெய்வக் கோவில்களில் நடைபெற்ற சடங்குகள் மக்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த உள்நூர்த் தெய்வக் கதைகளை மையம் கொண்டிருந்தன. இங்கு வந்த போர்த்துக்கேய - கத்தோலிக்க மதத் தலைவர்கள், கூத்துகள் மூலமும் கோவில் சடங்குகள் மூலமும் சைவ இந்து மதக் கருத்துகள் இலகுவாக மக்கள் மனதில் விதைக்கப்படுவதைக் கண்முன்னே கண்டனர். கூத்தும் சடங்கும் மக்கள் வாழ்வோடு பின்னிப்பிணைந்திருப்பதைக் கண்டனர். வெளியிலிருந்து வந்த கத்தோலிக்கப் பாதிரிமாரும், உள்ளூரில் உருவான கத்தோலிக்க மதத் தலைவர்களும் கோவிலில் மக்களைக் கூட்ட இந்த உள்ளூர் உத்திகளைக் கையாண்டனர். கூத்தையும் சடங்கையும் தமது மதத்தைப் பரப்பும் ஒரு கருவியாக ஆக்கினர். இதன் விளைவே கத்தோலிக்கக் கூத்துப் பாரம்பரியம். அது ஈழத்துக் கூத்துப் பெற்ற இன்னொரு மாற்றமாகும்.

தொகுப்பு

ஒன்று திரட்டிப் பார்க்கும் போது காலச் சுழற்சியில், வடமேற்குப் பிரதேசத்தில் இருந்த தமிழர் கூத்து மரபு ஒன்று காணாமல் போய்விட்டது எனலாம். அது காலத்தின் கட்டாயம் என்ற முடிவுக்கு வருத்தத்தோடு வரவேண்டி இருக்கிறது.

ஆனால் அது காணாமல் போகவில்லை; அது வேறு வடிவம் பெற்றது என்பது இன்னொரு கதை. அதாவது அக்கூத்தின் மரபு மாறியது எனலாம். அதன்பின் அந்தக் கூத்து இன்னொரு கிளைவிட்டு வளரலாயிற்று.

கண்டியின் சமூக உருவாக்கம்

பகுதி 1

1920களில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி என்ற பெயரில் கொழும்பு நகரில் ஓர் உயர்கல்வி நிறுவனம் தாபிக்கப்பட்டது. இக்கல்லூரி லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் இளங்கலை/ விஞ்ஞானப் பட்டப்படிப்புக்கு வெளிவாரி பரீட்சார்த்திகளான இலங்கை மாணவர்களைத் தயார்ப்படுத்தும் கல்வி நிறுவனமாகச் செயற்பட்டது. 1942 இல் இக்கல்லூரி இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமாக மாற்றப்பட்டு தனித்து இயங்க ஆரம்பித்தது. காலப்போக்கில் நாட்டின் பிறபகுதிகளிலும் பல்கலைக்கழகங்கள் தாபிக்கப்பட்டன. இலங்கையில் பல்கலைக்கழக முறை (University System) ஒன்று உருவாகியது. இம்மாற்றங்கள் மேற்குறித்த மூன்று கற்கைத்துறைகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்தன. 'இலங்கையின் வரலாறும், பொருளியலும், சமூகவியலும்' என்ற இத்தொடரில் இக்கற்கைத்துறைகளின் வளர்ச்சி பற்றிய மதிப்பீடுகள், முக்கிய ஆய்வாளர்களின் நூல்களினதும், ஆய்வுக் கட்டுரைகளினதும் அறிமுகமும் விமர்சனமும், ஆய்வாளர்களின் கோட்பாட்டுப் பங்களிப்புகள் (Theoretical Contributions), அவர்களின் புலமைத்துறை வாழ்க்கை வரலாறு, மாணவர் பரம்பரைகளின் உருவாக்கம், அரசியல் - சமூக - பண்பாட்டு உயர்குழுக்களின் (Elites) உருவாக்கம் என்பன குறித்த பகுப்பாய்வுகளாக அமையும் கட்டுரைகள் பதிவிடப்படும்

ஆங்கில மூலம்: நியூடன் குணசிங்க

கந்தையா சண்முகலிங்கம்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணிப் பட்டம் பெற்ற இவர், இலங்கை நிர்வாக சேவையில் பணியாற்றிய ஓய்வுநிலை அரசு பணியாளர். கல்வி அமைச்சின் செயலாளராக விளங்கிய சண்முகலிங்கம் அவர்கள் மிகச்சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளருமாவார். இவர் மொழிபெயர்த்த 'இலங்கையில் முதலாளித்துவத்தின் தோற்றம்' என்ற நூல் சிறந்த மொழிபெயர்ப்புக்கான பரிசை பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 'நவீன அரசியல் சிந்தனை', 'கருத்தியல் எனும் பனிமூட்டம்', 'இலங்கையின் இனவரைவியலும் மானிடவியலும்' ஆகியவை இவரின் ஏனைய நூல்களாகும்.

நீ

யூட்டன் குணசிங்க அவர்கள் எழுதிய 'Changing Socio - Economic Relations in the Kandyan Countryside' என்னும் நூல் கண்டியின் நிலமானிய சமூகத்தில் பிரித்தானிய காலனிய ஆட்சிக் காலத்தில்

ஏற்பட்ட பொருளாதார, சமூக மாற்றங்களை ஆய்வு செய்யும் நூலாகும். இந்நூலின் இரண்டாவது அத்தியாயம் 'The Kandyan Social Formation' (கண்டியின் சமூக உருவாக்கம்) என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ளது. இவ்விரண்டாவது அத்தியாயத்தின் (பக். 21 - 44) பின்வரும் உபதலைப்புகளின் கீழ் உள்ள கருத்துகளைத் தமுவல் மொழிபெயர்ப்பாக இத்தமிழ்க் கட்டுரையில் தந்துள்ளோம்.

1. அறிமுகம் - பக். 21-22
2. உற்பத்தியின் சமூக உறவுகள் - பக். 22-29 (Social Relations of Production)
3. மேன்மிகை சுரண்டப்படும் முறைகள் - பக். 29-33 (Patterns of Surplus Extraction)
4. சமூக அடுக்கமைவும் கருத்தியலும் - பக். 33-36 (Social Stratification and Ideology)

நாயக்கர் அரசர் காலத்தின் கண்டிய சமூக உருவாக்கத்தை மார்க்சிய நோக்கில் ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. மார்க்சிய வகைமைகளை (Categories) உபயோகித்து கண்டியின் சமூக உருவாக்கம் (The Kandyan Social Formation) பற்றி ஆராயும் இக்கட்டுரை கருத்துச் செறிவான ஆங்கில நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

அறிமுகம்

கண்டி அரசு முதலாம் விமலதர்ம சூரியனால் 1591 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. மலைநாட்டுப் பகுதியின் நகரமான கண்டி அம்மன்னனால் தலைநகரமாகவும் நிறுவப்பட்டு அரசு மாளிகை அந்நகரில் நிறுவப்பட்டது. முதலாம் விமலதர்மசூரியன் 1591 - 1604 காலத்தில் கண்டியை ஆட்சி செய்தவன். கரையோர மாகாணங்களைப் போர்த்துக்கேயர் கைப்பற்றி தமது அதிகாரத்தின் கீழ் வைத்திருந்த பின்னணியிலேயே போர்த்துக்கேயருக்கு எதிர்ப்பாக கண்டி அரசு தோற்றம் பெற்றது என்பது கவனத்திற்குரியது. இந்த வகையில் கண்டி அரசின் தோற்றம் காலனியத்திற்கான எதிர்வினை ஆகும். கண்டிய அரசு 1591 முதல் 1815 வரையான சுமார் இரண்டு நூற்றாண்டு காலம் நிலைபெற்றிருந்தது. அக்காலம் முழுவதும் அவ்வரசு போர்த்துக்கேயர், டச்சுக்காரர், பிரித்தானியர் ஆகிய காலனியவாதிகளுக்கு எதிராக தொடர்ச்சியான போர்களை நடத்தி வந்தது. இப்போர்கள் காரணமாக

கரையோர மாகாணங்களையும், கண்டியையும் பிரிக்கும் எல்லைக்கோடுகள் மாறி மாறிக் கொண்டிருந்தன. ஆயினும் கண்டியின் உட்பகுதிகளான மத்திய மலைப்பகுதி, ஊவா மாகாணம், வடமத்திய மாகாணத்தின் நுவரகலாவிய என்பனவற்றுள் காலனியவாதிகளால் ஊடுருவ முடியவில்லை. அப்பகுதிகள் கண்டி அரசர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளேயே 1815 வரை இருந்து வந்தன (எனது கள ஆய்வுக்குரிய கிராமங்களான தெலும் கொடவும், யக்கடகமவும் மத்திய மலைநாட்டில் அமைந்துள்ள கிராமங்கள்; அவை காலனியத்தின் ஆட்சிக்குள் உட்படாதவையாக இருந்தன).

கண்டியைத் தலைநகரமாகக் கொண்ட அரசு 16 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றியது என்பதைக் கொண்டு, அதன் விளைவாகக் கண்டியில் ஒரு புதிய சமூக உருவாக்கம் தோன்றியது எனக் கருதக்கூடாது. 14 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் கண்டியில் இருந்து 10 மைல் தூரத்தில் உள்ள கம்பளை நகரம் கம்பளை அரசின் தலைநகரமாக இருந்தது. கண்டியின் சமூக உருவாக்கத்தின் அடிப்படையான அமைப்பியல் கூறுகள் (Structural Elements) கண்டி அரசின் தோற்றத்திற்கு முன்பே உருவாகியிருந்தன. காலனியத்தின் ஆபத்து (Colonial Danger) என்ற காரணி 14 ஆம் நூற்றாண்டில் இருக்கவில்லை. ஆனால், கண்டி அரசு தொடர்ச்சியாகவே ஐரோப்பியக் காலனியவாதிகளின் ஆக்கிரமிப்பு பற்றிய அச்சத்துடனேயே இருந்து வந்தது. அவ்வரசு ஆக்கிரமிப்பாளரான அந்நிய வல்லரசுகளை ஒன்றுக்கொன்று மோதவிட்டுத் தன் இருப்பைப் பாதுகாக்கும் தந்திரோபாயத்தைக் கையாண்டது. இவ்வாறான தொடர்ச்சியான போர்கள் கண்டியின் சமூக உருவாக்கத்தில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின; குறிப்பாக அரசுக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலான உறவுகள் மாறின. அரசு மக்களைப் போரில் ஈடுபடுவதற்காக அணிதிரட்டியது. போர் தொடங்கியதும், களத்தில் நின்று போராடுபவர்களாக மக்கள் மாற்றப்பட்டனர். கண்டி அரசு எதிர்நோக்கிய ஆபத்து என்பதும் தொடர்ச்சியான அச்ச உணர்வும் இருந்த போதும், கண்டியின் சமூக உருவாக்கம் அமைப்பியல் உறுதிநிலை (Structural Stability) உடையதாக வளர்ச்சியுற்றிருந்தது. யோன் டேவி (John Davy) "கரையோரப் பகுதிகளில் மூன்று நூற்றாண்டுகளில் நடந்தது போன்ற மாற்றங்கள் எதுவும் மலைப்பகுதியின் சிங்களவர் சமூகத்தில் ஏற்படவில்லை" என்று தனது நூலில் குறிப்பிட்டார். போர்ப்ஸ் (Forbes) என்பவரும் 1680 இல் நொக்ஸ் விவரித்தது போன்ற நிலையிலேயே 1815 இலும் கண்டி இருந்தது என்று குறிப்பிட்டார்.

உற்பத்தியின் சமூக உறவுகள் (Social Relations of Production)

கண்டியின் கிராமங்களின் தோட்டக் காணிகள் 'கொட' (Garden - Goda) என்றும், நீர்ப்பாய்ச்சல் வசதியுடைய நெற்காணிகள் 'மட' (Mada) என்றும் அழைக்கப்பட்டன. நெற்காணியில் (மட) நடைபெறும் உற்பத்தி கண்டிய பொருளாதாரத்தின் உயிர்நாடியாக அமைந்தது எனலாம். அந்த உற்பத்தியின் மூலமே மக்களின் உணவுக்கான அரிசி பெறப்பட்டது. உற்பத்தி செய்யப்பட்ட நெல்லைக் கொடுத்துத் தமக்குத் தேவையான பிற அத்தியாவசியப் பொருட்களை மக்கள் பெற்றுக் கொண்டனர். நெல் பண்டமாற்றுக்கான ஊடகமாகவும் விளங்கியது. நெல், கொடுக்கல் வாங்கலுக்கான ஊடகமாக, பணம் போன்று அமைந்தது என ரொபர்ட் நொக்ஸ் குறிப்பிட்டுள்ளதைக் (Knox : 1966 : 184) காணலாம்.

கண்டியில் காணிகளை அளவிடும் முறை மக்களிடையே நெல் விவசாயம் பெற்றிருந்த பண்பாட்டு முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுவதாய் உள்ளது. நெல்லின் முகத்தலளவை அலகாக 'அமுணம்' என்ற அளவை வழக்கில் இருந்தது. ஓர் 'அமுணம்' நெல் ஏறக்கறைய 5 புசல்களுக்குச் சமமாகும். ஓர் அமுணம் நெல்லை விதைப்பதற்குத் தேவையான காணி ஓர் அமுணம் என அழைக்கப்பட்டது. விதை நெல்லின் அளவைக் கொண்டே காணியின் பரப்பளவு அளவிடப்பட்டது. காணியை அளப்பதற்குத் தனியான அளவுமுறை கண்டியில் இருக்கவில்லை. ஓர் அமுணம் விதை நெல் விதைப்புக்குத் தேவையான நெற்காணி ஏறக்குறைய இரண்டு ஏக்கர் பரப்பளவுடையது. நெற்காணியை அளவிடும் அமுணம் என்ற அளவையையே 'கொட' என்ற மேட்டுநிலத்தை அளவிடவும் பயன்படுத்தினர். 'கொட' எனும் மேட்டுநிலம் தோட்டக்காணியைக் குறிப்பதாகும். 'மட' எனப்படும் பள்ளக்காணி நெற்காணியைக் குறிப்பதாகும்.

கண்டியின் அரசர்களால் காணிகள் கொடையாக வழங்கப்படும் போது எவ்வளவு அமுணம் காணி வழங்கப்பட்டது என்பதும், அக்காணியின் எல்லைகள் எவை என்பதும் காணிக்கொடை ஆவணங்களில் குறிப்பிடப்பட்டன. மேட்டுநிலம் நெற்காணியை அடுத்த நிலம் எனக் குறிப்பிடப்படும்; அதன் அளவைக் குறிப்பிடுவதில்லை. அரசனிடமிருந்து காணிகளை பிரபுக்கள் பெற்றனர். அவ்வாறு பெறும் பிரபுக்கள் குத்தகைக்காரர் (Tenants) என்ற வகையினராவர். கோவில்களுக்கு நிலம் கொடையாக வழங்கப்பட்டின், கோவில் நிர்வாகமே அதன் உடைமைக் குத்தகைக்காரராக இருக்கும்.

குத்தகைக்காரர்களுக்கு நிலக் கடமைகள் (Duties) விதிக்கப்பட்டன. இக்கடமைகள் கொடையாகக் கொடுக்கப்பட்ட நெற்காணி தொடர்பானவையாகும். மேட்டுநிலம் தொடர்பான கடமைகள் என எதுவும் விதிக்கப்படவில்லை. நெற்காணியுடன் சேர்ந்த மேட்டுநிலம் அதனோடு இணைந்த மேலதிக நிலமாகவே கருதப்பட்டது.

உதாரணமாக யக்கடகம் கிராமத்தின் பகுதியாக அமைந்த சிற்றூர் அதிகரப்பிட்டிய என்ற பெயருடையது. அதிகரப்பிட்டியவின் நெற்காணிகள் 'தெகல் தொறுவ' (Degaldoruwa) என்ற பெயருடைய பௌத்த கோவிலுக்குக் கொடையாக வழங்கப்பட்டது. இதனால் அதிகரப்பிட்டிய சிற்றூர் (Hamlet) முழுமையாக (நெற்காணி, மேட்டுக்காணி உட்பட அனைத்தும்) தெகல் தொறுவ பௌத்த கோவிலின் உடைமையாகக் கருதப்பட்டது. கோவில் நிலத்தின் குத்தகைக்காரர்களான நெற்காணிக் குத்தகையாளர்களுக்குரிய கடமைகள் விதிக்கப்பட்டிருந்தன. கோவிலின் நெற்காணியைப் பயிரிடுவோர் வெவ்வேறு சாதியினராக இருந்தனர். குயவர் குலத்தவரான பயிரிடுவோர் பாணைகளைக் (Pots) கோவிலுக்குக் கொடுத்தனர். துணி வெளுப்போரான பயிரிடுவோர் சலவை செய்யப்பட்ட துணிகளைக் கொடுத்தனர். வெண்கலம், பித்தளைப் பாத்திரங்கள், கருவிகள் என்பனவற்றையும், இரும்புக் கருவிகளையும், அவ்வேலைகளோடு தொடர்புடைய தொழில்களையும் செய்தவர்களுக்கும் சேவைக் கடமைகள் விதிக்கப்பட்டன. இசைக்கலைஞர்கள் மேளமடித்தல், நடனம் ஆடுதல் போன்றவற்றை நிகழ்த்தும் கடமை உடையவர்கள். நெற்காணியோடு தொடர்புடைய தோட்ட நிலத்திற்குரிய கடமைகள் என எதுவும் விதிக்கப்படவில்லை. மேலே குறிப்பிட்ட சான்றுகள் கண்டியின் சமூக உறவுகளில் நெல் உற்பத்தியின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

கண்டியின் பொருளாதாரம் பிழைப்பூதியப் பொருளாதாரம் (Subsistence Economy) ஆகும். நெற்காணி மட்டுமல்லாமல் மேட்டுநிலத்தின் உற்பத்திகளும் கிராமத்தவர்களின் சீவனத்திற்கு ஆதாரமாய் விளங்கின. பழங்கள், காய்கறி வகைகள் ஆகியன மேட்டுநிலத்தில் உற்பத்தியாயின. கால்நடைகளுக்குத் தேவையான தீவனமும் மேட்டுநிலத்தில் இருந்தே பெறப்பட்டது.

கமுகு, பலா, தென்னை, தோடை, எலுமிச்சை, கறுவா ஆகிய பயிர்கள் தோட்ட நிலத்தில் பயிரிடப்பட்டதாக ரொபர்ட் நொக்ஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார் (1966 : 23-24). உற்பத்தி முறையின் முக்கியமான கூறாக தோட்ட நில

உற்பத்திகள் விளங்கிய போதும், தோட்ட நிலம் (கொட) பொருளாதாரத்தின் இரண்டாம் நிலைக் கூறாகவே விளங்கியது. இக்காரணத்தால் மேட்டுநிலத்தின் தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை கண்டியில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஓர் உற்பத்திச் செயல்முறையாக வளர்ச்சி பெற்றிருக்கவில்லை. “கண்டியர்கள் கழுகு, தென்னை போன்றவற்றையும், பழமரங்களையும் தமது வீடுகளைச் சுற்றி வளர்க்கிறார்கள்; கோவில் வளவுகளில் பூமரங்கள் நாட்டப்படுகின்றன. சில காய்கறி வகைகளையும், கிழங்கு, சீனி வத்தாளை, வெங்காயம் போன்றவற்றையும் இடைக்கிடை பயிரிடுகிறார்கள். ஆயினும் ‘தோட்டச் செய்கை’ என ஒன்று கண்டியில் காணப்படவில்லை என்றே கூற வேண்டும் (டேவி: 1969: 20-26)” என்று ஜோன் டேவி கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. செறிவான பயிர்ச்செய்கையும், பயிரிடுகைச் சிறப்பாக்கமும் (Crop Specialisation) கண்டியில் காணப்படவில்லை என்பதையே டேவியின் கூற்று எடுத்துக்காட்டுகிறது.

நெற்காணி, மேட்டுக்காணி என்பவற்றை விட, காட்டு நிலம், தரிசு நிலம் (Waste Land) என்பனவும் கண்டியின் கிராமங்களில் காணப்பட்டன. காட்டு நிலமும் (வனம்) தரிசு நிலமும் அரசுக்குரிய நிலம் (Crown Land) எனக் கருதப்பட்டன. அரசுக்குரிய நிலத்தை மாவட்ட மேலதிகாரியான ‘திசாவ’யின் அனுமதியுடன் பயிர் செய்யலாம். கண்டியின் பொருளாதாரத்தில் காட்டு நிலமும், தரிசு நிலமும் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றன. கண்டியின் மலைப்பகுதிகளில் காடுகளும், தரிசு நிலமும் கால்நடைகளுக்கு மேய்ச்சல் தரையாகவும், சேனைப் பயிர்ச்செய்கைக்கான நிலமாகவும் விளங்கின. மலைப்பகுதிகளின் வனங்களில் மக்கள் அடுப்பு எரிப்பதற்கான விறகையும் பெற்று எரிப்பொருள் தேவையை நிறைவு செய்தனர். மலைநாட்டின் காடுகள் சூழலியல் சமநிலையைப் பேண உதவின. போதிய மழைவீழ்ச்சி கிடைத்தது. மண்ணரிப்பைக் காடுகள் தடுத்தன. மலைமுகடுகளில் இருந்து வரும் ஊற்றுநீரும், மழைநீரும், நீரோடைகள் மூலம் பாய்ந்து வந்து நெற்காணிகளுக்கான நீரை வழங்கின.

கொள்கையளவில் கண்டியின் அனைத்து நிலங்களும் அரசின் உடைமையாகவே கருதப்பட்டன. இந்நிலங்களின் நில உரிமைமுறை (Land Tenure System) ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட குத்தகை முறையாக இருந்தது. கண்டியின் பழைய சமூகத்தின் கருத்தியல் அரசனை ‘நிலத்தின் உடைமையாளான பிரபு’ (Lord of the Soil) எனக் குறிப்பிட்டது. ரொபர்ட் நொக்ஸ் அவர்களின் குறிப்புகளை வாசிக்கும் போது அவர் கண்டியின் யதார்த்த நிலையை மேற்படி கருத்தியலின் நோக்கில் புரிந்திருப்பதையும் காண முடியும். நாடு முழுவதும் அரசின் உடைமையான நிலமாகும். அந்நிலத்தை

அவர் மக்களிற்கு பிரித்துக் கொடுக்கிறார். அவர் மேலும் கூறுவதாவது, “கண்டியின் குடியிருப்புகள் யாவும் அரசனின் உடைமைகளாகவே உள்ளன. அவற்றில் குடியிருப்போர் அந்நிலத்தை தமது ஆற்றலுக்கு ஏற்ப உழுதும், பசளையிட்டும் பயன்களை அனுபவிக்கின்றனர். அத்தோடு அரசனிற்குத் தேவையான நெல்லை அவனது பண்டசாலைக்குச் சேர்ப்பிக்கின்றனர். பின்னர் இக்குடியிருப்புகள் அமைந்த கிராமங்களை அரசன் பிரபுக்களிடம் கையளித்து, அவற்றில் இருந்து முன்னர் அரசனிற்கு வந்து சேர்ந்த உற்பத்திகளையும் பயன்களையும் பிரபுக்களே துய்க்கும்படியும், பரிபாலிக்கும்படியும் பொறுப்பளிக்கிறான் (நொக்ஸ் 1966 : 81).” நொக்ஸ் இவ்வாறு விளக்கிக் கூறியதற்கு அமைய அரசனே சட்டப்படியான (De jure) நிலவுரிமையாளனாக இருந்தான். ஆனால், நடைமுறையில் கண்டியின் பெரும்பகுதி நிலங்கள் பிரபுக்களின் உடைமைகளாக இருந்தன. அந்நிலங்களில் இருந்து வரும் வருவாயையும், குடியானவர்களின் சேவைகளையும் பிரபுக்களே பெற்று ஆண்டு அனுபவித்து வந்தனர்.

அரசனே முழுநிலத்தையும் தன் உடைமையாக வைத்திருந்தான் என்று கொண்டால் ‘அரசருக்குரிய நிலம்’ (Royal Land) என்று ஒரு பகுதி நிலத்தை அடையாளப்படுத்திக் கூற வேண்டிய தேவை இருந்திருக்காது. உண்மையில் அரசன் ‘கபடாகம்’ கிராமங்களையும் (Gabadagam Villages), காட்டு நிலத்தையுமே தனது உடைமையாக வைத்திருந்தான். ‘கபடாகம்’ என்ற சொல் ‘பண்டசாலை’ (Stores) என்ற பொருள் உடையது. கபடாகம் கிராமங்களின் (Stores Villages) காணிகளைப் பயிரிட்ட விவசாயிகள் விளைவின் ஒரு பகுதியை நேரடியாக அரசனின் பண்டசாலைக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுத்தனர். பயிரிடும் நெற்காணிகளில் ‘பங்கு’ (Pangu), ‘நிலப்பங்கு’ (Nilapangu) என இருவகை இருந்தன. ‘பங்கு’ என்ற வகைக் காணிகள் உயர்சாதியினரான ‘கொவிகம்’ விவசாயிகளுக்கு வழங்கப்பட்டவை. பங்கு காணிகளின் உற்பத்தி முழுமையையும் அவ்விவசாயிகளே பெற்று அனுபவிக்கலாம். அரசனிற்கு ‘சேவை’ செய்யும் கடப்பாடு அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. ‘நிலப்பங்கு’ காணிகளைப் பெற்றவர்கள் தரத்தில் தாழ்நிலையில் உள்ள குத்தகைக் குடிகளாவர். அவர்கள் உற்பத்தியின் ஒரு பகுதியைச் சுமந்து சென்று அரசனின் பண்டசாலையில் சேர்க்கும் கடப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தனர். அத்தோடு வேலைக்காரர்கள் போன்று அவர்கள் ‘திசாவ’யின் வீட்டில் அடிமை வேலைகளைச் செய்தல் வேண்டும் (பீரிஸ் 1950 : 53-54). கபடாகம் நிலங்களின் நிலப்பிரபுவாக அரசனே விளங்கினான். அவன் கபடாகம் நிலத்தின் வாடகையை ‘உழைப்பு வாடகை’

(Labour Rent) என்ற வடிவத்தில் பெற்றான். 'உழைப்பு வாடகை' என்னும் கருத்து நெல் உற்பத்தியுடன் மட்டும் தொடர்புடையதன்று. வெவ்வேறு விசேட சேவைகளைச் செய்வோராலும் 'சேவை' (Service) என்ற வடிவிலும் (கொல்லர், தச்சர், குயவர் போன்ற கைவினைஞர்களால்) உற்பத்திப் பொருட்கள், கருவிகள் என்ற பண்டங்கள் வடிவிலும் உழைப்பு வாடகை செலுத்தப்பட்டது. இவ்வாறாக சாதி அடிப்படையிலான உழைப்பு வாடகை 'சேவைகள்', 'பண்டங்கள்' என்ற இருவேறு வடிவில் அறிவிடப்பட்டன. கண்டியின் உழைப்புப் பிரிவினை சாதி அடிப்படையிலானது (The Caste Oriented Division of Labour) என்பது கவனத்திற்குரியது.

பல்வேறு நிர்வாகப் பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்பட்ட பிரபுக் குலத்தவர்களுக்கு அரசனது நிலங்கள் நன்கொடையாக வழங்கப்பட்டன. இந்த நிலக்கொடைகள் அரசனது கபடாகம் நிலத்தில் இருந்து வழங்கப்பட்டன. ஆயினும் சில கிராமங்கள் குறிப்பிட்ட பதவிகளுக்குரிய நிலங்களாக இருந்தன. உதாரணமாக கண்டியின் 5 கிராமங்கள் அரசனின் முதலாவது ஆலோசகரான 'அதிகாரம்' (Adikarama) என்ற பதவிக்குரிய கிராமங்களாக இருந்தன. அந்த 5 கிராமங்களும் கீழ்க்கிராமங்கள் (Lower Villages) என அழைக்கப்பட்டன. அதேபோல் இரண்டாம் ஆலோசகர் பதவிக்குரிய 5 கிராமங்கள் உயர் கிராமங்கள் (Upper Villages) எனப்பட்டன. இவை 'பத்தாவலி' (Badavali) எனப்பட்டன. இப்பதவியில் இருப்பவர் இறந்ததும் அவை அரசனின் உடைமையாகத் திரும்பிச் சென்றன. அவ்வாறே அப்பதவியில் இருப்பவர் அரசனால் பதவி நீக்கம் செய்யப்படும் போதும் அந்நிலங்கள் அரசனிற்கு திரும்பிச் சென்றன. பத்தாவலி நிலத்தையுடைய ஒருவருக்கு நிரந்தர நிலம் வழங்கப்பட்டால் அவர் இரண்டையும் உடைமையாகக் கொண்டிருப்பார்.

அரசனிற்கு மிகச்சிறந்த சேவையாற்றியவர் என்று கருதப்படும் ஒரு நபரிற்கு அரசன் நிலத்தை நன்கொடையாக வழங்கி, அதனை அந்நபரும், அந்நபரின் சந்ததியினரும் எக்காலத்துக்குமாகத் தொடர்ந்து உடைமையாளர்களாக இருக்கும் வகையில் அக்கொடையை வழங்குவதுண்டு. அத்தகைய காணி 'நிந்தகம்' (Nindagam) எனப்படும். அவ்வகை காணிகளைப் பிரபுக்களும், அவர்களது சந்ததியினரும் பரம்பரை பரம்பரையாக நேரடி உடைமையாக அனுபவித்து வந்தனர். ஒரு குறிப்பிட்ட பதவியுடன் தொடர்புடைய 'பத்தாவலி' நிலத்தில் இருந்து 'நிந்தகம்' நிலம் வேறுபட்டது. உதாரணமாக 'யக்கடகம்' கிராமத்திற்கு அண்மையில் இருந்த கிராமம் ஒன்று, 1657 ஆம் ஆண்டு விஜயவர்த்தன செனிவிரத்தின

பண்டித வகல முதியாரம் என்பவருக்கு 'நிந்தகம்' நிலக் கொடையாக வழங்கப்பட்டது. இவர் மாத்தளை மாவட்டத்தின் மாத்தளை திசாவனியின் உடசியபத்துவ என்ற பகுதியின் ரத்வத்த என்ற இடத்தைச் சேர்ந்தவராவார். 'ரத்வத்த முதியாரம்' எனப் பெயர் பெற்ற இவர் அரசனிற்காகப் போரில் தன் உயிரையும் துச்சமென மதித்துப் போரிட்டவர். இதனைப் பாராட்டி இவருக்கு பின்வரும் நிலக்கொடைகள் வழங்கப்பட்டன.

ஹல்மலிப்பிட்டிய - 2 அமுணம் நிலம்

மெதம்புவ - 1 அமுணம் நிலம்

ஹபுக்கணுவய - 2 'பெல' (Pelas) நிலம்

அக்கரஹிட - 2 பெல நிலம்

இரியட் கொட்டாவெலப் பிரிட்டி கும்புற - 1 அமுணம் நிலம்

வெவக்கும்புற - 3 பெல நிலம்

வேறு சில நிலங்கள்

இந்நெற்காணிகளின் மேட்டுநில எல்லைகளும் வரையறை செய்து கூறப்பட்டு ரத்வத்த வகல முதியாரத்திற்கு வழங்கப்பட்டன (Lawrie: 1848).

'நிந்தகம்' வகைக் காணிகள் இருவகையில் பயிரிடப்பட்டன. குறித்த ஒரு காணியைப் பயிரிடும் குத்தகைக் குடியான் விவசாயிக்கு அக்காணியின் ஒரு பகுதியின் உற்பத்தி உரியதாக இருக்கும். மீதி நிலத்தின் உற்பத்தியை அரசனின் கபடாகத்திற்கு அவன் கொடுத்துவிட வேண்டும். இது உழைப்பு வாடகை (Labour Rent) செலுத்தப்படும் ஒரு முறையாகும். இன்னொரு வகை நிலத்தில் அரசனின் நிலம், பயிரிடும் குடியானின் நிலம் என்ற பகுப்பு இருப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட நிந்தகம் நிலத்தில் பல விவசாயக் குடியான்களுக்குப் பங்குகள் இருக்கும். அவர்கள் தத்தம் நிலப்பங்குகளைப் பயிரிட்டு முழு உற்பத்தியையும் தாமே எடுத்துக்கொள்வர். அதன்பின் அவர்கள் விதிக்கப்பட்ட அளவு பண்டத்தையோ அல்லது சேவையையோ அரசனிற்குக் கொடுப்பர்.

கண்டியின் இறுதி அரசனின் முதலாவது அதிகாரமாக எகலப்பொல அதிகாரம் விளங்கினார். எகலப்பொல அதிகாரத்தின் 12 அமுணம் நிலத்தை யக்கடகமவைச் சேர்ந்த 16 கைவினைஞர்கள் பயிரிட்டு வந்தனர். இப்பதினாறு கொல்லர் தொழில் சாதிக் கைவினைஞர்களுக்கு வருடாந்த பெரஹரவின் போது செய்ய வேண்டிய சேவைக் கடமைகள் சில ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. வருடாந்த பெரஹரவின் போது

கொண்டு செல்லப்படும் கொடிச்சீலைகள், பதாகைகள் என்பவற்றிற்குத் தேவையான கம்புகளை வெட்டிக் கொடுப்பது இப்பதினாறு பேரின் கடமையாக விதிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் எகலப்பொல அதிகாரத்தின் வீட்டில் பதினைந்து நாட்களுக்கு காவல் கடமையில் ஈடுபட வேண்டும் எனவும் விதிக்கப்பட்டது. அக்கடமைக்குப் பதிலாக ஒரு வெள்ளி நாணயத்தைக் கொடுத்து காவல் கடமையில் இருந்து விலக்குப் பெறலாம்.

நிந்தகம் நிலங்களை நிலக்கொடையாகப் பெற்ற பிரபுக்கள் தாம் கொடையாகப் பெற்ற நிலங்களின் கிராமங்கள் மீது பூரண அதிகாரம் கொண்டிருந்தனர். அக்கிராமங்களில் வாழ்ந்தோர் அவர்களின் அடிமை - குடிமைகள் போன்றே வாழ்ந்தனர். நிந்தகம் உடைமையாளர்களான பிரபுக்கள் அரசனுக்கு 5 வெள்ளிக் காசுகளை வருடாந்த பெரஹரவின் போது கொடுத்தால் போதுமானது.

கண்டியின் கோவில்களுக்கும் அரசனிடமிருந்தும், பிரபுக்களிடமிருந்தும் பெருந்தொகைக் காணிகள் நிலக்கொடையாகக் கிடைத்தன. பௌத்த கோவில்களுக்கு வழங்கிய நிலக்கொடைகள் 'விகாரகம்' (Viharagam) எனவும், கத்தரகம், பத்தினி, விஷ்ணு போன்ற கடவுள்களுக்கு வழங்கிய நிலக்கொடைகள் 'தேவாலகம்' (Devalagam) எனவும் அழைக்கப்பட்டன. விகாரகம் நிலங்கள் கோவிலின் பிரதம குருவான பிக்குவின் உடைமையாக இருந்தன. அவற்றின் உடைமை பிக்குவின் சீடர் வழியில் பரம்பரை பரம்பரையாக உடைமை கொள்ளப்பட்டது. தேவாலகம் நிலங்களும் உடைமைகளும் பிரபுக்குலத்தைச் சேர்ந்த துறவிகள் அல்லாதவரின் நம்பிக்கைப் பொறுப்பாக (Trustee) இருந்தன. உதாரணமாக, தெலும் கொடவின் லங்காதிலக விகாரைக்குச் சொந்தமான 143.5 ஏக்கர் விகாரகம் நெற்காணிகள் அப்பகுதியின் 7 கிராமங்களில் காணப்பட்டன.

1. தெலும் கொடவின் விகாரகம் காணியின் ஒரு பகுதியைப் பயிரிட்டு வந்த குடியானவன், விவசாயம் செய்யும் (கொவிகம் உப்பிரிவு ஒன்றின்) சாதியினராக இருந்தால், அவர் விகாரையின் இரவுக் காவலாளியாக ஒரு மாதத்தில் ஆறு இரவுகள் பணியாற்ற வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் விகாரைக்கு மூன்று கூடை மலர்களைக் கொடுக்க வேண்டும். விகாரையின் வளவைத் தினமும் கூட்டிச் சுத்தம் செய்து வைத்திருக்க வேண்டும். வருடாந்த பெரஹர ஊர்வலத்தில் பங்கேற்பது, கண்டியின் கோவிலின் நிலத்தை மெழுகுவதற்கு வேண்டிய மாட்டுச் சாணத்தை வருடத்தில் ஒரு தடவை கொடுத்து

உதவுதல், வருடாந்த பெரஹர விழாவின் போது தலைமைக் குருவிற்கு பலகாரங்களையும், வெற்றிலையையும் கொடுத்தல் ஆகிய கடமைகள் அவ்விவசாயக் குடியானவருக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தன.

2. தெலும் கொடவின் விகாரகம் காணியின் ஒரு பகுதியை துணி வெளுக்கும் சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவர் பயிரிட்டு வந்தார். அவர் 500 யார் பருத்திச் சீலையை விளக்கு எரிப்பதற்கான துணியாகக் கோவிலுக்கு கொடுக்க வேண்டும் என விதிக்கப்பட்டிருந்தது.
3. விகாரகம் காணியின் ஒரு பகுதியை மேளம் அடிக்கும் சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவர் பயிரிட்டு வந்தார். அவருக்கு விகாரையில் மாதத்தில் 6 தடவை மேளம் அடிக்கும் கடமை இருந்தது. அதைவிட, அவர் விழாக்களின் போதும் மேளம் அடிக்க வேண்டும். மேலும், விகாரையில் இரவுக்காவல் வேலை, விகாரையின் வளவின் புல்பூண்டுகளை அகற்றிச் சுத்தம் செய்தல், வெளியே உள்ள கொட்டகைகளின் கூரைகளை வேய்தல், ஓடுகள் செய்வதற்கு வேண்டிய களி மண்ணை வழங்குதல் போன்ற கடமைகளும் அவருக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தன. விகாரையின் பிரதான குருவிற்கு காய்கறிகளையும், வெற்றிலையையும் அவர் வழங்கியும் வந்தார்.

தெலும் கொடவின் தேவாலகம் காணியின் இரு துண்டங்கள் துணி வெளுக்கும் சாதியைச் சேர்ந்தோரால் பயிரிடப்பட்டன. இவர்கள் பின்வரும் சேவைகளைச் செய்ய வேண்டும் என விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

- ஆடைகளை சலவை செய்து கொடுத்தல்.
- தேவாலயத்தின் உட்புறத்தில் துணிகளால் கூரையை அலங்கரித்தல், பந்தல் போடுதல்.
- வருடாந்த விழாவின் போது கொண்டு செல்லப்படும் தீப்பந்தங்களுக்கு வேண்டிய துணியைக் கொடுத்தல்.
- 500 திரிகளை (பருத்தியால் செய்யப்பட்டவை) தேவாலயத்திற்குக் கொடுத்தல்.
- தேவாலய விழாக்களில் பங்கேற்றல்.
- தேவாலயத்திற்கு வருடத்திற்கு இரு தடவை வெற்றிலையைக் கொடுத்தல்.

(Lawrie: 1896)

மேலே விதிக்கப்பட்ட கடமைகளைச் செய்வதோடு, தேவாலயத்தைச் சுற்றியுள்ள முத்தெட்டு நிலங்களில் (Muttetu Fields) பயிரிட்டு அவற்றின் உற்பத்தியை தேவாலயத்தின் நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளரான நிலப்பிரபுவின் வீட்டில் ஒப்படைக்கும் கடமையும் பயிரிடுவோருக்கு இருந்தது.

அரசனாலும், கோவில்களாலும், நிலப்பிரபுக்களாலும் உடைமை கொள்ளப்பட்டிருந்த நெற்காணிகள், கிராமங்களின் உற்பத்தி ஒழுங்கமைப்பு மேலே எடுத்துக் கூறப்பட்டது. மேற்குறித்தவற்றை விட, கண்டி அரசுக்கு ஆபத்து எழும்போது, அரசனிற்கு பாதுகாப்பை வழங்கும் கடப்பாடுடைய கிராமங்களும் கண்டியில் இருந்தன. அத்தகைய கிராமங்களில் குடியான்கள் விதிக்கப்பட்ட வரிகளை அரசனிற்குச் செலுத்த வேண்டும். இதைத் தவிர அவர்கள் வேறு எதனையும் அரசனிற்குக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை. இவ்வகைக் கிராமங்களின் காணிகள் சொந்த உடைமைகளாகக் கருதப்பட்டன. இவற்றை விற்கலாம், வாங்கலாம். தெலும் கொடவிற்கு ஒன்றரை மைல் தூரத்திலுள்ள 'எலடத்த' (Eladetta) என்ற கிராமம் இவ்வகைக் கிராமம் ஆகும்.

17 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் கண்டியில் கைதியாக வைக்கப்பட்டிருந்த ரொபர்ட் நொக்ஸ் (Robert Knox) அக்கிராமத்தில் சிறிய துண்டுக் காணியை கொள்வனவு செய்ய விரும்பினார். இது பற்றி அப்பகுதியின் திசாவயிடம் அவர் விசாரித்து அனுமதி கேட்டார். அதற்கு திசாவ, நொக்ஸ் அத்துண்டுக் காணியைக் கொள்வனவு செய்வதில் சட்டப்படி எத்தடையும் கிடையாது என்று கூறி அனுமதி கொடுத்தார் (1666: 271-272). ரொபர்ட் நொக்ஸ் குறித்த காணியின் பயிர்ச்செய்கை உரிமையை மட்டுமன்றி அக்காணியின் உடைமை உறுதியையும் (Title) பெற்றுக் கொண்டார் என்றே கருதலாம். இவ்வகைக் காணிகள் தடையின்றி விற்கவும் வாங்கவும்படக்கூடிய காணிகளாகும் (Freehold Lands). இத்தகைய காணிகளின் விற்பனையும் கொள்வனவும் அரிதாக நிகழும் நிகழ்வுகள் அல்ல; பெருமளவிலான விற்பனைகள் இடம்பெற்றதைப் பற்றிய தரவுகள் காணிப் பதிவு ஆவணங்களில் காணப்படுகின்றன.

இக்கிராமத்தில் நடைபெற்ற காணி விற்பனை பற்றிய ஆவணம் (1793) ஒன்று காணிப் பதிவுகத்தில் உள்ளது. அக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த 'கட்டிஎத்தன்' (Katyethana) என்ற விவசாயி வறியவராகி, ஆதரவற்றவரான போது அவர் தனது காணியை 'ஹலியத்தே முகாந்திரம் றால' என்பவருக்கு விற்பனை செய்தார். ஹகட்டேக கும்புற என்ற பெயருடையவர் 2 பெல (2 Pelas)

பரப்பளவுடைய காணியையும், தான் வசிக்கும் வீட்டையும், வளவையும் மேற்குறித்த ஹலியத்தே முகாந்திரம் றாலவிற்கு 160 நித்திகள் (160 Ridies) பணத்திற்கு விற்பனை செய்ததையும் இந்த ஆவணம் குறிப்பிடுகிறது. இவ்விற்பனையை உறுதிப்படுத்திய சாட்சிகளாக 8 பேர் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தனர் (Lawrie, 1898 : 11 : 954).

கண்டி அரசன் கண்டி இராச்சியத்தின் எல்லைக்குட்பட்ட அனைத்துப் பகுதிகளின் நிலங்களினதும் சட்டப்படியான உடைமையாளனாக (De jure Owner) இருந்தான். ஆயினும், 'கபடாகம்' நிலம் மட்டுமே அவனது உடைமையாக இருந்தது. அவற்றில் மட்டுமே அவனுக்கு உண்மையான உரிமை (De Facto Ownership) இருந்தது.

அரசன் நிலப்பிரபுக்களின் நிந்தகம் காணிகளைப் பறிமுதல் செய்யும் அதிகாரத்தை உடையவன். இந்த அதிகாரம் அரசன் என்ற முறையில் அவனுக்கு இருக்கும் 'இறைமை' (Sovereignty) சார்ந்த அதிகாரமே அல்லாமல், நிலத்தின் உடைமையாளன் (Owner of the

கண்டி அரசன் கண்டி இராச்சியத்தின் எல்லைக்குட்பட்ட அனைத்துப் பகுதிகளின் நிலங்களினதும் சட்டப்படியான உடைமையாளனாக (De jure Owner) இருந்தான். ஆயினும், 'கபடாகம்' நிலம் மட்டுமே அவனது உடைமையாக இருந்தது. அவற்றில் மட்டுமே அவனுக்கு உண்மையான உரிமை (De Facto Ownership) இருந்தது.

Land) என்பதால் எழும் அதிகாரம் அன்று. காணிகளை அரசன் பறிமுதல் செய்வது, பிரபுக்கள் செய்த அரசியல் குற்றங்களுக்கான தண்டனையே ஆகும்.

கோவில்களுக்கு நன்கொடையாக வழங்கப்பட்ட காணிகள் விடயத்திலும் அரசனிற்கு அதிகாரங்கள் இல்லை. விகாரகம் காணிகளுக்கு அரசன் வரிவிதிக்க முடியாது. விகாரையின் நிலப்பிரபுக்களும், விகாரைகளின் துறவிகளும் அரசனிற்கு வரிகள் எதனையும் செலுத்த வேண்டியதில்லை. தேவாலகம் நிலங்களின் உடைமையாளர்களான நிலப்பிரபுக்கள் 500 முதல் 3000 வரையான நித்திகள் (Ridies) பணத்தை வேறுபடும் அளவில் வருடாந்த வரியாகச் செலுத்த வேண்டும் (பீரிஸ்: 1956 : 74-75). கோவில்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் புனிதமானவை (Sacred) என்னும் கருத்தியல் கண்டியில் மக்களிடம் பரவியிருந்தது. இதனால் அரசன் கோவில்

சொத்துகளில் தலையிடுவதில்லை.

கண்டி இராச்சியத்தின் பிற்காலத்தில் அரசியல் குழப்பநிலையும் கலகங்களும் ஏற்பட்ட போது, புத்த துறவிகள் சிலருக்கு மரணதண்டனை வழங்கப்பட்டது. அவர்கள் தலைகள் வெட்டப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களின் உடைமையாக இருந்த கோவில் சொத்துகள் வேறு புத்த துறவிகளுக்குக் கையளிக்கப்பட்டன. உதாரணமாக, தெலும் கொடவின் பிரதிப் பிரதம குருவான பரந்தல (Parantela) என்பவர் 1814 ஆம் ஆண்டில் கொல்லப்பட்டார்; அவரது தலை வெட்டப்பட்டது. அவரது கோவில் உடைமைகள் 'றொபேக்கடுவ' என்ற பெயருடைய துறவிக்குக் கொடுக்கப்பட்டன.

ஒரு குறித்த காணியை கோவில் ஒன்றுக்கு நன்கொடையாக வழங்கிய பின்னர், அந்தக் காணி அதன் தலைமைக் குருவின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும். அரசன் அக்காணி விடயத்தில் எவ்வித தலையீடும் செய்ய முடியாது. அவன் கோவில் காணிகளின் நில உடைமையாளன் அல்லன். தனிநபர் ஒருவரின் சொந்த உடைமையாக (Freehold) உள்ள காணியிலும் அரசனிற்குத் தலையிடும் உரிமை இல்லை. உதாரணமாக, காட்டு நிலத்தை ஒருவருக்கு கொடுத்து அதன் உரிமையைத் தனிநபர் ஒருவருக்கு மாற்றி, அக்காணி நெற்காணியாக்கப்பட்ட பின் அக்காணிக்கு அரசன் வரிவிதிக்க முடியாது. அக்காணியைப் பெற்ற நபரே அக்காணியின் உடைமையாளராவார். அவர் அக்காணியை வேறு ஒருவருக்கு விற்கலாம். தனிநபர் ஒருவர் 30 ஆண்டுகள் ஒரு காணியைத் தனது உடைமையாக வைத்திருந்தால், அவர் அக்காணியைத் தொடர்ந்தும் தானே வைத்திருக்கலாம் அல்லது இன்னொருவருக்கு விற்கலாம் என ஜோன் டேவி குறிப்பிட்டுள்ளார் (1969 : 139).

கண்டியில் 5 வகையான நில உடைமை இருந்து வந்தது என்பதை மேலே கூறியவை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

1. அரசனின் உடைமையான கபடாகம் நிலங்கள்.
2. அதிகாரிகளின் பதவிகளுக்குரிய நிலங்கள் - பத்தாவலி
3. நிலப்பிரபுக் குடும்பங்களின் உடைமையான 'நிந்தகம்' (Nindagam) நிலங்கள்.
4. கோவில்களின் உடைமையான 'விகாரகம்', 'தேவாலகம்' நிலங்கள்.
5. தனிநபர்களால் உடைமையாக உரிமை கொள்ளப்பட்ட நிலங்கள். இவை சிற்றுடைமைகளாகவும் (Small Holding)

நிலப்பிரபுக்களின் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்படாதனவாகவும் இருந்தன.

கண்டியின் விவசாய முறைக்குத் துணையாக அப்பகுதியின் கைவினை உற்பத்திகள் (Craft Industries) அமைந்திருந்தன. கைவினை உற்பத்தி சாதி முறையினால் (Caste System) ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தது. இரும்பு, பொன், வெள்ளி, வெண்கலம், தகரம், செப்பு ஆகிய உலோகங்களுடன் தொடர்புடைய கைவினைஞர்கள் (Smiths), பாணை, சட்டிகளை வளையும் குயவர்கள், துணி நெய்யும் நெசவுத் தொழில் செய்வோர், சுண்ணாம்பு உற்பத்தி செய்வோர் ஆகிய தொழில்களைச் செய்வோர் குறிப்பிட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். மேற்குறித்த சாதியினரின் தொழில்கள் கண்டி அரசின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில், ஓர் அரச திணைக்களத்தால் (State Department) மேற்பார்வை செய்யப்பட்டன.

மேற்குறித்த சேவைத் தொழில்களைச் செய்த குடும்பங்கள், கோவில்களதும் நிலப்பிரபுக்களதும் நிலங்களைப் பயிரிடும் விவசாயக் குடும்பங்களாகவும் இருந்தன. உதாரணமாக, இரும்பு வேலை செய்யும் ஒருவர் கத்தி, மண்வெட்டி போன்ற கருவிகளை உற்பத்தி செய்து பிற விவசாயிகளுக்கு உதவுவதோடு, ஒரு நெற்காணியைப் பயிரிடுபவராகவும் இருப்பார். இவ்வாறு கைவினைஞர்கள் பயிரிடுவோராக இருப்பது, கண்டிய உற்பத்தி முறை அடிப்படையில் விவசாயப் பொருளாதாரம் (Agrarian Economy) என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இரும்பு வேலை தொழிலைச் செய்யும் சாதியினருக்கும், கிராமத்தின் விவசாயிகளுக்கும் இடையிலான பரிவர்த்தனை உறவை (Exchange Relations) றொபர்ட் நொக்ஸின் பின்வரும் கூற்று விளக்குவதாக உள்ளது:

“உழவுத் தொழிலுக்குத் தேவையான கருவிகளைச் செய்து கொடுத்தல் கம்மாளரின் வேலை ஆகும். அவர்கள் பழுதடைந்தவற்றைத் திருத்தியும் கொடுப்பர். பண்டைய வழக்கப்படி விவசாயிகள் அறுவடையின் போது ஒரு பங்கு தானியத்தை கம்மாளருக்குக் கொடுப்பார்கள். ஆனால், கம்மாளர்கள் கருவிகளைத் திருத்துவது மட்டுமல்லாது, புதிதாகக் கருவிகளைச் செய்து கொடுத்திருந்தால், அறுவடையின் போது கொடுப்பதை விட மேலதிகமாக விசேட கொடுப்பனவையும் செய்தல் வேண்டும். அவ்வேளையில் விவசாயிகள் கம்மாளரிடம் பணிவோடு வந்து, அரிசி, கோழிகள், பிற பண்டங்கள் என்பனவற்றைக் கொடுப்பார்கள். ஒரு போத்தல் சாராயத்தையும் கொடுப்பதுண்டு (1966 : 128).

உற்பத்தி மேன்மிகையின் சுரண்டல் மாதிரிகள்

கண்டியின் நிலமானிய முறையில் நெல் உற்பத்தி பிரதான இடத்தைப் பெற்றது. காணிகளின் உடைமையாளர்களான நிலப்பிரபுக்களின் காணிகளைப் பயிரிடும் குடியான் விவசாயிகளின் உழைப்பின் மேன்மிகை (Surplus) ஆறு வடிவங்களில் அறவிடப்பட்டது. மேன்மிகையினை அறவிடும் இந்த வடிவங்களை நியூட்டன் குணசிங்க அவர்கள் 'மேன்மிகையைச் சுரண்டும் மாதிரிகள் (Patterns of Surplus Extraction) என்ற தொடரால் குறிப்பிடுகிறார். அவர் குறிப்பிடும் ஆறு மாதிரிகள் பின்வருமாறு.

1. உழைப்பு வாடகை (Labour Rent)
2. விளைபொருள் வாடகை (Produce Rent)
3. அரசுக்கு வழங்கும் சேவை (Service to the State). இது இலவசமாக வழங்கப்படுவது.
4. வரிகள் (Taxes - Taxation)
5. வட்டி (Usury)
6. அடிமை முறை (Slavery)

1. உழைப்பு வாடகை (Labour Rent)

மேன்மிகையைச் சுரண்டும் மாதிரிகளில் உழைப்பு வாடகை (Labour Rent) பிரதானமான மாதிரியாகும் என நியூட்டன் குணசிங்க குறிப்பிடுகிறார். இம்முறை செயற்படுவதற்கு அடிப்படையாக, குடியானவன் ஒருவன் பயிரிடும் மொத்தக் காணியில் ஒரு பகுதி நிலம் சுயாதீனமான நிலம் (Demesne) ஆக இருக்கும். இச்சுயாதீன நிலம் தவிர்ந்த மிகுதி நெற்காணிகள் முழுமையும் நிலப்பிரபுவின் உடைமையாகக் கருதப்படும். கண்டியில் சுயாதீன நிலம் 'பங்கு' (Pangu) என அழைக்கப்படுகிறது. நிலப்பிரபுவின் உடைமையான நிலம் 'முத்தெட்டுவ' நிலம் என அழைக்கப்படும். குடியானவன் தனது பங்கு நிலத்தில் பயிரிடுவதன் மூலம் கிடைக்கும் அறுவடை முழுவதையும் தானே எடுத்துக்கொள்ளலாம். கண்டியின் விவசாயிகள் தமது 'பங்கு' நிலத்தில் தமது உடல் உழைப்பையும், குடும்ப உறுப்பினர்களது உடல் உழைப்பையும் பிரயோகித்து உற்பத்தியைச் செய்வர். தன்னுடைய உடைமையாகவிருக்கும் உற்பத்திக் கருவிகளையும் உபயோகித்து அவர்கள் உற்பத்தியைச் செய்வர். 'பங்கு' நிலம் தனிப்பட்ட உடைமையான நிலம் (Privately Owned Land) போன்றது. நிலப்பிரபுவின் உடைமையான 'முத்தெட்டுவ' நிலத்தை குடியானவன்

பகுதி 2

பயிரிட்டு அதன் மூலம் கிடைக்கும் அறுவடை முழுவதையும் நில உடைமையாளரான நிலப்பிரபுவின் வீட்டிற்கு முழுமையாகச் சேர்ப்பிக்க வேண்டும். இதனைவிட அக்குடியானவன் நிலப்பிரபுவிற்கு சில சேவைக் கடமைகளையும் செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு விளைபொருளாகவும், சேவை (Service) ஆகவும் நிலப்பிரபுவுக்குச் சேரும் உழைப்பு 'மேன்மிகை உழைப்பு' (Surplus Labour) ஆகும். சுயாதீனமான 'பங்கு' நிலத்தில் பெறப்படும் விளைவு குடியானவனதும் அவனது குடும்பத்தினதும் சீவியத்துக்குத் தேவையான அவசிய உழைப்பு (Necessary Labour) ஆக

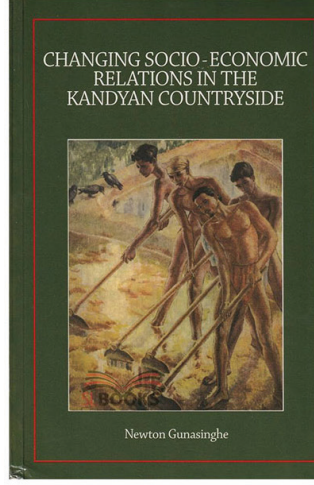

Image slbooks.lk

அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். நிலப்பிரபுவிற்கு கிடைக்கும் மேன்மிகை, 'உழைப்பு' (Labour) என்ற வடிவத்தில் கொடுக்கப்படுவதால், இது 'உழைப்பு வாடகை' (Labour Rent) எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அவ்வகையில் நிலமானிய முறையின் நில வாடகை (Rent) என்பதும் மேன்மிகைப் பெறுமதி (Surplus Value) என்பதும் ஒன்றே என்பது வெளிப்படையானது. கண்டி இராச்சிய காலத்தின் மேன்மிகை அறவிடப்படும் மாதிரியில் 'உழைப்பு வாடகை' பிரதான மாதிரியாக இருந்தது.

2. விளைபொருள் வாடகை (Produce Rent)

இந்த வாடகை முறை கண்டியில் பரவலாக இருந்து வந்தது. இதனை 'அன்டே' (Ande) பயிர்ச்செய்கை முறை எனச் சிங்கள மொழியில் அழைப்பர். ஆங்கிலத்தில் 'அன்டே' முறையை 'Sharecropping' எனக் கூறுவர். தமிழர் வாழ் பகுதிகளில் பரந்த அளவில் வழக்கில் இல்லாத இம்முறையை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்வதற்காக 'அன்டே' (Sharecropping) என்பதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பை 'பங்காளி முறைப் பயிரிடுகை' எனக் குறிப்பிடலாம். 'பங்காளிப் பயிரிடுகை' முறையில் நிலப்பிரபுவின் காணி, குடியானவனின் சொந்தக் காணி (பங்கு) என்ற பகுப்பு இருக்காது. விதை நெல்லை நிலப்பிரபு குடியானவனுக்கு கொடுப்பார். விதை நெல்லை வட்டியுடன் சேர்த்து நிலப்பிரபுவுக்கு அறுவடையின் போது கொடுக்க வேண்டும். ஏனைய உற்பத்தி வேலைகள் அனைத்தையும் விவசாயக் குடியானவன் தன் உழைப்பு, குடும்ப உழைப்பு என்பனவற்றைச் செலவிட்டு பயிரிடுவான். தன்னிடம் உடைமையாக உள்ள உற்பத்திக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தி

பயிரிடுகையை குடியானவன் செய்வான். இறுதியில் அறுவடையின் போது உற்பத்தி விளைவின் மூன்றில் ஒரு பங்குக்கும் அரைப்பங்கிற்கும் இடைப்பட்ட அளவினை நிலப்பிரபுவிற்கு கொடுக்க வேண்டும். மீதியினை குடியானவன் தனதாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். விளைபொருள் வாடகை என்ற முறையில் முழுக் காணியையும் குடியானவன் 'ShareCropper' என்ற முறையில் பயிரிடுவான். பயிரிடுதல் செலவுகளை நிலப்பிரபுவும், குடியானவனும் தமக்கிடையே பங்காளிகளாகப் பகிர்ந்து (Share) கொள்வர்.

'அன்டே' முறையில் பல வகைகள் (Variations) உள்ளன. உதாரணமாக 'ஒற்று அன்டே' (Otu Ande) முறையில் விதைநெல் உட்பட அனைத்துச் செலவுகளையும் குடியானவனே பொறுப்பேற்றுக் கொள்வான். நிலப்பிரபு உற்பத்தியில் பங்கேற்பதில்லை. அவரின் நிலத்திற்குரிய வாடகை விளைபொருள் வாடகை (Produce Rent) என்ற முறையில் அவருக்குச் சேரும். 'அன்டே' முறையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு முதல் அரைப் பங்கு வரை உள்ள அளவை நிலப்பிரபு பெற்றுக்கொள்வார்.

3. அரசுக்கு வழங்கும் சேவை (Service to the State)

கண்டி இராச்சியத்தில் அவசரகால நிலை (Emergency) ஏற்பட்டபோது குடியானவர்கள் அரசனிற்கு சேவைகளை இலவசமாக வழங்க வேண்டும். கண்டி அரசன் அந்நிய ஏகாதிபத்திய அரசுகளின் படையெடுப்புகளின் போது குடியானவர்களின் சேவையைப் பெற்றுக் கொண்டான். அவசரகால நிலையின் போது, தேசம் ஆபத்தை எதிர்நோக்கும். அவ்வேளை, பிரஜைகளுக்குரிய அரசியற் கடமை (Political Obligation) ஆக இச்சேவை கருதப்பட்டது. அரசியல் சமூகத்தின் உறுப்பினர் என்ற முறையில் இந்தச் சேவைகளை குடியானவர்கள் அரசுக்கு வழங்கினர். உதாரணமாக எல்லைப்புறங்களில் காவல் கடமையைச் செய்தல், எதிரி நெருங்கி வரும்போது அவனது படைகளை எதிர்த்துப் போரிடுதல் ஆகியன இச்சேவைகளில் அடங்குவன. இச்சேவை, வரி (Tax) அல்ல. இது காணியொன்றுக்கான வாடகையும் அன்று; இது அரசனிற்கு சேவையாகச் சென்றடையும் குடியானவனின் உழைப்பு. 'அரசுக்கு வழங்கும் சேவை' என்ற வகையில் அடங்கும் மேன்மிகையைப் பெறும் முறையாகும்.

4. வரி (Tax - Taxation)

வரிகள் என்ற வகையில் குடியானவர்கள் அரசனிற்கு வரிகளைச் செலுத்தினர். இவ்வரி தானியமாக (நெல்) அரசனின் பண்டசாலைக்கு நேரடியாகக் கொண்டுசென்று கொடுக்கப்பட்டது. இது உழைப்பு வாடகை (Labour Rent) அல்ல; அரசனிற்கு நேரடியாகச்

செலுத்தப்படும் வரி உற்பத்திப் பொருளான 'நெல்லை' பண்டமாகக் கொடுக்கும் இக்கொடுப்பனை 'உழைப்பு வாடகை' (Rent) என்ற பிற வடிவங்களில் இருந்து வேறுபடுத்திப் பார்த்தல் வேண்டும்.

5. வட்டி (Usury)

ஒரு குடியானவன் பொருளாதாரக் கஷ்டங்களை எதிர்நோக்கும் போது நிலப்பிரபுவிடம் கடனைப் பெறுவதுண்டு. இவ்வாறு பெறப்பட்ட கடனை வட்டியுடன் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும். நிலப்பிரபுக்கள் ஆண்டுக்கு 30 வீதம் முதல் 50 வீதம் வரை வட்டியை அறவிட்டனர். கொடுத்த முதலையும் வட்டியையும் சேர்த்து அறுவடையின் போது நிலப்பிரபுவிற்கு திருப்பிக் கொடுத்தல் வேண்டும். கண்டியில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களில் பலர் வட்டிக்கு பணம் கொடுப்போராக இருந்தனர். இவர்கள் நிலப்பிரபுக்களை விடக் குறைந்த 20 வீத வட்டியை அறவிட்டனர். சுருக்கமாகக் கூறின், குடியானவரிடமிருந்து மேன்மிகையைப் பெறும் இன்னொரு மாதிரியாக வட்டி (Usury) அமைந்தது.

6. அடிமைமுறை (Slavery)

கண்டியின் குடியானவர்களில் பெரும்பான்மையினர் நிலப்பிரபுவின் காணியில் பயிரிடும் உரிமையுடைய விவசாயிகளாக இருந்தார்கள். அவர்கள் நிலப்பிரபுக்கு உழைப்பு வாடகை, விளைபொருள் வாடகை (அன்டே முறை) ஆகிய வகைகளில் மேன்மிகையை வழங்கினர். கண்டியில் சிறிய தொகையினரான அடிமைகளும் இருந்தனர். குடியானவர்களுக்கும் அடிமைகளுக்கும் இடையே அடிப்படையான வேறுபாடு உள்ளது. அடிமைகள் எஜமானர்களின் சொந்த உடைமை போன்றவர்கள்; அடிமைகளை எஜமானர்கள் பிறருக்கு நன்கொடையாகக் கொடுக்கலாம் அல்லது விற்பனை செய்யலாம்.

அடிமைகளை ஒருவர் மரபுரிமையாக உடைமை கொள்ளலாம் (Inheritance). ஓர் அடிமைப் பெண்ணிற்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகள் பிறப்பிலிருந்தே எஜமானனின் அடிமைகளாகக் கருதப்படுவர். எஜமானர்கள் பயிரிடுவதற்குத் தேவையான காணியையும், கால்நடைகளையும் அடிமைகளிடமே கொடுத்து, அவர்களிடமே பராமரிப்பை ஒப்படைப்பது வழக்கம் என றொபர்ட் நொக்ஸ் (நொக்ஸ், 1966:131) குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், அடிமைகளுக்கு பயிரிடுதல் உரிமைகள் இல்லை. அடிமைகளுக்கும் கண்டியின் குடியானவர்களுக்கும் இடையே வேறுபாடு உள்ளது. குடியானவர்களுக்கு காணியைப் பயிரிடும் உரிமைகள் (Cultivation Rights) இருந்தன. அவர்களின் உழைப்பு சக்தி அவர்களின் உடைமையாக இருந்தது. அடிமைகள் அத்தகைய உரிமைகளை உடையவர்கள்

அல்லர். ஆயினும், கண்டியின் உற்பத்தி முறையில் அடிமை உற்பத்தி முறை முதன்மையான உற்பத்தி முறையாக இருக்கவில்லை (The slave mode of production did not occupy a dominant position in the economy). அடிமைகளின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவாகவே இருந்தது. ஜோன் டேவியின் மதிப்பீன்படி கண்டிப் பகுதியில் 3000 அடிமைகள் இருந்துள்ளனர் (1969:138). 1829 ஆம் ஆண்டில் நடத்தப்பட்ட சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பின் போது கண்டியில் 2,113 அடிமைகள் மட்டுமே காணப்பட்டனர் (Pieris, 1956:190). கண்டியின் சமூக உருவாக்கத்தில் அடிமைமுறை (Slavery) தனித்துவமுடைய உற்பத்தி முறையாக வளர்ச்சி பெற்றிருக்கவில்லை.

மேலே விவரித்துக் கூறியபடி, கண்டியில் உழைப்பு மேன்மிகையின் சுரண்டல் (Surplus Extraction) உழைப்பு வாடகை, விளைபொருள் வாடகை, அரசுக்கு வழங்கும் சேவை, வரி, வட்டி, அடிமை உழைப்பு என்னும் ஆறு வழிகளில் பெறப்பட்டதைக் காணலாம். கண்டி இராச்சியத்தின் எல்லைக்குட்பட்ட நிலங்கள் அரசனின் உடைமையாக அல்லது நிலப்பிரபுக்களின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள நிலங்களாக இருந்தன. இக்காரணத்தால் உற்பத்தியின் மேன்மிகையைச் சுரண்டும் (Surplus Extraction) பிரதான முறையாக உழைப்பு வாடகை முறை அமைந்தது (The dominant method of labour extraction was labour rent).

சமூக அடுக்கமைவும் கருத்தியலும் (Social Stratification and Ideology)

கண்டியின் சாதி முறை, சாதி அந்தஸ்தின் படி இருபெரும் பிரிவுகளாகக் கூறுபட்டிருந்தது.

அ. சடங்கியல் நிலையில் உயர்ந்தவர்களான கொவிகம (Goigama) ஒரு பெரும் பிரிவினராவர். கண்டியின் சனத்தொகையில் கொவிகம பெரும்பான்மைச் சாதியாக விளங்கியது.

ஆ. கொவிகம சாதிக்குக் கீழ்ப்பட்டனவாக அந்தஸ்தில் குறைந்த சேவைச் சாதிகள் (Inferior Service Castes) இருந்தன.

உயர்சாதியான கொவிகம சாதிக்குள் பல உட்பிரிவுகள் (Internal SubDivisions) இருந்தன. உயர்வு-தாழ்வு அடிப்படையில் இந்த உட்பிரிவுகளின் ஒழுங்கமைப்பு இருந்தது. அவை படித்தர ஒழுங்கமைப்பைக் (Hierarchy) கொண்டிருந்தன. சேவைச்சாதிகளும் படித்தர அமைப்பை உடையனவாய் இருந்தன. சேவைச் சாதிகளின் படித்தர அமைப்பின் நடுப்படிக்களில் (Middle of the Ladder) எச்சாதி உயர்ந்தது, எச்சாதி தாழ்ந்தது என்பதை நிர்ணயிப்பதில் தெளிவின்மையும் குழப்பமும்

இருந்தன. அகமணம் (Endogamy) என்ற விதியும், தொழில் அடிப்படையிலான சிறப்புத் தேர்ச்சியும் (Occupational Specialisation), சடங்கியல் அந்தஸ்தும் வெவ்வேறு சாதிகளின் படிநிலை வரிசை ஒழுங்கைத் தீர்மானிப்பவையாக இருந்தன. கண்டியில் பிராமணர் சாதி போன்றதொரு சமயச் சடங்குகளைச் செய்யும் சாதி (Priestly Caste) இருக்கவில்லை. வெவ்வேறு சாதிகளிடையே சடங்கியல் ஆசாரப்படியான விலக்கி வைத்தல் (Avoidance) நடைமுறையில் இருந்தது. ஆயினும், கண்டிய சாதிமுறையை முழுமையாகப் பார்க்கும் போது அது ஒப்பீட்டளவில் சமயச்சார்பற்ற தன்மை (Secularisation) உடையதாக இருந்தது.

கொவிகம சாதியின் அதி உயர் படியில் 'ரதல' (Radala) என்னும் கொவிகமவின் உட்சாதி (SubCaste) விளங்கியது. 'ரதல' உட்பிரிவினைச் சேர்ந்த பிரபுக்கும்பங்கள் பெரும் நில உடைமையாளர்களாக விளங்கினர். அக்குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களே ரட்டே மஹாத்தயா முதல் கிராமத் தலைமைக்காரர் வரையான அதிகாரப் பதவிகளில் இருந்தனர். அது மட்டுமல்லாமல் கோவில்களினதும், மடாலயங்களின் உயர்நிலையில் இருந்த பௌத்த பிக்குகளுக்கும் 'ரதல' பிரபுக்குலத்தவர்களாகவே இருந்தனர். கண்டியின் பழைய முடியாட்சி முறைமையின் கீழ் ரட்டே மஹாத்தயா, திசாவ ஆகிய பதவிகளிற்கு 'ரதல' பிரபுக்குலத்தினரே நியமனம் செய்யப்பட்டனர். இதற்கு வழமை (Custom) ஒரு காரணம். உயர் பிரபுக்குலத்தவர்களைத் தவிர்த்த பிறர் தமக்கு அதிகாரிகளாக இருந்து கட்டளை இருவதை கண்டியின் மக்கள் ஏற்கத் தயாராக இருக்கவில்லை என்பது இன்னொரு காரணமாகும் என ஜோன் டேவி குறிப்பிட்டுள்ளார் (Davy, 1969:111).

சாதிப்படிநிலையின் அடித்தளத்தில் 'ரெடியா' சாதி என்னும் விளிம்பு நிலைச் சாதி (Outcaste) இருந்தது. தோலினால் செய்யப்படும் பாதணிகள் போன்ற பொருட்களை (Leather Products) உற்பத்தி செய்தலும், பிச்சை எடுத்தலும் இச்சாதியினரின் பிழைப்புக்கான வழிகளாக இருந்தன.

ரதல, ரெடியா என்ற இரு சாதிகளையும் தவிர்த்த பிற சாதிகளின் ஆட்கள் யாவரும் கண்டியின் உழவுத் தொழிலைச் செய்பவர்களாக, விவசாயக் குடியான்களாக இருந்தனர். சேவைச்சாதிகளைச் சேர்ந்தோர் நிலப்பிரபுக்களின் காணிகளில் உழவுத் தொழிலைச் செய்வதோடு, தத்தம் சாதிகளுக்குரிய சாதிச்சேவைகளையும் செய்து வந்தனர். உதாரணமாக, குயவர் சாதியினர் மட்பாண்டங்களை உற்பத்தி செய்வதோடு நெற்காணிகளில் பயிரிடுதல் தொழிலையும் செய்தனர். இதேபோன்று உலோகத்தால்

கருவிகளை உற்பத்தி செய்யும் கைவினைச் சாதிகளின் ஆட்கள் விவசாயிகளாகவும் இருந்தனர். கொவிகம சாதியினர் (ரதல நீங்கலாக) முழுநேர விவசாய உழைப்பாளிகளாக இருந்தனர். அவர்களுக்குச் சேவைக் கடமைகள் இருக்கவில்லை. கொவிகம தவிர்ந்த பிற சாதிகள் விவசாயத்தைப் பகுதி நேரத் தொழிலாகச் செய்து வந்தனர்.

கண்டியில் தொழில்வாரியான சாதிப்பகுப்பு காணப்பட்டது. இத்தொழில்வாரியான சாதிமுறையைக் கட்டமைப்பதில் கண்டியின் அரசுக்கு ஒரு வகிபாகம் இருந்தது. கண்டியின் சேவைச் சாதிகளில் சில அரசாங்கப் பகுதி (State Department) என்ற வகையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தன. 'பத்தாவலி' என்ற பதவி நிலையினர் இந்த அரசாங்கப் பகுதிகளின் நிர்வாகிகளாக இருந்தனர். கைவினைஞர் பகுதியின் கீழ் கைவினைஞர்களும் (Craftsmen), மட்பாண்டங்கள் பகுதியின் கீழ் குயவர்களும் நிர்வகிக்கப்பட்டனர். மீள் பிடிப்போரும் முஸ்லிம்களும் போக்குவரத்துச் சேவையை வழங்குவவர்களாக இணைக்கப்பட்டிருந்தனர். இவ்வாறே தச்சுத் தொழில் பகுதி (Carpenter Department), நடன இசைக் கலைஞர் பகுதி, பாய்முடைவோர் பகுதி என வெவ்வேறு அரசாங்கப் பகுதிகள் (State Departments) இயங்கின. அம்பட்டர், தையல் வேலை செய்வோர் (Tailors) போன்ற சில சாதிகள் அரசாங்கப் பகுதிகளாக ஒழுங்கமைக்கப்படவில்லை. ஆயினும், அச்சாதிகளைச் சேர்ந்தோர் தமக்குரிய சேவைக் கடமைகளை அரசாங்கத்திற்குச் செய்து வந்தனர்.

சடங்கியல் நிலையில் கொவிகம சாதி கண்டிய சமூகத்தில் உயர்நிலையில் இருந்தபோதும், பொருளாதார நிலையில் சேவைச்சாதிகளை விட கொவிகம சாதியாட்கள் யாவரும் உயர்நிலையில் இருந்தார்கள் எனக் கருத முடியாது. கொவிகம அல்லாதவர்களும் சில வேளைகளில் அரசாங்கப் பதவிகளுக்கு நியமனம் பெற்றனர். உதாரணமாக, ஹீலன் கழுவே சிந்தார மொஹத்தல என்பவர் திசாவ (மாவட்ட அதிகாரி) என்ற பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டு அண்மணையின் உடையலங்காரப் பகுதிக்குப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். இவர் கைவினைச் சாதியைச் (Smith) சேர்ந்தவராவார் (கொடறிங்டன், 1909). பெரும்பாலான கொவிகம ஆட்கள் பொருளாதார நிலையில் தாழ்நிலையில் இருந்த சேவைச்சாதியினரின் நிலையிலேயே வறியவர்களாய் இருந்தார்கள். கொவிகம சாதியினரும், கொவிகம அல்லாத சாதியினரும் விவசாயக் குடியானவர்கள் என்ற முறையில் நிலப்பிரபுக்களுக்கு உழைப்பு வாடகையை (Labour Rent) அல்லது விளைபொருள் வாடகையை (Produce Rent) செலுத்தி

வந்தனர். நில உடைமையாளர்களான அரச அதிகாரிகளின் (State Officials) அதிகாரத்திற்கு இருசாராரும் கட்டுப்பட்டவர்களாக இருந்தனர்.

சடங்கியல் அடிப்படையிலான சாதிப் படித்தர அமைப்பு மட்டுமல்லாமல், அரசியல்-பொருளாதார அடுக்கமைவும் (PoliticoEconomic Stratification) கண்டிய சமூகத்தில் இருந்து வந்தது. சமூகத்தின் அதி உயர் படியில் அரச குடும்பங்கள் (Royal Family) இருந்தன. இவை தென்னிந்திய பூர்விகத்தையுடைய நாயக்க வம்சத்துக் குடும்பங்களாகும். அதற்கு அடுத்ததாக ரதலப் பிரபுக்குலம் இருந்து வந்தது. ரதலக் குடும்பத்தவர்களில் இருந்து அரசாங்கத்தின் அதிகாரப் பதவிகளுக்கு ஆட்கள் சேர்க்கப்பட்டனர். மடாலயங்களின் 'நாயக்க தேரர்'களான துறவிகளும் ரதல குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களாய் இருந்தனர். கோவில்களின் நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர்களாகவும் ரதல பிரபுக்குலத்தவர்களே நியமிக்கப்பட்டனர்.

அரச குடும்பம் (Royal Family), 'ரதல' உயர்குலம் என்ற இரண்டிற்கும் அடுத்த கீழ்ப்படியில் சிற்றுடமை விவசாயிகள் (Small Holders) இருந்தனர். சிற்றுடமை விவசாயக் குடியான்கள் வகுப்பில் எல்லாச் சாதியினரும் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தனர். அடிநிலையில் இருந்த பல சாதிகளைக் கொண்ட இச்சமூகத்தை கண்டியின் 'சாதாரண மக்கள்' (Common People) என்று அழைக்கலாம்.

கண்டியின் ஆளும் குழுவாக (Ruling Class) விளங்கியோர் 'ரதல' உயர்குலமே அன்றி, கொவிகம சாதி அன்று. கண்டி இராச்சியத்தின் தொடக்ககாலத்தில் 'ரதல' பிரிவினரை ஒருமித்த குழுவாக அடையாளம் காணக்கூடிய நிலை இருக்கவில்லை. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியளவில் 'ரதல' பிரிவினர் தமக்கிடையே மட்டும் விவாகம் செய்து கொள்ளும் சாதி அகமண முறையை (Caste Endogamy) பின்பற்றத் தொடங்கியிருந்தனர். 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியை அண்மித்த காலத்தில் 'ரதல' வகுப்பின் பிரதான நில உடைமைக் குடும்பங்கள் ஒரு கூட்டாக இணைவு பெற்றன. அவை மச்சான்-மச்சான் என்ற 'Cross Cousin' விவாக உறவுகளால் பிணைப்புற்றன.

கண்டியின் கடைசி மன்னனின் முதலாவது அதிகாரியாக (Councillor) பிலிமத்தலாவ பதவி வகித்தார். இவர் மரணித்த பின் இவரின் இடத்திற்கு மொல்லிகொட, எகலப்பொல என்போர் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர் மூவரும் ஒருவருக்கொருவர் உறவினர்களே ஆவர். எகலப்பொல, ரத்வத்த திசாவயின் சகோதரியின் மகனாவார். இவ்வாறாக அதிகாரம், திசாவ ஆகிய உயர்பதவிகளை

வகித்தவர்களின் ரதல குடும்பங்கள் ஒன்றோடொன்று பிணைப்புற்றிருந்தன. கண்டியின் சிறு ஆளும் குழுவிடம் (Oligarchy) சொத்துகளும், அரச அதிகாரமும் ஒருங்கே குவிந்திருந்ததைக் காணலாம்.

கண்டியில் சிங்கள பௌத்தம் முதன்மைக் கருத்தியலாக விளங்கியது. இச்சிங்கள பௌத்தம், இந்துமதம், பௌத்தம், மந்திர-தந்திர ஆவி வழிபாடு (MagicoAnimism) என்ற மூன்றினதும் கலவையான சமயக் கருத்தியலாகும். கங்கைச் சமவெளியில் பௌத்தம் தோன்றிய போது அதனிடம் காணப்பட்ட கிளர்ச்சிவாதம் (Radicalism) பல நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பின்னரான கண்டியின் சிங்கள-பௌத்தத்தில் இருக்கவில்லை. கண்டி இராச்சியத்தின் பௌத்தம் நிலமானியத்தை நியாயப்படுத்தும் (Justificatory Feudalism) பௌத்தமாக விளங்கியது என்பதை எனது ஆய்வு ஒன்றில் (குணசிங்க, 1972: 50-87) விளக்கிக் கூறியுள்ளேன்.

கண்டியின் சமயக் கருத்தியலின் அடிப்படைக் கருத்தாக 'கர்மா' கோட்பாடு விளங்கியது. ஒருவர் செய்யும் நற்செயல்களுக்கும் தீய செயல்களுக்கும் இப்பிறவியிலோ அல்லது அடுத்த பிறவிகளிலோ பயன் கிடைக்கும். புண்ணியம் செய்பவர்களுக்கு நல்ல பிறப்பும் நன்மையும் கிடைக்கும். புண்ணியம் என்பதை சிங்களத்தில் 'பின்' (Pin) என அழைப்பர். பாவம் செய்வோருக்கு இழிந்த பிறப்பும் துன்பமும் மறுபிறவியில் கிடைக்கும். இவை கர்மா கோட்பாட்டின் கருத்தியல் கூறுகளாகும். கண்டியில் அடிநிலையில் உள்ளவர்கள் அனுபவிக்கும் துன்பத்திற்கு அவர்கள் முற்பிறப்பில் செய்த பாவமே காரணமாகும். இவ்வாறே ரதல உயர்குடியில் ஒருவர் பிறந்திருக்கிறார் என்றால், அது அவர் முற்பிறப்பில் செய்த நல்வினையின் பயனே அன்றி வேறு ஒன்றும் அல்ல. அவர் செய்த நல்வினையின் பயனே அவருக்குக் கிடைத்த சொத்துகளினதும், அதிகாரத்தினதும் சுகபோகம்.

இக்கர்மா தத்துவத்தை புத்த பிக்குகள் மக்களுக்குப் போதித்து வந்தனர். கர்மாவுக்கு ஜாதகக் கதைகளை உதாரணம் காட்டி விளக்கம் கூறினர். பிக்குகளுக்கு உணவளித்தல், கோவில்களைக் கட்டுதல், கோவில்களுக்கு நிலங்களைத் தானமாகக் கொடுத்தல் ஆகியன ஒருவர் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் செய்ய வேண்டிய நற்செய்கைகளுக்கு உதாரணங்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. கோவில்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களை அபகரித்தல், அவற்றில் திருடுதல் போன்றன மிகப்பெரிய பாவச்செயல்களாகக் கூறப்பட்டன. லங்காதிலக விகாரைக்கு சேனலங்கா என்ற கவுன்சிலர் 200 அடிமைகளையும், 400 கால்நடைகளையும் தானமாக வழங்கினார். அப்போது

அவர் கூறியவை: "இந்த தானத்தை அபகரிப்பவர்களுக்கு எதிர்காலப் புத்தரை கண்ணால் காணும் பாக்கியம் கிடைக்க மாட்டாது. அவர்கள் காகங்களாகவும் நாய்களாகவும் மறுபிறவியில் பிறப்பார்கள். மறு பிறப்புகளில் எப்போதும் பசியோடும் தாகத்தோடும் இழிபிறப்புகளாக, தாழ்ந்த சாதிகளை விடக் கீழானவர்களாக அலைந்து திரிவார்கள். கோவில் வளவில் ஒரு புல்லையோ அல்லது ஒரு விறகுத்தடியையோ அல்லது ஒரு மலரையோ, பழத்தையோ கூடக் களவெடுப்பவர்கள் இராட்சத பிசாசாகப் (பிரேதய) பிறப்பார்கள். இந்த உலக வாழ்விலும் மறுலோகத்திலும் சந்தோஷத்தை அனுபவிப்பதற்காக இந்த தானத்திற்குப் பழுதில்லாது நடப்பதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும்; வாய்மொழியால் இச்செய்தியைச் சொல்பவரும் சொர்க்கத்தையும் நிர்வாணத்தையும் அடைவார்கள்" என சேனலங்கா வேண்டுகல் செய்திருந்தார் (Lawrie, 1898).

கர்மா என்னும் தத்துவம் சமூக சமத்துவமின்மையை நியாயப்படுத்தியது. விவசாயக் குடியானவன் ஒருவனுக்கு வறட்சியால் அறுவடை குறைந்து பஞ்சம் ஏற்படுதல், மகன் ஒருவனின் மரணம் போன்ற துன்பங்கள் தீய கர்மாவின் விளைவே என இத்தத்துவம் விளக்கம் கூறியது. குடியானவனிற்கு இவ்வுலக வாழ்வில் உயர்ச்சி பெறும் வாய்ப்பு இல்லை என்றும், மறுபிறப்பிலாவது அவன் நல்வாழ்க்கையை அடைவதற்காக புண்ணியச் செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்றும் அவனிற்கு அறிவுறுத்துவதாக இப்போதனை அமைந்தது. கர்மா கருத்தியல் குடியானவனின் உணர்வு நிலையை (Consciousness) மறுலோகம் நோக்கிய திசையில் செலுத்துவதாக அமைந்தது.

கண்டியின் சமூக வாழ்க்கையில் சாதி உணர்வும் கருத்தியலும் முக்கிய வகிபங்கைப் பெற்றன. கண்டியின் உற்பத்தி உறவுகளில் குத்தகைக் குடிகள் என்ற வகையில் ஒரே நிலையில் இருந்த குடியான்கள் சாதி அடிப்படையில் வேறுவேறாகப் பிளவுற்றிருந்தனர். இதனால் அவர்களால் ஒன்றுபட்டு தமது பொது நலன்கள் பற்றிச் சிந்திக்க முடியவில்லை. சாதிமுறை பழையகால (கங்கைச் சமவெளிக் காலத்தில்) பௌத்தத்தில் இல்லாதது. கண்டியின் சாதிமுறை கர்மா கோட்பாட்டிற்கு வலுச் சேர்த்தது.

கண்டியின் பெரும்பான்மையினரான கொவிகம சாதி மக்களிடம் 'உயர்வு மனப்பான்மைச் சிக்கல்' (Superiority Complex) இருந்தது. இதனால் அவர்கள் சமூக மாற்றத்தை விரும்பாதவர்களாகவும், இருக்கும் நிலையை (Status Quo) நீடிக்க வேண்டும் என்ற பிற்போக்குக் கருத்தியலுக்கு ஆதரவு அளிப்பவர்களாகவும் இருந்தனர்.

தொடக்கக் குறிப்புகள்

2009 இல் இலங்கையின் உள்நாட்டுப் போர் முடிவடைந்ததைத் தொடர்ந்த காலம் பெரும்பாலும் ஒரு காலப்பிளவாக - வன்முறைக்கும் அமைதிக்கும், அழிவுக்கும் புனரமைப்புக்கும், மோதலுக்கும் மீட்சிக்கும் இடையிலான ஒரு தீர்க்கமான முறிவாக - விவரிக்கப்படுகிறது. ஆயினும், இத்தகைய விவரிப்புகள் போருக்குப் பிந்தைய நிலையின் ஒரு முக்கியமான பரிமாணத்தை மறைக்கின்றன. அதாவது, வெளியின் வழியாகப் போர் எவ்வாறு நிகழ்காலத்தில் தொடர்ந்து நிலைத்திருக்கிறது என்பதே அந்தப் பரிமாணம். வடக்குக் கிழக்கின் நிலப்பரப்புகள் - அதன் கிராமங்கள், கடற்கரைகள், சாலைகள், வயல்கள் மற்றும் காடுகள் - மீட்சி நிகழும் நடுநிலையான நிலப்பரப்புகள் அல்ல. அவை மோதல்களின் ஆவணக் காப்பகங்கள்; இடப்பெயர்வு, இராணுவமயமாக்கல், இழப்பு, கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றின் வரலாறுகள் பொறிக்கப்பட்டவை. மிக முக்கியமாக, போருக்குப் பிந்தைய ஒழுங்கு நிர்வகிக்கப்படும், நிலைப்படுத்தப்படும் மற்றும் எதிர்க்கப்படும் செயல்மிகு தளங்களாக அவை இருக்கின்றன.

போரின் பின்விளைவுகள் சமூக அல்லது நிறுவன ரீதியானவை மட்டுமல்ல, அடிப்படையில் வெளி (Spatial) சார்ந்தவை என்ற கருத்திலிருந்து இந்த அத்தியாயம் தொடங்குகிறது. போர் வெளியை மறுசீரமைக்கிறது. மேலும் அதன் முடிவு முந்தைய வெளி அமைப்புகளை வெறுமனே மீட்டெடுப்பதில்லை. மாறாக, அது நிலப்பரப்பு, இயக்கம், அணுகல், கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றின் புதிய உள்ளமைப்புகளை உருவாக்குகிறது, அவை நீடித்து நிலைத்துப் பரிணமிக்கின்றன. போரின் மரபுகள் மீண்டும் உருவாக்கப்படுவதற்கும் உருமாற்றப்படுவதற்கும் வெளி ஓர் ஊடகமாக மாறுகிறது.

இந்த நிலையைப் புரிந்துகொள்ள, இந்தக் கட்டுரை 'போரின் மறுவாழ்வு வெளி' (Space as the Afterlife of War) என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறது. 'மறுவாழ்வு' என்ற சொல், வன்முறை நின்றவுடன் போர் முடிந்துவிடுவதில்லை என்பதைக் குறிக்கிறது. போர் அன்றாடச் சூழல்களிலும் நடைமுறைகளிலும் பொதிந்து, உருமாற்றப்பட்ட வடிவங்களில் தொடர்கிறது. முன்னாள் போர்க்களங்களின் மீது கட்டப்பட்ட சாலைகள், சர்ச்சைக்குரிய நிலங்களில் புனரமைக்கப்பட்ட கிராமங்கள், குடிமக்கள் வாழும் நிலப்பரப்புகளில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட இராணுவ முகாம்கள், பாரம்பரிய வாழ்வாதாரங்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட பாதுகாப்பு மண்டலங்கள் அனைத்தும்,

போரின் வெளி சார்ந்த தர்க்கங்கள் அதன் முறையான முடிவுக்குப் பிறகும் எவ்வாறு நீடிக்கின்றன என்பதைப் பிரதிபலிக்கின்றன. எனவே, போருக்குப் பிந்தைய காலத்தைப் புரிந்துகொள்ள, 'முன்பு, போரின் போது, போருக்குப் பிறகு' என்ற காலக் கட்டமைப்பிலிருந்து, 'அதிகாரம் எங்கே அமைந்துள்ளது, அது எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகிறது, மற்றும் ஓர் இடத்தில் அது எவ்வாறு அனுபவிக்கப்படுகிறது' என்ற வெளி சார்ந்த கட்டமைப்பு சார் நோக்குக்கு மாற வேண்டியுள்ளது.

இந்த இடஞ்சார்ந்த பகுப்பாய்வின் மையத்தில் பிரதேசம் என்ற கருத்து உள்ளது. பிரதேசம் என்பது பெரும்பாலும் ஓர் இறையாண்மை அதிகாரத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள, வரையறுக்கப்பட்ட இடமாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது. மரபுசார் அரசியல் கோட்பாட்டில், இறையாண்மையும் பிரதேசமும் நெருக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு பிரதேசத்தை ஆள்வது என்பது அதன் மீது இறையாண்மையைச் செலுத்துவதாகும். இருப்பினும், போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில், இந்தப் பிணைப்பு நிலையற்றதாக உள்ளது. பிரதேசம் என்பது வெறுமனே ஒரு சீரான அல்லது தடையற்ற முறையில் ஆளப்படுவதில்லை. மாறாக, அது பிரதேசமயமாக்கல் செயல்முறைகளுக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. இவை தொடர்ச்சியான நடைமுறைகளாகும். இதன் மூலம் வெளி வரைபடமாக்கப்பட்டு, வகைப்படுத்தப்பட்டு, ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு, உருமாற்றப்படுகிறது.

பிரதேசமயமாக்கல் பின்வருவனவற்றின் மூலம் நிகழ்கிறது:

- இராணுவ ஆக்கிரமிப்பும் கண்காணிப்பும்
- அதிகாரத்துவ வரைபடமாக்கலும் நிலப் பதிவுகளும்
- உட்கட்டமைப்பு மேம்பாடும் இடஞ்சார்ந்த திட்டமிடலும்
- சுற்றுச்சூழல் ஒழுங்குமுறையும் பாதுகாப்பும்
- பாரம்பரிய, தொல்பொருள் உரிமை கோரல்கள்

இந்தச் செயல்முறைகள் வெளியை வெறுமனே நிர்வகிப்பதில்லை. அவை அதை உருவாக்குகின்றன. நிலம் எதற்காக, யார் அதை அணுகலாம், அது எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதை வரையறுக்கின்றன. இந்த அர்த்தத்தில், பிரதேசம் என்பது இயல்பாகக் கிடைப்பதல்ல; அது அதிகாரம் நிறைந்த நடைமுறைகளின் விளைவாகும். இந்தச் சூழலில்தான் 'இறையாண்மையற்ற நிலப்பரப்பு' (Territory without Sovereignty) என்ற கருத்து பகுப்பாய்வு

ரீதியாகப் பயனுள்ளதாகிறது. இந்தக் கருத்தாக்கம் அரசு அதிகாரம் இல்லாததைக் குறிக்கவில்லை. மாறாக, இது ஒரு நிலப்பரப்பைத் தீவிரமாக நிர்வகிக்கும் ஒரு நிலையைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆயினும், இறையாண்மை என்பது - குடிமக்கள் தங்கள் இடஞ்சார்ந்த சூழலைக் கட்டுப்படுத்தவும், அதில் வசிக்கவும், அதை வடிவமைக்கவும் உள்ள அர்த்தமுள்ள திறன் - பகுதியானதாகவும், இடைநிலைப்படுத்தப்பட்டதாகவும், சீரற்றதாகவும் உள்ளது.

வடக்குக் கிழக்கைச் சேர்ந்த பல குடியிருப்பாளர்களுக்கு, நிலப்பரப்பு சார்ந்த உரிமை என்பது பின்வருவனவற்றால் வகைப்படுத்தப்படுகிறது:

- முழுமையான கட்டுப்பாடு இல்லாத அணுகல்
- பாதுகாப்பு இல்லாத இருப்பு
- தன்னாட்சி இல்லாத அங்கீகாரம்

நிலம் சட்டப்படி சொந்தமாக இருக்கலாம், ஆனால் நடைமுறையில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கும். நடமாட்டம் அனுமதிக்கப்பட்டாலும், சமூக ரீதியாகவோ அல்லது அரசியல் ரீதியாகவோ கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கும். மீள்குடியேற்றம் எளிதாக்கப்படலாம், ஆனால் போருக்கு முந்தைய கால உறவுகளை அந்த இடத்துடன் மீட்டெடுக்கும் வழிகளில் அது நிகழாது. முல்லைத்தீவில் உள்ள ஒருவர் இந்த இருபொருள்தன்மையை வெளிப்படுத்தினார்: “நாங்கள் இங்கே இருக்கிறோம், ஆனால் முழுமையாக இல்லை. நாங்கள் எங்கள் நிலத்தில் வாழ்கிறோம், ஆனால் அது முற்றிலும் எங்களுடையது அல்ல.” இறையாண்மை இல்லாத பிரதேசத்தின் மையமான பதற்றத்தை இந்தக் கூற்று உள்ளடக்கியுள்ளது.

சமமற்ற சமூக சீரமைப்புக் குறித்து முன்னைய கட்டுரைகளில் உருவாக்கப்பட்ட வாதங்கள், இங்கு அவற்றின் இடஞ்சார்ந்த வெளிப்பாட்டைக் காண்கின்றன. வர்க்கம், சாதி, பாலினம் ஆகியவற்றில் மீட்சி சமமற்ற முறையில் விநியோகிக்கப்படுவதைப் போலவே, அது இடத்திலும் சமமற்ற முறையில் விநியோகிக்கப்படுகிறது. நகர்ப்புற மையங்கள், எளிதில் அணுகக்கூடிய கிராமங்கள், அபிவிருத்தித் தளங்கள் போன்ற சில பகுதிகள் விரைவான உருமாற்றத்தையும் ஒருங்கிணைப்பையும் அனுபவிக்கின்றன. மற்றவை முழுமையற்ற உள்கட்டமைப்பு, கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நில அணுகல் மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட பொருளாதார வாய்ப்புகளால் குறிக்கப்பட்டு, விளிம்புநிலையில் இருக்கின்றன. இவ்வாறு, சமத்துவமின்மை உருப்பெற்று மீண்டும் உருவாக்கப்படும் ஒரு முக்கிய

பொறிமுறையாக இடம் மாறுகிறது. சாலைகள், சந்தைகள், நிர்வாக அலுவலகங்கள், மேம்பாட்டுத் திட்டங்களின் விநியோகம் ஆகியன பொருளாதார விளைவுகளை மட்டுமல்ல, சமூக மற்றும் அரசியல் உள்ளடக்கத்தையும் வடிவமைக்கிறது.

ஒரு குடியிருப்பாளர் இவ்வாறு சொன்னார்: “நீங்கள் வீதிக்கு அருகில் இருந்தால், வாழ்க்கை எளிதாக இருக்கும். இல்லையென்றால், நீங்கள் மறக்கப்படுவீர்கள்.” இந்த இடஞ்சார்ந்த சமமின்மை பரந்த நிறுவன முன்னுரிமைகளையும் அதிகார இயக்கவியலையும் பிரதிபலிக்கிறது. மீட்சி என்பது மீண்டும் கட்டியெழுப்புவது மட்டுமல்ல, எங்கு மீண்டும் கட்டியெழுப்புவதல் நிகழ்கிறது, எங்கு நிகழவில்லை என்பதைப் பற்றியது என்பதையும் இது வெளிப்படுத்துகிறது.

போருக்குப் பிந்தைய இடஞ்சார்ந்த ஆளுகையின் மிக முக்கியமான அம்சங்களில் ஒன்று இராணுவமயமாக்கலின் நிலைத்தன்மையாகும். தீவிரமான மோதல் முடிவுக்கு வந்தபோதிலும், இராணுவத்தின் இருப்பு முகாம்கள், கண்காணிப்பு, பொருளாதார நடவடிக்கைகள், அடையாளப்பூர்வமான அதிகாரம் ஆகியவற்றின் மூலம் நிலப்பரப்பைத் தொடர்ந்து வடிவமைத்து வருகிறது. இராணுவமயமாக்கல் என்பது கண்ணுக்குத் தெரியும் உட்கட்டமைப்புகள் மூலம் மட்டுமல்லாமல், உணர்வுபூர்வமான, நடத்தை சார்ந்த பரிமாணங்கள் மூலமாகவும் செயற்படுகிறது. மக்கள் எவ்வாறு நகர்கிறார்கள், எங்கு செல்கிறார்கள், வெளியை எவ்வாறு உணர்கிறார்கள் என்பதில் அது செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் வசிக்கும் ஒருவர் குறிப்பிட்டார்: “நீங்கள் அதைப்பற்றி ஒவ்வொரு நாளும் சிந்திப்பதில்லை, ஆனால் அது எப்போதும் பின்னணியில் இருக்கிறது.” இந்தப் ‘பின்னணி இருப்பு’ என்பது, வெளிப்படையான கட்டுப்பாட்டிலிருந்து இயல்பாக்கப்பட்ட அதிகாரத்திற்கு மாறியதைக் குறிக்கிறது. இதில் அதிகாரம் தொடர்ந்து வலியுறுத்தப்படுவதற்குப் பதிலாக, சூழலிலேயே பொதிந்துள்ளது. எனவே, இராணுவமயமாக்கப்பட்ட வெளி என்பது போரின் ஓர் எச்சம் மட்டுமல்ல. அது போருக்குப் பிந்தைய காலத்திலும் நீடிக்கும், மறுவடிவமைக்கப்பட்ட ஓர் ஆட்சி முறையாகும். போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் எல்லைகள் முறையான வரையறைகளுக்குள் அடங்கிவிடவில்லை. அவை வாழ்வியல் நடைமுறைகளாக - இயக்கத்தையும் இடைவினையையும் வடிவமைக்கும் சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட எல்லைகளாக - உள்ளன. இந்த எல்லைகள் மூன்று வகைப்பாட்டுக்குள் இருக்கலாம்:

1. இன ரீதியானவை (குறிப்பிட்ட சமூகங்களுடன் தொடர்புடைய பகுதிகள்)
2. அரசியல் ரீதியானவை (கடந்தகால மோதல் அல்லது அதிகாரத்துடன் தொடர்புடைய இடங்கள்)
3. நிறுவன ரீதியானவை (நிர்வாக அல்லது இராணுவக் கட்டுப்பாட்டு மண்டலங்கள்)

முக்கியமாக, இந்த எல்லைகளில் பல கண்ணுக்குப் புலப்படாதவை. அவை அடையாளப் பலகைகளாலோ அல்லது வேலிகளாலோ குறிக்கப்படுவதில்லை, மாறாக அனுபவம் மற்றும் சமூக அறிவின் மூலம் புரிந்துகொள்ளப்படுகின்றன. ஒருவர் விளக்கினார்: “நாங்கள் செல்லாத இடங்கள் உள்ளன. எங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டதால் அல்ல, மாறாக எங்களுக்குத் தெரிந்திருப்பதால்.” இந்த அறிவு, இடஞ்சார்ந்த கட்டுப்பாடுகளை உள்வாங்குவதைப் பிரதிபலிக்கிறது. இது தனிநபர்கள் சிக்கலான, பெரும்பாலும் தெளிவற்ற பிராந்திய அமைப்புகளைக் கையாள்வதற்குக் கற்றுக்கொள்ளும் ஒரு செயல்முறையாகும்.

போருக்குப் பிந்தைய காலப்பகுதியில் மீள்குடியேற்றக் கொள்கைகள் மையமாக இருந்து வருகின்றன. இடம்பெயர்ந்த மக்களை அவர்களின் சொந்த வீடுகளுக்கோ அல்லது புதிய இடங்களுக்கோ திரும்பி அனுப்புவதை இவை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. ஆயினும், மீள்குடியேற்றம் என்பது இடம்பெயர்வை வெறுமனே மாற்றுவது மட்டுமல்ல. அது ஒரு மறுவடிவமைப்புச் செயல்முறையாகும். மக்கள் பெரும்பாலும் மாறிவிட்ட நிலப்பரப்புகளுக்கே திரும்புகிறார்கள். ஏனெனில் நில எல்லைகள் மாற்றப்பட்டுள்ளன, உட்கட்டமைப்பு வேறுபட்டுள்ளது, சமூக வலைப்பின்னல்கள் சீர்குலைந்துள்ளன. சில சமயங்களில், மீள்குடியேற்றம் என்பது முற்றிலும் புதிய பகுதிகளுக்கு இடம்பெயர்வதை உள்ளடக்கியது. இது திரும்புதலுக்குள்ளேயே இடம்பெயர்வின் ஒரு நிலையை உருவாக்குகிறது. மீள்திரும்பிய ஒருவர் இந்த அனுபவத்தை விவரித்தார்: “நாங்கள் திரும்பி வந்துவிட்டோம், ஆனால் இது முன்பு இருந்த இடம் அல்ல.” இந்தக் கூற்று இடஞ்சார்ந்த சீரமைப்பின் வரம்புகளை அடிக் கோட்டிக் காட்டுகிறது. திரும்புதல் என்பது சொந்தம் என்ற உணர்வை மீட்டெடுப்பதில்லை. அதற்குப் பெரும்பாலும் புதிய இடஞ்சார்ந்த யதார்த்தங்களுக்கு ஏற்பத் தழுவிக்கொள்ளுதல் தேவைப்படுகிறது.

போருக்குப் பிந்தைய இடஞ்சார்ந்த நிர்வாகம் சுற்றுச்சூழல் கொள்கைகள் மூலமாகவும்

செயற்படுகிறது. பாதுகாப்பு மண்டலங்கள், வனவியல் ஒழுங்குமுறைகள், கடலோர மேலாண்மை முயற்சிகள் ஆகியவை நிலம் மற்றும் வளங்களுக்கான அணுகலை மறுவடிவமைக்கின்றன. சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு எனக் கூறப்பட்டாலும், இந்தக் கொள்கைகள் பெரும்பாலும் பிராந்தியக் கட்டுப்பாட்டிற்கான வழிமுறைகளாகச் செயற்பட்டு, பாரம்பரிய நடைமுறைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதோடு, இயற்கையுடனான உறவுகளையும் மறுவரையறை செய்கின்றன. ஒரு விவசாயி குறிப்பிட்டார்: “இது சுற்றுச்சூழலுக்காக என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள், ஆனால் இது நாங்கள் வாழும் விதத்தைப் பாதிக்கிறது.” இவ்வாறு, சுற்றுச்சூழல் ஆளுகையானது பரந்த அதிகார இயக்கவியலுடன் பின்னிப் பிணைந்து, உடனடியாக அரசியல் ரீதியாகத் தெரியாத வழிகளில் வெளியை ஒழுங்குபடுத்துவதற்குப் பங்களிக்கிறது.

இந்தக் கட்டுரையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள இடஞ்சார்ந்த இயக்கவியல்கள் கருத்தியல் சார்ந்தவை அல்ல. அவை அன்றாட வாழ்வைத் தெளிவான வழிகளில் வடிவமைக்கின்றன. எங்கே வாழ்வது, எப்படிப் பயணம் செய்வது, எந்த வாழ்வாதாரங்களைத் தொடர்வது, மற்றவர்களுடன் எப்படிப் பழகுவது என்பது போன்ற முடிவுகள் அனைத்தும் இடஞ்சார்ந்த அமைப்புகளால் பாதிக்கப்படுகின்றன.

இந்த இயக்கவியல்கள் முதலாவது கட்டுரையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள நடைமுறைகளுடன் நேரடியாகத் தொடர்புபடுகின்றன. குறிப்பாக மூன்று விடயங்களில்:

1. மெளனம் இடஞ்சார்ந்த அதிகாரத்தைப் பற்றிய விழிப்புணர்வைப் பிரதிபலிக்கிறது.
2. தார்மீகப் பேச்சுவார்த்தையில் இயக்கம் மற்றும் ஊடாட்டம் பற்றிய முடிவுகள் அடங்கும்.
3. குடும்பத்தின் பிழைப்பு, நிலம் மற்றும் வளங்களுக்கான அணுகலைச் சார்ந்துள்ளது.

இந்த அர்த்தத்தில், வெளி என்பது சமூக வாழ்விற்கு ஒரு பின்னணியாக இல்லை. அது அதன் உருவாக்கத்தில் ஒரு செயல்திறன் மிக்க பங்கேற்பாளராகும்.

இலங்கையில் போருக்குப் பிந்தைய நிலையைப் புரிந்துகொள்ள, அமைதி எட்டப்பட்டதா அல்லது மீட்பு நிறைவடைந்ததா என்று கேட்பது மட்டும் போதாது. வெளி எவ்வாறு உருமாற்றப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆராய்வது அவசியம். நிலப்பரப்பு எவ்வாறு நிர்வகிக்கப்படுகிறது, எல்லைகள் எவ்வாறு வரையப்படுகின்றன, சொந்தம் என்ற உணர்வு எவ்வாறு பேரம்பேசலுக்கு உட்படுத்தப்படுகிறது?

போருக்குப் பிந்தைய நிலை என்பது புனரமைப்பின் ஒரு நடுநிலையான நிலப்பரப்பு அல்ல. மாறாக நிலம், இயக்கம் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் மூலம் அதிகாரம் செலுத்தப்படும் ஒரு சர்ச்சைக்குரிய இடஞ்சார்ந்த ஒழுங்கு என்று இக்கட்டுரை வாதிடுகிறது. நிலப்பரப்பு நிலைத்திருக்கிறது, ஆனால் இறையாண்மை சீரற்றதாக உள்ளது. மக்கள் வெளியில் வாழ்கிறார்கள், ஆனால் அது எப்போதும் அவர்களின் சொந்த நிபந்தனைகளின்படி அமைவதில்லை. போரின் பின்விளைவாக வெளியை முன்னிலைப்படுத்துவதன் மூலம், இந்தக் கட்டுரை பகுப்பாய்வுக் கண்ணோட்டத்தை, முடிவடைந்தவற்றிலிருந்து தொடர்பவற்றின் பக்கம் திருப்பி, மோதலுக்குப் பிந்தைய வாழ்க்கையை வடிவமைக்கும், நீடித்து நிலைத்திருக்கும் மற்றும் பரிணமிக்கும் இடஞ்சார்ந்த தர்க்கங்களை வெளிப்படுத்துகிறது.

தீர்க்கப்படாத அம்சமாக நிலம்: உரிமை, இழப்பு, நிபந்தனைக்குட்பட்ட மீளளிப்பு

இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கில் உள்ள நிலம், போருக்குப் பிறகு ஒதுக்கீடு செய்யப்படவோ அல்லது மீட்டெடுக்கப்படவோ வேண்டிய ஒரு வளம் மட்டுமல்ல. அது, இடப்பெயர்வு, வன்முறை, சொந்தம், அதிகாரம் ஆகியவற்றின் வரலாறுகள் ஒன்றிணையும், அடர்த்தியான அடுக்குகளைக் கொண்ட ஒரு சமூக, அரசியல் நிலப்பரப்பாகும். போருக்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில், போருக்குப் பிந்தைய வாழ்வின் மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய மற்றும் விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடிய களங்களில் ஒன்றாக நிலம் உருவெடுத்துள்ளது; அது புதிதாக முக்கியத்துவம் பெற்ற காரணத்தால் அல்ல, மாறாக, நிலம் அணுகப்படும், உரிமை கோரப்படும் மற்றும் அதில் வசிக்கும் முறைகளை அந்தப் போர் அடிப்படையாக மாற்றியமைத்தமையால். போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் நிலம் என்பது, நிர்வாகத் தாமதம் என்ற அர்த்தத்தில் மட்டுமல்லாமல், ஒன்றுடன் ஒன்று மேலெழும்பி, பெரும்பாலும் முரண்படும் ஆளுகையின் தர்க்கங்களால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு நிலையாகவே தீர்க்கப்படாமல் உள்ளது. உரிமை சட்டப்படி அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் நடைமுறையில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மீளளிப்பு அனுமதிக்கப்பட்டாலும், அது இடரீதியாகப் பகுதியளவு மட்டுமே உள்ளது. அணுகல் என்பது உத்தரவாதமளிக்கப்படுவதற்குப் பதிலாகப் பேச்சுவார்த்தை மூலம் பெறப்படுகிறது. இந்தச் சூழலில், நிலம் என்பது இறையாண்மை வலியுறுத்தப்படும், வரையறுக்கப்படும் ஒரு தளமாக மாறுகிறது. அதாவது, மக்கள் இருந்தாலும்,

முழுமையான கட்டுப்பாட்டில் இல்லாத ஓர் இடமாக அது விளங்குகிறது. இந்த நிலையைப் புரிந்துகொள்ள, நிலக்கொள்கை குறித்த முறையான விளக்கங்களைத் தாண்டி, அன்றாட வாழ்வில் நிலம் எவ்வாறு வாழப்படுகிறது, போட்டியிடப்படுகிறது, அனுபவிக்கப்படுகிறது என்பதை ஆராய்வது அவசியம்.

உள்நாட்டுப் போர் தெற்காசியாவின் மிகப்பெரிய உள்நாட்டு இடப்பெயர்ச்சி நெருக்கடிகளில் ஒன்றை உருவாக்கியது. முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி, மன்னார் மற்றும் கிழக்கு மாகாணத்தின் சில பகுதிகளில், போரின் போது முழு மக்களும் பலமுறை இடம்பெயர்ந்தனர். இந்த இடப்பெயர்ச்சிகள் வாழ்க்கையைத் தடை செய்தது மட்டுமல்லாமல், நில உறவுகளின் தொடர்ச்சியையும் சிதைத்தன. போருக்கு முந்தைய சூழல்களில், நில உரிமையும் பயன்பாடும் பெரும்பாலும் உள்ளூர் அறிவு அமைப்புகளில் பொதிந்திருந்தன—அவை மரங்கள், கிணறுகள், நடைபாதைகள் மற்றும் எல்லைகள் குறித்த பகிரப்பட்ட புரிதல்களால் குறிக்கப்பட்டன. இந்த அடையாளங்கள் எப்போதும் முறையாக ஆவணப்படுத்தப்படவில்லை, ஆனால் அவை சமூக ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தன. இடப்பெயர்ச்சி இந்த அமைப்புகளைச் சீர்குலைத்தது.

முள்ளிவாய்க்காலில், கிட்டத்தட்ட ஒரு தசாப்தத்திற்குப் பிறகு திரும்பி வந்த ஒருவர் தனது அனுபவத்தை விவரித்தார்: “நாங்கள் திரும்பி வந்தபோது, எல்லாம் மாறியிருந்தது. மரங்கள் இல்லை, வீடுகள் அழிக்கப்பட்டிருந்தன. நிலம் வித்தியாசமாகத் தெரிந்தது. அது எங்களுடையது என்று எங்களுக்குத் தெரியும், ஆனால் அதன் சரியான எல்லைகளை எங்களால் அடையாளம் காண முடியவில்லை.” இந்த இடஞ்சார்ந்த நினைவின் இழப்பு அசாதாரணமானதல்ல. போர், பௌதீகக் கட்டமைப்புகளை மட்டுமல்ல, உரிமையை நிலைநிறுத்திய பொருள்சார் அடையாளங்களையும் அழித்தது. இந்த அடையாளங்கள் இல்லாமல், ஒரு காலத்தில் அதில் வாழ்ந்தவர்களுக்குக் கூட நிலம் தெளிவற்றதாகிவிடுகிறது. சில சமயங்களில், சுற்றுச்சூழல் மாற்றத்தால் அண்டை நிலப்பகுதிகள் ஒன்றிணைந்தன அல்லது இடம் பெயர்ந்தன, இது அடையாளப்படுத்துதலை மேலும் சிக்கலாக்கியது. நிச்சயமற்ற தன்மையால் பிரச்சினைகள் எழுந்தன.

ஓர் உள்ளூர் அதிகாரி குறிப்பிட்டார்: “பலர் ஒரே நிலத்திற்கு உரிமை கோருகிறார்கள். இது எப்போதும் வேண்டுமென்றே நடப்பதில்லை. அது தங்களுக்குச் சொந்தமானது என்று அவர்கள் உண்மையாகவே நம்புகிறார்கள்.” இந்தத் தெளிவின்மை, நிலம் இனி ஒரு

நிலையான பொருளாக இல்லாமல், போட்டியிடக்கூடிய பேரம் பேசக்கூடிய ஓர் இடமாக மாறும் நிலையை உருவாக்குகிறது. போருக்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில், அரசு அதிகாரத்துவ செயல்முறைகள் மூலம் நில உரிமையை முறைப்படுத்த முயன்றது. நிலப்பத்திரங்கள், அனுமதிகள் மற்றும் பதிவுப் பதிவேடுகள் போன்ற ஆவணங்களைக் கோரியது. இந்த செயல்முறைகள் தெளிவை ஏற்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தாலும், அவை பெரும்பாலும் புறக்கணிப்பையே உருவாக்குகின்றன.

கிளிநொச்சியைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பம், நிலத்தை மீட்க மேற்கொண்ட தங்கள் முயற்சியை விவரித்தது: “எங்களிடம் ஒரு பத்திரம் இருந்தது, ஆனால் இடப்பெயர்வின் போது அது தொலைந்துவிட்டது. நாங்கள் பிரதேச செயலகத்திற்குச் சென்றோம். அவர்கள் நகல்கள், சாட்சிகள், சான்றுகள் ஆகியவற்றைக் கேட்டார்கள். எங்களால் முடிந்ததை நாங்கள் கொடுத்தோம், ஆனால் அது போதாது என்று அவர்கள் கூறினார்கள்.” அவர்களின் வழக்கு பல ஆண்டுகளாகத் தீர்க்கப்படாமல் இருக்கிறது.

ஆவணங்களைக் கோருவது என்பது பதிவேடுகளைத் தொடர்ந்து பராமரிப்பதை அவசியமாக்குகிறது. ஆனால் போர் அதனைச் சீர்குலைத்தது. பல குடும்பங்கள் ஆவணங்கள் இல்லாமலேயே தப்பி ஓடின. மற்றவர்கள் அழிவு அல்லது இடப்பெயர்வு காரணமாக அவற்றை இழந்தனர். சில சமயங்களில், உள்ளூர் அலுவலகங்களில் இருந்த பதிவேடுகளும் சேதமடைந்திருந்தன அல்லது முழுமையற்றவையாக இருந்தன. ஓர் அரசாங்க அதிகாரி விளக்கினார்: “முடிவுகளை எடுக்க நாங்கள் ஆவணங்களைச் சார்ந்திருக்கிறோம். அவை இல்லாமல், கோரிக்கைகளைச் சரி பார்ப்பது கடினமாகிறது.” இந்தச் சார்புநிலை, நிலத்தை வாழ்ந்த வரலாற்றின் மூலம் அணுகுவதற்குப் பதிலாக, நிர்வாக நடைமுறைகள் மூலம் அணுகக்கூடிய ஓர் அதிகாரத்துவப் பொருளாக மாற்றுகிறது. கல்வி, தொடர்புகள் அல்லது நிதி வழிகள் மூலம் இந்த நடைமுறைகளைச் சமாளிக்கக் கூடியவர்கள் வெற்றி பெறுவதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம். மற்றவர்களோ நீடித்த நிச்சயமற்ற தன்மையில் தவிக்கின்றனர்.

நிலத்தை மீட்டளிப்பதில் உள்ள மிக முக்கியமான தடைகளில் ஒன்று, உயர் பாதுகாப்பு வலயங்களும் இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள நிலங்களும் தொடர்வதே ஆகும். போரின் போது, பெரும் பகுதிகள் இராணுவப் பயன்பாட்டிற்காக ஒதுக்கப்பட்டதால், பொதுமக்கள் இடம்பெயர்ந்தனர்.

2009 ஆம் ஆண்டு முதல் சில நிலங்கள் விடுவிக்கப்பட்டிருந்தாலும், கணிசமான பகுதிகள் இன்னும் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டிலேயே உள்ளன அல்லது அரசு அல்லது வணிகப் பயன்பாட்டிற்காக மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளன.

வலிகாமம் வடக்கில், போரின் போது ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலம் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்பகுதியின் சில பகுதிகள் படிப்படியாக விடுவிக்கப்பட்ட போதிலும், பல குடியிருப்பாளர்கள் முழுமையான நில மீட்புக்காகத் தொடர்ந்து போராடி வருகின்றனர். இடம்பெயர்ந்த ஒரு குடியிருப்பாளர் விளக்கினார்: “நாங்கள் பல ஆண்டுகளாகக் காத்திருக்கிறோம். அவர்கள் சிறிய பகுதிகளை விடுவிக்கிறார்கள், ஆனால் எல்லாவற்றையும் அல்ல. சில பகுதிகள் இன்னும் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளன.” மற்றொருவர் கூறினார்: “நிலம் விடுவிக்கப்பட்டாலும், அது முன்பிருந்ததைப் போல இல்லை. சில வீடுகள் காணாமல் போயுள்ளன, சில பகுதிகள் பயன்படுத்த முடியாத நிலையில் உள்ளன.” படிப்படியாக நிலம் விடுவிக்கப்படுவது, நீண்டகாலக் காத்திருப்பு நிலையை உருவாக்குகிறது. இதில், நிலம் திரும்புவது என்பது எப்போதும் பகுதியளவானதாகவும் நிபந்தனைக்குட்பட்டதாகவே இருக்கும். இந்தக் காத்திருப்பு செயலற்றதல்ல. இது அதிகாரிகளுடனான தொடர்ச்சியான தொடர்புகள், மனுக்கள் மற்றும் நிச்சயமற்ற தன்மைக்கு ஏற்பத் தழுவிக்கொள்வதை உள்ளடக்கியது.

நிலம் என்பது வசிப்பிடம் மட்டுமல்ல. அது வாழ்வாதாரத்திற்கு மையமானது. விவசாயம், மீன் பிடித்தல், சிறு அளவிலான உற்பத்தி ஆகியவை நிலத்தையும், இயற்கை வளங்களுக்கான அணுகலையும் சார்ந்துள்ளன. இருப்பினும், போருக்குப் பிந்தைய திரும்புதல் இந்த வாழ்வாதாரங்களை முழுமையாக மீட்டெடுப்பதில்லை. திரும்பிய பிறகு நிலத்தைப் பயிரிடுவதில் உள்ள சவால்களை ஒரு விவசாயி விவரித்தார்: “அந்த நிலம் பல ஆண்டுகளாகப் பயன்படுத்தப்படாமல் இருந்தது. அது புதர் மண்டிப்போய்விட்டது. மண் மாறிவிட்டது. அதை மீண்டும் உற்பத்தித்திறன் மிக்கதாக மாற்ற எங்களுக்கு நேரமும் பணமும் தேவை.” சுற்றுச்சூழல் சீரழிவைத் தவிர, விவசாயிகள் பின்வரும் சவால்களையும் எதிர்கொள்கின்றனர். (1) நீர்ப்பாசன உட்கட்டமைப்பு இல்லாமை, (2) குறிப்பிட்ட பகுதிகளுக்கான வரையறுக்கப்பட்ட அணுகல், (3) இராணுவ அல்லது வணிக விவசாயத்தின் போட்டி. ஒரு விவசாயி குறிப்பிட்டார்: “எங்களிடம் நிலம் இருந்தாலும், எங்களால் அதை எப்போதும் முழுமையாகப்

பயன்படுத்த முடியாது. அதற்கு வரம்புகள் உள்ளன.” இது, முழுமையடையாத வாழ்வாதார மறுசீரமைப்பின் ஒரு பரந்த நிலையைப் பிரதிபலிக்கிறது. இதில் நிலத்திற்கான அணுகல் தானாகவே பொருளாதார நிலைத்தன்மையாக மாறிவிடுவதில்லை.

கிழக்கு மாகாணத்தில், குறிப்பாக திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு போன்ற மாவட்டங்களில், கடலோர நிலமானது உள்ளூர் மீனவ சமூகங்கள், அரசின் அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் மற்றும் வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்களுக்கு இடையே பதற்றம் நிலவும் ஒரு களமாக இருந்து வருகிறது. திருகோணமலையைச் சேர்ந்த ஒரு மீனவர், கடலோர அணுகலில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை விவரித்தார்: “நாங்கள் முன்பு இங்கிருந்துதான் எங்கள் படகுகளை நீரில் இறக்குவோம். இப்போது சில பகுதிகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன அல்லது மேம்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நாங்கள் இன்னும் தொலைவிற்குச் செல்ல வேண்டியுள்ளது.” சுற்றுலா உட்கட்டமைப்பு அல்லது துறைமுக விரிவாக்கம் போன்ற அபிவிருத்தித் திட்டங்கள், கடலோரப் பகுதிகளை மறுவடிவமைத்து, பெரும்பாலும் பாரம்பரிய அணுகலைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. இந்த மாற்றங்கள் பொருளாதார முன்னேற்றமாகக் காட்டப்பட்டாலும், உள்ளூர் சமூகங்களில் சீரற்ற விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றன. அந்த மீனவர் கூறினார்: “இது வளர்ச்சியைத் தருகிறது என்கிறார்கள், ஆனால் எங்களுக்கு, இது வாழ்க்கையைக் கடினமாக்குகிறது.”

நிலம் என்பது நினைவுகளின் ஒரு களமாகவும் இருக்கிறது, குறிப்பாக இழப்பு மற்றும் வன்முறை தொடர்பான விஷயங்களில். வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் உள்ள பல இடங்கள் போர்க்கால நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புடையவை. அதாவது, பெருமளவிலான இடப்பெயர்வு, பொதுமக்களின் உயிரிழப்புகள் அல்லது காணாமல் போதல். போரின் இறுதிக்கட்டங்கள் நடைபெற்ற இடமான முள்ளிவாய்க்கால், பல தமிழர்களுக்கு ஆழ்ந்த உணர்வுபூர்வமான முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டுள்ளது. உயிர் பிழைத்தவர்களுக்கு, இது வெறும் நிலம் மட்டுமல்ல, ஒரு நினைவு நிலப்பரப்புமாகும். உயிர் பிழைத்து மீள்குடியேறிய ஒருவர் விளக்கினார்: “இங்குதான் அனைத்தும் முடிவுக்கு வந்தது. இந்த இடத்தை எங்களால் மறக்க முடியாது.” இருப்பினும், இதுபோன்ற இடங்களை நினைவுகூரும் அல்லது குறிக்கும் திறன் பெரும்பாலும் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. முறையான நினைவுகூர்தல் கட்டுப்படுத்தப்படலாம், மேலும் நிலப்பயன்பாடு ஒழுங்குபடுத்தப்படலாம். இது நினைவிற்கும்

கட்டுப்பாட்டிற்கும் இடையே ஒரு பதற்றத்தை உருவாக்குகிறது. இங்கு நிலம் என்பது நினைவுகூரும் தளமாகவும், அதே சமயம் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட ஓர் இடமாகவும் விளங்குகிறது.

போரும் போருக்குப் பிந்தைய வளர்ச்சியும் சுற்றுச்சூழல் நிலைமைகளை மாற்றியமைத்து, நிலப் பயன்பாட்டைப் பாதித்துள்ளன. சில பகுதிகளில் கைவிடப்பட்டதால் காடுகள் விரிவடைந்துள்ளன, நீர்ப்பாசன அமைப்புகள் மோசமடைந்துள்ளன, புதிய உட்கட்டமைப்பு நீர் ஓட்டங்களை மாற்றியுள்ளது. மன்னாரில், ஒரு விவசாயி சுற்றுச்சூழல் மாற்றங்களை விவரித்தார்: “முன்பு, எங்களுக்குத் தொடர்ந்து தண்ணீர் கிடைத்தது. இப்போது அதன் போக்குகள் மாறிவிட்டன. சில பகுதிகள் வறண்டுள்ளன, மற்றவை வெள்ளத்தில் மூழ்கியுள்ளன.” இந்த மாற்றங்கள் விவசாய மீட்சியைச் சிக்கலாக்குகின்றன, மேலும் புதிய நிலைமைகளுக்கு ஏற்பத் தழுவிக்கொள்ளவும் வேண்டியுள்ளது.

இந்த ஆய்வுகள் அனைத்திலும் ஒரு பொதுவான கருத்து வெளிப்படுகிறது. நிலம் என்பது வெறுமனே சொந்தமாக்கப்படுவதோ அல்லது அணுகப்படுவதோ அல்ல, அது பேரம் பேசப்படுகிறது. பேச்சுவார்த்தை அதிகாரத்துவ செயல்முறைகள், அதிகாரிகளுடனான தொடர்புகள், கட்டுப்பாடுகளுக்கு ஏற்பத் தழுவிக்கொள்ளுதல், சமூகங்களுக்குள் முறைசாரா ஏற்பாடுகள் ஆகியவற்றின் மூலம் நிகழ்கிறது. இது குறித்துப் பதிலளித்த ஒருவர் சுருக்கமாகக் கூறினார்: “எதுவும் நேரடியானதல்ல. எல்லாம் பேரம் பேசுவதைப் பொறுத்தது.” இந்த நிலை, இந்தக் கட்டுரையின் வாதத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. ஒரு நிலப்பரப்பு நிர்வகிக்கப்படுகிறது, ஆனால் அதில் வசிப்பவர்களுக்கு அது முழுமையான இறையாண்மை கொண்டதாக இல்லை.

நிலத்திற்கான அணுகலும் கட்டுப்பாட்டின் இயக்கவியலும் முன்னைய கட்டுரையில் விவாதிக்கப்பட்ட சமமற்ற சமூக சீரமைப்புடன் ஆழமாகப் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது. செல்வந்தக் குடும்பங்கள் நில மறுசீரமைப்பில் முதலீடு செய்யவோ அல்லது சட்ட செயல்முறைகளை மிகவும் திறம்படக் கையாளவோ முடியும். விளிம்புநிலைக் குழுக்கள் அங்கீகாரம் மற்றும் அணுகலில் பெரும் தடைகளை எதிர்கொள்கின்றன. நிறுவன, அரசு சாரா நிறுவனங்களின் தலையீடுகள், நிலம் தொடர்பான திட்டங்களிலிருந்து யார் பயனடைகிறார்கள் என்பதை வடிவமைக்கின்றன. இவ்வாறு, இடஞ்சார்ந்ததும் சமூகரீதியானதுமான ஏற்றத்தாழ்வுகள் சந்திக்கும் ஒரு முக்கிய தளமாக நிலம் மாறுகிறது.

போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் நிலம் என்பது பொருள்ரீதியாகவும், சட்டரீதியாகவும், குறியீட்டுரீதியாகவும் தீர்க்கப்படாத ஒரு நிலப்பரப்பாகவே உள்ளது. மீளளிப்பு பகுதியளவு உள்ளது, உரிமை சர்ச்சைக்குரியது. அணுகல் என்பது சிக்கலான பெரும்பாலும் சமமற்ற செயல்முறைகள் மூலம் மத்தியஸ்தம் செய்யப்படுகிறது. நிலத்தை இனவரையியல் ரீதியாக ஆராய்வதன் மூலம், போருக்குப் பிறகு நிலப்பரப்பு வெறுமனே மீட்டெடுக்கப்படுவதில்லை என்பதை இந்தப் பகுதி காட்டியுள்ளது. அது ஆளுகையின் மூலம் புனரமைக்கப்பட்டு, முழுமையான இறையாண்மை இல்லாமல் இருப்பதற்கான நிலைமைகளை உருவாக்குகிறது.

இராணுவமயமாக்கப்பட்ட நிலப்பரப்புகள்: இடஞ்சார்ந்த அதிகாரத்தின் நிலைத்தன்மையும் உருமாற்றமும்

நிலம் என்பது உரிமை, சொந்தம் என்ற உணர்வின் தீர்க்கப்படாத நிலப்பரப்பை வெளிப்படுத்துகிறது என்றால், இராணுவமயமாக்கல் என்பது அந்த நிலப்பரப்பு ஆளப்படும் அதிகாரத்தின் தொடர்ச்சியான கட்டமைப்பை வெளிப்படுத்துகிறது. இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கில், போரின் முடிவானது குடிமக்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து இராணுவத்தின் இருப்பை விலக்கிக் கொள்வதைக் குறிக்கவில்லை. மாறாக, இராணுவமயமாக்கல் மறுவடிவமைக்கப்பட்டு, மறுபகிர்வு செய்யப்பட்டு, இயல்பாக்கப்பட்டுள்ளது. வெளிப்படையான போர்க்காலக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து, மிகவும் பரவலான, ஆழமாகப் பதிந்த, மற்றும் பன்முகத்தன்மை கொண்ட இடஞ்சார்ந்த அதிகாரத்திற்கு அது மாறியுள்ளது.

போருக்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில் இராணுவமயமாக்கல் என்பது வெறும் புலப்படும் சக்தியின் மூலம் மட்டும் செயற்படுவதில்லை. மாறாக இருப்பு, அருகாமை, அன்றாட வாழ்வில் ஒன்றிணைதல் ஆகியவற்றின் மூலம் செயற்படுகிறது. இது சோதனைச் சாவடிகளைப் பற்றியதை விட நிலப்பரப்புகளைப் பற்றியதாகவே உள்ளது. குறுக்கீட்டைப் பற்றியதை விட நிலையான பின்னணி அதிகாரத்தைப் பற்றியதாகவே உள்ளது. இராணுவமயமாக்கல் நேரடியாக அமல்படுத்தப்படாத போதும் கூட, சுற்றுச்சூழலின் ஒரு பகுதியாக மாறுகிறது. அது பார்க்கப்படுகிறது, உணரப்படுகிறது, வழிநடத்தப்படுகிறது.

இந்த உருமாற்றத்தைப் புரிந்துகொள்ள, ஆயுதப் படையின் விரிவாக்கம் என இராணுவமயமாக்கலுக்கு

உள்ள வழக்கமான வரையறைகளைக் கடந்து, அதற்குப் பதிலாக அதை ஓர் இடஞ்சார்ந்த நிலையாக - அதாவது, இராணுவ சக்தியின் தொடர்ச்சியான செல்வாக்கின் கீழ் ஒரு பிரதேசம் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு, வசிக்கப்பட்டு, அனுபவிக்கப்படும் ஒரு வழியாக - ஆராய்வது அவசியம். போரின் போது, இராணுவமயமாக்கல் வெளிப்படையாகவும் மிகவும் தெளிவாகவும் காணப்பட்டது. சோதனைச் சாவடிகள், ரோந்துப் பணிகள், ஊரடங்குகள், கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்கள் ஆகியன அன்றாட வாழ்க்கையை வடிவமைத்தன. நடமாட்டம் கடுமையாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. மேலும் பொதுமக்களுக்கான இடங்கள் இராணுவ இடங்களிலிருந்து தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டன.

போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில், இந்தக் கட்டுப்பாட்டு வடிவங்கள் குறைக்கப்பட்டுள்ளன, ஆனால் முற்றிலுமாக அகற்றப்படவில்லை. மிக முக்கியமாக, அவை நுட்பமான, மேலும் பரவலான இடஞ்சார்ந்த அதிகார வடிவங்களாக உருமாற்றப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பாணத்தில் வசிக்கும் ஒருவர் இந்த மாற்றத்தை இவ்வாறு விவரித்தார்: “முன்பு, இராணுவம் எங்கே இருக்கிறது என்று உங்களுக்குத் தெரியும். எல்லா இடங்களிலும் சோதனைச் சாவடிகள் இருந்தன. இப்போது, அவர்கள் உங்களை எப்போதும் நிறுத்துவதில்லை, ஆனால் அவர்கள் இன்னும் அங்கே இருக்கிறார்கள்.” இந்த ‘இன்னும் அங்கே’ என்பது மிக முக்கியமானது. இது, வெளிப்படையான கட்டுப்பாட்டிலிருந்து, தொடர்ச்சியான தலையீடு இன்றி நடத்தையை வடிவமைக்கும் ஒருவகை இருப்பான சூழல்சார் அதிகாரத்திற்கு மாறும் ஒரு நிலையைப் பிரதிபலிக்கிறது.

போருக்குப் பிந்தைய இராணுவமயமாக்கலின் வரையறுக்கும் அம்சங்களில் ஒன்று, இராணுவத் தளங்கள் பொதுமக்களின் வாழ்க்கைக்கு மிக அருகில் இருப்பதாகும். முகாம்கள், பயிற்சித் திடல்கள், நிர்வாக வசதிகள் பெரும்பாலும் கிராமங்கள், நகரங்கள், விவசாயப் பகுதிகளுக்கு உள்ளேயோ அல்லது அருகிலோ அமைந்துள்ளன. கிளிநொச்சி நகருக்கு வெளியே உள்ள ஒரு கிராமத்தில், பல வீடுகள் ஓர் இராணுவ முகாமுக்கு மிக அருகில் அமைந்துள்ளன. இந்த அருகாமை தங்களின் அன்றாட வழக்கங்களை எவ்வாறு பாதிக்கிறது என்பதை அங்கு வசிப்பவர்கள் விவரித்தனர்: “நாங்கள் எங்கள் வேலைகளைச் செய்கிறோம், ஆனால் நாங்கள் எப்போதும் விழிப்புடன் இருக்கிறோம். நாங்கள் முகாமைக் கடந்து செல்லும் போது, நிற்பதில்லை. நாங்கள் அதிகமாகப் பார்ப்பதில்லை.” மற்றொரு குடியிருப்பாளர் மேலும்

கூறினார்: “சில பகுதிகளுக்கு அருகில் செல்ல வேண்டாம் என்று குழந்தைகளுக்குச் சொல்லப்படுகிறது. அது எங்கும் எழுதப்படவில்லை, ஆனால் அனைவருக்கும் தெரியும்.”

இந்த விழிப்புணர்வு ஒரு வகையான இடஞ்சார்ந்த ஒழுக்கத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. இது தனிநபர்கள் தங்கள் சூழலில் எவ்வாறு நகர்கிறார்கள், செயற்படுகிறார்கள் என்பதை நிர்வகிக்கும் ஒரு கற்றறிந்த நடத்தையாகும். இது தொடர்ச்சியான அமலாக்கத்தின் மூலம் திணிக்கப்படுவதில்லை, மாறாக வரம்புகளைப் பற்றிய உள்மனப் புரிதலின் மூலம் ஏற்படுகிறது. ஒரு பெண் விளக்கினார்: “யாரும் உங்களுக்கு நேரடியாகச் சொல்லவில்லை, ஆனால் நீங்கள் எங்கு செல்லலாம், எங்கு செல்லக்கூடாது என்பதை நீங்களே புரிந்துகொள்கிறீர்கள்.” இந்தப் புரிதல் அனுபவம், உற்றுநோக்கல் மற்றும் கூட்டு அறிவு ஆகியவற்றின் மூலம் உருவாகிறது. அது அன்றாட வாழ்வின் ஒரு பகுதியாகி, ஓர் இடத்தில் மக்கள் எவ்வாறு வாழ்கிறார்கள் என்பதை வடிவமைக்கிறது.

போருக்குப் பிந்தைய இராணுவமயமாக்கல் பாதுகாப்புப் பணிகளுக்கு மட்டும் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. விவசாயம், சுற்றுலா, சில்லறை வர்த்தகம் உள்ளிட்ட பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் இராணுவம் தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளது. இந்த விரிவாக்கம், இராணுவ, குடிமைத் துறைகளுக்கு இடையிலான எல்லைகளை மங்கச் செய்து, இராணுவத்தை உள்ளூர் பொருளாதாரங்களுக்குள் உட்பொதிக்கிறது. முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில், இராணுவத்தால் நடத்தப்படும் பண்ணைகள் காய்கறிகளையும் பிற பொருட்களையும் உற்பத்தி செய்து, அவற்றை உள்ளூர் சந்தைகளில் விற்கின்றன. விவசாயிகள் அதன் தாக்கத்தை விவரித்தனர்:

“அவர்களிடம் பெரிய நிலம், வளங்கள், ஆதரவு ஆகியன உள்ளன. எங்களால் அவர்களுடன் போட்டியிட முடியாது.” மற்றொரு விவசாயி குறிப்பிட்டார்: “அவர்கள் குறைந்த விலையில் விற்கிறார்கள். அது எங்கள் வருமானத்தைப் பாதிக்கிறது.” இந்த ஈடுபாடு ஒரு வகையான பொருளாதார இராணுவமயமாக்கலை உருவாக்குகிறது. இதில் இராணுவம் சந்தை நடவடிக்கைகளில் ஒரு பங்கேற்பாளராக மாறுகிறது. பெரும்பாலும் உள்ளூர் உற்பத்தியாளர்களிடம் இல்லாத நன்மைகளுடன் அவர்கள் களத்திற்கு வருகிறார்கள். சில பகுதிகளில், இராணுவம் சுற்றுலாத் துறையில் நுழைந்து, தங்கும் விடுதிகள்,

உணவகங்கள், பொழுதுபோக்கு வசதிகள் ஆகியவற்றை இயக்குகிறது. இந்த முயற்சிகள் பெரும்பாலும் வளர்ச்சி மற்றும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பிற்கான பங்களிப்புகளாகக் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. வடக்கின் சில பகுதிகளில், கடலோர அல்லது இரம்மியமான பகுதிகளில் இராணுவத்தால் நடத்தப்படும் உல்லாச விடுதிகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. ஒரு உள்ளூர்வாசி கவனித்தார்: “இந்த இடங்கள் முன்பு அணுக முடியாதவையாக இருந்தன. இப்போது அவை திறக்கப்பட்டுள்ளன, ஆனால் முன்பு போல எங்களுக்காக அல்ல.” சுற்றுலா, இடத்தை ஓய்வு மற்றும் நுகர்வுக்கான தளமாக மாற்றுகிறது, பெரும்பாலும் பிராந்தியத்திற்கு வெளியே இருந்து வரும் பார்வையாளர்களை இலக்காகக் கொள்கிறது. இருப்பினும், இந்த மாற்றம் உள்ளூர் சமூகங்களை பின்வருவனவற்றின் மூலம் ஓரங்கட்டுகிறது: முன்பு பயன்படுத்தப்பட்ட நிலத்திற்கான அணுகலைக் கட்டுப்படுத்துதல், உள்ளூர் பொருளாதாரங்களை மறுவடிவமைத்தல், இடத்தின் அர்த்தத்தை மறுவரையறை செய்தல். ஒரு மீனவர் குறிப்பிட்டார்: “நாங்கள் இந்த இடத்தை மீன்பிடிக்கப் பயன்படுத்தினோம். இப்போது இது ஓர் உல்லாச விடுதியாக உள்ளது. எங்களால் இன்னும் செல்ல முடிகிறது, ஆனால் அது வித்தியாசமான உணர்வு.” இந்த ‘வித்தியாசமான உணர்வு’ என்பது இடஞ்சார்ந்த மாற்றத்தின் குறியீட்டுப் பரிமாணத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. இடம் என்பது பௌதீக ரீதியாக மாற்றப்படுவது மட்டுமல்லாமல், உள்ளூர் வரலாறுகளை விட தேசிய விவரிப்புகளுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கும் வழிகளில் அது புதிய அர்த்தத்தையும் பெறுகிறது.

சோதனைச் சாவடிகள் போன்ற வெளிப்படையான கண்காணிப்பு வழிமுறைகள் குறைக்கப்பட்டிருந்தாலும், கண்காணிப்பு அவ்வளவாகப் புலப்படாத வடிவங்களில் தொடர்கிறது. நேரடிக் கண்காணிப்பு இல்லாத போதும், தாங்கள் கண்காணிக்கப்படுவதாக குடியிருப்பாளர்கள் அடிக்கடி விவரிக்கின்றனர். யாழ்ப்பாணத்தில், ஓர் இளைஞன் கண்காணிப்பு குறித்த தனது கருத்தை விவரித்தான்: “முன்பு போல் யாரும் எங்களைத் தடுப்பதில்லை, ஆனால் நாங்கள் பார்க்கப்படுகிறோம் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். அதனால் நீங்கள் சில செயல்களைச் செய்வதில்லை.” இந்த விழிப்புணர்வு நடத்தையை வடிவமைக்கிறது. மக்கள் சில வழிகளில் கூடுவதையும், பொது இடங்களில் சில தலைப்புகளைப் பற்றி விவாதிப்பதையும், அல்லது கவனத்தை ஈர்க்கக்கூடிய செயல்களில் ஈடுபடுவதையும் தவிர்க்கிறார்கள்.

ஒரு பெண் விளக்கினார்: “உணர்ச்சியூர்வமான விஷயங்களை நீங்கள் வெளியே சத்தமாகப் பேசுவதில்லை. யார் கேட்கிறார்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரியாது.” இது ஒரு வகையான முன்கூட்டிய சுயஒழுங்குமுறையைப் பிரதிபலிக்கிறது, இதில் தனிநபர்கள் தாங்கள் உணரும் கண்காணிப்பின் அடிப்படையில் தங்கள் செயல்களை மாற்றியமைக்கிறார்கள். இத்தகைய நடைமுறைகள், முதலாவது கட்டுரையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள மெளனம் மற்றும் எச்சரிக்கை ஆகியவற்றின் வடிவங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன. ஆனால் இங்கு அவை இடஞ்சார்ந்த நிலைமைகளுடன் வெளிப்படையாகப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன.

இராணுவமயமாக்கப்பட்ட நிலப்பரப்புகளும், கடந்த காலம் எவ்வாறு நினைவுகூரப்படுகிறது அல்லது நினைவுகூரப்படாமல் போகிறது என்பதை வடிவமைப்பதில் ஒரு பங்கை வகிக்கின்றன. போர்க்கால நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புடைய இடங்கள் பெரும்பாலும் கட்டுப்பாடு, ஒழுங்குமுறை அல்லது உருமாற்றத்திற்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. போரின் இறுதிக் கட்டங்கள் நடைபெற்ற இடமான முள்ளிவாய்க்கால், தமிழ்ச் சமூகங்களுக்கு ஆழ்ந்த முக்கியத்துவமானது. பலருக்கு, இது துக்கத்திற்கும் நினைவிற்கும் உரிய இடமாகும். ஒருவர் விளக்கினார்: “இங்குதான் எல்லாம் நடந்தது. நாங்கள் நினைவுகூர விரும்புகிறோம், ஆனால் அது எப்போதும் எளிதானதல்ல.” இத்தகைய இடங்களைக் குறிக்கும் அல்லது நினைவுகூரும் முயற்சிகள் பெரும்பாலும் ஒழுங்குமுறைகள் அல்லது கண்காணிப்பால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. நினைவின் பொது வெளிப்பாடுகள் குறைவாக இருக்கலாம்; ஆனாலும் முறைசாரா நடைமுறைகள் கவனமாக நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும். ஒரு குடியிருப்பாளர் குறிப்பிட்டார்: “நாங்கள் அமைதியாக நினைவுகூருகிறோம். பெரிய அளவில் அல்ல.” இந்த அமைதியான நினைவுகூரல், இராணுவமயமாக்கலும் நினைவும் சந்திக்கும் புள்ளியைப் பிரதிபலிக்கிறது. வெளி என்பது, கடந்த காலம் நினைவுகூரப்படுதல் மட்டுமல்லாமல், ஒழுங்குபடுத்தப்படும் ஒரு தளமாகவும் மாறுகிறது.

இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் இருந்தபோதிலும், பொதுமக்களுக்கும் இராணுவத்தினருக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் பெரும்பாலும் வழக்கமானதாகவும், நிகழ்வுகளுற்றதாகவும் விவரிக்கப்படுகின்றன. இந்த இயல்பாக்கமே குறிப்பிடத்தக்கது. கிழக்கு மாகாணத்தில், ஒரு கடைக்காரர் தனது தொடர்புகளை இவ்வாறு விவரித்தார்: “சில நேரங்களில் அவர்கள் பொருட்கள் வாங்க வருகிறார்கள். நாங்கள் சாதாரணமாகப்

பேசுகிறோம். அது இப்போது வாழ்வின் ஒரு பகுதியாகிவிட்டது.” இந்த ஒருங்கிணைப்பு, மோதலில் இருந்து சகவாழ்விற்கான ஒரு மாற்றத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. இருப்பினும், சகவாழ்வு என்பது சமத்துவத்தைக் குறிக்காது. அடிப்படையான அதிகாரச் சமச்சீரின்மை, எப்போதும் வெளிப்படையாகத் தெரியாவிட்டாலும், அப்படியே நீடிக்கிறது. ஒரு குடியிருப்பாளர் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்: “நாங்கள் ஒன்றாக வாழ்கிறோம், ஆனால் ஒரே மாதிரியாக அல்ல.” இந்த வேறுபாடு போருக்குப் பிந்தைய இராணுவமயமாக்கலின் சாராம்சத்தைப் படம்பிடிக்கிறது: பகிரப்பட்ட இடம், சமமற்ற அதிகாரம்.

இங்கு முன்வைக்கப்பட்டுள்ள இனவரையில் தரவுகள் ஒரு மைய நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றன: இராணுவமயமாக்கல் சமமற்ற இறையாண்மையை உருவாக்குகிறது. அரசு, இராணுவத்தின் மூலம், ஒரு நிலப்பரப்பின் மீது அதிகாரத்தைச் செலுத்துகிறது. பொதுமக்கள் அந்த நிலப்பரப்பில் வசிக்கின்றனர், ஆனால் அதை முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. அணுகல், நடமாட்டம் மற்றும் பயன்பாடு ஆகியவை முறையான மற்றும் முறைசாரா கட்டுப்பாடுகளால் வடிவமைக்கப்படுகின்றன. இந்த ஏற்றத்தாழ்வு எப்போதும் நேரடி நிர்ப்பந்தமாக உணரப்படுவதில்லை. இது பெரும்பாலும் வரம்புகள் குறித்த விழிப்புணர்வு, நடத்தையின் தகவமைப்பு, அணுகலுக்கான பேச்சுவார்த்தை ஆகியவற்றின் மூலம் வெளிப்படுகிறது. “நாங்கள் சுதந்திரமாக வாழ்கிறோம், ஆனால் புரிதலுடன்.” என்று ஒருவர் பதிலளித்தார். இந்தப் ‘புரிதல்’ என்பது பேச்சுவார்த்தை மூலம் பெறப்பட்ட இறையாண்மையின் ஒரு வடிவமாகும். இது கட்டுப்பாடுகளை ஏற்றுக்கொண்டாலும், வாழ்க்கையைத் தொடர அனுமதிக்கிறது.

இறுதியாக, போருக்குப் பிந்தைய இராணுவமயமாக்கல் என்பது முற்றிலும் புதியதல்ல என்பதை அங்கீகரிப்பது முக்கியம். அது, உருமாற்றப்பட்ட வடிவத்தில் இருந்தாலும், போரின் இடஞ்சார்ந்த தர்க்கத்தின் தொடர்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கிறது. இந்தத் தொடர்ச்சி, முறிவு பற்றிய விவரிப்புகளுக்கு சவால் விடுகிறது. போரின் முடிவு ஒரு முழுமையான முறிவைக் குறிக்கவில்லை, மாறாக இடஞ்சார்ந்த அதிகாரத்தின் மறுசீரமைப்பைக் குறிக்கிறது. போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் இராணுவமயமாக்கப்பட்ட நிலப்பரப்புகள் கடந்தகால மோதலின் எச்சங்கள் அல்ல. அவை தற்போதைய இடஞ்சார்ந்த ஒழுங்கின் செயலில் உள்ள கூறுகளாகும். இருப்பு, அருகாமை, பொருளாதாரச் செயற்பாடு மற்றும் குறியீட்டு அதிகாரம் ஆகியவற்றின் மூலம்,

இடம் எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு அனுபவிக்கப்படுகிறது என்பதை இராணுவம் தொடர்ந்து வடிவமைத்து வருகிறது.

இராணுவமயமாக்கலை இனவரைவியல் ரீதியாக ஆய்வு செய்வதன் மூலம், நிலப்பரப்பு என்பது வெறும் நிறுவனங்கள் அல்லது மேம்பாட்டின் மூலம் மட்டுமல்ல, அன்றாட வாழ்க்கையைக் கட்டமைக்கும் உள்ளார்ந்த அதிகார வடிவங்கள் மூலமாகவும் நிர்வகிக்கப்படுகிறது என்பதை இப்பகுதி காட்டியுள்ளது. இது கட்டுரையின் மைய வாத்தத்தை வலுப்படுத்துகிறது: நிலப்பரப்பு உள்ளது, ஆனால் இறையாண்மை சீரற்றதாக இருக்கிறது. மக்கள் ஓர் இடத்தில் வாழ்கிறார்கள், ஆனால் முற்றிலும் தங்கள் சொந்த நிபந்தனைகளின்படி அல்ல.

வாழும் நடைமுறையாக எல்லைகள்: இயக்கம், கண்காணிப்பு, எல்லைகளின் சமூக வாழ்க்கை

வழக்கமான அரசியல் புவியியலில், எல்லைகள் என்பவை நிலப்பரப்புகள், அதிகார வரம்புகள், இறையாண்மைக்குட்பட்ட இடங்கள் ஆகியவற்றைப் பிரிக்கும் நிலையான வரையறைகளான கோடுகளாகக் கற்பனை செய்யப்படுகின்றன. இருப்பினும், போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில், எல்லைகள் முதன்மையாக ஒரு வரைபடத்தில் உள்ள கோடுகளாக எதிர்கொள்ளப்படுவதில்லை. அவை அன்றாட இயக்கம், சமூக உடனடிமட்டம், இடஞ்சார்ந்த விழிப்புணர்வு ஆகியவற்றில் பொதிந்துள்ள நடைமுறைகளாக அனுபவிக்கப்படுகின்றன. அவை ஒரே நேரத்தில் புலப்படுவையாகவும் புலப்படாதவையாகவும், முறையானவையாகவும் முறைசாராதவையாகவும், புறவயமானவையாகவும் அகவயமானவையாகவும் இருக்கின்றன.

வடக்குக் கிழக்கில், யார், எங்கே, எப்படி, என்ன நிபந்தனைகளின் கீழ் நகர்கிறார்கள் என்பதை வடிவமைக்கும் இடஞ்சார்ந்த ஒழுங்குமுறையின் வாழும் மற்றும் உடலால் உணரப்படும் வடிவங்களாக எல்லைகள் நீடிக்கின்றன. இந்த எல்லைகள் அரசால் வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைகளுக்குள் மட்டும் அடங்கிவிடவில்லை. இதைப் புரிந்துகொள்ள, எல்லைகளை நிலையான கூறுகளாகக் கருதும் கருத்திலிருந்து, எல்லை நிர்ணயத்தை ஒரு செயல்முறையாகக் கருதும் நிலைக்கு மாற வேண்டியது அவசியம். அதாவது, வெளி வேறுபடுத்தப்பட்டு, சுட்டுப்படுத்தப்பட்டு, அர்த்தமுள்ளதாக்கப்படும் நடைமுறைகளின் தொகுப்புப் பற்றிய அறிவு அவசியமாகிறது. போரின் போது, சோதனைச் சாவடிகள் அன்றாட வாழ்வின் ஒரு முக்கிய அம்சமாக இருந்தன. அவை சுட்டுப்பாட்டு மண்டலங்களுக்கு

இடையிலான மாற்றங்களைக் குறித்தன. இயக்கத்தை ஒழுங்குபடுத்தின. கண்காணிப்பு மற்றும் அதிகாரத்தின் தளங்களாகச் செயற்பட்டன. சோதனைச் சாவடிகள் வழியாகச் செல்ல ஆவணப்படுத்தல், விளக்கம் மற்றும் இணக்கம் தேவைப்பட்டது. போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில், இந்தச் சோதனைச் சாவடிகளில் பல அகற்றப்பட்டுவிட்டன. ஒரு காலத்தில் சோதனைச் சாவடிகளால் நிறைந்திருந்த வீதிகள் இப்போது திறக்கப்பட்டுள்ளன, மேலும் நடமாட்டமும் வெளிப்படையாக சுதந்திரமாக உள்ளது. ஆயினும், சோதனைச் சாவடிகளின் தாக்கம் பௌதீகத் தடைகளாக அல்லாமல், கருத்து மற்றும் நடத்தைப் பழக்கங்களாகத் தொடர்கிறது.

வவுனியாவுக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் இடையே பயணிக்கும் ஒரு பேருந்து ஓட்டுநர், ஒரு காலத்தில் பல சோதனைச் சாவடிகளைக் கொண்டிருந்த ஒரு சாலைப் பகுதியில் தான் எவ்வாறு பயணிக்கிறார் என்பதை விவரித்தார்: “முன்பு, நாங்கள் ஒவ்வொரு சோதனைச் சாவடியிலும் நிறுத்த வேண்டியிருந்தது. இப்போது நிறுத்தங்கள் இல்லை. ஆனாலும், நாங்கள் அந்த இடங்களை அடையும்போது, வேகத்தைக் குறைக்கிறோம். அது ஒரு பழக்கம்.” இந்த வேகத்தைக் குறைப்பது கட்டாயமில்லை, ஆனால் அது உடலால் உணரப்படும் ஒரு நினைவு. ஒரு காலத்தில் கவனத்தையும் எச்சரிக்கையையும் கோரிய ஓர் இடத்திற்கான எஞ்சிய எதிர்வினை.

பயணிகளும் இதே போன்ற அனுபவங்களை விவரித்தனர்: “சோதனைச் சாவடிகள் எங்கே இருந்தன என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இப்போதும் கூட, நீங்கள் அந்தப் பகுதிகளைக் கடக்கும் போது எச்சரிக்கையாகிவிடுகிறீர்கள்.” இந்த எச்சரிக்கை உணர்வு, கடந்தகாலக் கண்காணிப்பால் வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு வகையான இடஞ்சார்ந்த உணர்வைப் பிரதிபலிக்கிறது. பௌதீகத் தடைகள் இல்லாதது, கண்காணிக்கப்படுகிறோம் என்ற உள்ளூறைந்த உணர்வை அழித்துவிடுவதில்லை. ஓர் இளைஞன் விளக்கினான்: “அங்கே எதுவும் இல்லாவிட்டாலும், நீங்கள் எதையோ கடப்பது போல் உணர்கிறீர்கள்.” இந்த உணர்வு, எல்லைகள் அவற்றின் பௌதீக வெளிப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்டு நிலைத்திருக்கும் தன்மையைப் படம்பிடிக்கிறது. அவை உளவியல் மற்றும் நடத்தை வரம்புகளாகத் தொடர்ந்து நீடிக்கின்றன.

வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளின் பல இடங்களில், குடியிருப்பாளர்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாத எல்லைகளால் குறிக்கப்பட்ட ஒரு நிலப்பரப்பில் பயணிக்கின்றனர். இவை முறையாகக்

கட்டுப்படுத்தப்படாத, ஆனால் பரவலாகத் தடை செய்யப்பட்ட அல்லது உணர்வுபூர்வமான இடங்களாகப் புரிந்துகொள்ளப்படும் பகுதிகள் ஆகும். இந்த எல்லைகள் அடையாளப் பலகைகளால் குறிக்கப்படவில்லை. அவை அனுபவம், உற்றுநோக்கல் மற்றும் சமூகத் தொடர்பு மூலம் கற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில், ஓர் இளைஞர் குழு தாங்கள் சில பகுதிகளை எவ்வாறு தவிர்க்கிறார்கள் என்பதை விவரித்தது: “நாங்கள் செல்லாத இடங்கள் உள்ளன, குறிப்பாகக் குறிப்பிட்ட நேரங்களில். யாரோ ஒருவர் நேரடியாகச் சொல்வதால் அல்ல, மாறாக அது எங்கள் பகுதி அல்ல என்று எங்களுக்குத் தெரியும் என்பதால்.” அது அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும் என்று கேட்டபோது, அவர்களில் ஒருவர் பதிலளித்தார்: “நீங்கள் மற்றவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொள்கிறீர்கள்.

நீங்கள் கதைகளைக் கேட்கிறீர்கள். என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறீர்கள்.” இந்தக் ‘கதைகள்’ சமூகங்களுக்குள் பழங்கும் கடந்தகாலப் பதற்றங்கள், சந்திப்புகள் அல்லது சம்பவங்களின் விவரங்களை உள்ளடக்கியவை. அவை நடத்தையை வழிநடத்தும் ஒரு கூட்டு இடஞ்சார்ந்த அறிவை உருவாக்குகின்றன. மற்றொருவர் மேலும் கூறினார்: “நீங்கள் அந்த இடத்தைச் சேர்ந்தவர் இல்லையென்றால், அதை நீங்கள் உணர்வீர்கள். மக்கள் உங்களை வித்தியாசமாகப் பார்ப்பார்கள்.” முறைசார்ந்த அமலாக்கம் இல்லாதபோதும், இந்த அந்நிய உணர்வு எல்லையை வலுப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு, கண்ணுக்குப் புலப்படாத எல்லைகள் அங்கீகாரம் மற்றும் புலனுணர்வு மூலம் செயற்படுகின்றன. அவை வேலிகளாலோ அல்லது சோதனைச் சாவடிகளாலோ அல்ல, மாறாக வேறுபாடு மற்றும் இடர் குறித்த பகிரப்பட்ட புரிதலால் பேணப்படுகின்றன.

போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் எல்லைகளை வரையறுப்பதன் மிகவும் நீடித்த வடிவங்களில் ஒன்று, வெளியை இனமயமாக்குவதாகும். அத்தகைய உரிமை கோரல்கள் முறையாக முறைப்படுத்தப்படாத போதும், பகுதிகள் பெரும்பாலும் தமிழ், சிங்களம் அல்லது முஸ்லிம் போன்ற குறிப்பிட்ட சமூகங்களுக்குச் சொந்தமானவையாகக் கருதப்படுகின்றன. இந்தக் கருத்துகள் இயக்கம், ஊடாட்டம், அணுகல் ஆகியவற்றை வடிவமைக்கின்றன.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில், பதிலளித்தவர் ஒருவர் கலப்புப் பகுதிகள் வழியாகப் பயணித்ததை விவரித்தார்: “நீங்கள் சில கிராமங்களுக்குள் நுழையும் போது, அங்கே யார் வாழ்கிறார்கள் என்பது

உங்களுக்குத் தெரியும். மொழி மாறுகிறது, அடையாளங்கள் மாறுகின்றன, சூழல் மாறுகின்றது.” மற்றொருவர் மேலும் கூறினார்: “தேவைப்பட்டால் தவிர, நாங்கள் சில இடங்களில் நிற்பதில்லை. இது துல்லியமாகப் பயத்தைப் பற்றியது அல்ல, ஆனால் எச்சரிக்கையைப் பற்றியது.” இந்த எச்சரிக்கை, நிலப்பரப்பு குறிப்பிட்ட குழுக்களுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கும் இடமயமாக்கப்பட்ட அடையாளத்தை அங்கீகரிப்பதைப் பிரதிபலிக்கிறது.

சில சமயங்களில், இந்த எல்லைகள் குறிப்பிட்ட மொழிகளில் உள்ள அறிவிப்புப் பலகைகள், மதக் கட்டமைப்புகள் (கோயில்கள், மசூதிகள், தேவாலயங்கள்), குடியிருப்பு முறைகள் போன்றவற்றால் வலுப்படுத்தப்படுகின்றன. வெளிப்படையான மோதல்கள் இல்லாவிட்டாலும், இந்த அடையாளங்கள் வேறுபாட்டை உணர்த்தி, நடத்தையைப் பாதிக்கின்றன. ஒரு கடைக்காரர் குறிப்பிட்டார்:

“வியாபாரம் இந்த எல்லைகளைக் கடக்கிறது, ஆனால் சமூக வாழ்க்கை பெரும்பாலும் கடப்பதில்லை.” சமூக ஊடாட்டம் குறைவாகவே இருந்தாலும், பொருளாதாரத் தேவை எவ்வாறு இடஞ்சார்ந்த பிளவுகளை இணைக்க முடியும் என்பதை இந்த வேறுபாடு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

சமூக, இன எல்லைகளுக்கு அப்பால், நிர்வாக நடைமுறைகள் மூலமாகவும் எல்லைகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. கோட்ட எல்லைகள், நில அதிகார வரம்புகள் மற்றும் நிறுவன மண்டலங்கள் ஆகியவை சேவைகள் மற்றும் வளங்களுக்கான அணுகலை வடிவமைக்கின்றன.

மன்னார் மாவட்டத்தில், ஒரு குடியிருப்பாளர் நிர்வாக எல்லைகளைக் கடந்து சேவைகளைப் பெறுவதில் உள்ள சவால்களை விவரித்தார்: “எனது நிலம் ஒரு கோட்டத்தில் உள்ளது, ஆனால் நான் மற்றொரு கோட்டத்தில் வசிக்கிறேன். ஆவணங்களுக்காக, நான் முன்னும் பின்னுமாக அலைய வேண்டியுள்ளது. ஒவ்வொரு அலுவலகமும் அது தங்கள் பொறுப்பில் என்கிறது.” இந்தத் துண்டாடல் ஒரு வகையான அதிகாரத்துவ எல்லை நிர்ணயத்தை உருவாக்குகிறது, இதில் அணுகல் அதிகார வரம்பால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. மற்றொருவர் விளக்கினார்: “தூரம் குறைவாக இருந்தாலும், எல்லைகள் காரணமாக இந்தச் செயல்முறை சிக்கலாகிறது.” இந்த நிர்வாக எல்லைகள் நிலப்பரப்பில் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை, ஆனால் அவை அரசுடனான அன்றாடத் தொடர்புகளுக்கு ஒரு கட்டமைப்பை அளிக்கின்றன. அவை நிறுவன வகைப்படுத்தலுடனும்

ஒன்றிணைந்து, வளங்களுக்கான சமமற்ற அணுகலை வலுப்படுத்துகின்றன.

போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் நகர்வு என்பது, இடரின் தொடர்ச்சியான கணக்கீட்டால் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. தனிநபர்கள், இடஞ்சார்ந்த இயக்கவியல் பற்றிய தங்கள் புரிதலின் அடிப்படையில், எங்கு, எப்போது, எப்படிச் செல்வது என்பதை மதிப்பிடுகிறார்கள்.

கிளிநொச்சியில் உள்ள ஓர் இளம் பெண், இரவில் பயணம் செய்வதில் தனக்குள்ள தயக்கத்தை விவரித்தார்: “பகலில், அது பரவாயில்லை. இரவில், அது வித்தியாசமாக உள்ளது. சில பகுதிகள் அமைதியாக இருக்கின்றன, மேலும் உங்களைச் சுற்றியார் இருக்கிறார்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரியாது.” அவரது முடிவு ஒரு குறிப்பிட்ட விதியை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல, மாறாக நேரம் மற்றும் இடத்துடன் தொடர்புடைய பாதிப்புக்குள்ளாகும் தன்மையைப் பற்றிய ஒரு கண்ணோட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஓர் ஆண் இவ்வாறு பதிலளித்தார்: “இருட்டிய பிறகு நீங்கள் தவிர்க்க வேண்டிய இடங்கள் உள்ளன. அது இயல்பாகவே புரிந்துகொள்ளப்பட்டது.” இந்த முடிவுகள் ஒரு வகையான சூழ்நிலை விழிப்புணர்வைப் பிரதிபலிக்கின்றன. இதில் நகர்வு என்பது கடந்தகால அனுபவங்கள் மற்றும் தற்போதைய நிலைமைகள் இரண்டாலும் வடிவமைக்கப்படுகிறது.

எல்லைகள், உண்மையான, உணரப்பட்ட கண்காணிப்புடன் நெருக்கமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன. வெளிப்படையான கண்காணிப்பு இல்லாதபோதும், கவனிக்கப்படுவதற்கான சாத்தியக்கூறு நடத்தையை வடிவமைக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில், ஒருவர் பொது உரையாடல்களைத் தான் எவ்வாறு அணுகுகிறார் என்பதை விவரித்தார்: “நீங்கள் எல்லா இடங்களிலும் சுதந்திரமாகப் பேச முடியாது.

யார் கேட்கிறார்கள் அல்லது பார்க்கிறார்கள் என்று ஒருபோதும் அறிய முடியாது.” இந்த விழிப்புணர்வு, எங்கே கூடுவது, எங்கே பேசுவது, எங்கே மௌனமாக இருப்பது போன்ற இடத் தேர்வுகளுக்கும் நீட்டிக்கப்படுகிறது. ஓர் இளைஞர் குழு விளக்கியது: “நாங்கள் இடங்களைக் கவனமாகத் தேர்ந்தெடுக்கிறோம். சில இடங்கள் பேசுவதற்குப் பாதுகாப்பானவை, மற்றவை அல்ல.” இது இடம், பேச்சு மற்றும் அதிகாரம் ஆகியவற்றின் சந்திப்பைப் பிரதிபலிக்கிறது. இங்கு எல்லைகள் என்பவை நடமாட்டத்தைப் பற்றியது மட்டுமல்ல, வெளிப்பாட்டைப் பற்றியதும் ஆகும்.

போருக்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில் எல்லைகளில் ஏற்பட்ட மிக முக்கியமான மாற்றம், அவை உள்ளிணைந்து போனதே ஆகும். எல்லைகள் இனி வெறும் வெளிப்புறக் கட்டுப்பாடுகள் மட்டுமல்ல அவை பழக்கவழக்கங்கள், உள்ளுணர்வுகள், எதிர்பார்ப்புகளாக உடலால் உணரப்படுகின்றன. ஒருவர் விளக்கினார்: “உங்களுக்கு அடையாளங்கள் தேவையில்லை.

எப்போது கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்று உங்கள் உடலுக்குத் தெரியும்.” இந்த ‘அறிதல்’ இயல்பானதல்ல. அது அனுபவத்தின் மூலம் கற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. இது அன்றாட வாழ்வில் இடஞ்சார்ந்த ஒழுங்குமுறையை இணைத்துக்கொள்வதைப் பிரதிபலிக்கிறது.

உள்ளிணைந்த எல்லைகள் பின்வருமாறு வெளிப்படுகின்றன: (1) குறிப்பிட்ட இடங்களுக்குள் நுழைவதற்கு முன் தயக்கம், (2) உடல் தோரணை அல்லது நடத்தையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், (3) சுற்றுப்புறங்கள் குறித்த அதிகரித்த விழிப்புணர்வு. இந்த உடல் சார்ந்த எதிர்வினைகள், மௌனம் மற்றும் தார்மீகப் பேச்சுவார்த்தையின் வடிவங்களுடன் ஒத்துப்போகும் சுயஒழுங்குமுறையின் வடிவங்களாகும்.

இங்கு முன்வைக்கப்பட்டுள்ள இனவரையியல் தரவுகள், போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் எல்லைகள் வெறுமனே மோதலின் எச்சங்கள் மட்டுமல்ல; அவை சமமற்ற இறையாண்மையின் செயல்மிகு கூறுகளாகும் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இங்கு, போருக்குப் பிந்தைய எல்லைகள் தொடர்ச்சி மற்றும் உருமாற்றம் ஆகிய இரண்டையும் பிரதிபலிக்கின்றன என்பதை அங்கீகரிப்பது முக்கியம்.

போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் எல்லைகள் என்பவை வெறுமனே பிரதேசங்களைப் பிரிக்கும் கோடுகள் அல்ல; அவை அன்றாட வாழ்க்கையை வடிவமைக்கும் நடைமுறைகளாகும். நினைவகம், பழக்கம், சமூக அங்கீகாரம், நிறுவனச் செயல்முறைகள் ஆகியன மூலம், எல்லைகள் இடஞ்சார்ந்த ஒழுங்குமுறையின் ஆற்றல்மிக்க மற்றும் பரிணாம வளர்ச்சி பெறும் வடிவங்களாக நிலைத்திருக்கின்றன.

எல்லைகளை இனவரையியல் ரீதியாக ஆராய்வதன் மூலம், பிரதேசம் என்பது ஒரே சீராக அணுகக்கூடியதாகவோ அல்லது அனுபவிக்கக்கூடியதாகவோ இல்லை என்பதை இந்தப் பகுதி காட்டியுள்ளது. அது சீரற்ற இறையாண்மையைப் பிரதிபலித்து மீண்டும் உருவாக்கும், கண்ணுக்குத் தெரியும் மற்றும் கண்ணுக்குத் தெரியாத எல்லைகளின் அடுக்குகளால் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பழக்கமான நிலையை மீட்டெடுப்பதில்லை. அது தனிநபர்களை ஒருவித வெறுமையின் முன் நிறுத்துகிறது.

மீள்குடியேற்றம் என்பது பெரும்பாலும் இடம்பெயர்வின் தார்மீக, அரசியல் ரீதியான முடிவாக முன்வைக்கப்படுகிறது. கொள்கை விவாதத்தில், இது வேரோடு பிடுங்கப்பட்டவர்கள் தங்கள் உரிமையான இடத்திற்குத் திரும்பும் தருணத்தைக் குறிக்கிறது. இது மீட்சி, இயல்புநிலை, வாழ்வின் மீட்சிக்கு ஒரு சமிக்ஞையாக அமைகிறது. இலங்கையில், 2009க்குப் பிந்தைய மீள்குடியேற்றம் துல்லியமாக இதே சொற்களில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு மனிதாபிமான, அபிவிருத்தி வெற்றியாகவும், போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களை மீண்டும் கட்டியெழுப்பி ஒருங்கிணைப்பதில் அரசின் திறனை வெளிப்படுத்துவதாகவும் உள்ளது.

ஆயினும், இந்தப் பிரிவு காட்டுவது போல, மீள்குடியேற்றம் என்பது வெறுமனே ஒரு திரும்புதல் அல்ல. அது இடம், சொந்தம் மற்றும் சமூக வாழ்வின் ஒரு மறுவடிவமைப்பாகும். மக்கள் தாங்கள் விட்டுச் சென்ற அதே நிலப்பரப்புகளுக்குத் திரும்புவதில்லை. அவர்கள் மாற்றப்பட்ட நிலப்பரப்புகளையும், புதிய இடஞ்சார்ந்த ஏற்பாடுகளையும், வெவ்வேறு வகையான அதிகாரங்களையும் எதிர்கொள்கின்றனர். மீள்குடியேற்றச் செயல்முறையானது, உடல்ரீதியான திரும்புதலைச் சாத்தியமாக்கும் அதே வேளையில், பெரும்பாலும் மீட்சி இல்லாத உள்ளடக்கல் என்ற ஒரு நிலையை உருவாக்குகிறது. அதாவது, இருப்பு மீண்டும் நிறுவப்பட்டாலும், தொடர்ச்சி இல்லாத ஒரு நிலை.

இந்தப் பகுதி, தனிநபர்களும் சமூகங்களும் திரும்புதலை எவ்வாறு அனுபவிக்கிறார்கள் என்பதில் கவனம் செலுத்தி, மீள்குடியேற்றத்தை இனவரைவியல் ரீதியாக ஆராய்கிறது. இடம்பெயர்ந்த பல குடும்பங்களுக்கு, திரும்பும் தருணம் என்பது அங்கீகாரத்தின் தருணமாக இல்லாமல், அதிர்ச்சியின் தருணமாக இருக்கிறது. அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் நிலப்பரப்புகள், அவர்கள் நினைவில் வைத்திருக்கும் இடங்களைப் போல சிறிதும் இல்லை. வீடுகள் அழிக்கப்பட்டுள்ளன, வயல்கள் புதர் மண்டிப்போயுள்ளன, சாலைகள் மாற்றப்பட்டுள்ளன, மேலும் பழக்கமான அடையாளங்கள் மறைந்துவிட்டன. முள்ளிவாய்க்காலில், ஐம்பதுகளில் இருந்த ஒரு பெண், கிட்டத்தட்ட ஒரு தசாப்தத்திற்குப் பிறகு தனது திரும்புதலை விவரித்தார்: “நாங்கள் திரும்பி வந்தபோது, அங்கே எதுவும் இல்லை. வீடு இல்லை, மரங்கள் இல்லை, கிணறு இல்லை. மணலும் புதர்களும் மட்டுமே. நாங்கள் அங்கே நின்று, இது உண்மையிலேயே எங்கள் இடம்தானா என்று யோசித்தோம்?” அவரது விவரிப்பு ஓர் ஆழ்ந்த திசைமாற்றத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. திரும்புதல்

அவர்கள் தப்பி ஓடியபோது குழந்தையாக இருந்த அவருடைய மகன் மேலும் கூறினார்: “என் தாய்க்கு, இதுதான் வீடு. எனக்கு, இது ஒரு புதிய இடம். எனக்கு அதைப் பற்றி எந்த நினைவும் இல்லை.” இந்தத் தலைமுறை வேறுபாடு, இடம்பெயர்வு நிலத்துடனான உறவுகளை எவ்வாறு மறுவடிவமைக்கிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. சிலருக்கு, திரும்புதல் என்பது இழப்பிலிருந்து மீள்வதாகும்; மற்றவர்களுக்கு, அது அவர்கள் கேள்விப்பட்ட ஓர் இடத்துடனான முதல் சந்திப்பாகும். மீள்கட்டமைப்புச் செயல்முறை தொடர்ச்சியிலிருந்து தொடங்காமல், முறிவிலிருந்து தொடங்குகிறது.

மீள்குடியேற்றத்தின் போது, புனரமைப்புக்காக வீடு அல்லது நிதி உதவி வழங்குவதும் பெரும்பாலும் உடன் நிகழ்கிறது. ஆயினும், இந்த ஏற்பாடுகள் அரிதாகவே முழுமையான மறுசீரமைப்பிற்கு வழிவகுக்கின்றன. மாறாக, வரையறுக்கப்பட்ட வளங்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, குடும்பங்கள் படிப்படியான புனரமைப்பில் ஈடுபடுகின்றன. கிளிநொச்சியில் ஒரு குடும்பம் பாதி கட்டப்பட்ட வீட்டில் வசித்து வருகிறது. சுவர்கள் கட்டி முடிக்கப்பட்டுவிட்டன, ஆனால் கூரை கட்டடத்தின் ஒரு பகுதியை மட்டுமே மூடியுள்ளது. அந்த இடைவெளியை ஒரு தார்ப்பாய் நிரப்புகிறது. குடும்பத் தலைவர் விளக்கினார்: “கட்டுமானத்தைத் தொடங்க எங்களுக்குச் சில உதவிகள் கிடைத்தன. அதன் பிறகு, நாங்கள் சுயமாகவே தொடர வேண்டியிருந்தது. எங்களிடம் பணம் இருக்கும்போது நாங்கள் கட்டுகிறோம்.” அவரது மனைவி கூறினார்: “சில நேரங்களில் நாங்கள் மாதக்கணக்கில் நிறுத்திவிடுவோம். பிறகு மீண்டும் தொடங்குவோம். அது ஒருபோதும் முடிவடைவதில்லை.”

இடைநிறுத்தப்பட்ட கட்டுமானத்தின் இந்த முறை பொதுவானது. வளங்களின் சீரற்ற ஓட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில், வீடுகள் பல்வேறு முழுமையடையாத நிலைகளில் இருக்கின்றன. வீட்டில் உள்ள குழந்தைகள் தாங்கள் எவ்வாறு தங்களை மாற்றியமைத்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதை விவரித்தனர்: “மழை பெய்யும்போது, நாங்கள் பொருட்களை இடம் மாற்றுவோம். எங்களுக்கு அது பழகிவிட்டது.” இந்த முழுமையின்மையின் இயல்பாக்கம், மீள்குடியேற்றம் நிலையான வீடுகளை உருவாக்குவதில்லை, மாறாக உயிர்வாழ்வதற்கான தொடர்ச்சியான திட்டங்களையே உருவாக்குகிறது என்பதை விளக்குகிறது.

பல சந்தர்ப்பங்களில், மீன்குடியேற்றம் என்பது சொந்த நிலத்திற்குத் திரும்புவதை உள்ளடக்குவதில்லை, மாறாக புதிய இடங்களுக்கு இடம்பெயர்வதையே உள்ளடக்கியுள்ளது. இந்த இடங்கள் வரலாற்றுத் தொடர்புகளின் அடிப்படையில் அல்லாமல், கிடைக்கும் தன்மை, பாதுகாப்புச் சார்ந்த காரணங்கள் அல்லது மேம்பாட்டுத் திட்டங்களின் அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். மன்னார் மாவட்டத்தில், சில குடும்பங்கள் புதிதாக நிறுவப்பட்ட ஒரு கிராமத்திற்கு இடம்பெயர்க்கப்பட்டன. வீடுகள் ஒரே மாதிரியாகவும், நேர்த்தியான வரிசைகளிலும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன, மேலும் அடிப்படை உட்கட்டமைப்பு வசதிகளும் வழங்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு குடியிருப்பாளர் விளக்கினார்: “வீடுகள் கிடைத்ததற்கு நாங்கள் நன்றியுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம், ஆனால் இது நாங்கள் பிறந்த இடம் அல்ல. எங்கள் பூர்விக நிலம் இங்கிருந்து வெகு தொலைவில் உள்ளது.” மற்றொருவர் கூறினார்: “இங்கே, மண் வித்தியாசமாக இருக்கிறது. அதை எப்படிப் பயிரிடுவது என்று எங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்கள் மீண்டும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.” இந்த இடமாற்றம் ஒரு வகையான இரண்டாம் நிலை இடப்பெயர்வை உருவாக்குகிறது, இதில் திரும்புதல் என்பது நிலம் மற்றும் வாழ்வாதாரத்துடனான முந்தைய உறவுகளை மீட்டெடுப்பதில்லை.

சமூக வலைப்பின்னல்களும் பாதிக்கப்படுகின்றன: “முன்பு, நாங்கள் உறவினர்களுக்கு அருகில் வசித்தோம். இங்கே, நாங்கள் வெவ்வேறு இடங்களைச் சேர்ந்த மக்களுடன் கலந்துள்ளோம். எங்களுக்கு ஒருவரை ஒருவர் நன்றாகத் தெரியாது.” சமூகத்தின் இந்த மறுசீரமைப்பு, நிறுவப்பட்ட பரஸ்பர ஆதரவு வடிவங்களைச் சீர்குலைத்து, புதிய வகையான சமூகப் பேச்சுவார்த்தைகளை அவசியமாக்குகிறது.

மீன்குடியேற்றத் திட்டங்கள் பெரும்பாலும் வீடுகள், சாலைகள், நீர் வழங்கல் மற்றும் பள்ளிகள் போன்ற பௌதீக உட்கட்டமைப்புகளை வழங்குவதற்கு முன்னுரிமை அளிக்கின்றன. இவை அத்தியாவசியமானவை என்றாலும், அவை பொருளாதார அல்லது சமூக ஒருங்கிணைப்புக்கு உத்தரவாதம் அளிப்பதில்லை. முல்லைத்தீவில் உள்ள ஒரு மீன்குடியேற்றத் தளத்தில், ஒரு குடியிருப்பாளர் நிலைமையை விவரித்தார்: “எங்களிடம் வீடுகள், மின்சாரம், அருகில் ஒரு பள்ளி கூட இருக்கிறது. ஆனால் வேலைகள் இல்லை. எங்களிடம் எல்லாம் இருக்கிறது, ஆனால் ஒன்றுமில்லை.”

இந்த முரண்பாடு, பொருள் வழங்கலுக்கும் வாழ்வாதார நிலைத்தன்மைக்கும் இடையிலான இடைவெளியைப் பிரதிபலிக்கிறது. உட்கட்டமைப்பு குடியேற்றத்திற்கான

நிலைமைகளை உருவாக்குகிறது, ஆனால் அது நிலைத்தன்மையை அவசியமாக உருவாக்குவதில்லை. ஓர் இளைஞன் விளக்கினான்: “பள்ளிக்கல்வியை முடித்த பிறகு, இங்கே ஒன்றுமில்லை. நாங்கள் வேலைக்காக வேறு இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்.” இந்த வெளிநோக்கிய நகர்வு, மீன்குடியேற்றத்தை ஒரு முழுமையான தீர்வாகக் கருதும் எண்ணத்தைக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்துகிறது, மேலும் அது பரந்த பொருளாதார நிலைமைகளைச் சார்ந்துள்ளது என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

மக்கள் தங்கள் பூர்விக நிலத்திற்குத் திரும்பினாலும், சுற்றுச்சூழல் மாற்றங்கள் அதன் பயன்பாட்டைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடும். பல ஆண்டுகளாகக் கைவிடப்பட்டிருந்தல், நீர் அமைப்புகளில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், மாறிவரும் சூழலியல் நிலைமைகள் ஆகியவை உற்பத்தித்திறனைப் பாதிக்கின்றன. வன்னிப் பகுதியில், ஒரு விவசாயி பயிர்ச்செய்கையை மீண்டும் தொடங்குவதற்கான தனது முயற்சிகளை விவரித்தார்: “இந்த நிலம் பல ஆண்டுகளாகப் பயன்படுத்தப்படாமல் இருந்தது. அது கடினமாகவும், புதர் மண்டியும் போய்விட்டது. நாங்கள் அதைச் சுத்தம் செய்து, மீண்டும் தயார் செய்ய வேண்டும். இதற்கு நேரம் எடுக்கும்.” அவர் ஒரு வயலைச் சுட்டிக்காட்டினார்: “முன்பு, இது நெல் வயலாக இருந்தது. இப்போது, அதே பயிர்களைப் பயிரிடுவது கடினமாக உள்ளது.” இவ்வாறு, சுற்றுச்சூழல் மாற்றம் வாழ்வாதார மறுசீரமைப்பில் நிச்சயமற்ற தன்மையை ஏற்படுத்துகிறது. விவசாயிகள் புதிய சூழ்நிலைகளுக்குத் தங்களை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும், பெரும்பாலும் போதுமான ஆதரவு இல்லாமலேயே இதைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

மீன்குடியேற்றம் என்பது பௌதீக இடத்தை மட்டுமல்ல, சமூக உறவுகளையும் மறுவடிவமைக்கிறது. ஒரு காலத்தில் ஒன்றுபட்டிருந்த சமூகங்கள் சிதறடிக்கப்படுகின்றன, அதே நேரத்தில் புதிய கட்டமைப்புகள் வெவ்வேறு பின்னணிகளைச் சேர்ந்த மக்களை ஒன்றிணைக்கின்றன. கிழக்கு மாகாண மீன்குடியேற்றப் பகுதியில், ஒரு பெண் தனது அனுபவத்தை விவரித்தார்: “முன்பு, எங்கள் கிராமத்தில் உள்ள அனைவரையும் எங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. இங்கே, நாங்கள் வெவ்வேறு இடங்களைச் சேர்ந்த மக்களுடன் இருக்கிறோம். நம்பிக்கையை வளர்க்க நேரம் எடுக்கும்.” மற்றொரு குடியிருப்பாளர் மேலும் கூறினார்: “சாதி, பின்னணி, பழக்கவழக்கங்கள் என வேறுபாடுகள் உள்ளன. சில நேரங்களில் அது பதற்றத்தை உருவாக்குகிறது.” இந்த வேறுபாடுகள் வெளிப்படையான மோதலுக்கு வழிவகுக்காமல் இருக்கலாம், ஆனால் அவை தொடர்பு, ஒத்துழைப்பு மற்றும் பரஸ்பர ஆதரவைப் பாதிக்கின்றன. ஓர் உள்ளூர்

தலைவர் குறிப்பிட்டார்: “நாங்கள் மீண்டும் ஒரு சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்புகிறோம், ஆனால் அது முன்பிருந்ததைப் போல இல்லை.” இந்த சமூக வாழ்வின் மறுகட்டமைப்பு படிப்படியாகவும் சீரற்றதாகவும் உள்ளது, இது இடப்பெயர்வுக்குப் பிறகு சமூகத்தை மீண்டும் உருவாக்குவதில் உள்ள சவால்களைப் பிரதிபலிக்கிறது.

மீள்குடியேற்றம் என்பது பெரும்பாலும் நிலப் பத்திரங்களுக்காக, கூடுதல் உதவிக்காக, உட்கட்டமைப்பு மேம்பாடுகளுக்காக என நீண்டகாலக் காத்திருப்புடன் சேர்ந்தே நிகழ்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில், ஒரு குடும்பம் தங்கள் நிலைமையை விவரித்தது: “நாங்கள் திரும்பிவிட்டோம், ஆனால் இன்னும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நிலப் பத்திரங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறோம், ஆதரவுக்காகக் காத்திருக்கிறோம், நிலைமை சீரடைவதற்காகக் காத்திருக்கிறோம்.” இந்தக் காத்திருப்பு செயலற்றதல்ல. இது நிறுவனங்களுடனான தொடர்ச்சியான ஈடுபாடு, திட்டங்களில் மாற்றங்கள், மற்றும் எதிர்பார்ப்புகளை நிர்வகித்தல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. ஓர் இளம் பெண் விளக்கினார்: “இது நிரந்தரமானதா அல்லது தற்காலிகமானதா என்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. இது நிரந்தரமானது போல நாங்கள் வாழ்கிறோம், ஆனால் எங்களுக்கு உறுதியாகத் தெரியவில்லை.” இந்த நிச்சயமற்ற தன்மையே, மக்கள் தங்கள் சுற்றுப்புறங்களில் எவ்வாறு முதலீடு செய்கிறார்கள் என்பதை வடிவமைக்கிறது. கட்டுமானம் செய்வதா, பயிரிடுவதா, அல்லது இடம்பெயர்வதா என்பது.

மீள்குடியேற்றம் என்பது ஓர் உணர்வுபூர்வமான செயல்முறையும் கூட. திரும்புதல் என்பது இழப்பு, வன்முறை, மற்றும் இடப்பெயர்வு ஆகியவற்றின் நினைவுகளை மீண்டும் கொண்டுவருகிறது. முள்ளிவாய்க்காலில், ஒருவர் தனது நிலத்தின் வழியே நடந்து சென்று வெவ்வேறு இடங்களைச் சுட்டிக்காட்டினார்: “இங்கே எங்கள் வீடு இருந்தது. அங்கே கிணறு இருந்தது. அங்கே, குண்டு வீச்சின் போது நாங்கள் ஒளிந்துகொண்டோம்.” ஒவ்வொரு இடமும் ஒரு கதையைக் கொண்டுள்ளது, அது வெளியை நினைவுகளுடன் இணைக்கிறது. அவர் சற்று நிறுத்தி, “இங்கே வாழ்வது கடினம், ஆனால் எங்களால் இங்கிருந்து செல்ல முடியாது” என்றார். இந்தப் பற்றுதல், நிலம் வலியின் மூலமாகவும், அதே சமயம் சொந்தம் என்ற உணர்வின் தளமாகவும் விளங்கும் மீள்வருகையின் உணர்வுபூர்வமான புவியியலைப் பிரதிபலிக்கிறது.

மீள்குடியேற்றத்திற்கும் பாலினப் பரிமாணங்கள் உண்டு. பெண்கள், குறிப்பாகக் குடும்பத் தலைவிகளாக இருப்பவர்கள், வீடுகளை மீண்டும் கட்டுவதற்கும்,

வளங்களை நிர்வகிப்பதற்கும், சமூக வலைப்பின்னல்களைப் பேணுவதற்கும் குறிப்பிடத்தக்கப் பொறுப்பை ஏற்கின்றனர். கிளிநொச்சியைச் சேர்ந்த ஒரு விதவை விளக்கினார்: “திரும்பி வந்த பிறகு, எல்லாம் என்னையே சார்ந்திருந்தது. வீடு கட்டுவது, பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவது, அதிகாரிகளுடன் பேசுவது என அனைத்தும் என்னையே சார்ந்திருந்தது.” அவரது அனுபவம், மீள்குடியேற்றம் மற்றும் பொறுப்புகளின் பெண்ணியமயமாக்கல் ஆகியவற்றின் சந்திப்பைப் பிரதிபலிக்கிறது.

மீள்குடியேற்றத்தின் இயக்கவியல், சீரற்ற சமூக சீரமைப்புடன் ஆழமாகப் பின்னிப்பிணைந்துள்ளது. இதை ஒருவர் இவ்வாறு சுருக்கமாகக் கூறினார்: “நாங்கள் அனைவரும் திரும்பினோம், ஆனால் ஒரே மாதிரியாக அல்ல.” போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் மீள்குடியேற்றம் என்பது போருக்கு முந்தைய வாழ்க்கையை எளிமையாக மீட்டெடுப்பது அல்ல. அது இடம், சமூக உறவுகள் மற்றும் வாழ்வாதாரங்களை மறுசீரமைக்கும் ஒரு சிக்கலான மற்றும் சீரற்ற செயல்முறையாகும்.

சுற்றுச்சூழல் ஆளுகை: இயற்கை, கட்டுப்பாடு, நிலப்பரப்பை மறுசீரமைத்தல்

போருக்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில், இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் நில ஆளுகையானது உரிமை, இராணுவமயமாக்கல் அல்லது மீள்குடியேற்றம் போன்ற கேள்விகளுக்குள் மட்டும் அடங்கிவிடவில்லை. அது பாதுகாப்புக் கொள்கைகள், வனவியல் ஒழுங்குமுறைகள், கடலோர மேலாண்மை, நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் மற்றும் காலநிலை தழுவல் முயற்சிகள் ஆகியவற்றின் மூலம் சுற்றுச்சூழல் துறைக்குள் மேலும் மேலும் விரிவடைந்துள்ளது. இந்தத் தலையீடுகள் பெரும்பாலும் நிலைத்தன்மை, பல்லுயிர் பாதுகாப்பு, பேரிடர் இடர் குறைப்பு மற்றும் அபிவிருத்தித் திட்டமிடல் போன்ற தொழில்நுட்ப மற்றும் அரசியல் சார்பற்ற சொற்களில் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. ஆயினும், இந்தக் கட்டுரையில் ஆராயப்பட்ட மற்ற துறைகளைப் போலவே, சுற்றுச்சூழல் ஆளுகையும் நடுநிலையானதல்ல. அது நிலப்பரப்பின் அரசியலில் ஆழமாகப் பதிந்து, நிலத்திற்கான அணுகல், வாழ்வாதாரங்கள், சொந்தம் போன்றவற்றுக்கான உணர்வை வடிவமைக்கிறது.

இதைப் புரிந்துகொள்ள, சுற்றுச்சூழலை வெறுமனே ‘இயற்கை’ என்று பார்க்காமல், அது ஓர் ஆளுகைக்குட்பட்ட வெளி - அதாவது, அதிகாரம் செலுத்தப்படும், எல்லைகள் வரையப்படும் மற்றும்

மக்கள் நிர்வகிக்கப்படும் ஒரு நிலப்பரப்பு - என்பதைப் பார்க்க வேண்டியது அவசியம். போருக்குப் பிந்தைய வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில், சுற்றுச்சூழல் கொள்கைகள், ஏற்கனவே நிலவி வந்த இராணுவமயமாக்கல், இடப்பெயர்வு, நிர்வாகக் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றுடன் அடிக்கடி ஒன்றிணைகின்றன. இது, நிலம் பாதுகாப்பு அல்லது வளர்ச்சிக்காக மட்டுமல்லாமல், சூழலியல் நோக்கங்களுக்காகவும் ஒழுங்குபடுத்தப்படும் ஓர் அடுக்கு அமைப்பை உருவாக்குகிறது. இந்த அடுக்குகள் தனித்தனியாகச் செயற்படுவதில்லை. அவை ஒன்றுக்கொன்று வலுவூட்டி, இறையாண்மையற்ற ஒரு பிரதேசம் என்ற பரந்த நிலைக்குப் பங்களிக்கின்றன.

பல சமூகங்களுக்கு, குறிப்பாக விவசாயம், மீன்பிடித்தல் மற்றும் வன வளங்களைச் சார்ந்திருப்பவர்களுக்கு, சுற்றுச்சூழல் ஆளுகை என்பது பாதுகாப்பாக உணரப்படாமல், ஒரு கட்டுப்பாடாகவே உணரப்படுகிறது. அதாவது, அர்த்தமுள்ள பங்கேற்போ அல்லது சம்மதமோ இன்றி, நிலத்தையும் வளங்களையும் எவ்வாறு பயன்படுத்தலாம் என்பதற்கான ஒரு மறுவரையறையாக இது அமைகிறது. இதன் விளைவாக, நிலத்துடனான அன்றாட உறவுகளில் ஒரு மாற்றம் ஏற்படுகிறது; ஒரு காலத்தில் உயிர்வாழ்வதற்கு இன்றியமையாததாக இருந்த நடைமுறைகள், ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டவை அல்லது தடை செய்யப்பட்டவை என மறுவகைப்படுத்தப்படுகின்றன.

மன்னார் மாவட்டத்தில், வன விரிவாக்கம் மற்றும் பாதுகாப்புக் கொள்கைகள் தங்களின் நிலத்திற்கான அணுகலை எவ்வாறு மாற்றியமைத்துள்ளன என்பதை ஒரு விவசாயக் குழுவினர் விவரித்தனர். போரின் போது, பெரும் பகுதிகள் கைவிடப்பட்டு, தாவரங்கள் கட்டுப்பாடின்றி வளர அனுமதிக்கப்பட்டன. போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில், இந்தப் பகுதிகளில் சில வனத்துறையால் பாதுகாக்கப்பட்ட காடுகளாக அறிவிக்கப்பட்டன. இடப்பெயர்வுக்கு முன்பு தனது குடும்பம் பயிரிட்ட நிலம் இப்போது வனக் காப்பகமாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்று ஒரு விவசாயி விளக்கினார். அவர் சாகுபடிக்காக ஒரு பகுதியைத் தயார் செய்ய முயன்றபோது, அதிகாரிகள் அவரைத் தடுத்தனர்.

“இப்போது இது காடு என்கிறார்கள்” என்று அடர்ந்த நிலப்பகுதியை நோக்கி சைகை காட்டியபடி அவர் கூறினார். “ஆனால் முன்பு, இது எங்கள் வயலாக இருந்தது. நாங்கள் இங்கே நெல் பயிரிட்டோம். இப்போது எங்களால் அதைத் தொட முடியாது.” அவரது கூற்று ஓர் அடிப்படை மாற்றத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. ஒரு காலத்தில் வாழ்வாதார

அமைப்பின் ஒரு பகுதியாக இருந்த நிலம், சுற்றுச்சூழல் வகைப்பாட்டின் மூலம் மறுவரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த மறுவரையறை வெறும் தொழில்நுட்ப ரீதியானது மட்டுமல்ல. அது உரிமையுணர்வின் நிபந்தனைகளையே மாற்றுகிறது. விவசாயி அந்தப் பகுதியில் உடல்ரீதியாக இருக்கிறார், ஆனால் நிலத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான அவரது திறன் ஒரு புதிய ஆட்சி முறையால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது.

அதே பகுதியில் உள்ள மற்றொரு விவசாயி இந்த எல்லைகளின் தெளிவற்ற தன்மையை விவரித்தார். பயிரிடப்பட்ட நிலம் எங்கே முடிகிறது, பாதுகாக்கப்பட்ட காடு எங்கே தொடங்குகிறது என்பதைக் குறிக்கும் தெளிவான அடையாளங்கள் எதுவும் இல்லை. மாறாக, அதிகாரிகளின் அவ்வப்போதைய வருகைகள் மூலமாகவும், சமூகத்திற்குள் எச்சரிக்கைகளைப் பரப்புவதன் மூலமாகவும் இந்த வேறுபாடு அமல்படுத்தப்பட்டது. “நீங்கள் கவனமாக இருக்க வேண்டும்” என்றார் அவர். “நீங்கள் அதிகமாக அழித்தால், அவர்கள் வருவார்கள். ஆனால் எல்லை எங்கே இருக்கிறது என்பது உங்களுக்கு எப்போதும் தெரிவதில்லை.” இந்த நிச்சயமற்ற தன்மை, பேச்சுவார்த்தை மூலம் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு நிலையை உருவாக்குகிறது. இதில் தனிநபர்கள், அமலாக்கத்தைத் தூண்டாமல், சாத்தியமானதைச் சோதித்து, எச்சரிக்கையுடன் எல்லைகளைத் தள்ளுகிறார்கள். இந்த வகையில், சுற்றுச்சூழல் ஆளுகையானது, முறையான ஒழுங்குமுறை மூலம் மட்டுமல்லாமல், எதிர்பார்ப்பு மற்றும் சுயகட்டுப்பாடு மூலமாகவும் செயற்படுகிறது. இது முந்தைய பகுதிகளில் விவரிக்கப்பட்ட இடஞ்சார்ந்த ஒழுங்குமுறையின் வடிவங்களைப் பிரதிபலிக்கிறது.

கிழக்கு மாகாணத்தில், கடலோரப் பகுதிகளில் இதே போன்ற இயக்கவியல் உருவாகிறது. அங்கு சுற்றுலா மேம்பாடு, கடலோரப் பாதுகாப்பு, காலநிலை மீள்திறன் முயற்சிகளுடன் தொடர்புடைய புதிய வகை சுற்றுச்சூழல் ஒழுங்குமுறைகளை மீளவ சமூகங்கள் எதிர்கொள்கின்றன. திருகோணமலையில், பாதுகாக்கப்பட்ட பிரதேசங்கள் மற்றும் மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் நிறுவப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, சில கடலோரப் பகுதிகளுக்கான அணுகல் எவ்வாறு கட்டுப்படுத்தப்பட்டது என்பதை ஒரு மீனவர் விவரித்தார். “நாங்கள் இங்கிருந்துதான் எங்கள் படகுகளை இறக்குவோம்” என்று அவர், தற்போது பகுதியளவு வேலியிடப்பட்டு அடையாளப் பலகைகளால் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் கடற்கரைப் பகுதியைச் சுட்டிக்காட்டிக் கூறினார். “இப்போது இது பாதுகாக்கப்பட்ட பகுதி என்கிறார்கள். நாங்கள் இன்னும் கீழே செல்ல வேண்டியிருக்கிறது.”

இந்த மாற்றம் நுட்பமானது ஆனால் குறிப்பிடத்தக்கது. கடற்கரை சில பகுதிகளில் பெளதீக ரீதியாக அணுகக்கூடியதாகவே உள்ளது, ஆனால் அதன் பயன்பாடு மறுசீரமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு காலத்தில் அன்றாட வாழ்வாதார நடைமுறைகளில் ஊறிப்போயிருந்த பகுதிகள், பாதுகாப்பு அல்லது அபிவிருத்தி வலயங்களாக மறுவகைப்படுத்தப்படுகின்றன. இது பெரும்பாலும் உள்ளூர் தேவைகளை விட வெளி நலன்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கிறது. மற்றொரு மீனவர், இது தனது அன்றாட வழக்கத்தை எவ்வாறு பாதித்தது என்பதை விளக்கினார். முன்பு, அவர் தனது வலைகளைக் கரைக்கு அருகில் வைத்துவிட்டு எளிதாகத் திரும்பி வர முடிந்தது. இப்போது, கட்டுப்பாடுகள் அமலில் இருப்பதால், அவர் உபகரணங்களை நீண்ட தூரம் சுமந்து செல்ல வேண்டியுள்ளது, மேலும் அதிகாரிகளுடனான மோதல்களைத் தவிர்க்க தனது நேரத்தையும் சரிசெய்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. “இதற்கு அதிக நேரமும், அதிக முயற்சியும் தேவைப்படுகிறது” என்றார் அவர். “நாங்கள் சமாளிக்கிறோம், ஆனால் அது கடினமாக இருக்கிறது.”

இந்தச் ‘சமாளித்தல்’ என்பது, கட்டுப்பாடுகளுக்கு மத்தியில் தகவமைத்துக் கொள்ளுதல் என்ற பரந்த கருப்பொருளைப் பிரதிபலிக்கிறது. சுற்றுச்சூழல் ஆளுகை வாழ்வாதாரங்களை முற்றிலுமாக நீக்குவதில்லை, ஆனால் அது அவற்றை மறுவடிவமைக்கிறது; பெரும்பாலும் அவற்றை நிலைநிறுத்துவதற்குத் தேவைப்படும் உழைப்பை அதிகரிக்கிறது.

மட்டக்களப்பின் களப்புப் பகுதிகளில், சதுப்புநிலக் காடுகள் பாதுகாப்புடன் தொடர்புடைய சுற்றுச்சூழல் விதிமுறைகள், வளங்களை அணுகும் முறையை இதேபோல் மாற்றியுள்ளன. விறகு, சிறுமீன்கள் ஆகியவற்றைச் சேகரிக்கும் ஒரு பெண்கள் குழு, சில பகுதிகள் பாதுகாக்கப்பட்ட பகுதிகளாக அறிவிக்கப்பட்டு, தங்களின் செயற்பாடுகள் எவ்வாறு கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை விவரித்தது. “இது சுற்றுச்சூழலுக்காக என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள்” என்று ஒரு பெண் விளக்கினார். “அது முக்கியமானது என்பதை நாங்கள் புரிந்துகொள்கிறோம். ஆனால் இதுதான் நாங்கள் வாழும் விதமும் கூட.” அவரது கூற்று, சுற்றுச்சூழல் நோக்கங்களுக்கும் வாழ்வாதாரத் தேவைகளுக்கும் இடையே உள்ள ஒரு பதற்றத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது. பாதுகாப்பு என்பது முற்றிலுமாக நிராகரிக்கப்படவில்லை. மாறாக, அது

அன்றாட யதார்த்தங்களிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டதாகவே உணரப்படுகிறது. உள்ளூர் சமூகங்கள் வரலாற்று ரீதியாக இந்தச் சூழல் அமைப்புகளை எவ்வாறு நிர்வகித்து, சார்ந்திருந்தன என்பதை இந்தக் கொள்கைகள் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்வதில்லை.

அர்த்தமுள்ள கலந்தாய்வு இல்லாததால் இந்தத் துண்டிப்பு மேலும் சிக்கலாகிறது. சுற்றுச்சூழல் மண்டலங்கள் குறித்த முடிவுகள் தங்களின் கருத்துகள் கேட்கப்படாமலேயே எடுக்கப்பட்டதாகவும், அவை பெரும்பாலும் அறிவிப்புகள் அல்லது அதிகாரிகளின் வருகைகள் மூலம் பின்னரே தெரிவிக்கப்படுவதாகவும் பல பதிலளிப்பவர்கள் குறிப்பிட்டனர். “அவர்கள் வந்து நாங்கள் என்ன செய்யலாம், என்ன செய்யக்கூடாது என்று சொல்கிறார்கள்” என்று மற்றொரு பெண் கூறினார். “ஆனால் நாங்கள் எப்படி வாழ்கிறோம் என்று அவர்கள் கேட்பதில்லை.” இந்தப் பங்கேற்பின்மை, சுற்றுச்சூழல் நிர்வாகம் சமூகங்களுடன் இணைந்து உருவாக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, மேலிருந்து திணிக்கப்படுகிறது என்ற உணர்வை வலுப்படுத்துகிறது. இது, நிலைத்தன்மை என்ற மொழியில் கூறப்பட்டாலும் கூட, உள்ளூர் இடத்தின் மீது ஒரு வெளிப்புற அதிகாரம் இருப்பதாக ஒரு தோற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

விவசாயப் பகுதிகளில், நீர்ப்பாசனம் மற்றும் நீர் மேலாண்மைத் திட்டங்களும் சுற்றுச்சூழல் உறவுகளை மறுவடிவமைப்பதில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டுள்ளன. வன்னியின் சில பகுதிகளில், போருக்குப் பிந்தைய விவசாய மீட்சிக்கு ஆதரவளிக்கும் வகையில் புதிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்தத் திட்டங்கள் அத்தியாவசியமான உட்கட்டமைப்பை வழங்குவதோடு, நீர் அணுகல் மற்றும் நிலப் பயன்பாட்டு முறைகளையும் மாற்றியமைக்கின்றன. கிளிநொச்சியைச் சேர்ந்த ஒரு விவசாயி, ஒரு புதிய நீர்ப்பாசனக் கால்வாய் தனது வயல்களை எவ்வாறு மாற்றியமைத்தது என்பதை விவரித்தார். அந்தக் கால்வாய் நீர் கிடைப்பதை மேம்படுத்திய அதே வேளையில், அது நிலங்களில் நீர் விநியோகத்தையும் மாற்றியமைத்து, சில பகுதிகளுக்கு மற்ற பகுதிகளை விட அதிகப் பயனளித்தது. “முன்பு, தண்ணீர் எப்படிப் பாய்ந்தது என்பது எங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது” என்றார் அவர். “இப்போது அது வேறுவிதமாக இருக்கிறது. சில வயல்களுக்கு அதிகமாகவும், சிலவற்றிற்கு குறைவாகவும் கிடைக்கிறது.”

இந்த சீரற்ற விநியோகம், விவசாயிகள் நீர் கிடைப்பதை நிர்வகிக்க அதிகாரிகளுடனும்

தங்களுக்குள்ளும் ஒருங்கிணைய வேண்டியிருப்பதால், புதிய வகையான சார்புநிலையையும் பேச்சுவார்த்தைகளையும் உருவாக்குகிறது. இதனால், சுற்றுச்சூழல் உட்கட்டமைப்பு என்பது வெறும் தொழில்நுட்ப மேம்பாட்டிற்காக மட்டுமல்லாமல், சமூக மற்றும் அரசியல் தொடர்புகளுக்கான ஒரு தளமாகவும் மாறுகிறது.

சுற்றுச்சூழல் ஆளுகை என்பது இராணுவமயமாக்கலின் மரபுடனும் பின்னிப்பிணைந்துள்ளது. சில பகுதிகளில், முன்பு இராணுவ நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலங்கள், பாதுகாப்பு மண்டலங்களாகவோ அல்லது மேம்பாட்டுத் தளங்களாகவோ மறுவகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இது ஓர் இடத்தின் இராணுவமயமற்ற தன்மையாகத் தோன்றினாலும், இது பெரும்பாலும் கட்டுப்பாட்டை அகற்றுவதை விட, ஒரு மாற்றத்தையே உள்ளடக்கியுள்ளது. முல்லைத்தீவில், ஒரு முன்னாள் இராணுவப் பகுதி எவ்வாறு பாதுகாக்கப்பட்ட மண்டலமாக மாற்றப்பட்டது என்பதை அங்கு வசிப்பவர்கள் ஒருவர் விவரித்தார். இராணுவத்தின் இருப்பு குறைக்கப்பட்ட போதிலும், அணுகல் கட்டுப்படுத்தப்பட்டே இருந்தது. “இது இனி இராணுவத்திற்கானதல்ல என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள்” என்று அவர் விளக்கினார். “ஆனால் நம்மால் இன்னும் அதைப் பயன்படுத்த முடியவில்லை. அது இப்போது வேறு ஒன்றாகிவிட்டது.” இந்த ‘வேறு ஒன்று’ என்பது, பல்வேறு நிறுவன வடிவங்கள் வழியாக நிலக் கட்டுப்பாட்டின் தொடர்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கிறது. இராணுவ அதிகாரத்தின் கீழோ அல்லது சுற்றுச்சூழல் அதிகாரத்தின் கீழோ, அந்த நிலம் உள்ளூர் மக்களின் முழுமையான கட்டுப்பாட்டிற்கு வெளியேதான் இருக்கிறது.

இறையாண்மையற்ற ஒரு பிரதேசத்தின் பரந்த நிலைக்குச் சுற்றுச்சூழல் ஆளுகை எவ்வாறு பங்களிக்கிறது என்பதை இந்த எடுத்துக்காட்டுகள் விளக்குகின்றன. நிலம் என்பது உரிமை மற்றும் பாதுகாப்பு மூலம் மட்டுமல்லாமல், சூழலியல் வகைப்பாடு, மேலாண்மை மூலமாகவும் ஒழுங்குபடுத்தப்படுகிறது. அணுகல் என்பது, ஒவ்வொரு அதிகார அடுக்குக்கும் அதன் சொந்த தர்க்கமும் நியாயமும் கொண்ட பல அதிகார அடுக்குகளின் வழியாக மத்தியஸ்தம் செய்யப்படுகிறது. அதே நேரத்தில், சமூகங்கள் இந்தக் கட்டுப்பாடுகளை செயலற்ற முறையில் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. சுற்றுச்சூழல் விதிமுறைகளைச் சமாளிக்கவும், பேச்சுவார்த்தை நடத்தவும், சில சமயங்களில் எதிர்க்கவும் அவர்கள் உத்திகளை

உருவாக்குகிறார்கள். மன்னாரைச் சேர்ந்த ஒரு விவசாயி, தடை செய்யப்பட்ட பகுதிக்குள் ஒரு சிறிய நிலப்பரப்பில் எவ்வாறு பயிரிடுகிறார் என்பதை விவரித்தார்: “நாங்கள் எல்லாவற்றையும் சுத்தம் செய்வதில்லை. எங்கள் தேவைகளுக்குப் போதுமான அளவு, சிறிதளவு மட்டுமே. நாங்கள் கவனமாக இருந்தால், அது பரவாயில்லை.” இந்தக் கவனமானது, தனிநபர்கள் இணக்கத்தையும் தேவையையும் சமநிலைப்படுத்தும் ஒரு வகையான தந்திரோபாய ஈடுபாட்டைப் பிரதிபலிக்கிறது. இது கட்டுரை 1 இல் விவரிக்கப்பட்ட மௌனம் மற்றும் தார்மீகப் பேச்சுவார்த்தையின் வடிவங்களைப் பிரதிபலித்து, அவற்றைச் சுற்றுச்சூழல் களத்திற்கு விரிவுபடுத்துகிறது.

சுற்றுச்சூழல் ஆளுகையானது, மக்கள் எதிர்காலத்தைப் பற்றி சிந்திக்கும் விதத்தையும் வடிவமைக்கிறது. காலநிலை மாற்றம், வறட்சி மற்றும் சுற்றுச்சூழல் சீரழிவு ஆகியவை உள்ளூர் உரையாடல்களின் ஒரு பகுதியாக அதிகரித்து வருகின்றன. மேலும் அவை இடப்பெயர்வு, முதலீடு மற்றும் வாழ்வாதாரப் பன்முகப்படுத்தல் குறித்த முடிவுகளைப் பாதிக்கின்றன. கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த ஓர் இளைஞர் விளக்கினார்: “நாம் நிலப் பிரச்சினையைத் தீர்த்தாலும், சுற்றுச்சூழல் மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. எதிர்காலத்தில் என்ன நடக்கும் என்று எங்களுக்குத் தெரியாது.” இந்த நிச்சயமற்ற தன்மை, போருக்குப் பிந்தைய நிலைக்கு மேலும் ஒரு பரிமாணத்தைச் சேர்க்கிறது. இங்கு மீட்சி என்பது கடந்த காலத்தைப் பற்றியது மட்டுமல்ல, கணிக்க முடியாத சுற்றுச்சூழல் எதிர்காலத்தை வழிநடத்துவதைப் பற்றியதுமாகும்.

இந்தச் சூழலில், சுற்றுச்சூழல் ஆளுகை என்பது மாற்றத்திற்கான ஒரு எதிர்வினையாகவும், மாற்றத்தை இயக்கும் காரணியாகவும் மாறுகிறது. அது சூழலியல் சார்ந்த கவலைகளைக் கையாள்வதோடு, சமூக உறவுகளையும் பிராந்திய இயக்கவியலையும் ஒரே நேரத்தில் மறுவடிவமைக்கிறது. இந்தப் பகுப்பாய்வு வெளிப்படுத்துவது என்னவென்றால், சுற்றுச்சூழல் என்பது வெறும் இயற்கைச் சார்ந்த விடயம் மட்டுமல்ல; அது போருக்குப் பிந்தைய புனரமைப்பு அரசியலுடன் ஆழமாக பின்னிப் பிணைந்துள்ள ஓர் ஆற்றல்மிக்க ஆளுகைக் களமாகும். பாதுகாப்பு, மேம்பாடு மற்றும் காலநிலைத் தழுவல் ஆகியவை நிலம் மற்றும் இறையாண்மை சார்ந்த பிரச்சினைகளிலிருந்து தனித்தவை அல்ல. அவை அவற்றுடன் ஒருங்கிணைந்தவை.

சுற்றுச்சூழல் ஆளுகையை இனவரைவியல் ரீதியாக ஆய்வு செய்வதன் மூலம், இயற்கையே ஒரு கட்டுப்பாட்டுத் தளமாக மாறுகிறது என்பதை இந்தப்

பகுதி காட்டியுள்ளது. அங்கு சமமற்ற அதிகாரச் சூழலில் அணுகல், பயன்பாடு, அர்த்தம் ஆகியவை பேரம் பேசப்படுகின்றன. சுற்றுச்சூழல் வெறுமனே பாதுகாக்கப்படுவதோ அல்லது சீரழிக்கப்படுவதோ இல்லை; அது ஆளப்படுகிறது. பெரும்பாலும், பரந்த அளவிலான சமத்துவமின்மை வடிவங்களைப் பிரதிபலிக்கும் மற்றும் வலுப்படுத்தும் வழிகளில் அது ஆளப்படுகிறது.

போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் நிலப்பரப்பு, அதில் வசிப்பவர்களுக்கு முழுமையான இறையாண்மையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. நிலம் எவ்வாறு அணுகப்படுகிறது, வாழப்படுகிறது என்பதைக் கட்டமைக்கும் இராணுவ, அதிகாரத்துவ, அபிவிருத்தி மற்றும் சுற்றுச்சூழல் போன்ற ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பிணைந்த கட்டுப்பாட்டு முறைகளால் அது வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. சுற்றுச்சூழல், அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டதல்ல; மாறாக, போருக்குப் பிந்தைய ஒழுங்கு அமைக்கப்படும் முக்கிய களங்களில் ஒன்றாக உள்ளது.

இறையாண்மையற்ற நிலப்பரப்பு: சீரற்ற அமைதியின் இடஞ்சார்ந்த தொகுப்பு

முந்தைய பகுதிகளான நிலம், இராணுவமயமாக்கல், எல்லைகள், மீள்குடியேற்றம் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் ஆளுகை ஆகியவற்றில், ஒரு சீரான இடஞ்சார்ந்த நிலை வெளிப்படுகிறது. போருக்குப் பிந்தைய மீட்பு அல்லது பிராந்திய நிலைத்தன்மை குறித்த வழக்கமான கருத்துகளால் இதை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. இந்தக் கட்டுரை அந்த நிலையை இறையாண்மையற்ற நிலப்பரப்பு என்று கருத்தாக்கம்

செய்கிறது. இது ஒரு வகையான இடஞ்சார்ந்த இருப்பு, இதில் நிலம் தீவிரமாக ஆளப்படுகிறது, குடியிருக்கப்படுகிறது, நிர்வகிக்கப்படுகிறது. ஆனாலும் அதில் வாழ்பவர்களால் முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்தப்படவோ, பாதுகாக்கப்படவோ அல்லது தீர்மானிக்கப்படவோ இல்லை. நிலப்பரப்பு என்பது ஒரு பெளதீக, நிர்வாக யதார்த்தமாக நிலைத்திருக்கிறது. ஆனால் ஒரு வெளியை வடிவமைக்கவும், பயன்படுத்தவும், அதனுடன் இணைந்திருக்கவும் உள்ள அர்த்தமுள்ள திறனாகப் புரிந்துகொள்ளப்படும் இறையாண்மை என்பது பகுதியானதாகவும், இடைநிலைப்படுத்தப்பட்டதாகவும், சீரற்ற முறையில் விநியோகிக்கப்பட்டதாகவும் உள்ளது.

இந்த நிலை, இல்லாமையால் வரையறுக்கப்படவில்லை, மாறாக அதீத ஆளுகையால் வரையறுக்கப்படுகிறது. வடக்கும் கிழக்கும் கட்டுப்பாடற்ற இடங்கள் அல்ல. அவை ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப்பிணைந்த அதிகார ஆட்சிகளால் நிரம்பியுள்ளன. ஆவணப்படுத்தல் மற்றும் சரிபார்ப்பு தேவைப்படும் அதிகாரத்துவ நடைமுறைகள் மூலம் நிலம் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. இராணுவ நிறுவனங்களின் நீடித்த இருப்பால் வெளி வடிவமைக்கப்படுகிறது. புலப்படும், புலப்படாத எல்லைகள் மூலம் இயக்கம் கட்டமைக்கப்படுகிறது. மீள்குடியேற்றத் திட்டங்கள் மூலம் திரும்புதல் ஒழுங்கமைக்கப்படுகிறது. மற்றும் சுற்றுச்சூழல் கட்டமைப்புகள் மூலம் வளங்களுக்கான அணுகல் ஒழுங்குபடுத்தப்படுகிறது. இந்த அடுக்குகளில் ஒவ்வொன்றும் தனக்கே உரிய கட்டுப்பாட்டுத் தர்க்கத்தை அறிமுகப்படுத்துகின்றன, மேலும் அவை அனைத்தும் சேர்ந்து, அதிகாரம் பரவலாகவும் அதே

சமயம் எங்கும் நிறைந்ததாகவும் இருக்கும் ஒரு நிலப்பரப்பை உருவாக்குகின்றன. இந்த நிலப்பரப்பில் வாழ்பவர்களுக்கு, ஒரு பிரதேசத்தின் அனுபவமானது, இருப்புக்கும் வரம்புக்கும் இடையிலான ஒரு பதற்றத்தால் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. மக்கள் தங்கள் நிலத்திற்குத் திரும்புகிறார்கள், வீடுகளை மீண்டும் கட்டுகிறார்கள், வயல்களைப் பயிரிடுகிறார்கள், மற்றும் பழக்கமான பாதைகளில் பயணிக்கிறார்கள். ஆயினும், இந்தப் பழக்கவழக்கங்களில் சில நேரடியானவை, மற்றவை மறைமுகமான கட்டுப்பாடுகளால் தொடர்ந்து வடிவமைக்கப்படுகின்றன. நிலம் சொந்தமானதாக இருக்கலாம், ஆனால் முழுமையாகப் பயன்படுத்தக்கூடியதாக இல்லாமலும் இருக்கலாம். நிலத்தின் பகுதிகள் அணுகக்கூடியதாக இருக்கலாம், ஆனால் முற்றிலும் மேற்பார்வையிலிருந்து விடுபட்டதாக இல்லாமலும் இருக்கலாம். நடமாட்டம் அனுமதிக்கப்படலாம், ஆனால் கற்றறிந்த எச்சரிக்கையால் வழிநடத்தப்படலாம். இந்த அர்த்தத்தில், இறையாண்மை என்பது ஒரு முழுமையான நிலை அல்ல, மாறாக அது தனிநபர்கள், சமூகங்கள் மற்றும் இடங்களுக்கு ஏற்ப மாறுபடும் ஒரு படிப்படியான அனுபவமாகும்.

இந்தக் கட்டுரை முழுவதும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள இனவரைவியல் சான்றுகள், இந்த சீரற்ற இறையாண்மை எவ்வாறு வாழப்படுகிறது என்பதை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன. தனது நிலத்தின் மற்ற பகுதிகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் அதன் ஒரு பகுதியை மட்டும் பயிரிடும் ஒரு விவசாயி, கடலோர விதிமுறைகள் காரணமாகத் தனது பயணப் பாதைகளை மாற்றியமைக்கும் ஒரு மீனவர், வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படாமலேயே சில பகுதிகளைத் தவிர்க்கும் ஒரு குடியிருப்பவாசி, ஒரு கிராமத்திற்குத் திரும்பும் போது, அது பொருள்ரீதியாகவும் சமூகரீதியாகவும் உருமாற்றம் அடைந்திருப்பதைக் காணும் ஒரு குடும்பம் போன்ற சந்தர்ப்பங்கள் விதிவிலக்கான நிகழ்வுகள் அல்ல. இங்கு கட்டுப்பாடு என்பது, பேச்சுவார்த்தை மூலம் பெறப்படும் ஒரு பரந்த இடஞ்சார்ந்த ஒழுங்கின் அன்றாட வெளிப்பாடாகவே உள்ளது.

முக்கியமாக, இறையாண்மை இல்லாத பிரதேசம் என்பது அரசு அதிகாரத்தின் விளைவு மட்டுமல்ல. அது சமூகப் பழக்கவழக்கங்கள் மூலமும் உள்வாங்கப்பட்ட நடத்தைகள் மூலமாகவும் நிலைநிறுத்தப்படுகிறது. முந்தைய பகுதிகளில் கண்டது போல, தனிநபர்கள் எங்கு செல்வது, எதைத் தவிர்ப்பது, எப்போது பேசுவது, எப்போது மௌனமாக இருப்பது என்பதை

அறிந்து, ஒரு மேம்பட்ட இடஞ்சார்ந்த விழிப்புணர்வை வளர்த்துக் கொள்கிறார்கள். இந்தப் பழக்கவழக்கங்கள் வெளிப்புற அதிகாரத்திற்கான வெறும் எதிர்வினைகள் அல்ல. அவை, கட்டுப்படுத்தப்பட்ட சூழ்நிலைகளுக்குள் வாழ்க்கை தொடர அனுமதிக்கும் தகவமைப்பு வடிவங்களாகும். இந்த வழியில், இறையாண்மை என்பது மேலிருந்து மட்டுப்படுத்தப்படுவது மட்டுமல்லாமல், மக்கள் தாங்கள் உணர்ந்த எல்லைகளுக்கு ஏற்ப தங்கள் செயல்களைச் சரிசெய்து கொள்வதால், உள்ளிருந்தும் நெறிப்படுத்தப்படுகிறது.

இடஞ்சார்ந்த வரம்புகளை இவ்வாறு உள்வாங்கிக்கொள்வது, அன்றாட வாழ்வின் வடிவங்களுடன் நேரடியாகத் தொடர்புபடுகிறது. மௌனம், எச்சரிக்கை மற்றும் தார்மீகப் பேச்சுவார்த்தை ஆகியவை அருவமான பண்பாட்டுப் பண்புகள் அல்ல. அவை போருக்குப் பிந்தைய வாழ்வின் இடஞ்சார்ந்த யதார்த்தங்களில் வேரூன்றியுள்ளன. கண்காணிப்பு குறித்த விழிப்புணர்வு, கட்டுப்பாடுகள் குறித்த எதிர்பார்ப்பு, சிக்கலான பிராந்திய ஏற்பாடுகளைக் கையாள்வதற்கான தேவை ஆகியவை, தனிநபர்கள் எவ்வாறு ஓர் இடத்தில் வாழ்கிறார்கள் மற்றும் ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பு கொள்கிறார்கள் என்பதை வடிவமைக்கின்றன. எனவே, பிராந்தியம் என்பது வெறும் ஒரு பௌதீக அமைப்பு மட்டுமல்ல, அது சமூக நடத்தையை உருவாக்குவதில் ஒரு செயலூக்கமுள்ள சக்தியாகும்.

இறையாண்மையற்ற பிராந்தியம் என்ற கருத்தாக்கம், இடத்திற்கும் சமத்துவமின்மைக்கும் இடையிலான உறவையும் தெளிவுபடுத்துகிறது. போருக்குப் பிந்தைய மீட்சியானது வர்க்கம், சாதி, பாலினம் மற்றும் நிறுவன அணுகல் ஆகியவற்றில் சீரற்ற முறையில் பரவியுள்ளது. இந்தச் சீரற்ற தன்மை இடஞ்சார்ந்து பொதிந்துள்ளது. சில பகுதிகள் உட்கட்டமைப்பு, வளர்ச்சி, இணைப்பு ஆகியவற்றால் பயனடைகின்றன, மற்றவை விளிம்புநிலையில் இருக்கின்றன. சில குடும்பங்களால் நிலத்தைப் பெறவும், விரைவாக மீண்டும் கட்டியெழுப்பவும், வாய்ப்புகளை அணுகவும் முடிகிறது; மற்றவை நீடித்த நிச்சயமற்ற தன்மையையும் வரையறுக்கப்பட்ட நடமாட்டத்தையும் எதிர்கொள்கின்றன. சீரற்ற சமூகச் சீரமைப்பு செயல்வடிவம் பெறுவதற்கான ஒரு முக்கிய ஊடகமாக இடம் மாறுகிறது.

இந்த இடஞ்சார்ந்த சீரற்ற தன்மை தற்செயலானது அல்ல. இது, மாற்றத்தை விட நிலைத்தன்மைக்கு ஆளுகை எவ்வாறு முன்னுரிமை அளிக்கிறது

என்பதைப் பிரதிபலிக்கிறது. கட்டுப்பாட்டை முழுமையாக மீட்டெடுக்காமல் திரும்புதலைச் சாத்தியமாக்குவதன் மூலமும், எல்லைகளை அகற்றாமல் இடப்பெயர்வை அனுமதிப்பதன் மூலமும், ஒருங்கிணைப்பை உறுதி செய்யாமல் உட்கட்டமைப்பை வழங்குவதன் மூலமும், போருக்குப் பிந்தைய ஒழுங்கு, வாழ்க்கை நிர்வகிக்கக்கூடியதாக இருந்தாலும் முழுமையாகப் பாதுகாப்பற்ற ஒரு நிலையை உருவாக்குகிறது. நிலப்பரப்பு நிலைப்படுத்தப்படுகிறது, ஆனால் இறையாண்மை முழுமையாக உணரப்படவில்லை.

அதே நேரத்தில், இறையாண்மை இல்லாத நிலப்பரப்பு நிலையானதல்ல. அது நிறுவனங்கள், சமூகங்கள் மற்றும் தனிநபர்களுக்கு இடையேயான தொடர்ச்சியான ஊடாட்டங்கள் மூலம் தொடர்ந்து உருவாக்கப்பட்டு மீண்டும் சீரமைக்கப்படுகிறது. கொள்கைகள் மாறுகின்றன, நிலம் விடுவிக்கப்படுகிறது அல்லது மறுவகைப்படுத்தப்படுகிறது, உட்கட்டமைப்பு விரிவடைகிறது, சுற்றுச்சூழல் நிலைமைகள் மாறுகின்றன. மக்கள் இந்த மாற்றங்களுக்கு ஏற்பத் தங்களைத் தகவமைத்துக் கொண்டும், பேச்சுவார்த்தை நடத்தியும், சில சமயங்களில் அவற்றை எதிர்த்தும் பதிலளிக்கின்றனர். எனவே, இடஞ்சார்ந்த ஒழுங்கு என்பது ஒரு நிலையான சமநிலையைக் காட்டிலும் தொடர்ச்சியான சரி செய்தலால் வகைப்படுத்தப்படும் ஓர் இயங்குநிலை கொண்டதாகும்.

இந்த இயங்குதன்மை, சமூகங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று மேற்பொருந்தும் கட்டுப்பாட்டு அமைப்புகளுடன் ஈடுபடும் விதங்களில் குறிப்பாகத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. உதாரணமாக, சுற்றுச்சூழல் விதிமுறைகளைப் பகுதியளவு பின்பற்றுவதன் மூலம் கையாளலாம்; அதிகாரத்துவ செயல்முறைகளை முறைசாரா வலைப்பின்னல்கள் மூலம் கூடுதலாகப் பயன்படுத்தலாம்; தேவைப்படும் போது இடஞ்சார்ந்த கட்டுப்பாடுகளை அமைதியாகத் தவிர்க்கலாம். இந்த நடைமுறைகள் அமைப்பைக் கவிழ்ப்பதில்லை, ஆனால் அதன் நெகிழ்வான, பேரம்பேசக்கூடிய தன்மையை அவை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்தச் சூழலில், இறையாண்மை என்பது வெறுமனே மறுக்கப்படுவதில்லை. அது துண்டாடப்பட்டு, இடைவிட்டுச் செயற்படுத்தப்படுகிறது.

இருப்பினும், இந்தத் துண்டாடலுக்கும் வரம்புகள் உண்டு. இடத்தைப் பேரம் பேசும் திறன், வளங்கள், அறிவு, சமூக நிலை ஆகியவற்றால் வடிவமைக்கப்பட்டு, சீரற்ற முறையில் விநியோகிக்கப்படுகிறது. கல்வி, வலைப்பின்னல்கள்

அல்லது நிதி வசதிகளுக்கான அதிக அணுகலைக் கொண்டவர்கள் கட்டுப்பாடுகளைச் சிறப்பாகக் கையாள முடிகிறது. அதேசமயம் மற்றவர்கள் அவற்றால் மிகவும் இறுக்கமாகக் கட்டுண்டு கிடக்கிறார்கள். எனவே, இறையாண்மை இல்லாத நிலப்பரப்பு என்பது வேறுபட்ட திறன்களின் களமாகவும் இருக்கிறது. அங்கு சிலர் தங்கள் சூழ்ச்சிக்கான இடத்தை விரிவுபடுத்த முடியும், மற்றவர்களால் முடியாது.

சிலருக்கு, போருக்குப் பிந்தைய சூழல் என்பது படிப்படியான இயல்புநிலையைக் குறிக்கிறது. அங்கு கட்டுப்பாடுகள் குறைந்து, வாய்ப்புகள் அதிகரிக்கின்றன. மற்றவர்களுக்கு, அது தொடர்ச்சியான நிச்சயமற்ற தன்மையின் வெளியாகவே உள்ளது. அங்கு நிலத்திற்கான அணுகல், வாழ்வாதாரத்தின் நிலைத்தன்மை மற்றும் சொந்தம் என்ற உணர்வின் பாதுகாப்பு ஆகியவை முழுமையாகத் தீர்க்கப்படவில்லை. எனவே, போருக்குப் பிந்தைய காலம் என்பது ஒரு பகிரப்பட்ட தருணம் அல்ல, மாறாக இடஞ்சார்ந்த மற்றும் சமூக நிலைப்பாடுகளால் வடிவமைக்கப்பட்ட, பல அடுக்குகளைக் கொண்ட ஒரு கால அனுபவமாகும்.

இந்தக் காலச் சீரற்றதன்மை, இக்கட்டுரையின் மைய வாதத்தை வலுப்படுத்துகிறது. போருக்குப் பிந்தைய காலம் என்பது ஒரு முழுமையான மாற்றம் அல்ல, மாறாக அது இடஞ்சார்ந்த மறுசீரமைப்பின் ஒரு தொடர்ச்சியான செயல்முறையாகும். கொள்கைகள், நடைமுறைகள் மற்றும் இடைவினைகள் மூலம் நிலப்பரப்பு தொடர்ந்து மறுவடிவம் பெறுகிறது. மேலும் இந்தச் செயல்முறைக்குள் இறையாண்மை என்பது நிபந்தனைக்குட்பட்டதாகவே உள்ளது. போருக்குப் பிந்தைய நிலையை இறையாண்மை இல்லாத நிலப்பரப்பாகக் கருத்தாக்கம் செய்வதன் மூலம், மோதலுக்குப் பிந்தைய சூழலில் இடமும் அதிகாரமும் எவ்வாறு புரிந்துகொள்ளப்படுகின்றன என்பது குறித்த ஒரு பரந்த மறுசிந்தனைக்கு இக்கட்டுரை பங்களிக்கிறது. போரின் முடிவு, அர்த்தமுள்ள வகையில் நிலப்பரப்பு ஒருமைப்பாட்டை மீட்டெடுக்கிறது என்ற அனுமானத்திற்கு இது சவால் விடுக்கிறது. மாறாக, நிலப்பரப்பு ஆளப்பட்டு மக்கள் வசிக்கக்கூடியதாகத் தொடர்ந்தாலும், இறையாண்மை பகுதியளவில் மட்டுமே நிலைத்து, சமமற்றதும் பேச்சுவார்த்தைக்குட்பட்டதுமான ஒன்றாகவே நீடிக்கிறது என்பதை இது காட்டுகிறது.

இந்தக் கண்ணோட்டம், அமைதி குறித்த மேலோங்கிய விவரிப்புகளையும் சிக்கலாக்குகிறது. அமைதி என்பது பெரும்பாலும் வன்முறை இல்லாத

போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் நிலப்பரப்பு, அதில் வசிப்பவர்களுக்கு முழுமையான இறையாண்மையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. நிலம் எவ்வாறு அணுகப்படுகிறது, வாழப்படுகிறது என்பதைக் கட்டமைக்கும் இராணுவ, அதிகாரத்துவ, அபிவிருத்தி மற்றும் சுற்றுச்சூழல் போன்ற ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பிணைந்த கட்டுப்பாட்டு முறைகளால் அது வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. சுற்றுச்சூழல், அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டதல்ல; மாறாக, போருக்குப் பிந்தைய ஒழுங்கு அமைக்கப்படும் முக்கிய களங்களில் ஒன்றாக உள்ளது.

நிலையாகவும், இயல்புநிலை திரும்புவதாகவும் கற்பனை செய்யப்படுகிறது. ஆயினும், இங்கு விவரிக்கப்பட்டுள்ள இடஞ்சார்ந்த யதார்த்தங்களில், அமைதி என்பது வெளிப்படையான மோதல் இல்லாத, ஆனால் உள்ளார்ந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளும் கட்டுப்பாடுகளும் நீடிக்கும் ஒரு நிர்வகிக்கப்பட்ட நிலைத்தன்மையின் நிலையாகவே சிறப்பாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது. ஒரு பிரதேசம் அமைதிப்படுத்தப்படுகிறது, ஆனால் முழுமையாக விடுதலை அடைவதில்லை.

இந்தப் பகுப்பாய்வின் தாக்கங்கள் இலங்கையைத் தாண்டியும் நீள்கின்றன. போருக்குப் பிந்தைய சூழல்களில், ஆழமான கட்டமைப்புச் சிக்கல்களைச் சமாளிக்காமல், சமூகங்களை நிலைப்படுத்துவதற்கான மையக் கருவியாக இடஞ்சார்ந்த ஆளுகை மாற்றமடையும் ஒரு பரந்த போக்கை அவை சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இவ்வாறு, இறையாண்மையற்ற நிலப்பரப்பு என்பது பொதுமைப்படுத்தக்கூடிய ஒரு நிலையாகக் காணப்படலாம். இது, அடுக்கு மற்றும் சீரற்ற அதிகார வடிவங்கள் மூலம் கட்டுப்பாடு பேணப்படும் பிற சூழல்களை ஆராய்வதற்கான ஒரு கண்ணோட்டத்தை வழங்குகிறது.

அதே நேரத்தில், இந்தச் செயல்முறைகள் எவ்வாறு வாழப்படுகின்றன என்பதில் இனவரைவியல் அடிப்படையில் கவனம் செலுத்துவதன் முக்கியத்துவத்தை இலங்கைச் சூழல் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. இறையாண்மையற்ற நிலப்பரப்பு என்ற கருத்து ஓர் அருவமான சூத்திரம் அல்ல. அது நிலச் சிக்கல்களைக் கையாளும், தங்கள் நடமாட்டங்களைச் சரி செய்யும், வீடுகளை மீண்டும் கட்டும், மற்றும் சுற்றுச்சூழல் கட்டுப்பாடுகளுக்குத் தங்களைத் தகவமைத்துக் கொள்ளும் தனிநபர்களின் அனுபவங்களில் வேரூன்றியுள்ளது. அவர்களின் நடைமுறைகள் இறையாண்மையின் வரம்புகளையும்,

அந்த வரம்புகளுக்குள் வாழ்வதற்கான சாத்தியக்கூறுகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

நிலம், இராணுவமயமாக்கல், எல்லைகள், மீள்குடியேற்றம், சுற்றுச்சூழல் ஆளுகை ஆகியவற்றின் பகுப்பாய்வுகளை ஒருங்கிணைப்பதன் மூலம், போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் 'வெளி' என்பது சமூக மற்றும் அரசியல் செயல்முறைகளுக்கான வெறும் பின்னணியாக மட்டும் அல்ல என்பதை இது வெளிப்படுத்துகிறது. அதுவே இந்தச் செயல்முறைகள் அரங்கேற்றப்பட்டு அனுபவிக்கப்படும் தளமாகும். நிலப்பரப்பு என்பது, ஆட்சிமுறை புலனாகும் இடமாகவும், சமத்துவமின்மை உருப்பெறும் இடமாகவும், அன்றாட வாழ்க்கை கட்டுப்பாடு மற்றும் தகவமைப்புச் சூழல்களின் கீழ் விரியும் இடமாகவும் இருக்கிறது. இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில், போருக்குப் பிந்தைய நிலையை இறையாண்மைக்குட்பட்ட நிலப்பரப்பை மீட்டெடுப்பதாகக் கருதாமல், பகுதி கட்டுப்பாடு, பேரம்பேசப்பட்ட அணுகல் மற்றும் சமமற்ற சொந்தம் என்ற உணர்வு ஆகியவற்றால் வரையறுக்கப்பட்ட ஓர் இடஞ்சார்ந்த ஒழுங்கின் தோற்றமாகவே சிறப்பாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். நிலப்பரப்பு உள்ளது, ஆனால் இறையாண்மை பிளவுபட்டுள்ளது. அது நிறுவனங்கள் முழுவதும் பரவி, நடைமுறைகளின் மூலம் மத்தியஸ்தம் செய்யப்பட்டு, எப்போதும் தற்செயலான வழிகளில் வாழப்படுகிறது.

நிறைவுக் குறிப்புகள்

இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கில் போரின் பின்விளைவுகளை, மீட்டி, புனரமைப்பு அல்லது நில மீட்டி ஆகிய சொற்களால் மட்டும் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. அதற்குப் பதிலாக, மிகவும் சிக்கலான ஓர் இடநிலை வெளிப்படுகிறது. அதில் நிலம் மக்கள் வசிப்பிடமாகிறது, உட்கட்டமைப்புகள் புனரமைக்கப்படுகின்றன, நடமாட்டம்

சாத்தியமாகிறது. ஆனாலும் இறையாண்மை பகுதியளவு, சமமற்றதாகவும், தொடர்ச்சியாகப் பேச்சுவார்த்தைக்கு உட்படுத்தப்படுவதாகவும் உள்ளது. இந்த முரண்பாட்டைப் படம்பிடிப்பதற்காகவே இறையாண்மையற்ற நிலப்பகுதி என்ற கருத்துரு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. கட்டுப்பாடு தீவிரமாகச் செலுத்தப்படும், ஆனால் சமமாகச் செலுத்தப்படாத ஒரு நிலப்பரப்பு. உரிமை கோரப்படும், ஆனால் முழுமையாகப் பாதுகாக்கப்படாத ஒரு நிலப்பரப்பு.

இந்தக் கட்டுரை, போருக்குப் பிந்தைய வாழ்க்கைக்கு வெளி என்பது நடுநிலையானதாகவோ அல்லது வெறும் பின்னணியாகவோ இல்லை என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதை அரசாங்கம் வெற்றிகரமாகச் சாதித்துள்ளது என்பதைக் குறிக்க வேண்டியுள்ளது. அதன் மூலம் அதிகாரம் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு, விநியோகிக்கப்பட்டு, அனுபவிக்கப்படுகிறது. நிலச் சிக்கல்கள், இராணுவ இருப்பு, கண்ணுக்குப் புலப்படாத எல்லைகள், மீள்குடியேற்ற முறைகள், சுற்றுச்சூழல் ஒழுங்குமுறைகள் ஆகியவை தனித்தனி நிகழ்வுகள் அல்ல; அவை ஒன்றோடொன்று இணைந்த செயல்முறைகள். அவை ஒன்றிணைந்து, அதிகாரம் அடுக்கடுக்காகப் பதிக்கப்பட்டு, அணுகல் வேறுபடுத்தப்படும் ஓர் இடஞ்சார்ந்த ஒழுங்கை உருவாக்குகின்றன.

போருக்குப் பிந்தைய வாழ்க்கை என்பது கட்டுப்பாடுகளால் மட்டுமே வரையறுக்கப்படுகிறது என்று இது அர்த்தப்படுத்தவில்லை. இக்கட்டுரை முழுவதும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள இனவரையியல் பதிவுகள், மீள்திறன், படைப்பாற்றல், செயல் திறன் ஆகியவற்றையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. மக்கள் வீடுகளை மீண்டும் கட்டுகிறார்கள், நிலத்தைப் பண்படுத்துகிறார்கள், புதிய சமூகங்களை உருவாக்குகிறார்கள், மற்றும் மாறிவரும் சூழ்நிலைகளுக்குத் தங்களைத் தகவமைத்துக் கொள்கிறார்கள்; அவர்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட வரம்புகளுக்குள் வாழ்வதற்கான வழிகளைக் கண்டறிகிறார்கள். அவ்வாறு செய்வதன் மூலம், அவர்கள் சாத்தியக்கூறுகளுக்கான வெளியை உருவாக்குகிறார்கள்.

ஆயினும், இந்த சாத்தியக்கூறுகள் எப்போதும் பரந்த இடஞ்சார்ந்த ஒழுங்கால் வடிவமைக்கப்படுகின்றன. அவை இறையாண்மையற்ற பிரதேசம் என்ற நிலைக்கு வெளியே அல்லாமல், அதற்கு உள்ளேயே நிலவுகின்றன. செயற்பாடு என்பது தடையை நீக்குவதில்லை; அது அதனை வழிநடத்துகிறது.

இந்த நிலையைக் கண்ணுக்குப் புலப்படும்படி செய்வதில்தான் இந்தக் கட்டுரையின் பகுப்பாய்வுப் பங்களிப்பு அடங்கியுள்ளது. போருக்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தின் ஒரு மையப் பரிமாணமாக வெளியை முன்னிலைப்படுத்துவதன் மூலம், இது நிறுவனச் சீர்திருத்தம் அல்லது சமூக மீட்பு ஆகியவற்றில் மட்டுமே கவனம் செலுத்தும் விவரிப்புகளுக்குச் சவால் விடுகிறது. போருக்குப் பிந்தைய வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொள்ள, வெளி எவ்வாறு ஆளப்படுகிறது, பிரதேசம் எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்படுகிறது, மற்றும் நடைமுறையில் இறையாண்மை எவ்வாறு அனுபவிக்கப்படுகிறது என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை இது காட்டுகிறது.

இந்தக் கண்ணோட்டம் இலங்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒப்பீடுகளுக்கும் வழிவகுக்கிறது. இங்கு விவரிக்கப்பட்டுள்ள இயக்கவியல்களான - அடுக்குமுறை ஆளுகை, பகுதி இறையாண்மை, உள்ளிணைக்கப்பட்ட எல்லைகள், மற்றும் சமமற்ற அணுகல் - போன்றவை போருக்குப் பிந்தைய, கொலனித்துவத்திற்குப் பிந்தைய பிற சூழல்களுடன் ஒத்திருக்கின்றன. இவ்வாறு, இறையாண்மையற்ற பிரதேசம் என்பது, அரசியல் மாற்றம் மற்றும் நிச்சயமற்ற தன்மைகளின் சூழல்களில், வெளியின் வழியாக அதிகாரம் எவ்வாறு செயற்படுகிறது என்பதைப் பகுப்பாய்வு செய்வதற்கான ஒரு பரந்த கருத்தியல் கருவியாகப் பயன்படக்கூடும்.

அதே நேரத்தில், இலங்கையின் கதையும் அதன் தனித்தன்மையும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவே உள்ளது. இடப்பெயர்வு, இராணுவமயமாக்கல், இன மோதல், அபிவிருத்தி ஆகியவற்றின் குறிப்பிட்ட வரலாறுகள், இந்த இயக்கவியல்கள் வெளிப்படும் விதங்களை வடிவமைக்கின்றன. எனவே, கோட்பாட்டு நுண்ணறிவுகளை வாழும் யதார்த்தங்களில் நிலைநிறுத்துவதற்கு, உள்ளூர் அனுபவங்கள் மீதான இனவரையியல் கவனம் இன்றியமையாதது. அதாவது, இலங்கையில் போருக்குப் பிந்தைய நிலை என்பது ஒரு தீர்க்கப்பட்ட நிலை அல்ல, மாறாக அதிகாரம், சமத்துவமின்மை மற்றும் தழுவல் ஆகியவை தொடர்ந்து மறுவடிவமைக்கப்படும் ஒரு தொடர்ச்சியான செயல்முறையாகும். இறையாண்மையற்ற நிலப்பரப்பு என்பது இந்தச் செயல்முறையின் ஒரு வெளிப்பாடாகும். போரின் மரபுகள் நினைவில் மட்டுமல்ல, அன்றாட வாழ்க்கை வெளிப்படும் இடங்களிலும்கூட எவ்வாறு நிலைத்திருக்கின்றன என்பதை இது வெளிப்படுத்துகிறது.

உரிமை மீறல்கள், சித்திரவதைக் குற்றங்கள் என்பவற்றுக்கான சர்வதேச சட்டவரம்பின் நியாயாதிக்கத்தில் நிலவும் சிக்கல்கள்

பகுதி 1

1978 ஆம் ஆண்டு அன்றைய ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தன தலைமையிலான ஆட்சியாளர்களால் இயற்றப்பட்டு, நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு கடந்த நாலு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இருந்துவரும் 'பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம்: இல - 48/1979' தமிழ் வாசகர்களுக்கு ஒன்றும் புதுமையான ஒரு சட்டம் அல்ல. அது முதலில் ஒரு தற்காலிக தேவைக்கான சட்டமாகக் கொண்டுவரப்பட்டுப் பின்னர் நிரந்தரமான ஒரு சட்டமாக (1982) மாற்றப்பட்டது. பல்வேறு உலக நாடுகள் உட்பட உள்நாட்டு மக்களாலும் எதிர்க்கப்பட்டு வந்ததன் காரணமாக அவ்வப்போது சில திருத்தங்களுக்கான முயற்சிகள் நடந்தபோதும், அதற்குப் பதிலாக ஒரு திருத்தமாக 2022 இல் தயாரிக்கப்பட்ட 'பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டம்' என்ற ஒரு 'சட்டவரைபு - 2023' வெளியிடப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய, இன்னமும் பழைய பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டமே அரசாங்கத்தால் பயன்படுத்தக்கூடிய வகையில் நடைமுறையில் உள்ளது. அதை ஓர் அரசாங்கம் தனது நடவடிக்கைகளுக்காகக் கைகளில் எடுக்கின்றதா, இல்லையா என்பதைப் பொறுத்தே அது அதிகமாகப் பேசப்படும் சூழல் உருவாகிறது. இப்போது அத்தகைய ஒரு நிலை நிலவவில்லை என்றாலும் கூட, இந்தச் சட்டம் பற்றிய, மக்களது ஜனநாயக உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்த அரசுக்கு அது வழங்குகின்ற அதிகாரங்கள் பற்றிய உரையாடல் அவசியமானது. அந்த அடிப்படையில், இந்த 'இலங்கை: பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் - ஒரு விமர்சனரீதியான மதிப்பீடு' என்ற நூலிலுள்ள கட்டுரைகளை நமது 'எழுநா' வாசகர்களுக்காக அதே பெயரில் தொடராக இங்கு தமிழில் தருகிறோம். இந்த நூல், 'மனித உரிமைகளுக்கும் அதன் வளர்ச்சிக்குமான மையத்தைச் (Centre for Human Rights and Development - CHR) சேர்ந்த, பேராசிரியர் பேற்றன் பஸ்தியாம்பிள்ளை, ரோகண எதிரிசிங்க, என். கந்தசாமி ஆகிய அதன் அமைப்பாளர்களால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட, நாட்டின் முக்கிய ஆளுமைகளால் எழுதப்பட்ட சட்டம் பற்றிய விமர்சனபூர்வமான பத்து ஆக்கங்களைக் கொண்ட ஒரு தொகுப்பு நூலாகும். எழுநா வாசகர்களுக்கு, நமது ஏனைய நூல்கள் போலவே இதுவும் இன்னொரு முக்கிய நூலாக அமையும் என்று நம்புகிறோம்.

ஆங்கில மூலம்: நீதியரசர் கலாநிதி சந்திரதாச நாணயக்கார

எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன்

எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன், எழுபதுகளின் பிற்கூறுகளில் சிறுகதை எழுத்தாளராக ஈழத்தின் எழுத்துத்துறைக்குள் அறிமுகமானவர். வடமராட்சியிலுள்ள அம்பன் கிராமத்தைச் சேர்ந்த இவர், சிறுகதைகள், கவிதைகள் எழுதுவதுடன் மட்டுமன்றி, இலக்கியம், அரசியல் சார்ந்த கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும், ஆங்கிலத்தில் வரும் முக்கியமான எழுத்துகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதிலும் தொடர்ந்து ஈடுபாட்டுடன் இயங்கி வருபவர். தொண்ணூறுகளில் கொழும்பிலிருந்து வெளியான 'சரிநிகர்' வாரப்பத்திரிகையின் நிர்வாக ஆசிரியராகவும், பின்னர் கனடாவில் வெளியான 'தீபம்' வாரப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டு வந்தவர். சரிநிகரில் தொடராக வெளிவந்த அவரது மொழிபெயர்ப்பு நூலான 'குழந்தைகளுக்கும் உங்களுக்கும் இடையே' என்ற பெற்றோருக்கான வழிகாட்டினால் இன்றுவரை பல பதிப்புகளைக் கண்டுள்ளது. இப்போது தாய்விடு இதழில் அவரது 'பதினம் வயதினருக்கும் உங்களுக்கும் இடையே' என்ற இன்னொரு மொழிபெயர்ப்பு நூல் தொடராக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. ஏற்கனவே சரிநிகரில் வெளிவந்து பாதியில் நின்றுபோன மொழிபெயர்ப்பு நூலான, 'தலைமறைவு வாழ்க்கை' என்ற, மறைந்த மதிப்புக்குரிய ரெஜி சிறிவர்த்தன அவர்களது நூல், அண்மையில் வெளியாகியுள்ளது. ஜயவர்த்தனபுர பல்கலைக்கழகத்தில் முதுமாணிப் (MBA) பட்டம்பெற்ற இவர் இப்போது கனடாவில் வசித்து வருகிறார்

ர் அரசு, சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நடைமுறைகளை மீறும் வகையில் செயற்படும்போது, அதற்கான முழுப் பொறுப்புகளும் அந்த அரசைச்

சார்ந்தவையாகின்றன. ஆனால் அந்த அரசின் நிறுவனங்களால் இத்தகைய செயல்கள் செய்யப்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்களின் போது அதற்கான பொறுப்பு, பெரும்பாலும் 'அரசுப் பொறுப்பு' என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றது. இருப்பினும், அரசுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள நீதித்துறைச் சட்டங்களின் அடிப்படையில், அத்தகைய குற்றங்களுக்கு அரசு பொறுப்பேற்கத்தான் வேண்டும் என்று உறுதிப்படுத்தும் எத்தகைய குறிப்புகளும் இல்லை. சிலர் இதை ஆங்கிலேயச் சித்திரவதைச் சட்டத்தின் அடிப்படையிலான ஓர் ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் விவரிக்க முயற்சித்தாலும், ஏனையவர்கள் ஒப்பந்தச் சட்டத்தில் காணப்படும் ஒற்றுமைகளின் அடிப்படையில், குறிப்பாக ஒப்பந்த விதி மீறல் நடந்த இடங்களில், அதை அடிப்படையாகக் கொள்கின்றனர்.

ஆனால், சர்வதேச சட்ட ஆணைக்குழு, ஓர் இரட்டை அணுகுமுறையைப் பின்பற்றுகிறது. அது சில செயல்களைச் 'சர்வதேச சட்டமீறல்கள் அல்லது அநியாயங்கள்' என்றும், அடிமைத்தனம், இனப்படுகொலை, இனவெறி போன்ற பெரிய அளவிலான சர்வதேச ரீதியான கடப்பாடுகளை மீறுவதை 'சர்வதேச குற்றங்கள்' என்றும் வகைப்படுத்தியுள்ளது. அதாவது, சர்வதேச கடப்பாடுகளை மீறுகின்ற தனது செயல்களுக்கு ஓர் அரசு பொறுப்பேற்க வேண்டியிருப்பது போலவே, சில சூழ்நிலைகளில் சர்வதேச சட்டக் கடப்பாடுகளை மீறும் செயல்களுக்காகத் தனிநபர்களையும் தனிப்பட்ட முறையில் பொறுப்பேற்க வைக்க முடியும். உலகளாவிய சட்ட அதிகார வரம்பின் அடிப்படையில், ஆழ் கடல்களில் செய்யப்படும் ஒரு கடற்கொள்ளையரின் கடற் கொள்ளை போன்ற ஒரு செயலை எந்தவொரு அரசும் செய்ய முடியும் என்பதற்கு இது ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது.

சர்வதேச சட்டமானது, இதுபோன்ற பல செயல்களைச் செய்வதற்கான அதிகார வரம்பைத் தனது கையில் எடுத்துக் கொள்வதற்கான அதிகாரத்தை ஓர் அரசுக்கு வழங்குவதன் மூலம், இன்னும் இவை போன்ற செயல்கள் பலவற்றைக் குற்றச் செயல்களாக மாற்றியுள்ளது. இவ்வாறு அரசுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த அதிகாரத்தில் உள்ள தனித்துவமான அம்சம் என்னவென்றால், அது அந்த நிகழ்வுகளின் உலகளாவிய ரீதியிலான அதிகார வரம்பை, அந்தச் செயலைச் செய்த நபரின் தேசியத்தையோ அல்லது

அது செய்யப்பட்ட இடத்தையோ சார்ந்ததாக அன்றி, ஏற்றுக்கொள்வது என்பதுதான். இந்த வகையில் உலகளாவிய சட்ட அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துவது என்பது, ஒரு வகையான 'ஏற்றுக்கொள்ளல்' அல்லது 'கட்டாயப்படுத்தல்' என்ற போக்கை எடுக்க முடியும். ஓர் அரசு அதிகார வரம்பை வலியுறுத்த அனுமதிக்கப்பட்டால், அது அதன் அதிகார வரம்பை வலியுறுத்தவோ அல்லது வலியுறுத்தாமல் இருக்கவோ செய்யலாம். ஆனால் அதிகார வரம்பைக் கட்டாயமாக வலியுறுத்தும் விடயத்தில் அரசு அவ்வாறு செய்வதற்கான கடப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது.

உலகப் போரின் போது மனிதகுலத்திற்கு எதிரான கடுமையான குற்றங்களைக் கையாளும் 'இனப்படுகொலைக் குற்றத்தைத் தடுப்பதும் தண்டிப்பதும் தொடர்பான மாநாடு (1948)', உலகளாவிய ரீதியிலான ஆயுதமேந்திய யுத்தம் ஒன்று இல்லாத நிலையிலும், ஓர் அரசின் எல்லைக்குள் செய்யப்படும் குற்றங்களுக்கு 'உலகளாவிய சட்ட அதிகார வரம்பைக் (Universal Jurisdiction)' கவனத்தில் கொள்கிறது. சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் செய்யப்படும் குற்றங்கள் தொடர்பான இந்த 'உலகளாவிய சட்ட அதிகார வரம்பை' ஏற்கவேண்டும் என்ற ஒரு கடப்பாட்டை அரசுகள் மீது இந்த மாநாடு விதிக்கவில்லை.

ஆயினும், அத்தகைய செயல்கள் செய்யப்படும் பட்சத்தில், செய்யப்பட்ட பிரதேசத்தில் உள்ள அரசின் அதிகாரம் பெற்ற ஒரு தீர்ப்பாயத்தால் அல்லது குற்றங்கள் மீதான அதிகார வரம்பைக் கொண்ட ஒரு சர்வதேச தண்டனைத் தீர்ப்பாயத்தால் மட்டுமே விசாரணை நடத்தப்பட வேண்டும் என்பது அதன் தேவையாக இருந்தது. அந்த வகையில் உலகளாவிய சட்ட அதிகார வரம்பைப் பாதுகாப்பாகப் பேணுவது அதன் நோக்கமாக இருந்தது என்று கருதலாம். அந்த வகையில், உலகளாவிய அதிகார வரம்பு வலியுறுத்தப்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்த முன்னேற்றங்கள் பற்றிய கணக்கெடுப்புகள், சில சந்தர்ப்பங்களில் குற்றச் செயல்கள் தொடர்பாக உலகளாவிய ரீதியில் அனுமதிக்கப்பட்ட அதிகார வரம்பையும், ஏனையவை தொடர்பாக அவசியமான அல்லது கட்டாயமான அதிகார வரம்பையும் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு, சர்வதேச சட்டம் (International law) அரசுகளுக்கு அனுமதி வழங்கியுள்ளது என்று காட்டுகின்றன.

சித்திரவதை நடைமுறைகள் போன்ற அடிப்படை மனித உரிமைகள் தொடர்பாகத் தீர்ப்பளிக்கும் உலகளாவிய அதிகார வரம்பை வலியுறுத்த வேண்டிய

ஓர் அரசு, சர்வதேச சட்டத்தின் அடிப்படை முன்மாதிரியின் போட்டியிடும் கட்டாயங்களைச் சமரசம் செய்வதில் உள்ள சிக்கல்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய ஒரு கட்டாயத்தில் இருக்கலாம். இது அரசுகளின் இறையாண்மை, சர்வதேசக் கடமை என்பவற்றின் அடிப்படையில், நாடுகள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய மனித உரிமைகள் தொடர்பான உலகளாவிய விதிமுறைகளின் தன்மையைக் குறிக்கிறது. இந்தக் கடமைகள் ஒப்பந்தங்கள், வழக்கமான சட்டங்கள் அல்லது பொதுச் சட்டக் கொள்கைகள் போன்ற பிற அங்கீகரிக்கப்பட்ட சட்ட ஆதாரங்களிலிருந்து பெறப்பட்டவையாகும்.

பொது சர்வதேசச் சட்டத்தின் பார்வையில் அரசுகள், சட்ட ரீதியாக சமமாகக் கருதப்படுவதால், மற்றொரு இறையாண்மை கொண்ட அரசின் மீது உலகளாவிய அதிகார வரம்பை வலியுறுத்துவது என்பது, சர்வதேச சமூக உறுப்பினர்களால் வெறுப்புடன் பார்க்கப்படும். ஓர் அரசு குறிப்பிட்ட முன்கூட்டிய ஒப்புதல் இல்லாமலே, ஒரு பொதுவான சர்வதேச சட்டத்தை கடைப்பிடிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் அது, நீதித்துறை அல்லது தீர்ப்பளிக்கும் அதிகாரம் கொண்ட ஓர் அமைப்பை ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று எதிர்பார்ப்பது வேறுபட்டது. அதேவேளை, சர்வதேசக் குற்றவியல் சட்டத்துடன் சர்வதேச மனித உரிமைகள் சட்டத்தின் வளர்ச்சி என்பவை, குறிப்பாக நியூரம்பேர்க், டோக்கியோ விசாரணைகளுக்குப் பிறகு, அரசுகளின் இறையாண்மை, சமத்துவம் என்ற பாரம்பரியக் கருத்துகளில் ஓர் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதோடு, சர்வதேச சட்டத்தின் நடைமுறையில் உள்ள நேர்மறைக் கருத்துகளை அடிப்படையில் மாற்றின.

20 ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்கைச் சட்டக் கருத்து மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றதன் மூலம், மனித உரிமைகள் தனிநபர்களுக்கு அவர்களின் மனிதாபிமானத்தின் காரணமாகப் பெறப்படும் உலகளாவிய நோக்கமாகக் கருதப்பட்டன; தவிரவும், சித்திரவதை நடைமுறை, குறிப்பாக அரசுகளால் முறையாகச் செய்யப்படும் போது, இப்போது பொதுவாக நீதி மீறலாகவும் மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றமாகவும் கருதப்படுகிறது. இது தொடர்பாக, வழக்கமான சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் அரசுகள் உலகளாவிய குற்றவியல் அதிகார வரம்பைக் கொண்டிருப்பதாக எடுத்துக்கொள்ள முடியுமாக இருப்பினும், அத்தகைய அதிகார வரம்புகள் பயன்படுத்தப்படுவது மிகக் குறைவு.

இது தவிர, ஜெனீவா மாநாடு³, சித்திரவதைக்கு எதிரான மாநாடு (CAT)⁴ போன்ற ஒப்பந்த விதிகளாலும், உலகளாவிய குற்றவியல் அதிகார வரம்பை ஏற்றுக்கொள்வதும் செயற்படுத்துவதும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

சித்திரவதையின் சிக்கல்களை வெளிப்படையான சொற்களில் பல விதிகளால் நிவர்த்தி செய்யும் ஜெனீவா மாநாடு 1949, அதன் விதிகளின் கடுமையான மீறல்கள் தொடர்பாக உலகளாவிய அதிகார வரம்பை ஏற்பதற்கான வெளிப்படையான கடமையை அரசுகள் மீது விதிக்கிறது. இதேபோல், CAT உம் சில விதிகள் மூலமாக, சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பான உலகளாவிய குற்றவியல் அதிகார வரம்பை அங்கீகரித்துள்ளது.

சித்திரவதை மற்றும் பிற கொடூரமான, மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான கையாளல் அல்லது தண்டனைக்கு எதிரான மாநாடு (CAT) என்பது ஒரு சமீபத்திய சர்வதேச ஒப்பந்தமாகும். இது, சித்திரவதைச் செயல்களைச் செய்தவர்கள் குற்றவாளிகளாகக் கணிக்கப்படுவதை உறுதிசெய்யும் வகையிலான உலகளாவிய அதிகார வரம்பை அரசுகள் மீது விதிக்கிறது என்பதை அங்கீகரிக்கிறது. மேலும், உள்நாட்டுக் குற்றவியல் சட்டத்தின் அடிப்படையில் சித்திரவதைக்கு எதிரான முழுமையான தடையை விதிப்பதற்காக, தமது சொந்தக் குற்றவியல் நீதி அமைப்பிற்குள் சித்திரவதை செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட எவர் மீதும் வழக்குத் தொடுப்பதன் மூலமோ, அல்லது குற்றவாளியை அந்த நபர் செய்த சித்திரவதைச் செயலுக்காக குற்றவியல் அதிகார வரம்பைக் கொண்ட ஒரு வெளிநாட்டிற்கு நாடு கடத்துவதன் மூலமோ, நடவடிக்கை எடுப்பதன் மூலமோ, சர்வதேசக் குற்றவியல் அமுலாக்க முயற்சிகளில் தங்கள் ஒத்துழைப்பைத் தொடர்ந்து வழங்குவதற்கு அரசுகள் கடமைப்பட்டுள்ளன. எனவே, வெளிநாடுகளில் செய்யப்படும் சித்திரவதைச் செயல்களிலும் கூட சித்திரவதைக்கு எதிரான உலகளாவிய குற்றவியல் அதிகார வரம்பை CAT அங்கீகரித்து நிறுவியுள்ளது எனலாம். இதனால் சித்திரவதை செய்பவர்கள் விசாரணைகள், வழக்குத் தொடருதல், தண்டனை என்பவற்றிலிருந்து தப்பி பாதுகாப்பான புகலிடத்தை அனுபவிக்க முடியாது.

உலகளாவிய குற்றவியல் அதிகார வரம்பை CAT அங்கீகரித்திருந்தபோதும், ஒரு சில வழக்குகளில் மட்டுமே உலகளாவிய குற்றவியல் அதிகார வரம்பு பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, CAT விதிகளின் பின்னணியில் வெளிநாடுகளில்

செய்யப்படும் சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பாக, இன்னொரு நாட்டில் அத்தகைய அதிகார வரம்பைப் பெற வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும் போது, நமது நீதிமன்றம் உலகளாவிய சிவில் அதிகார வரம்பை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான ஒரு வலுவான வாதத்தை முன்வைக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதுதான்.

சித்திரவதைப் பிரச்சினைக்கு நீதித்துறையின் தரப்பில் இத்தகைய புதுமையான, துடிப்பான அணுகுமுறையானது, உள்நாட்டில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மனித உரிமைகள் தொடர்பான விதிமுறைகள், தரநிலைகள் என்பவற்றுக்கு இணங்குவதோடு மட்டுமல்லாமல், சமூகத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு ஒரு பொருத்தமான அமைப்பை உருவாக்குவதன் மூலம் சட்டத்திற்கு உயிரையும் இரத்தத்தையும் ஊட்டுவதாகவும் அமையும்.

சித்திரவதை தொடர்பாக, இதுபோன்ற உலகளாவிய சிவில் அதிகார வரம்பை நீதிமன்றங்கள் ஏற்றுக்கொள்வதற்கான சட்டபூர்வத்தன்மை, சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் சித்திரவதைக் குற்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் தடை காரணமாக மேலும் வலுவாக நியாயப்படுத்தப்பட்டு, உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.

முன்னாள் யூகோஸ்லாவியாவின் சர்வதேச தீர்ப்பாயத்தில் நடந்த, வழக்கறிஞர் அன்டோ ஃபுருண்ட்ரிஜா வழக்கில் சித்திரவதைக்கு எதிரான தடை உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தீர்ப்பாயம் இவ்வாறு கூறியது:

“சித்திரவதைக்கு எதிரான தடை, அது பாதுகாக்கும் மதிப்புகளின் முக்கியத்துவத்தின் காரணமாக, ‘ஒரு அடிப்படையான நெறிமுறை’ (Peremptory Norm) ஆகப் பரிணமித்துள்ளது. அதாவது, ‘ஒப்பந்தச் சட்டம்’, ‘சாதாரண’ வழக்கு விதிகள் என்பவற்றை விட சர்வதேச படிநிலையில் உயர்ந்த நிலையில் உள்ள ஒரு விதிமுறை இது. இந்த ‘உயர்ந்த நிலையின்’ மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க விளைவு என்னவென்றால், சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையோடு தொடர்பான கொள்கையை, சர்வதேச ஒப்பந்தங்களோ அல்லது உள்ளூர் அல்லது சிறப்பு பழக்கவழக்கங்களோ அல்லது அதே ‘நெறிமுறை’யுடன் வழங்கப்படாத எந்தப் பொதுவான வழக்கிலுள்ள விதிகள் மூலமாகவோ அரசுகளால் அதை ஒதுக்கிவிட முடியாது என்பதுதான்.”

“சித்திரவதைக்கு எதிரான தடையின் நியாயமான தன்மை, சர்வதேச சமூகத்தின் மிக அடிப்படையான வாழ்க்கைத் தரங்களில் ஒன்றாக இந்தத் தடை

மாறிவிட்டது என்ற கருத்தை தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது. கூடவே, இந்தத் தடை ஒரு தடுப்பு விளைவை உருவாக்கும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில், இந்தச் சித்திரவதைத் தடை என்பது, சர்வதேச சமூகத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்கள் மீதும், அவர்கள் மீது அதிகாரம் செலுத்தும் தனிநபர்கள் மீதும், ஒரு முழுமையான, அதில் இருந்து யாரும் விலக்கூடாது என்ற அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.”⁵

இன்றைய உலகில் அடிப்படை மனித உரிமைகள் பெருமளவில் மீறப்பட்டுவரும் ஒரு நிலையில் இது மிகவும் முக்கியமான ஒரு தீர்ப்பாகும்.

வெளிநாட்டில் செய்யப்படும் சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பாக இத்தகைய உலகளாவிய சிவில் அதிகார வரம்பு கிடைப்பதற்கும், ஏற்றுக்கொள்வதற்கும் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி குற்றவாளியைத் தண்டிப்பதே முக்கிய நோக்கமாக இருக்கும். இது, குற்றவியல் ரீதியான சட்ட நடவடிக்கைகளை நாடுவதன் மூலம் போதுமான இழப்பீடுகளை எதிர்பார்க்க முடியாத, சித்திரவதையால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நன்மை பயக்கக்கூடிய ஒன்றாகும்.

சித்திரவதைக் குற்றங்கள், போர்க்குற்றங்கள், வெளிநாடுகளில் செய்யப்படும் மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள் போன்றவற்றுக்கு எதிராக வழக்குத் தொடர்வதற்குப் பல அரசுகள் இப்போது அதிகாரம் பெற்றிருந்தாலும், மிகச் சில அரசுகள் மட்டுமே இத்தகைய உலகளாவிய குற்றவியல் அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்தியுள்ளன. உலகளாவிய குற்றவியல் அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துவது ‘ஓகஸ்டோ பினோசே’ (Augusto Pinochet) போன்ற சில வழக்குகளுக்கும், முன்னாள் யூகோஸ்லாவியா மற்றும் ருவண்டா போன்ற நாடுகளில் எழுந்த சூழ்நிலைகளுக்கும் பிறகு, மனிதகுலத்திற்கு எதிரான போர்க்குற்றங்களைச் செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட வழக்குகளுக்கும் மட்டுமே வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

CAT ஆல் வரையறுக்கப்பட்ட பெரும்பாலான சித்திரவதைச் செயல்கள், நடைமுறையில் ஒவ்வொரு சட்ட அமைப்பின் கீழும் ஏதோ ஒரு வகையான சிவில் குற்றத்தை உருவாக்கும் என்பதால், உள்நாட்டு நீதிமன்றங்களில் உலகளாவிய அதிகார வரம்பை ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலம் வெளிநாட்டில் சித்திரவதைச் செயலைச் செய்த ஒருவருக்கு எதிராக சித்திரவதை நடவடிக்கையை வெற்றிகரமாகத்

தொடரவிடாமல் தடுப்பது எது என்ற கேள்வியை ஆராய வேண்டும்.

வெளிநாடுகளில் செய்யப்படும் சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பான குற்றவியல் அதிகார வரம்பை ஏற்றுக்கொள்வதை, ஓர் அரசின் மன்றத்திற்கு வெளியே சித்திரவதைச் செயல்களைச் செய்தவர்களுக்கு எதிராக சிவில் தீர்வுகளைத் தேடும் நோக்கத்திற்காகத் தொடங்கப்பட்ட சிவில் நடவடிக்கைகளுக்கு நீட்டிக்க முடியுமா என்ற கேள்வி, இன்றைய உலகில் நடைபெறும் அடிப்படை மனித உரிமைகள் பாரிய அளவில் மீறப்படுவதைக் கருத்தில் கொண்டு ஆராயப்பட வேண்டும். ஒரு வெளிநாட்டு நிலத்தில் செய்யப்படும் சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பாக அரசுகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் உலகளாவிய குற்றவியல் அதிகார வரம்பைப் போலல்லாமல், வெளிநாடுகளில் செய்யப்படும் சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பான உலகளாவிய சிவில் அதிகார வரம்பைப் பற்றிய கேள்வி ஒப்பீட்டளவில் ஆராயப்படாமல் உள்ளது. தவிரவும், அது சர்வதேச சமூகத்திடமிருந்து உரிய கவனத்தைப் பெறவும் இல்லை.

சிவில் நடவடிக்கை மூலமாக, வெளிநாட்டில் செய்யப்படும் சித்திரவதைகள் தொடர்பான சித்திரவதைக்கு நிவாரணம் தேடுவது, வெளிநாட்டில் செய்யப்படும் சித்திரவதை தொடர்பான குற்றவியல் வழக்குத் தொடர்வதன் மூலமாகக் கிடைக்காத சில நன்மைகளைத் தருகின்றது.

சித்திரவதை நடைமுறை, வழக்கமான சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் மாநிலங்கள் உலகளாவிய குற்றவியல் அதிகார வரம்பை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு வெளிப்படையான விதிமுறைக்கும் மனிதகுலத்திற்கும் எதிரான குற்றமாகக் கருதப்பட்டாலும், அந்த மீறல்களுக்கு எதிரான சட்ட அமுலாக்கம் முக்கியமாக அவர்களின் உள்நாட்டு நீதிமன்றங்களில் வன்முறைக்குக் காரணமானவர்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளைத் தொடங்குவதற்கான அரசின் விருப்பத்தைப் பொறுத்ததே. மேலும், பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளைச் சமாளிக்க தற்காலிக சர்வதேச குற்றவியல் அதிகார வரம்பை நிறுவுவதுடன் அவை தம்மை மட்டுப்படுத்திக் கொண்டுள்ளன. சர்வதேச சட்டம் தொடர்ந்து அரசு அடிப்படையிலானதாக இருந்து கொண்டிருக்கும் வரை, அடிப்படை மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பாக அடிப்படை மனித உரிமைகளை உள்நாட்டில் அமுல்படுத்துவது ஒரு கடினமான பணியாக மாறும்.

சித்திரவதைக் குற்றங்கள் மற்றும் சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் அடிப்படை மனித உரிமைகளை மீறுவது என்பவை தொடர்பான சில பிற குற்றங்கள் தொடர்பாக அதிகார வரம்பை உறுதிப்படுத்துவதற்கு அரசின் மீது வெளிப்படையான கடப்பாடு சுமத்தப்பட்டிருந்தாலும், 1961⁶ இல் அடால்ஃப் ஐச்மேன் மற்றும் 1983⁷ இல் ஜான் டாம்ஜான்ஜ்க் ஆகியோரை வழக்குத் தொடர்ந்தது போன்ற வரையறுக்கப்பட்ட எண்ணிக்கையிலான வழக்குகளில் மட்டுமே உலகளாவிய அதிகார வரம்பின் வலியுறுத்தல் காணப்பட்டுள்ளது. ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்ட 'பினோசே வழக்கு'⁸ ஒரு சமீபத்திய உதாரணத்தை வழங்குகிறது.

எனவே, வெளிநாட்டில் செய்யப்படும் சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பாக சித்திரவதைக்கு உள்ளானவருக்கு, உள்நாட்டு நீதிமன்றத்தில் (சித்திரவதைக்கான) சிவில் தீர்வைப் பெறுவதற்கான உரிமை என்பது குற்றவியல் தீர்வுக்கு ஒரு முக்கியமான குறைநிரப்பியாகவும் துணையாகவும் இருக்கும் என்பதுடன், குற்றவியல் தீர்வுகளை விடவும் பல நன்மைகளைக் கொண்டதாகவும் இருக்கிறது.

சித்திரவதையால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், அரசில் வழக்குத் தொடர்வதான சிவில் நடவடிக்கைகளைத் தொடங்குவதற்கு வேண்டிய நிதியோ பிற நிறுவன வளங்களோ (சித்திரவதை காரணமாக) உதவிக்கு இல்லாததால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்பது உண்மைதான். ஆனால், நாட்டின் உள்விவகாரங்களில் தேவையற்ற தலையீடு செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்படக்கூடும் என்பதால், மற்றொரு பிரதேசத்தில் செய்யப்படும் சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பாக விசாரணைகள், வழக்குத் தொடர்தல்கள் என்பவை தொடர்பாக அரசுகளுக்கு அதிக ஊக்கமும் ஆர்வமும் இல்லை. மேலே கூறப்பட்ட உதாரணத்தின் சூழ்நிலைகளில், ஸ்பெயின் நீதிபதி பால்ட்சர் கார்சா, ஸ்பெயின் அரசாங்கத்திடமிருந்தும் அதன் வழக்குத் தொடரும் அதிகாரிகளிடமிருந்தும் கடுமையான அதிருப்தியையும் எதிர்ப்பையும் பெற்றார்.

உலகளாவிய சிவில் நடவடிக்கைகளை நடத்துவதில் உள்ளார்ந்த சிக்கல்களை பாதிக்கப்பட்டவர்கள் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கலாம். முதலாவதாக, சிவில் அதிகார வரம்பை உறுதிப்படுத்திய நீதித்துறை அமைப்புக்கு அணுக முடியாத இடத்தில் சித்திரவதைச் செயல் நடந்திருக்கும். சித்திரவதைச் செயலை நிறுவுவதற்கான சான்றுகள் உடனடியாகவும் எளிதாகவும் கிடைக்காமல்

போகலாம். சித்திரவதைச் செயல் பல குற்றவாளிகளை உள்ளடக்கியிருந்தால், இந்தச் செயலின் துயரமான தன்மையை நிறுவுவதற்கு தடயவியல் சான்றுகள் குறைவாகவோ அல்லது இல்லாமலோ இருக்கலாம். சாட்சிகளைப் பொறுத்தவரை, அவர்கள் இருக்கும் இடம் தெரியாமல் இருக்கலாம்; மேலும் அவர்கள் மற்ற நாடுகளில் சிதறிக்கிடக்கலாம். பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அவர்களைக் கண்டுபிடிப்பதில் சிரமப்படுவார்கள்; மேலும் அவர்கள் அச்சமடைந்து, அதிர்ச்சியடைந்து சாட்சிகளாகத் தாமாக முன்வந்து சேரலாம்.

சாட்சிகள் நீதித்துறை பயன்படுத்தும் மொழியில் சாட்சியமளித்தால் மொழிப் பிரச்சினைகளும் ஏற்படும். விளக்கத்தில் சிக்கல்கள் இருக்கும். ஆனால் இந்தத் தடையை சிரமத்துடன் கடக்க முடியும்; ஆனால் அது உண்மையில் மிகவும் கடினமானது.

ஒவ்வொரு அரசுக்கும் அதன் சொந்தச் சட்டங்கள் இருப்பதால் பிற அதிகார வரம்புச் சிக்கல்கள் இருக்கலாம். தவிரவும், பொருந்தக்கூடிய சர்வதேச சட்டம் தெளிவாக இல்லாமல் இருக்கலாம். இந்தத் தடையைக் கூட தீர்க்க முடியும். ஆனால் உலகளாவிய சிவில் அதிகார வரம்பு என்ற அனுமானம் சிக்கல்களை ஏற்படுத்துகிறது என்பதை ஊக்கப்படுத்தக் கூடாது.

சிவில் தீர்வுகள் தொடர்பான உலகளாவிய அதிகார வரம்பை வலியுறுத்துவதில் கொண்டிருக்கும் நடைமுறை மற்றும் சட்டச் சிக்கல்கள், சர்வதேசச் சட்டத்தை மொத்தமாகவும் பெரிய அளவிலும் மீறுகின்ற வழக்குகளில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அது வழங்குகின்ற பெரிய நன்மைகளால் ஆரோக்கியமாக விடயங்கள் அதில் அதிகமாக உள்ளன.

சித்திரவதை நடந்த நாட்டின் நீதிமன்றங்கள், வேறு எந்த நாடுகளிலும் அரசியல் மேலோட்டங்கள் மற்றும் சார்புகளிலிருந்து விடுபட்டு பாரபட்சமற்ற முறையில் நீதியை வழங்கும் நிலையில் இல்லாததால், உலகளாவிய அதிகார வரம்பின் இத்தகைய வலியுறுத்தல் முழுமையான சுதந்திரத்தையும் புறநிலைத்தன்மையையும் உறுதி செய்யும்.

அடிப்படை மனித உரிமைகள் மீறல் அதிகரித்து வருவதை எதிர்கொண்டு, சர்வதேச சமூகம் மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்களைச் செய்ததாகச் சந்தேகிக்கப்படுபவர்களை சர்வதேச மட்டத்தில் நீதிக்கு முன் நிறுத்தியிருந்தால், ருவாண்டா மற்றும் யூகோஸ்லாவியா போன்ற நாடுகளில் தண்டனை வழங்கும் நோக்கத்துடன் வெளிநாடுகளில் செய்யப்படும் சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பான

சிவில் அதிகார வரம்பை உலகளாவிய முறையில் வலியுறுத்துவதற்கு எதிராக எந்த நியாயமான காரணத்தையும் முன்வைக்க முடியாது. ருவாண்டா மற்றும் யூகோஸ்லாவியாவிற்கான சர்வதேச தீர்ப்பாயத்தை உருவாக்குவதற்குப் பின்னால் உள்ள அடிப்படைக் காரணம் சர்வதேச மட்டத்தில் வன்முறையை வெறுப்பதாக இருந்தால், உலகளாவிய அதிகார வரம்பை ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலம் சித்திரவதை செய்வதற்கான சிவில் தீர்வுகளை மறுப்பதற்கு எந்த நியாயமும் இருக்க முடியாது.

மனித உரிமைகளுக்கான ஆட்சிகள் தமது உள்ளார்ந்த சுதந்திரத்தை விட பலவீனமான தார்மீகக் கட்டமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அவை, மனித உரிமை மீறல்கள் போன்ற ஒரு நெறிமுறை நிலவுகின்ற ஒரு வெளிநாட்டுச் சூழலில், பழிவாங்கல் அல்லது அது போன்ற வேறு எந்தத் தீவிர நடவடிக்கைகளையும் நியாயப்படுத்தும் அளவுக்கான நேரடியான தாக்கத்தை மற்றொரு நாட்டின் மீது மிக அரிதாகவே ஏற்படுத்துகின்றன.

சில நாடுகளுக்கு, அந்நிய நாடுகளின் பிரதேசங்களில் செய்யப்படும் மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பாக உலகளாவிய அதிகார வரம்பை வலியுறுத்தும் உரிமையும் அதிகாரமும் வழங்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட, அத்தகைய கூற்று அந்த நாட்டின் சட்டமா அதிபர் போன்ற நீதி நிர்வாகத்தில் மிக உயர்ந்த மட்ட அதிகாரிகளின் ஒப்புதலைப் பொறுத்ததாகவே அமைகிறது.

போர்க்குற்றவாளிகள் மீதான விசாரணைக்கான ஆணையத்தின் நடைமுறையின்படி, மனிதகுலத்திற்கு எதிரான போர்க்குற்றங்களுக்காக குற்றவாளிகளை விசாரிக்கத் தொடங்குவதும் வழக்குத் தொடுப்பதும் சட்டமா அதிபரால் மட்டுமே மேற்கொள்ளப்படக்கூடிய சூழ்நிலைக்கு கனடா ஓர் உதாரணமாக விளங்குகிறது. எனவே, அடிப்படை மனித உரிமைகள் மீறலுக்காக குற்றவியல் வழக்குத் தொடுப்பது சித்திரவதைக்கு ஆளானவருக்கு ஒரு பெரிய பிரச்சினையை ஏற்படுத்துகிறது.

அமெரிக்காவைப் பொறுத்தவரை, அதன் வெளிநாட்டு நிலங்களில் செய்யப்படும் சித்திரவதைகள் தொடர்பான சிவில் நடவடிக்கைகள் மீதான சிவில் அதிகார வரம்பை ஏற்றுக்கொள்வது, அதன் ஒப்பந்தக் கடமைகள், ATCA⁹, TVPA¹⁰ வடிவிலான உள்நாட்டுச் சட்டங்களைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் நியாயப்படுத்தப்படலாம். ஆனால் CAT ஒப்பந்தக் கடமைக்கு உடன்பட்டிருக்காத, ATCA, TVPA போன்ற உள்நாட்டுச் சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தி வரும் வேறு எந்த

நாடாவது வெளிநாட்டில் செய்யப்படும் சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பாக சிவில் அதிகார வரம்பை ஏற்க முடியுமா?

வெளிநாட்டுக் குற்றவாளியின் கையால் சித்திரவதை செய்யப்பட்ட பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு இதுபோன்ற சித்திரவதை தொடர்பான நடவடிக்கைகள் கிடைப்பது மிகுந்த நன்மை பயக்கும். அடிப்படை மனித உரிமை விதிமுறைகளை மீறும் செயல்களுக்கு எதிராக நடைமுறைப்படுத்த ஒரு பயனுள்ள நிறுவன வழிமுறை இல்லாத நிலையில் இது மிகவும் முக்கியமானதாக இருக்கும்.

ஓர் ஒப்பந்தம் இல்லாவிட்டாலும், அல்லது CAT வடிவத்தில் உள்நாட்டு சட்டத்தை இயற்ற முடியாவிட்டாலும் கூட, ஒரு நாடு வெளிநாடுகளில் செய்யப்படும் சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பாக உலகளாவிய சிவில் அதிகார வரம்பை ஏற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று கூறப்படுகிறது. சித்திரவதைக்கு எதிரான தடை என்பது சர்வதேச பொதுச் சட்டத்தின் கீழ் நீதித்துறை மற்றும் வேலைத்தலச் சூழல் என்பவை சார்ந்த ஒரு கடப்பாடாகும்.

சர்வதேச சமூகத்தில், உலகளாவிய அக்கறை கொண்ட விஷயங்களில் அரசுகளுக்கும் உலகளாவிய அதிகார வரம்பு உள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. அடிப்படை மனித உரிமை விதிமுறைகளை மீறுவது மற்றொரு அரசால் செய்யப்படாமல் இருப்பதை உறுதி செய்வதில் சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் ஒவ்வொரு அரசுக்கும் ஆர்வமும் கடப்பாடும் உள்ளது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளபடி, இந்த நோக்கத்தைக் கருத்தில் கொண்டு மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள், இனப்படுகொலை மற்றும் சித்திரவதை போன்ற அடிப்படை மனித உரிமை விதிமுறைகளை மீறுவது தொடர்பாக உலகளாவிய குற்றவியல் அதிகார வரம்பை ஏற்றுக்கொள்ள அரசுகள் கடமைப்பட்டுள்ளன.

எனவே, அடிப்படை மனித உரிமைகளின் கொடூரமான மீறல் தொடர்பாக உலகளாவிய அதிகார வரம்பின் கூற்றுக்களை நியாயப்படுத்தும் சர்வதேச சட்டத்தின் கொள்கைகள், குறிப்பாகச் சித்திரவதை போன்றவை தொடர்பான அடிப்படை மனித உரிமைகள் தொடர்ந்தும் முறையாக மீறப்படும் சூழ்நிலையில், உலகளாவிய சிவில் அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்தும் அவசியத்தின் தேவையை வலுப்படுத்தவும் அதை உறுதிப்படுத்தவும் பயன்படுத்தப்படலாம் என்று பரிந்துரைக்கப்படுகிறது.

இங்கே வாதிடப்படுவது என்னவென்றால், உலகளாவிய குற்றவியல் அதிகார வரம்பின் சூழலில்

முன்வைக்கப்படும் வாதம் சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பாக உலகளாவிய சிவில் அதிகார வரம்பின் சூழலிலும் பயன்படுத்தப்படலாம் என்பதுதான். மனித உரிமை மீறல்களின் தீவிரத்தன்மை மற்றும் அவற்றின் அளவைக் கருத்தில் கொண்டு, அவை குற்றவியல் அதிகார வரம்பை மீறியதாக வலியுறுத்துவதை நியாயப்படுத்த முடியும்.

சர்வதேச சமூகத்தால் கண்டிக்கப்படும் சித்திரவதை, ஓர் அடிப்படை மனித உரிமைகோரலுக்கான நடவடிக்கைக்கு அடிப்படையாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்கு எந்தவிதமான காரணங்களும் இல்லை.

சித்திரவதை அல்லது அடிமைத்தனம் போன்ற அடிப்படை மனித உரிமை மீறல்கள் சர்வதேச சிவில் சட்டத்தால் தவறாகக் கருதப்படவில்லை என்ற காரணம், வெளிநாடுகளில் செய்யப்படும் சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பாக உலகளாவிய அதிகார வரம்பை வலியுறுத்துவதிலிருந்து அரசுகளைத் தடுப்பதற்கான காரணமாக இருக்கக்கூடாது. சித்திரவதையைத் தடுப்பதுதான் சர்வதேச சமூகத்தின் தேவையாக இருந்தால், அத்துடன் அது குறிப்பாக இந்த விஷயத்தைக் கையாளும் பலதரப்பு சர்வதேச மற்றும் பிராந்தியக் கருவிகள் மற்றும் மரபுகளை ஏற்றுக்கொள்ள வழிவகுத்திருந்தால், சித்திரவதையின் உண்மைகள் தொடர்பாக உலகளாவிய சிவில் அதிகார வரம்பை வலியுறுத்துவதற்கு இதுவே போதுமான நியாயமாகும்.

சர்வதேச ஒப்பந்தம் மற்றும் சட்டத்தை செயற்படுத்தும் சட்டம் என்பவை இல்லாத நிலையில் சர்வதேச விதிமுறைகளைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் உலகளாவிய சிவில் அதிகார வரம்பை வலியுறுத்துவது குறித்த கேள்வி அரசுகளுக்குச் சிக்கலாக இருந்தால், குறைந்தபட்சம் CAT இன் சூழலில் உலகளாவிய சிவில் அதிகார வரம்பை வலியுறுத்துவதன் சாத்தியக்கூறுகள் பற்றிய சில பரிசீலனை தேவை.

CAT இன் விதிகளை ஆராயும்போது அது தெளிவாகிறது: வெளிநாடுகளில் செய்யப்படும் சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பாக உலகளாவிய குற்றவியல் அதிகார வரம்பை அரசுகள் ஏற்க அனுமதித்தாலும், சித்திரவதைச் செயல்கள் தொடர்பாக உலகளாவிய சிவில் அதிகார வரம்பை ஏற்றுக்கொள்வதற்காக அரசுகள் மீது அத்தகைய வெளிப்படையான கடமையை அது விதிக்கவில்லை. CAT இன் பிரிவு 14 மட்டுமே சிவில் அதிகார வரம்பிற்கு ஏற்பாடு செய்யும் ஒரே பிரிவு.

CAT இன் பிரிவு 14 இன் படி, சித்திரவதைச் செயலால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் நிவாரணம் பெறுவதையும்,

நியாயமான மற்றும் போதுமான இழப்பீட்டிற்கான நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய உரிமையைப் பெறுவதையும் உறுதி செய்ய மட்டுமே அரசு தரப்படுத்த வேண்டுகின்றது. இதில் முடிந்தவரை முழு மறுவாழ்வுக்கான வழிமுறைகள் மற்றும் ஒரு பயனுள்ள சிவில் தீர்வை வழங்குவது போன்ற குறிக்கோள்களும் உள்ளடங்குகின்றன. CAT அல்லது ICCPR இல், ஒரு நீதிமன்றம் அதன் சொந்த அரசின்கீழ் நடந்த சித்திரவதைச் செயல்களை மட்டுமே கருத்தில் கொள்ள முடியும் என்று பரிந்துரைக்கும் அம்சங்கள் எதுவும் இல்லை.

இந்த நாட்டிலும் நீதித்துறை, வெளிநாடுகளில் செய்யப்படும் சித்திரவதைகள் தொடர்பாக முறையான மனித உரிமை மீறல்களில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு எதிராக, சந்தர்ப்பம் தேவைப்படும் போதெல்லாம் சிவில் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதன் மூலம் ஒரு துடிப்பான மற்றும் வலுவான அணுகுமுறையை வெளிப்படுத்த முடியும்.

கட்டுரையாசிரியர் பற்றிய குறிப்பு:

நீதியரசர் கலாநிதி சந்திரதாச நாணயக்கார ஓய்வுபெற்ற மேல்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதி ஆவார். மேலும் நிதி மற்றும் நிர்வாக விதிமுறைகளை மீறியதற்காக CMC உறுப்பினர்களுக்கு எதிராகச் சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளை விசாரிக்க நியமிக்கப்பட்ட தனிநபர் ஆணைக்குழு மற்றும் மேல் மாகாண முதலமைச்சருக்கு எதிராகச் சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளை விசாரிக்கும் சிறப்பு ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு போன்ற பல விசாரணை ஆணைக்குழுக்களுக்குத் தலைமை தாங்கிப் பங்கேற்றுள்ளார்.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. சர்வதேச சட்ட ஆணையத்தின் ஆண்டு மலர் (1976) தொகுதி ii, பகுதி 2 (N/CM 4 SERA/1976) இணைப்பு (கட்:2) அத்தியாயம் III B: அரசு பொறுப்புக் குறித்த வரைவுக் கட்டுரைகள்: கட்டுரை 9. சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் கைதிகளைக் கையாளல்: Nigel Rodley பார்க்கவும்: *The Treatment of Prisoners under International Law*. Clarendon Press Oxford, 1987.
2. இனப்படுகொலைக் குற்றத்தைத் தடுப்பது மற்றும் தண்டிப்பது தொடர்பான மாநாடு (1948), எடுத்துக்காட்டாக, பொதுமக்களை நடத்துவது தொடர்பான மாநாடு IV இன் பிரிவு 147 பின்வருவனவற்றை வழங்குகிறது: முந்தைய

கட்டுரையுடன் தொடர்புடைய கடுமையான மீறல்கள் பின்வரும் செயல்களில் ஏதேனும் ஒன்றை உள்ளடக்கியவை; இந்த மாநாட்டால் பாதுகாக்கப்பட்ட நபர்கள் அல்லது சொத்துகளுக்கு எதிராகச் செய்யப்பட்டால், வேண்டுமென்றே கொலை செய்தல், சித்திரவதை செய்தல் அல்லது மனிதாபிமானமற்ற முறையில் நடத்துதல் உயிரியல் பரிசோதனைகள் உட்பட வேண்டுமென்றே பெரும் துன்பம், அல்லது உடல் அல்லது ஆரோக்கியத்திற்குக் கடுமையான காயம், பாதுகாக்கப்பட்ட நபரைச் சட்டவிரோதமாக நாடுகடத்தல் அல்லது இடமாற்றம் செய்தல் அல்லது சட்டவிரோதமாகச் சிறையில் அடைத்தல், பாதுகாக்கப்பட்ட நபரை விரோத சக்தியின் படையில் பணியாற்றக் கட்டாயப்படுத்துதல், அல்லது இந்த மாநாட்டால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட நியாயமான மற்றும் நீதிமன்ற விசாரணையின் உரிமைகளை ஒரு பாதுகாக்கப்பட்ட நபரிடமிருந்து பறித்தல், பணயக்கைதிகள் மற்றும் இராணுவத் தேவையால் நியாயப்படுத்தப்படாத மற்றும் எடுத்துச் செல்லப்படாத சொத்துகளை விரிவாக அழித்தல் மற்றும் கையகப்படுத்துதல்.

3. ஜெனீவா உடன்படிக்கை I பிரிவு 49, ஜெனீவா உடன்படிக்கை I, பிரிவு 50, ஜெனீவா உடன்படிக்கை III பிரிவு 129, ஜெனீவா உடன்படிக்கை IV, பிரிவு 146. நிகல் ரோட்லி குறிப்பு 1 ஐப் பார்க்கவும்.
4. சித்திரவதை மற்றும் பிற கொடுமான மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான சிகிச்சை அல்லது தண்டனைக்கு எதிரான சர்வதேச மாநாடு. இலங்கை இந்தச் சர்வதேச மாநாட்டை ஜனவரி 3, 1994 அன்று ஏற்றுக்கொண்டது.
5. வழக்கறிஞர் vs ஆட்டோ ல்புருங்கிசிஜா வழக்கு எண். IT9517/T, 10 டிசம்பர் 1998, முன்னாள் யூகோஸ்லாவியாவிடமிருந்து சர்வதேசக் குற்றவியல் தீர்ப்பாயம் வழியாக.
6. AG of Israel v Eichman (1961) 361 LR5
7. Demjanjuh v Petrovsk (1985) 776 F 2d 571
8. Regina v Bartle and the Commissioner of Police for the Metropolis and other expand Pinochet 38 ILM (581) (1999)
9. Alien Tort Claims Act
10. Torture Victim Protection Act

பகுதி 2

“இந்த நாட்டிலும் கூட நீதித்துறையானது, வெளிநாடுகளில் செய்யப்படும் சித்திரவதைகள் தொடர்பாக, மனித உரிமை மீறல்களில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு எதிராக, சந்தர்ப்பம் தேவைப்படும் போதெல்லாம், முறையான சிவில் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதன் மூலம், ஒரு துடிப்பானதும் வலுவானதுமான தனது அணுகுமுறையை வெளிப்படுத்த முடியும்.” என்ற, கடந்த கட்டுரையின் இறுதிப் பகுதியில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த வரிகளின் தொடர்ச்சியாக வாசகர்கள் இந்தப் பகுதி 2 இனைத் தொடர்ந்து வாசிக்கலாம்.

ஆயினும், பொதுவாக இது, குடிவரவு தொடர்பானதும், பல்வேறு பொருளாதாரக் குற்றங்கள் தொடர்பானதுமான நடவடிக்கைகளை மையமாகக் கொண்டிருந்த போதும், எளிதில் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படக்கூடிய ஒரு கொள்கையாகவே இருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. ஏனெனில், முக்கியமான தமது அரச பணிகளைப் பாதுகாப்பதை விடவும், இது வெளிநாட்டு அரசாங்கங்களைக் கவிழ்ப்பதற்காக எளிதில் கையாளப்படக்கூடிய ஒன்றாகவும் இருக்கிறது. இருந்தபோதும் கூட, வெளிநாடுகளின் பாதுகாப்புக்கும், ஒருமைப்பாட்டுக்கும் எதிரான குற்றங்களைக் கையாள்வதற்குப் போதுமான உள்நாட்டுச் சட்டங்கள் எதுவும் இல்லாத நிலை காரணமாகத் தான் இது ஓரளவில் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது¹.

நாஜிகளின் ஆதரவுப் பிரசாரகரான ‘லோர்ட் ஹாஹா’ சம்பந்தப்பட்ட, ‘ஜாய்ஸ் எதிர் அரசதரப்பு பிரதான வழக்குத் தொடுநர் (Director of Public Prosecutions)’² என்ற வழக்கில் இது பயன்படுத்தப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அவப்புக் பெற்ற நாஜி ஆதரவுப் பிரசாரகரான ‘லோர்ட் ஹாஹா’ சம்பந்தப்பட்ட ஜாய்ஸ் என்பவர் அமெரிக்காவில் பிறந்தவர். ஆனால் தான் 1933இல் அயர்லாந்தில் பிறந்ததாகக் கூறி மோசடி செய்து, அவர் ஒரு பிரிட்டிஷ் கடவுச்சீட்டைப் பெற்றிருந்தார். 1939இல், அவர் பிரிட்டனை விட்டு வெளியேறி, ஜேர்மன் வானொலியில் பணியாற்றத் தொடங்கினார். அடுத்த ஆண்டு, அவர் ஜேர்மன் குடியுரிமையைப் பெற்றதாகக் கூறினார். போருக்குப் பிறகு, தேசத்துரோகக் குற்றச்சாட்டின் பேரில் அவரை விசாரிப்பதற்கு பிரிட்டிஷ் நீதிமன்றத்திற்கு அதிகார வரம்பு உள்ளதாக என்பது தொடர்பாகவே இந்த வழக்கு அமைந்தது. இந்த வழக்கில் அதிகார வரம்பு உள்ளது என்று பிரபுக்கள் சபை தீர்ப்பளித்தது. ஜாய்ஸ், தன்னை ஒரு பிரிட்டிஷ் குடிமகனாகக் காட்டிக்கொண்டு, ஒரு பிரிட்டிஷ் கடவுச்சீட்டின் பாதுகாப்பையும் (மோசடியாக இருந்தாலும்) பெற்றுக்கொண்டார். அதன்படி, அவர் பிரிட்டிஷ் முடியாட்சிக்கு

விசுவாசமாக இருக்கக் கடமைப்பட்டவராகவும், அந்தக் கடமையை மீறியதற்காகப் பொறுப்பேற்க வேண்டியவராகவும் கருதப்பட்டார். அந்தத் தேசத்துரோகம் ஐக்கிய இராச்சியத்தின் எல்லைக்கு வெளியேதான் நிகழ்ந்தது என்பது, கணக்கெடுக்கப்படக் கூடிய ஒரு விடயமாக இருக்கவில்லை. ஏனெனில் அரசுகள் தங்கள் எல்லைக்கு வெளியே தங்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்படும் தேசத்துரோகக் குற்றத்தைப் புறக்கணிக்க வேண்டிய (சட்ட ரீதியான) கட்டாயத்தில் இல்லை. ஜாய்ஸ் குற்றவாளி எனத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டு, தனது செயல்களுக்கான தண்டனையை அனுபவித்தார்³. பலதரப்பட்ட அதிகார வரம்புகளுக்கு வழிவகுக்கும் உடன்படிக்கைகளில், குறிப்பிட்ட சில குற்றங்கள் தொடர்பாக இந்தப் பாதுகாப்புக் கோட்பாடு அடிக்கடி பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது⁴.

உலகளாவிய கோட்பாடு⁵

இந்தக் கோட்பாட்டின் கீழ், ஒவ்வொரு அரசுக்கும் குறிப்பிட்ட குற்றங்களை விசாரிக்கும் அதிகார வரம்பு உள்ளது. இதற்கான அடிப்படை என்னவென்றால், குறிப்பாக சம்பந்தப்பட்ட குற்றங்கள் ஒட்டுமொத்த சர்வதேச சமூகத்தினதும் ஆட்சேபனைக்குரியவையாகக் கருதப்படுகின்றன என்பதுதான். உலகளாவிய அதிகார வரம்பின் கீழ், தெளிவாகத் தெரியும் இரண்டு பிரிவுகள் உள்ளன. ஒன்று கடற்கொள்ளை; மற்றது போர்க்குற்றம். இருப்பினும், சர்வதேச ஒப்பந்தத்தின் மூலம், ஒப்பந்தத் தரப்பினரின் அதிகார வரம்பிற்குள் உட்படுத்தப்படக்கூடிய குற்றங்கள் மற்றும் உலகளாவிய அதிகார வரம்பு என்ற கருத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய, ஒரு தனித்துவமான வகையை உருவாக்குகின்ற பிற குற்றங்கள் ஆகிய இரண்டு வகைக் குற்றங்களின் எண்ணிக்கைகள் அதிகரித்தே வருகின்றன.

போர்க்குற்றங்களும், சமாதானத்துக்கு எதிரான குற்றங்களும், மனிதகுலத்திற்கு எதிரான பிற குற்றங்களும்

போர்க்குற்றங்கள் இப்போது பெரும்பாலான அதிகாரிகளால் உலகளாவிய அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டவையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும், நிச்சயமாக இதில் சம்பந்தப்பட்ட சில சிக்கல்கள் மிகவும் உணர்திறன் வாய்ந்தவையும், அதிகளவில் அரசியற் தன்மை⁶ கொண்டவையுமாகும். இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு உருவான போர்க்குற்றத் தீர்ப்புகளின் சட்டபூர்வத்தன்மை, அவற்றின் கோட்பாடுகள் என்பவை குறித்துப் பெரிய அளவிலான சந்தேகங்கள் எதுவும் இல்லை என்றாலும், வியட்நாம்⁷ போருடன் தொடர்புடைய அமெரிக்கப் பணியாளர்கள் மற்றும் 1971ஆம் ஆண்டு பங்களாதேஷ் போரில் ஈடுபட்ட பாகிஸ்தான் வீரர்கள் மீது

சுமத்தப்பட்ட போர்க்குற்றக் குற்றச்சாட்டுகள் குறித்துப் பெரும் சர்ச்சை எழுந்தது. 1945ஆம் ஆண்டின் சர்வதேச இராணுவத் தீர்ப்பாயத்தின் சாசனத்தின் 6ஆவது பிரிவு, அமைதிக்கு எதிரான குற்றங்கள், போரின் சட்டம் மற்றும் மரபுகளை மீறுதல், மற்றும் மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள் ஆகியவற்றை ஒரு தீர்ப்பாயத்தின் நீதி அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட குற்றங்களாகவும், அவற்றுக்குத் தனிப்பட்ட ரீதியிலான பொறுப்பு⁸ ஏற்கப்பட வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டது. இந்தப் பிரிவு இப்போது சர்வதேசச் சட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படலாம். 1946ஆம் ஆண்டில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பொதுச் சபையால் ஒருமனதாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு தீர்மானத்தில், நியூரம்பெர்க் தீர்ப்பாயத்தின் சாசனம் மற்றும் தீர்ப்பாயத்தின் தீர்ப்பு⁹ ஆகியவற்றால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சர்வதேசச் சட்டக் கோட்பாடுகள் வெளிப்படையாக உறுதிப்படுத்தப்பட்டன. 1968இல் பொதுச் சபை, போர்க்குற்றங்கள் மற்றும் மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்களுக்கு சட்டப்பூர்வ வரம்புகள் பொருந்தாது என்பது குறித்த ஓர் உடன்படிக்கையை¹⁰ ஏற்றுக்கொண்டது. இது, போர்க்குற்றங்கள் சர்வதேசச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு தனித்துவமான வகையைச் சேர்ந்தவை என்றும், அவை உலகளாவிய அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டவை என்றும் இருந்த பொதுவான நம்பிக்கையை வலுப்படுத்தியது. அதே நேரத்தில், 1949ஆம் ஆண்டின் நான்கு ஜெனீவா செஞ்சிலுவைச் சங்க உடன்படிக்கைகளும்¹¹ கடுமையான மீறல்களுக்கு உலகளாவிய அதிகார வரம்புகளைக் கொண்ட விதிகளைக் கொண்டிருந்தன. அத்தகைய கடுமையான மீறல்களில் வேண்டுமென்றே கொல்லுதல், சித்திரவதை அல்லது மனிதாபிமானமற்ற முறையில் நடத்துதல், பாதுகாக்கப்பட்ட நபர்களை சட்டவிரோதமாக நாடு கடத்துதல் மற்றும் குதிரை வண்டிகளைக் கைப்பற்றுதல் ஆகியவை அடங்கும். 1977ஆம் ஆண்டின் நெறிமுறை¹² I இல், 1949ஆம் ஆண்டு உடன்படிக்கைகளின் இந்தப் பட்டியல், உதாரணமாக, பொதுமக்கள் மீது தாக்குதல் நடத்துதல் போன்றவற்றை உள்ளடக்கும் வகையில் நீட்டிக்கப்பட்டது.

இந்த உலகளாவிய கொள்கை, 1961இல் ஜெருசலேம் மாவட்ட நீதிமன்றம் மற்றும் இஸ்ரேலின் உச்ச நீதிமன்றத்தின் முன் நடந்த ஐக்மன் (Eichmann Case)¹³ வழக்கில் ஓரளவிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஐக்மன் மீது 1951ஆம் ஆண்டின் இஸ்ரேலிய சட்டத்தின் கீழ் போர்க்குற்றங்கள், யூத மக்களுக்கு எதிரான குற்றங்கள் மற்றும் மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்களுக்காக வழக்குத் தொடரப்பட்டு தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. இத்தகைய குற்றங்கள் தொடர்பாக நாடுகளின் அதிகார வரம்பைக் கட்டுப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, ஒவ்வொரு நாட்டினதும் சட்டமன்றம் மற்றும் நீதித்துறை ஆகிய

அமைப்புகளும் அவற்றின் குற்றத் தடை உத்தரவுகளைச் செயற்படுத்தி, குற்றவாளிகளை விசாரணைக்கு உட்படுத்த வேண்டும் என்ற சர்வதேசச் சட்டம் உண்மையில் அவசியமாகிறது என மாவட்ட நீதிமன்றம் அறிவித்தது. இஸ்ரேல் என்ற ஒரு நாடு நிறுவப்படுவதற்கு முன்னரே குற்றங்கள் இழைக்கப்பட்டிருந்தன என்ற உண்மை, சர்வதேசச் சட்டத்தின் கீழ் உள்ள உலகளாவிய அதிகார வரம்பின்படி, அதன் அதிகாரங்களைச் சரியாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடுக்கவில்லை. இஸ்ரேலின் உள்நாட்டுச் சட்டம், சர்வதேசச் சட்டத்தின் கீழ் ஏற்கனவே உள்ள குற்றங்களை மட்டுமே வெறுமனே பிரதிபலித்தது.

அமைதிக்கு எதிரான குற்றங்கள் என்பவை, ஒரு நாட்டினது அதிகாரிகளால் செய்யப்படும் குற்றச் செயல்களையும் தம்முள் உள்ளடக்கியிருக்கின்றன என்பதை நியூரம்பெர்க் (Nuremberg Practice) நடைமுறை நிரூபிக்கிறது. கோட்பாட்டளவில் இது சர்ச்சைக்குரிய ஒன்றல்ல என்றபோதும், நடைமுறை சார்ந்து இந்தக் கட்டமைப்புக்குள் உலகளாவிய நீதிக்கான எல்லைகள் தொடர்பான கடுமையான சிக்கல்கள் எழுவதற்கான வாய்ப்புகள் இருக்கவே செய்கின்றன. குறிப்பாக, 'சர்வதேச பயங்கரவாதத்திற்கான ஆதரவு' என்பதையும் (இக் குற்றங்களுக்குள்) உள்ளடக்கும் வகையில் இந்தப் பிரிவை விரிவுபடுத்த முடியுமா என்பது கேள்விக்குரியது. மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள் எல்லாம், இனப்படுகொலை மற்றும் அது தொடர்பான நடவடிக்கைகள் என்பவற்றை தெளிவாக உள்ளடக்குகின்றன என்பது உண்மைதான் என்றபோதும், ஒரு சர்வதேச ஆயுதமேந்திய யுத்தத்தின் சூழலுக்கு அப்பாற்பட்டும் கூட—நேரடியான போர்க்குற்றங்களிலிருந்து அவை வேறுபடுகின்றன என்றபோதும்—இவை ('சர்வதேச பயங்கரவாதத்திற்கான ஆதரவு') பொருந்தும் என்பதால், அவையும் அடிப்படையில் அதே சாராம்சமான குற்றங்களை உள்ளடக்குகின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும்¹⁴.

முன்னாள் யூகோஸ்லாவியாவிற்கான¹⁵ ஒரு சர்வதேச தீர்ப்பாயத்தை¹⁶ (International Tribunal) நிறுவுவது குறித்த ஐ.நா. பொதுச் செயலாளரின் அறிக்கை, (தீர்ப்பாயத்தின் சட்ட விதியாக மாறிய 5ஆவது பிரிவின் விளக்கவுரையில்) மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள் எந்தவொரு குடிமக்கள் தொகையையும் குறிவைக்கின்றன என்றும், அவை ஓர் ஆயுத மோதலில், சர்வதேச அல்லது உள்நாட்டளவில் செய்யப்பட்டாலும் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன என்றும், அவை 'மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள்' என்பது தேசிய, அரசியல், இன, அல்லது மத அடிப்படையில் எந்தவொரு குடிமக்கள் தொகையினருக்கும் எதிரான, பரவலான அல்லது திட்டமிட்ட தாக்குதலின் ஒரு

பகுதியாகச் செய்யப்படுகின்ற, வேண்டுமென்றே கொல்லுதல், சித்திரவதை அல்லது பாலியல் வன்கொடுமை போன்ற மிகவும் கடுமையான மனிதாபிமானமற்ற செயல்களைச் செய்தல் என்பவற்றைக் குறிக்கின்றன¹⁷ என்றும் குறிப்பிட்டது.

சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றத்திற்கான 1998 ரோம் சட்டத்தின்படி, இனப்படுகொலை, மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள், போர்க்குற்றங்கள் மற்றும் ஆக்கிரமிப்பு போன்ற 'சர்வதேச சமூகத்திற்கு ஒட்டுமொத்தமாகக் கவலையளிக்கின்ற மிகக் கடுமையான குற்றங்களுக்கு'¹⁸ மட்டுமே இந்த அதிகார வரம்பு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பிற்குள் ஒரு குற்றத்தைச் செய்யும் நபர், சட்டத்தின்படி, 'தனிப்பட்ட முறையில் பொறுப்பாவார் என்பதுடன் தண்டனைக்கு உட்படுவார்'¹⁹ என்றும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

சர்வதேச சட்ட ஆணையம் 1996இல்²⁰ மனிதகுலத்தின் அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பிற்கு எதிரான குற்றங்களுக்கான வரைவு சட்டத் தொகுப்பை ஏற்றுக்கொண்டது. அதன் பிரிவு 8 இன்படி, ஒவ்வொரு உறுப்பு நாடும் அந்த வரைவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குற்றங்கள் மீது தனது அதிகார வரம்பை நிலைநாட்டத் தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். அதே நேரத்தில், பிரிவு 9 இன்படி, மனிதகுலத்தின் அமைதி, பாதுகாப்பு என்பவற்றுக்கு எதிரான குற்றத்தைச் செய்ததாகக் கூறப்படும் ஒரு தனிநபர் எந்த நாட்டின் எந்தப் பிரதேசத்தில் இருந்தாலும், அந்த நாடு அந்த நபரை ஒப்படைக்க வேண்டும், அல்லது அவர் மீது வழக்குத் தொடர வேண்டும். இந்தச் சரத்துக்கான விளக்கவுரை, உறுப்பு நாடுகளின் தேசிய நீதிமன்றங்கள் 'சாத்தியமான மிக விரிவான அதிகார வரம்பைச்' செயற்படுத்த உரிமை பெற்றிருக்கும் என்று அறிவிக்கிறது²¹.

தனிப்பட்ட பொறுப்பைக் கொண்ட, மனிதகுலத்தின் அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பிற்கு எதிரான குற்றங்கள் பின்வரும் அம்சங்களை உள்ளடக்கியுள்ளன: ஆக்கிரமிப்பு (சரத்து 16)²², இனப்படுகொலை (சரத்து 17), மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள் (சரத்து 18), ஐ.நா. மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய பணியாளர்களுக்கு எதிரான குற்றங்கள் (சரத்து 19), மற்றும் போர்க்குற்றங்கள் (சரத்து 20)²³.

ஒரு குறிப்பிட்ட செயற்பாடு என்பது சர்வதேசக் குற்றமாகக் கருதப்படலாம் என்பது மட்டுமே ஓர் உலகளாவிய அதிகார வரம்பை நிறுவி விடுவதில்லை. அத்துடன், அத்தகைய அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துவதற்கு அனுமதிக்கும் வகையில், அரசுகளின் நடைமுறையானது போர்க்குற்றங்கள், அமைதிக்கு எதிரான குற்றங்கள், மனிதகுலத்திற்கு

எதிரான குற்றங்கள் என்பவற்றைத் தாண்டிச் சென்றதாகத் தெரியவில்லை. குறிப்பாக, 1991ஆம் ஆண்டு வரைவில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த இன ஒதுக்கல், கூலிப்படையினராகச் செயற்படல், மற்றும் சுற்றுச்சூழல் குற்றங்கள் போன்ற குறிப்புகள், 1996இல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வரைவுச் சட்டத்தில் தவிர்க்கப்பட்டிருப்பது, சட்டப்படி தவிர்க்கப்பட்டதாகவே (De lege ferenda) கருதப்பட வேண்டும்.

அதிகார வரம்பை வழங்கும் உடன்படிக்கைகள்

கடற்கொள்ளையர்கள், போர்க்குற்றவாளிகள் போன்றோரைக் கைது செய்து விசாரிப்பதற்கென ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உலகளாவிய சட்ட அதிகார வரம்புகளை மீறுதல், நீருக்குக் கீழான மின்தொடர்பு, தொலைத்தொடர்பு போன்றவற்றுக்கான வலையமைப்புகளை (Cable Network) அழிப்பது முதல் போதைப்பொருள் கடத்தல், அடிமைகளைப்²⁴ பிடித்தல் வரையிலான பல்வேறு நடவடிக்கைகளை சர்வதேச ரீதியாக இல்லாதொழிப்பதற்கு வசதி செய்யும் பல உடன்படிக்கைகள் உள்ளன. இந்த உடன்படிக்கைகள் அரசுகள் தமது அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துவதற்கான வழிவகைகளைச் செய்கின்றன. ஆனால் இவையெல்லாமே உலகளாவிய அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டவை என்று சொல்ல முடியாது.

ஆயினும், சில உடன்படிக்கைகள், பரந்த அளவிலான உறுப்பு நாடுகளின் அரசுகளால் பல்வேறு அடிப்படைகளில், அவற்றின் அதிகார வரம்பை முடிந்தவரை பயன்படுத்துவதற்கு வழிவகை செய்வதன் மூலம், ஏறக்குறைய அது ஓர் 'உலகளாவிய ரீதியான நீதி அதிகார வரம்பு' (Universal Jurisdiction) என அழைக்கப்படக்கூடிய 'அதிகார நிலை' ஒன்றை நிறுவுகின்றன²⁵. முடிந்தவரை கட்சிகளுடன், உறுப்பு நாடுகள் உள்நாட்டுச் சட்டத்தில் அத்தகைய அதிகார வரம்பை நிறுவுவதற்கான கடப்பாடும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

பல சந்தர்ப்பங்களில், சம்பந்தப்பட்ட இந்த எல்லையானது 'கட்டாய சட்ட விதி'²⁶ (Jus cogens) ஆக அமையும். சில சமயங்களில், இந்தக் 'கட்டாய சட்ட விதி' என்ற நெறிமுறை இருக்கும் இடங்களில், குறிப்பாக குற்றம் மிகவும் கடுமையானதாகக் கருதப்படும் இடங்களில், ஓர் உலகளாவிய நீதி அதிகார வரம்பு உருவாக்கப்படலாம் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது: அதாவது, அத்தகைய சூழ்நிலைகளில், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் மீது, உள்நாட்டுச் சட்ட அமைப்புகளிலும் அது செல்லுபடியாகும் வகையிலான அதிகார வரம்பு நிறுவப்பட்டு, அதைச் செயற்படுத்த முடியும் என்பதை சர்வதேச சட்டம் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்பதும்,

அதுதான் மிகவும் சரியான அணுகுமுறை என்பதும் ஆகும். அத்தகைய சூழ்நிலைகளில், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் சம்பந்தப்பட்ட நாட்டில் இருக்க வேண்டும் என்பதும் அடங்குகிறது. அத்துடன் இந்த வழியில், இது உலகளாவிய அதிகார வரம்பிலிருந்து வேறுபடுத்தப்படவும் கூடும். அத்தகைய சூழ்நிலைகளில் உள்ள அதிகார வரம்பை, உண்மையாக உலகளாவியது என்று விவரிக்க முடியாது; மாறாக அது ஒரு பகுதி அளவிலான உலகளாவிய (Universal Jurisdiction) ஒன்றாகவே விவரிக்கப்படுகிறது.

கொங்கோ எதிர் பெல்ஜியம் (Congo Vs Belgium) வழக்கில் நீதிபதிகள் ஹிக்கிங்ஸ், கூய்ஜ்மான்ஸ், பியூர்ஜெந்தால் (Higgins, Kooijmans and Buergenthal) ஆகியோர் தங்களால் கூட்டாக வழங்கப்பட்ட தனிப்பட்ட தீர்ப்பில், இந்தச் சூழ்நிலையை உண்மையான உலகளாவிய அதிகார வரம்பாகக் குறிப்பிடாமல்²⁷, 'நபர்கள் மீதான கட்டாயப் பிராந்திய அதிகார வரம்பு' அல்லது 'பிராந்தியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நிகழ்வுகளுக்காக, சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மீது பிராந்தியத்தின் அதிகார வரம்பை நிறுவுவதற்கான அதிகார வரம்பு' என்று குறிப்பிட்டனர்.

பெரும்பாலான உள்நாட்டுச் சட்ட அமைப்புகள் இந்த அணுகுமுறையைப் பின்பற்றி வந்தாலும், ஒன்று அல்லது இரண்டு நாடுகள் சில குற்றங்களை— முக்கியமாக போர்க்குற்றங்கள் மற்றும் பெண்களுக்கு எதிரான குற்றங்கள் போன்றவற்றை—விசாரிக்க உள்நாட்டு நீதிமன்றங்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கும் சட்டத்தை இயற்றியுள்ளன. வெளிநாடுகளில் நிகழ்த்தப்படும் குற்றங்களைப் பொறுத்தவரை, குற்றவாளிகளோ அல்லது பாதிக்கப்பட்டவர்களோ அந்த நாட்டவராக இல்லாத இடங்களில் மட்டுமல்லாமல், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் சட்ட அதிகார வரம்பிற்குள் இல்லாத இடங்களிலும் கூட இது பொருந்தும்²⁸.

இந்த உலகளாவிய மாதிரியை ஓரளவுக்குப் பின்பற்றுகின்ற பல ஒப்பந்தங்கள் நடைமுறையில் இருக்கின்றன; அவை உறுப்பு நாடுகளின் உள்நாட்டு உத்தரவுகளுக்கமைய, சில வரையறுக்கப்பட்ட குற்றங்களை குற்றவியல் குற்றங்களாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கான வழிவகைகளைச் செய்கின்றன. அத்துடன், தேசிய எல்லைகளுக்குள் உள்ள குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களைக் கைது செய்வதையும் ஒரு கடமையாக அவை ஏற்றுக்கொள்கின்றன; பின்னர், (ஒருவருக்கு இருக்கும்) அந்தப் பிராந்தியத்திற்கான உரிமை முதல் அவரது தேசியம், செயலாற்றும் ஆற்றல் அல்லது ஆற்றலின்மை போன்ற பல்வேறு வகையான அதிகார வரம்புக்குரிய காரணங்களின் அடிப்படையில், அந்த நபரை நாடு கடத்துதல் அல்லது வழக்குத்

தொடருதல் போன்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கின்றன. இத்தகைய உடன்படிக்கை ஒப்பந்தங்கள், பொதுவாக பரஸ்பர உதவிக்கும், சம்பந்தப்பட்ட குற்றங்கள் உறுப்பு நாடுகளுக்கிடையே செய்யப்படும் ஒப்படைப்பு உடன்படிக்கையில் ஒப்படைக்கத் தக்கவையாகக் கருதப்படுவதற்கும் வழிவகை செய்கின்றன; மேலும் அங்கத்துவ நாடுகளுக்கு இடையே செய்யப்படும் எந்தவொரு ஒப்படைத்தல் உடன்படிக்கைகளிலும், சம்பந்தப்பட்ட இக்குற்றங்கள் நாடு கடத்தப்படக்கூடிய குற்றங்களாகக் கருதப்படுவதற்கும், அத்தகைய ஒப்பந்தங்கள் பொதுவாக நாடுகளுக்கிடையிலான பரஸ்பர உதவிக்கும் ஒத்துழைப்புக்கும் வழிவகை செய்கின்றன.

கேள்விக்குட்படுத்தப்படும் இந்த ஒப்பந்தங்களுள், உதாரணமாக, ஐ.நா. சித்திரவதை மாநாடு 1984²⁹, பணயக்கைதிகளைப் பிடித்தல், கள்ளநோட்டு அச்சிடுதல், விமானக் கடத்தல் மற்றும் போதைப்பொருள் கடத்தல் என்பவை தொடர்பான உடன்படிக்கைகளும் அடங்கும். இத்தகைய ஒப்பந்தங்கள் பின்னர் பொதுவாக தேசிய அளவில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றன³⁰.

சர்வதேச சட்ட ஆணைக்குழுவின் சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றத்திற்கான சட்டவரைவு, பலதரப்பட்ட 'ஒப்பந்தக் குற்றங்கள்'³¹ தொடர்பாகச் சில நிபந்தனைகளின் கீழ் நீதிமன்றத்திற்கு அதிகார வரம்பு இருக்கும் என்று முன்மொழிந்தது என்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஆயினும், இந்தப் பரிந்துரையானது பிற்கால விவாதங்களில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை என்பதுடன், இது 1998 ரோம் சட்டத்தில் இடம்பெறவும் இல்லை. இந்த ஒப்பந்தங்களில் சிலவற்றை இவ்விடத்தில் பார்ப்பது உதவியாக இருக்கும்.

1984 ஆம் ஆண்டின் சித்திரவதைக்கு எதிரான உடன்படிக்கை, ஒவ்வொரு உறுப்பு நாடும் சித்திரவதையின் அனைத்துச் செயல்களும் உள்நாட்டுக் குற்றவியல் சட்டத்தின்³² கீழ் குற்றங்களாக இருப்பதை உறுதி செய்ய வேண்டும் என்றும், அதன் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட எந்தவொரு பிரதேசத்திலோ, அல்லது சம்பந்தப்பட்ட நாட்டில் பதிவு செய்யப்பட்ட கப்பலிலோ அல்லது விமானத்திலோ சித்திரவதைக் குற்றங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டாலோ, அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் (அவற்றில்) ஒரு நாட்டவராக இருந்தாலோ, அல்லது பாதிக்கப்பட்டவர் (அவற்றில்) ஒரு நாட்டவராக இருந்தாலோ, அந்த நாடு பொருத்தமானது என்று கருதினால்³³, அத்தகைய குற்றங்கள் மீது தனது அதிகார வரம்பை நிலைநாட்டத் தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. அத்துடன், ஒவ்வொரு உறுப்பு நாடும், உறுப்பு நாடுகளுக்கு இடையே செய்யப்பட்ட

ஒப்படைத்தல் ஒப்பந்தங்களின் அடிப்படையில், இக்குற்றங்கள் ஒப்படைக்கப்படக் கூடிய குற்றங்களாக அமைகின்றன என்பதை ஒப்புக்கொண்டு³⁴, குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை ஒப்படைக்கவோ அல்லது அவர் மீது வழக்குத் தொடரவோ ஒப்புக்கொள்கின்றன³⁵.

இந்த உடன்படிக்கை 'எக்ஸ் பார்டே பினோஷே' வழக்கில் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டது (எண். 3). இதில், 1988³⁶ ஆம் ஆண்டு குற்றவியல் நீதிச் சட்டத்தின் பிரிவு 134 ஆல் சித்திரவதைக்கு எதிரான உடன்படிக்கையின் விதிகள் செயற்படுத்தப்படும் வரை, ஐக்கிய இராச்சியத்திற்கு வெளியே செய்யப்படும் சித்திரவதை, ஐக்கிய இராச்சிய சட்டத்தின் கீழ் தண்டிக்கப்படக்கூடிய குற்றம் அல்ல என்று பிரபுக்கள் சபையின் பெரும்பான்மையினர் தீர்ப்பளித்தனர். இருப்பினும், லோர்ட் மில்லெட் (Lord Millett), சித்திரவதை என்பது உலகளாவிய அதிகார வரம்பைக் கொண்ட சர்வதேச வழக்காற்றுச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றம் என்றும், வழக்காற்றுச் சர்வதேசச் சட்டம் பொதுச் சட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக இருப்பதால்³⁷, ஆங்கில நீதிமன்றங்கள் 'வழக்காற்றுச் சர்வதேசச் சட்டத்தின் கீழ், அதன் உலகளாவிய அதிகார வரம்பைப் பொறுத்து, பிராந்தியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட குற்றவியல் அதிகார வரம்பைக் கொண்டிருப்பதுடன், எப்போதும் அதைக் கொண்டிருந்தன³⁸ என்றும் கருதினார்.

தூதரக முகவர்கள் உட்பட, சர்வதேச அளவில் பாதுகாக்கப்பட்ட நபர்களுக்கு எதிரான குற்றங்களைத் தடுத்தல் மற்றும் தண்டித்தல் தொடர்பான உடன்படிக்கை, 1973 ஆம் ஆண்டில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பொதுச் சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, 1977 ஆம் ஆண்டில் நடைமுறைக்கு வந்தது. இது, ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளும் நாடுகள், அத்தகைய நபர்களின் உடல், வளாகம் மற்றும் போக்குவரத்து மீதான தாக்குதல்கள் போன்ற செயல்களைத் தங்கள் உள்நாட்டுச் சட்டத்தின்³⁹ கீழ் ஒரு குற்றமாக ஆக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறது. இதற்கு தற்போதுள்ள தண்டனைச் சட்டங்களில் பெரிய அளவில் திருத்தம் எதுவும் தேவைப்படாது.

ஒவ்வொரு நாடும், தனது பிரதேசத்தில் அல்லது தனது பிரதேசத்தில் பதிவு செய்யப்பட்ட கப்பல்கள் அல்லது விமானங்களில் இந்தக் குற்றங்கள் நிகழும் போது, அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் ஒரு நாட்டவராக இருக்கும் போது, அல்லது அந்த நாட்டின் சார்பாகச் செயற்படும் சர்வதேச அளவில் பாதுகாக்கப்பட்ட ஒரு நபருக்கு எதிராகக் குற்றங்கள் இழைக்கப்படும் போது, அதன் மீதான தனது அதிகார வரம்பை நிறுவ வேண்டும்⁴⁰. ஒரு நபர், ஒரு நாட்டின் அல்லது

அரசாங்கத்தின் தலைவராகவோ, அல்லது வெளிநாட்டில் உள்ள வெளியுறவு அமைச்சராகவோ, அல்லது ஒரு சர்வதேச அமைப்பின் நாட்டுப் பிரதிநிதியாகவோ அல்லது அதிகாரியாகவோ இருக்கும் போது, அவர் சர்வதேச அளவில் பாதுகாக்கப்பட்டவராகக் கருதப்படுகிறார்⁴¹.

பணயக் கைதிகளைப் பிடிப்பதற்கு எதிரான சர்வதேச (1979) உடன்படிக்கை, 1983 ஆம் ஆண்டில் நடைமுறைக்கு வந்தது. இது, சர்வதேச அளவில் பாதுகாக்கப்பட்ட நபர்களுக்கான உடன்படிக்கை ஒப்பந்தத்தைப் போலவே, ஒவ்வொரு உறுப்பு நாடும் இந்தக் குற்றத்தை தேசிய சட்டத்தின்⁴² கீழ் தண்டனைக்குரியதாக ஆக்க வேண்டும் என்று கோருகிறது. மேலும், இத் தேசிய சட்டத்தின் கீழ், உறுப்பு நாடுகள் தங்கள் பிரதேசத்தில் காணப்படும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட குற்றவாளியை ஒப்படைக்க வேண்டும் அல்லது அவர் மீது வழக்குத் தொடர வேண்டும் என்றும், பணயக்கைதிகளைப் பிடிக்கும் குற்றத்தை தற்போதுள்ள மற்றும் எதிர்காலத்தில் கொண்டுவரப்படவுள்ள ஒப்படைப்பு ஒப்பந்தங்களில் இணைக்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

அதாவது, ஒரு நாடு, அதன் குடிமக்கள் மூலமாகவோ, அல்லது அது பொருத்தமானது என்று தான் கருதும் பட்சத்தில் தன் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட பிரதேசத்தில் வழக்கமாக வசிக்கும் நாடற்ற நபர்கள் மூலமாகவோ, அந்த நாட்டில் ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்யவோ அல்லது செய்யப்படாமல் தடுப்பதையோ கட்டாயப்படுத்துவதற்கும், அல்லது அந்த நாட்டின் குடிமகனாக இருக்கும் ஒரு பணயக்கைதி தொடர்பாக, தான் பொருத்தமானது என்று கருதியதைச் செயற்படுத்துவதற்கும் உரித்துடையதாக இருக்கும்.

1994 ஆம் ஆண்டின், ஐக்கிய நாடுகளதும், அதனுடன் தொடர்புடைய பணியாளர்களினதும் பாதுகாப்பு மீதான உடன்படிக்கையானது, ஐ.நா. அல்லது அதனுடன் தொடர்புடைய பணியாளர்கள் அல்லது அவர்களது சொத்துகள் மீதான தாக்குதல்களை, ஒவ்வொரு உறுப்பு நாடும் தேசிய சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றமாக வரையறுக்க வேண்டும் என்றும், அத்தகைய குற்றங்கள் அந்த நாட்டின் எல்லைக்குள் அல்லது அந்த நாட்டில் பதிவு செய்யப்பட்ட ஒரு கப்பல் அல்லது விமானத்தில் செய்யப்படும் போது அல்லது அந்தக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அந்த நாட்டின் குடிமகனாக இருக்கும் போது, அத்தகைய குற்றங்கள் தொடர்பான அதிகார வரம்பு நிறுவப்பட வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. சம்பந்தப்பட்ட நாட்டில் வழக்கமாக வசிக்கும் ஒரு நாடற்ற நபரால், அல்லது அந்த நாட்டின் ஒரு குடிமகன் தொடர்பாக அல்லது அந்த

நாட்டை ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்யவோ அல்லது செய்யாமல் இருக்கவோ கட்டாயப்படுத்தும் முயற்சியில் குற்றங்கள் செய்யப்படும் போது, உறுப்பு நாடுகள் அத்தகைய குற்றங்கள் மீது தங்கள் அதிகார வரம்பை நிறுவலாம். மேலும், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் இருக்கும் நாடு, அந்த நபரின் மீது வழக்குத் தொடர வேண்டும் அல்லது அவரை ஒப்படைக்க வேண்டும்⁴⁵.

விமானங்களைக் கடத்துதல், அவற்றுடன் தொடர்புடைய பிற சட்டவிரோதச் செயல்கள் போன்றவை செய்யப்படுவதைப் பொறுத்தவரை, 1963ஆம் ஆண்டின் ரோக்கியோ (Tokyo) விமானங்களில் செய்யப்படும் குற்றங்களுக்கும் வேறு சில செயல்களுக்குமான உடன்படிக்கை, 1970ஆம் ஆண்டின் விமானங்களைச் சட்டவிரோதமாகக் கைப்பற்றுவதைத் தடுப்பதற்கான ஹேக் (Hague) நகர உடன்படிக்கை மற்றும் 1971ஆம் ஆண்டின் பொது விமானப் போக்குவரத்தின் பாதுகாப்பிற்கு எதிரான சட்டவிரோதச் செயல்களைத் தடுப்பதற்கான மொண்ட்ரியல் (Montreal) நகர உடன்படிக்கை ஆகியவை இவை தொடர்பான முக்கியமான உடன்படிக்கைகளாகும். இதிலுள்ள பிந்தைய இரண்டு உடன்படிக்கைகளும் 1960களின் பிற்பகுதியில் நிகழ்ந்த விமானக் கடத்தல், பொது விமானங்கள் மீதான தாக்குதல்கள் என்று எழுந்த தாக்குதல் அலைகளின் விளைவாக உருவானவை. அத்துடன், அவை அத்தகைய செயல்களைச் செய்பவர்களை எவ்வாறு கைது செய்து தண்டிப்பது என்ற சிக்கல்களையும் கையாள முயன்றன.

ரோக்கியோ உடன்படிக்கையானது, பொதுவான குற்றங்களுக்கு மட்டுமன்றி, குற்றங்களாக வரையறை செய்யப்பட்டிருக்காத, ஆனால் விமானத்தின் அல்லது அதில் உள்ள பயணிகள் அல்லது சொத்துகளின் பாதுகாப்பிற்கு ஆபத்தை விளைவிக்கக்கூடிய அல்லது விளைவிக்கின்ற செயல்கள், அல்லது விமானப்பயணத்தின் போதான ஒழுங்குமுறை, கட்டுப்பாடு போன்றவற்றுக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கும் செயல்கள் ஆகிய இருவகைச் செயற்பாடுகளுக்கும் கூடப் பொருந்துவதாக உள்ளது. இது, ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட நாட்டில் பதிவு செய்யப்பட்ட ஒரு விமானம் பறக்கும்போது, அல்லது ஆழ்கடலின் மேற்பரப்பில் அல்லது எந்தவொரு நாட்டினதும் எல்லைக்கு வெளியே உள்ள வேறு எந்தப் பகுதியிலும் இருக்கும் போது, அது அந்த நாட்டின் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்டதாக இருப்பதற்கு வழிவகை செய்கிறது. அத்தகைய சூழ்நிலைகளில், அத்தகைய ஒரு விமானத்தின் மீது நகராட்சிச் சட்டத்தின் மூலம் அதிகார வரம்பை நிறுவத் தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்குமாறு ஒப்பந்தம்

செய்துகொண்ட நாடுகள் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகின்றன. இதைத் தவிரவும், பதிவு செய்யப்பட்ட நாடாக இல்லாத, ஆனால் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட நாடுகள், சில குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் விமானத்தில் செய்யப்படும் ஒரு குற்றத்தின் மீது குற்றவியல் அதிகார வரம்பை நிறுவுவதற்காக, பறந்து கொண்டிருக்கும் விமானத்தில் தலையிட இந்த உடன்படிக்கை அனுமதிக்கிறது.

அதாவது, இத்தகைய 'குறிப்பிடப்பட்ட' சூழ்நிலைகள் என்னவென்றால் அவை, செய்யப்படும் குற்றம் அந்த நாட்டின் எல்லைக்குள் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவது; அந்த நாட்டின் ஒரு பிராந்த அல்லது ஒரு நிரந்தரக் குடியிருப்பாளர் செய்த அல்லது அவருக்கு எதிராகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஒரு செயல், அந்த நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கு எதிரானது போன்ற 'பலதரப்பு சர்வதேச ஒப்பந்தத்தின்'⁴⁶ கீழ் அத்தகைய நாட்டிற்குரிய எந்தவொரு கடமைகளையும் அது கடைப்பிடிப்பதை உறுதிசெய்ய, அதற்கான அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துதல் அவசியமாகப்படும் போது, நடைமுறையில் உள்ள விமானங்களின் பறத்தல் அல்லது இயக்குதல் தொடர்பாக இருக்கும் விதிகளையோ அல்லது ஒழுங்குமுறைகளையோ மீறுவதை உள்ளடக்கியவையாகும் என்பதுதான்; அதாவது, அவற்றைப் பேணுவதற்கான எத்தகைய கடப்பாட்டையும் அது கொண்டிருக்கவில்லை என்பதுதான்.

இந்தக் 'ஹேக்' உடன்படிக்கையின்படி, பறந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு விமானத்தில் இருக்கும் எந்தவொரு நபரும், அந்த விமானத்தைச் சட்டவிரோதமாகக் கைப்பற்றுவதில் ஈடுபட்டாலோ (அல்லது அவ்வாறு செய்ய முயன்றாலோ), அவர் ஒரு குற்றத்தைச் செய்கிறார்; அக்குற்றத்திற்கு ஒப்பந்த நாடுகள் கடுமையான தண்டனைகளை விதிக்க உறுதியளிக்கின்றன. ஒவ்வொரு ஒப்பந்த நாடும், அக்குற்றம் அந்தந்த நாட்டில் பதிவு செய்யப்பட்ட ஒரு விமானத்தில் நிகழும்போது, அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் விமானத்தில் இருக்கும் போதே அந்த விமானம் அதன் எல்லைக்குள் தரையிறங்கும் போது, அல்லது பணியாளர்கள் இல்லாமல் குத்தகைக்கு விடப்பட்ட ஒரு விமானத்தில், குத்தகைதாரரின் பிரதான வணிக இடம் அந்த நாட்டில் இருக்கும் போது, அல்லது குத்தகைதாரருக்கு அத்தகைய வணிக இடம் இல்லையென்றால், அவர் அந்த நாட்டில் நிரந்தர வசிப்பிடத்தைக் கொண்டிருக்கும் போது, அக்குற்றம் அல்லது அது தொடர்பான வன்முறைச் செயல்கள் மீது தனது அதிகார வரம்பை நிலைநாட்டத் தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும்; அதுமட்டுமன்றி, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் எந்த ஒப்பந்த நாட்டின் எல்லைக்குள் காணப்படுகிறாரோ,

அந்த ஒப்பந்த நாடுகள் அவரை (சம்பந்தப்பட்ட நாட்டிடம்) ஒப்படைக்க வேண்டும் அல்லது அவர் மீது வழக்குத் தொடர வேண்டும் என்றும் அந்த உடன்படிக்கை குறிப்பிடுகிறது.

மொன்ட்ரியல் உடன்படிக்கையானது, இந்த 'ஹெக்' உடன்படிக்கையைப் போலவே அதிகார வரம்பு, ஒப்படைப்புகள் என்பவை தொடர்பாக ஒரே மாதிரியான விதிகளைக் கொண்டிருந்தாலும், விமானக் கடத்தலை நேரடியாகக் கையாள்வதை விட, பறந்து கொண்டிருக்கும் அல்லது தரையில் இருக்கின்ற பயணிகளுக்கோ விமானங்களுக்கோ எதிரான தாக்குதல்களை அல்லது அது போன்ற பிற நாச வேலைகளை சுட்டுப்படுத்துவதையும் தண்டிப்பதையும் தனது நோக்கமாகக்⁴⁷ கொண்டுள்ளது. மொன்ட்ரியல் உடன்படிக்கைக்கான ஒரு நெறிமுறை 1988இல் கையெழுத்திடப்பட்டது. இது, சர்வதேச பயணிகள் விமானப் போக்குவரத்து சேவை வழங்கும் விமான நிலையங்களில், கடுமையான காயத்தை ஏற்படுத்தும் அல்லது ஏற்படுத்தக்கூடிய சட்டவிரோத வன்முறைச் செயல்களையும், சர்வதேச பயணிகள் விமானப் போக்குவரத்து சேவை வழங்கும் விமான நிலையத்தின் வசதிகளையோ அல்லது அங்கு நிறுத்தப்பட்டுள்ள சேவையில் இல்லாத விமானங்களையோ அழிக்கும் அல்லது கடுமையாகச் சேதப்படுத்தும் அல்லது விமான நிலையத்தின் சேவையைச் சீர்குலைக்கும் வன்முறைச் செயல்களையும் ஒடுக்குவதற்கு வழிவகை செய்கிறது⁴⁸.

பரந்த அளவிலான நீதி அதிகார வரம்பின் அடிப்படைகள் கவனிக்கப்பட வேண்டியவை என்ற போதும், இதில் ஓர் உலகளாவிய தன்மை இணைக்கப்படவில்லை. இருப்பினும், இந்த வகையான நடவடிக்கைகள் தொடர்பாகப் பரவலான எதிர்ப்புக்குரல்கள் உள்ளதுடன், நடைமுறையில் விமானக் கடத்தல் என்பது, ஏறக்குறைய உலகளாவிய ரீதியிலான அதிகார வரம்பைக் கொண்ட ஒரு சர்வதேசக் குற்றமாக⁴⁹ மாறியிருப்பதற்கான வாய்ப்பு நிலவவே செய்கிறது. அத்துடன், காலப்போக்கில், சர்வதேச பயங்கரவாதம் என்பது, உலகளாவிய நீதியதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட ஒரு குற்றமாகக்⁵⁰ கருதப்படுவதற்கான வாய்ப்பு நிலவவே செய்கிறது.

மேற்கூறிய உடன்படிக்கைகளின் கீழ் உள்ள தங்கள் கடமைகளை நாடுகள் மதிக்கத் தவறும் போதோ, அல்லது அவை உடன்படிக்கைகளில் உறுப்பினர்களாக இல்லாத பட்சத்திலோ, கடத்தலை ஒரு சட்டவிரோதச்⁵¹ செயலாக தற்போதைய அரசு நடைமுறை அங்கீகரிக்கிறது என்ற நியாயமான

அனுமானத்தின் அடிப்படையில், வழக்கமான நடைமுறைகளை மதிக்கத் தவறும் போது, சட்ட அமுலாக்கம் தொடர்பான கேள்விகள் நிச்சயமாக எழக்கூடும். ஐக்கிய நாடுகள் சபை மற்றும் தொடர்புடைய சர்வதேச விமான அமைப்புகளை⁵² நாடுவதைத் தவிர, வேறு பல சாத்தியக்கூறுகளும் உள்ளன.

ஒத்த கருத்துடைய நாடுகள், தங்கள் நிலைப்பாட்டை மாற்றிக்கொள்ளும் நாடுகள் மீது தடைகளை விதிக்க முற்படலாம். உதாரணமாக, 1978 ஆம் ஆண்டின் (Bonn Declaration) 'பொண் பிரகடனமானது', ஒரு நாடு விமானத்தைக் கடத்தியவர்களை ஒப்படைக்கவோ அல்லது அவர்கள் மீது வழக்குத் தொடரவோ மறுத்தாலோ அல்லது அந்த விமானத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கத் தவறினாலோ, அந்த நாட்டிற்கும் அதன் விமான நிறுவனங்களுக்கும் இடையேயான அனைத்து விமானச் சேவைகளையும் நிறுத்த நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று ஒப்புக்கொண்டது⁵³.

கடத்தல்காரர்களைத் திருப்பி அனுப்புவதற்கோ அல்லது அவர்கள் மீது வழக்குத் தொடர்வதற்கோ வழிவகை செய்யும் இருதரப்பு ஏற்பாடுகளும் செய்யப்படலாம்⁵⁴. நாடுகள், நிச்சயமாக தங்கள் பிரதேசத்தில் காணப்படும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட கடத்தல்காரர்கள் மீது வழக்குத் தொடரவோ அல்லது பொதுவாக பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்துப் போராடவோ தங்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கும் சட்டத்தை இயற்றலாம்⁵⁵. உதாரணமாக, 1984 ஆம் ஆண்டின் சர்வதேச பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கான அமெரிக்கச் சட்டம், முதன்மையாக (முழுமையாக இல்லாவிட்டாலும்) அமெரிக்காவின் பிராந்திய அதிகார வரம்பிற்குள் நிகழும் பரந்த அளவிலான பயங்கரவாதச் செயல்கள் குறித்த தகவல்களுக்கு வெகுமதிகளை வழங்குகிறது⁵⁶.

வேறு பல பொதுவான சுயஉதவிக்கான செயல்களும் கையாளப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, 1973ஆம் ஆண்டில், கடத்தப்பட்ட விமானங்களில் இருந்த பொதுமக்களைக் கொன்றதற்குப் பொறுப்பான கொரில்லாத் தலைவர் ஒருவரைக் கைது செய்ய முனைந்து தோல்வியுற்ற முயற்சியின் போது, லெபனான் வான்வெளியில் இஸ்ரேலியப் போர் விமானங்கள் ஒரு பயணிகள் விமானத்தைத் தடுத்திருந்தன. இதற்காக இஸ்ரேல் ஐ.நா. பாதுகாப்பு கவுன்சில்⁵⁷, சர்வதேச சிவில் விமானப் போக்குவரத்து அமைப்பு⁵⁸ என்பவற்றின் கண்டனத்துக்கு உள்ளானது. 1985 ஒக்டோபர் 10-11 இரவு, 'அச்சிலோ லாரோ' (Achille Lauro) என்ற இத்தாலிய உல்லாசக் கப்பலைக் கடத்திச் சென்றவர்களை ஏற்றிக்கொண்டு சென்ற ஒரு

எகிப்தியப் பயணிகள் விமானம், மத்திய தரைக்கடலுக்கு மேலே அமெரிக்க கடற்படைப் போர் விமானங்களால் வழிமறிக்கப்பட்டு, சிசிலியில் தரையிறங்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. பொதுவாக, சர்வதேச பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியது அவசியமானதே என்று குறிப்பிட்டு, அமெரிக்கா தனது இந்த நடவடிக்கையை நியாயப்படுத்தியது. ஆயினும், விமானக் கடத்தல், பணயக்கைதிகளைப் பிடித்தல் என்பவை தொடர்பான சர்வதேச ஒப்பந்தங்களைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்வதே பொருத்தமானது⁵⁹ என்று இங்கிலாந்து வெளியுறவுச் செயலாளர் அப்போது குறிப்பிட்டார்.

எவ்வாறாயினும், இந்த உடன்படிக்கைகளில் உள்ள எதுவும், ஆழ்கடலிலோ அல்லது வழிமறிக்கும் நாட்டின் பிரதேசம் அல்லாத வேறெந்தப் பகுதியிலோ, குறிப்பிட்ட எந்தக் காரணங்களுக்காகவும் பயணிகளுக்கான விமானங்கள் வழிமறிக்கப்படுவதை நியாயப்படுத்துபவையாகத் தெரியவில்லை. பயங்கரவாதிகளைக் கைது செய்வது ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும் என்பது சரிதான் என்றாலும், அதற்கான வழிமுறைகள் சட்டபூர்வமானதாக இருக்கவேண்டும்.

1986 பெப்ரவரி 4 அன்று, இஸ்ரேலிய விமானப்படை, பயங்கரவாதிகளைப் பிடிக்கும் முயற்சியில், லிபியாவிலிருந்து சிரியாவுக்குச் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு லிபிய பயணிகள் விமானத்தை வழிமறித்தது; தற்காப்பு என்ற அடிப்படையில் கேள்விக்குரிய அந்த விமான வழிமறிப்பு நியாயப்படுத்தப்படக்கூடியதே என்று வாதிட்டது.

எவ்வாறாயினும், சட்டவிரோதமான கடத்தல் அல்லது பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் காரணமாக ஓர் அரசால் எடுக்கப்படும் இத்தகைய நடவடிக்கைகள், தற்பாதுகாப்பு⁶¹ என்ற அடிப்படையில் நியாயப்படுத்தப்படக்கூடிய சூழ்நிலைகளும் இருக்கலாம்.

சட்டவிரோதமான கைதுகளும் அதற்கான நீதி அதிகார வரம்பை பயன்படுத்தலும்⁶²

மற்றொரு நாட்டின் பிரதேசத்தில் செயற்படும் அரச பிரதிநிதிகளால், ஒரு சந்தேக நபர் சட்டவிரோதமாகக் கைது செய்யப்படுவது, நீதிஅதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துவதற்கு ஒரு தடையாக இருக்காது என்று தோன்றுகிறது. அத்தகைய கைது நடவடிக்கை, நிச்சயமாக சர்வதேச சட்டத்தையும், அரச பொறுப்புடன் கூடிய தலையிடாமை நெறிமுறையையும் மீறுவதாகவே அமையும்⁶³. சர்வதேச சட்டத்தை மீறும் இந்தக் கைப்பற்றல், தற்காப்பு உரிமையைக் கோரக்கூடிய சூழ்நிலைகள் இருந்தாலன்றி⁶⁴ கடத்தலை மேற்கொள்ளும் நாட்டுக்கு அதற்கான அதிகார

வரம்பைப் பயன்படுத்த அனுமதிப்பதன் மூலம் மேலும் சிக்கலடையும் என்று விவாதிக்கலாம். ஆனால் ஒட்டுமொத்த சர்வதேச நடைமுறையோ இதற்கு எதிர்மறையான விளைவுகளையே காட்டுகிறது⁶⁶.

பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில், கைது செய்வதற்கும் வழக்குத் தொடர்வதற்கான அதிகார வரம்புக்கும் இடையே, ஒரு வேறுபாடு தெளிவாக வரையறுக்கப்படுகிறது. அதாவது, ஆழ்கடலில் அல்லது அதற்கு அப்பால் ஒரு கைது நடவடிக்கை நடைபெற்ற சூழ்நிலையையும், வேறொரு நாட்டின் பிரதேசத்தில் அனுமதியின்றி நடைபெற்ற ஒரு கைது நடவடிக்கை நிகழ்வையும் வேறுபடுத்திப் பார்க்க வேண்டும் என்பதாகும். அத்துடன், கைது செய்யும் நாடு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களின் நடமாட்டம், இரு நாடுகளுக்கும் இடையில் நிலவும் நிபந்தனைகளை நிர்வகிக்கும் 'ஒப்படைப்பு ஒப்பந்தத்தைக்' கொண்டுள்ள ஒரு நாட்டிலிருந்து கடத்தல் நடைபெற்றிருக்கும் சூழ்நிலைகள் தொடர்பாக மேலும் ஒரு வேறுபாடும் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதாவது, குற்றவாளி மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள குற்றங்களின் வகையைப் பொறுத்து, வழக்குகளுக்கு இடையில் ஓர் இறுதி வேறுபாடு வரையறுக்கப்படலாம் என்பதுவே அது.

ஆகவே, கைது நடவடிக்கையின் தன்மையானது, அங்கீகரிக்கப்பட்ட சர்வதேச குற்றங்கள் சுமத்தப்படும் வழக்கு விசாரணைகளின் போது⁶⁷, அவர்களுக்கு ஒரு தடையாக அமையும் அளவுக்கு முக்கியத்துவமற்ற ஒரு பிரச்சினையாகக் கருதப்படலாம். நிச்சயமாக, அத்தகைய எந்தவொரு கைது நடவடிக்கையும் சம்பந்தப்பட்ட நபரின் மனித உரிமைகளை மீறுவதாக அமையும் என்ற போதும், அது நீதியின் அதிகார வரம்பின் செயற்பாட்டில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துமா என்பதே இங்குள்ள முக்கியமான கேள்வி.

இது தொடர்பான அணுகுமுறைகளில், நாடுகளுக்கு இடையே வேறுபாடுகள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. 'அமெரிக்கா எதிர் டோஸ்கானினோ' (US vs Toscanino) வழக்கில், அமெரிக்க மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம்⁶⁸, பிரதிவாதியின் நிலைப்பாடு பலவந்தமாகவோ அல்லது மோசடியாகவோ பெறப்பட்டிருந்தால், 'சட்டவிரோதக் கைது நடவடிக்கையால் அதிகார வரம்பு பாதிக்கப்படாது'⁶⁹ என்ற விதியைப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்று தீர்ப்பளித்தது. ஆனால் இந்த அணுகுமுறை பெருமளவில் சிதைந்துவிட்டதாகத் தெரிகிறது. அமெரிக்கா சார்பாக 'லுஜன் எதிர் ஜெங்லர்' (Lujan vs Gengler)⁷⁰ வழக்கில், டோஸ்கானினோ வழக்கில் உள்ள விதி, சித்திரவதை, கொடூரம் மற்றும் அதுபோன்ற அக்கிரமமான நடத்தைகள் தொடர்பான வழக்குகளுக்கு மட்டுமே⁷¹ வரையறுக்கப்பட்டது என்று குறிப்பிடப்பட்டது. இந்த விவகாரம், அமெரிக்கா எதிர்

‘அல்வாரெஸ்மச்சாயின்’ (US vs AlvarezMachain)⁷² வழக்கில் அமெரிக்க உயர் நீதிமன்றத்தின் முன் வந்தது. அதில், இந்த விவகாரம் அடிப்படையில் மெக்சிகோவிற்கும் அமெரிக்காவிற்கும் இடையிலான தொடர்புடைய (குற்றவாளிகளை) ‘ஒப்படைத்தல் ஒப்பந்தத்தின்’ (Extradition Treaty) கடுமையான விளக்கத்தைச் சுற்றியே அமைந்துள்ளது என்ற பார்வை எடுக்கப்பட்டது.

சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளுக்கு இடையே நடைமுறையில் உள்ள ‘ஒப்படைத்தல் ஒப்பந்தத்தின்’ விதிமுறைகள் கடத்தலைத் தடை செய்தால், அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்த முடியாது. இல்லையெனில், ‘கெர்’ (Ker vs Illinois?) வழக்கில் உள்ள விதி பொருந்துவதுடன், வழக்கு விசாரணை தொடரும் என்று நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது.

அந்த வகையில், இந்த வழக்குகளுக்கு இடையே சில வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும், இது பயன்பாட்டுக்குப் பொருத்தமாக இருந்தது. அதாவது, ‘கெர்’ வழக்கில் உள்ள சூழ்நிலையைப் போலல்லாமல், அமெரிக்க அரசாங்கம் கடத்தலில் ஈடுபட்டிருந்தது மட்டுமன்றி, எந்த நாட்டின் பிரதேசத்திலிருந்து கைது நடந்ததோ அந்த நாடும்⁷³ எதிர்ப்புத் தெரிவித்திருந்தது. இங்கிலாந்தில், இந்த அணுகுமுறை ஓரளவு மாறியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆர் எதிர் பிளைமவுத் ஜஸ்டிசஸ், எக்ஸ் பார்டே டிரைவர் (R vs Plymouth Justices, ex parte Driver)⁷⁴ வழக்கில், ஒரு நபர் அதிகார வரம்பிற்குள் சட்டபூர்வ காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தால், அவர் எந்தச் சூழ்நிலைகளில் அதிகார வரம்பிற்குள் கொண்டுவரப்பட்டார் என்பதை விசாரிக்கும் அதிகாரம் நீதிமன்றத்திற்கு இல்லை என்று குறிப்பிடப்பட்டது.

இருப்பினும், ‘ஆர் எதிர் ஹார்ஸ்டீபெர்ரி வீதி நீதவான் நீதிமன்றம், எக்ஸ் பார்டே பென்னட்’ (R vs Horseferry Road Magistrates’ Court, ex parte Bennett)⁷⁵ என்ற மறுதரப்பில்லா வழக்கில், பிரபுக்கள் சபை பின்வருமாறு அறிவித்தது: ‘குற்றம் சாட்டப்பட்டவரைத் திருப்பி அனுப்பக்கூடிய ஓர் ஒப்படைப்பு ஒப்பந்தம் சம்பந்தப்பட்ட நாட்டுடன் இருக்கும் பட்சத்தில், நமது சொந்தக் காவல்துறை, வழக்குரைஞர் அல்லது பிற நிர்வாக அதிகாரிகள் அறிந்தே ஒரு தரப்பாக இருந்த ஒரு செயல்முறையின் மூலம், அந்த நடைமுறைகளைப் புறக்கணித்து அவர் நமது அதிகார வரம்பிற்குள் பலவந்தமாகக் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தால், நமது நீதிமன்றங்கள் அவரை விசாரிக்க மறுத்துவிடும்’⁷⁶.

இந்த வழக்கில் பின்பற்றப்பட்ட அணுகுமுறை, ஆர் எதிர் லத்தீஃப் (R vs Latif) வழக்கில் பொறிவைத்துப்

பிடிக்கும் அணுகுமுறையையும்⁷⁷ உள்ளடக்கும் வகையில் விரிவுபடுத்தப்பட்டது.

இருப்பினும், குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவர், தம்மீது சுமத்தப்பட்ட நாடு கடத்தும் (Extradition Request) தீர்மானத்தை எதிர்த்து அதை இல்லாமல் செய்வதற்காகச் சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கும் போது, அவர் ஏமாற்றப்பட்டு அந்த (உள்நாட்டு) அதிகார வரம்பிற்குள் ஈர்க்கப்பட்டுள்ளார் என்ற உண்மை, அத்தகைய நாடு கடத்தும் நடவடிக்கைகளை செல்லுபடி அற்றதாக்குவதற்குப் போதுமானதாக இருக்காது. ஏனென்றால், ‘Home Secretary’யின் (இலங்கையில் பொது நிர்வாக மாகாணசபை உள்ளூராட்சி அமைச்சின் செயலாளர் என்று அழைக்கப்படும் பதவி) விருப்புரிமையின் அடிப்படையிலும், ஒப்படைக்கப்படவிருந்த நாட்டின் சட்டத்தின் கீழும் முறையான சட்ட நடைமுறைக்கான பாதுகாப்புகள் இருந்தன⁷⁸.

மேலும், ‘வெஸ்ட்ஃபோலன் ஒருதலைப்பட்ச’ (Ex parte Westfallen) வழக்கில், சட்டவிரோதம், அதிகார துஷ்பிரயோகம் அல்லது சர்வதேசச் சட்டம் அல்லது சம்பந்தப்பட்ட வெளிநாடுகளின் உள்நாட்டுச் சட்டத்தை மீறுதல் போன்றவை இல்லாத பட்சத்தில், சவாலுக்குட்படுத்தப்பட்ட முடிவைக் கேள்விக்குட்படுத்தவோ அல்லது அதைத் தொடர்ந்த குற்றவியல் நடவடிக்கைகளை செல்லாததாக்கவோ முடியாது என்று உயர் நீதிமன்றம் கருதியது⁷⁹.

அமெரிக்க அயல்நாட்டு சிவில் தவறுகளுக்கான உரிமைகோரல் சட்டம்⁸⁰

இந்தச் சட்டத்தின் கீழ், ‘சர்வதேசச் சட்டம்’ அல்லது ‘அமெரிக்காவின் உடன்படிக்கையை’⁸¹ மீறிச் செய்யப்பட்ட ஒரு சிவில் தவறுக்காக ஓர் அயல்நாட்டவர் தொடரும் அனைத்து வழக்குகளுக்கும் மூல மாவட்ட நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பை முதல் காங்கிரஸ் நிறுவியது. ‘ஃபிலார்டிகா எதிர் பெனாஇராலா’ (Filartiga v PenaIra la)⁸² வழக்கில், அமெரிக்காவின் இரண்டாவது வட்டார மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம், ஒரு பராகுவே (Paraguay) நாட்டவர், அந்த நாட்டில் நிகழ்த்தப்பட்ட சித்திரவதைச் செயல்களுக்காக ஒரு பராகுவே காவல்துறை அதிகாரிக்கு எதிராகத் தொடுத்த தனிப்பட்ட ‘சிவில்’ தவறுகளுக்கான வழக்கில், அதற்கான அதிகார வரம்பை வரையறுக்கும் வகையில் இந்த விதியை விளக்கியது; ஏனெனில், ஓர் அரசு அதிகாரியால் செய்யப்படும் சித்திரவதை, சர்வதேசச் சட்டத்தை மீறுவதாகும் என்று தீர்ப்பளி்க்கப்பட்டது.

இத்தீர்ப்பு, அத்தகைய நீதிமன்றத் தகுதியை அனுமதிக்கும் ஓர் உள்நாட்டுச் சட்டத்தை தெளிவாக

அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும், சர்வதேச மனித உரிமை மீறல்கள் சம்பந்தமான அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்தும் முயற்சியில் ஒரு கவனத்துக்குரிய நகர்வாக அமைந்தது. எனவே, இதுபோன்ற நடவடிக்கைகளில் தொடர்புடைய சிக்கல்கள், குறிப்பிட்ட வழக்குகளில் 'தேசங்களின் சட்டம்' என்பதன் வரையறையைப் பொறுத்து அமையும்⁸³.

இருப்பினும், டெல்லூன் எதிர் லிபிய அரபுக் குடியரசு (TellOren vs Libyan Arab Republic)⁸⁴ வழக்கில், 1978இல் இஸ்ரேலியப் பேருந்து மீது நடத்தப்பட்ட ஆயுதத் தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டவர்களின் பிரதிநிதிகள் மற்றும் உயிர் பிழைத்தவர்களால், அதே சட்டத்தின் கீழ் தொடரப்பட்ட ஒரு வழக்கை, 'பொருள்சார் அதிகார வரம்பு இல்லாத' காரணத்தால் நீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்தது.

மூன்று நீதிபதிகளும் தங்கள் வாதங்களில் வேறுபட்டனர். பி.எல்.ஓ போன்ற அரசு சாரா அமைப்புகளுக்கு, தேசங்களின் சட்டங்கள் எத்தகைய பொறுப்பையும் விதிக்கவில்லை என்று நீதிபதி எட்வர்ட்ஸ் கருதினார். ஃபிலார்டிக்கா கொள்கைகளிலிருந்து (Filartiga Principles) மாறுபட்டு, நீதிபதி போர்க், 'ஒரு கூட்டாட்சி நீதிமன்றத்தில், ஒரு தனிநபர் சர்வதேச சட்டத்தின் கொள்கைகளை அமுல்படுத்த அனுமதிக்கப்படுவதற்கு முன்பாக, வழக்காடுவதற்கு வெளிப்படையான ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும்' என்று அறிவித்தார்⁸⁵. அதே நேரத்தில், மூத்த நீதிபதி ராப், அரசியல் கேள்வி, கோட்பாடு என்பவற்றால் இந்த வழக்கு நியாயப்படுத்த முடியாததாகிவிட்டது என்று கருதினார்.

ஃபிலார்டிக்கா கொள்கைகளின் மீதான மேலும் பல கட்டுப்பாடுகளும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, 'அயல்நாட்டு சிவில் உரிமைக் கோரிக்கைகள் சட்டம்' (Alien Tort Claims Act), இறையாண்மைப் பாதுகாப்புக் கொள்கைக்கு ஒரு விதிவிலக்காக அமையாது⁸⁶ என்றும், அதனால் அச்சட்டத்தின் கீழ் சர்வதேசச் சட்ட மீறல்களுக்காக ஒரு வெளிநாட்டு அரசின் மீது வழக்குத் தொடர முடியாது என்றும் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டுள்ளது⁸⁷.

அதே சமயம், 'சான்செஸ்எஸ்பினோசா எதிர் ரீகன்' (SanchezEspinoza vs Reagan)⁸⁸ வழக்கில், நிகரகுவா அரசாங்கத்திற்கு எதிராகப் போராடும் 'கான்ட்ரா' கொரில்லாக்களுக்கு அமெரிக்கா அளித்த ஆதரவு தொடர்பாக, உள்நாட்டு மற்றும் சர்வதேசச் சட்டங்களை மீறியதற்காக தற்போதைய மற்றும் முன்னாள் அமெரிக்க நிர்வாக அதிகாரிகள் பலருக்கு எதிராக வழக்குத் தொடரப்பட்டது. வழக்கில் அந்நியர்

இழப்பீட்டுக் கோரிக்கைச் சட்டம் மேற்கோள் காட்டப்பட்ட போதும், மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம், அந்தச் சட்டம் ஓர் உடன்படிக்கை அல்லது வழக்கமான சர்வதேசச் சட்டத்தை மீறும் தனியார்களின், அரசு சாரா செயல்களை மட்டுமே உள்ளடக்கியது என்று வாதிட்டது.

தவிரவும், டெல்லூன் வழக்கை உதாரணமாகக் காட்டி, வழக்கமான சர்வதேசச் சட்டம் 'இந்த வகையான'⁸⁹ தனியார் நடத்தைகளை உள்ளடக்கவில்லை என்று சுட்டிக்காட்டியது. இதனால், பிரதிவாதிகள் உத்தியோகபூர்வ தகுதியில் செயற்பட்ட அளவிற்கு மட்டுமே இழப்பீட்டுக் கோரிக்கையை நிலைநிறுத்த முடியும். மேலும், அந்நியர் இழப்பீட்டுக் கோரிக்கைச் சட்டம் உத்தியோகபூர்வ அரசுச் செயல்களுக்குப் பொருந்தினாலும், உள்நாட்டு இறையாண்மை விலக்குரிமைக் கோட்பாடு (Domestic Sovereign Immunity) அந்தக் கோரிக்கையைத் தடுத்தது.

காடி எதிர் கார்டிஸ் (Kadi vs Kardiz)⁹⁰ வழக்கில், அமெரிக்க மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம், 'வழக்கமான சர்வதேசச் சட்டத்தின் சில மீறல்களுக்குத் தனியார் நபர்களின் பொறுப்பு' மற்றும் அத்தகைய மீறலைச் சரிசெய்ய 'அந்நியர் இழப்பீட்டுச் சட்டம்' (Alien Tort Claims Act) ஆகியவற்றை வலியுறுத்தியது⁹¹. அது மேலும், குறிப்பாக, இனப்படுகொலை, போர்க்குற்றங்கள் மற்றும் சர்வதேச மனிதாபிமானச் சட்டத்தின் பிற மீறல்கள் மீதான தடை என்பது, அரசு மற்றும் அரசு சாரா அமைப்புகள் இரண்டிற்கும் பொருந்தும் என்றும், சித்திரவதை மற்றும் (இனப்படுகொலை அல்லது போர்க்குற்றங்களின் போது செய்யப்படாத) உடனடி மரணதண்டனை ஆகியவை அரசு அதிகாரிகளால் அல்லது சட்டத்தின் பெயரால் செய்யப்படும் போது மட்டுமே அவை சர்வதேசச் சட்டத்தால் தடை செய்யப்படுகின்றன⁹² என்றும் குறிப்பிட்டது.

இந்த வழக்கிலும் கூட, தேவைப்பட்டதெல்லாம், சர்வதேசச் சட்டத்தின்⁹³ முறையான அளவுகோல்களின் கீழ் ஒரு நாட்டின் நிலையை நிறுவுவதை விட, 'உத்தியோகபூர்வமானதாகக் காட்டும் ஒரு தோற்றப்பாடு' (Semblance of Official Authority) மட்டுமே.

மேலும், 'ஏதேனுமொரு வெளிநாட்டின் உண்மையான அல்லது வெளித் தோற்றத்திலான அதிகாரத்தின் கீழோ, அல்லது சட்டத்தின் பெயராலோ', ஒரு தனிநபர் செய்யும் 'சித்திரவதைக்கும் நீதிமன்றத்துக்கு அப்பாற்பட்ட கொலைகளுக்கும்' எதிராக வழக்குத் தொடர வழிவகுக்கின்ற 1992 ஆம் ஆண்டின் 'சித்திரவதையால் பாதிக்கப்பட்டோர் பாதுகாப்புச்

சட்டம்' என்பது, தன்னளவில் ஓர் அதிகார வரம்புச் சட்டம் அல்ல என்றும், அது 'அயல் நாட்டுச் சித்திரவதைச் சட்டத்தின் கீழோ, அல்லது பொதுவான கூட்டாட்சி அதிகார வரம்பின் பிரிவு 1331⁹⁴ இன் கீழோ' அதற்கான அதிகார வரம்பு நிறுவப்படுவதைப் பொறுத்த ஒரு சட்டம்தான் என்றும் நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

ஃபோக்லாந்து போரின் போது, ஆர்ஜென்டினாவால் சர்வதேச கடல் பகுதியில் ஒரு கப்பல் மீது குண்டு வீசப்பட்டது தொடர்பான 'அமெராடா ஹெஸ்' வழக்கில் 'அந்நியர் சித்திரவதைச் சட்டம்' மீண்டும் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதில், அச்சட்டத்தின் கீழ் கூட்டாட்சி நீதிமன்றங்களுக்கு அதிகார வரம்பு இருப்பதாகத் தெரிக்கப்பட்டது.

ஆயினும், கருத்து ரீதியாகத் தம்முள் பிளவுபட்டிருந்த மேல்முறையீட்டு⁹⁵ நீதிமன்றம், அச்சட்டம் சர்வதேசச் சட்ட மீறல்களுக்காக அந்நியர்கள் வெளிநாட்டு இறையாண்மைகளுக்கு எதிராகத் தொடுக்கும் வழக்குகளின் மீது கூட்டாட்சி அரசானது பொருள் சார்ந்த அதிகார வரம்பை வழங்குகிறது என்றும், வெளிநாட்டு இறையாண்மை விலக்குரிமைச் சட்டம்⁹⁶ அதனைத் தடுக்கவில்லை என்றும் தீர்ப்பளித்தது.

இருப்பினும், உச்ச நீதிமன்றம்⁹⁷ ஒருமனதாக இதை ஏற்கவில்லை; அச்சட்டம் வெளிநாட்டு அரசுகளுக்கு எதிரான வழக்குகளை வெளிப்படையாக அங்கீகரிக்கவில்லை என்றும், வெளிநாட்டு இறையாண்மை விலக்குரிமைச் சட்டம் இயற்றப்பட்ட காலத்தைய 1789 ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் ஒரு வெளிநாட்டு அரசுக்கு எதிரான வழக்கிற்கான அதிகார வரம்பைப் பற்றிய அடிப்படையை ஒருபோதும் வழங்கியதில்லை⁹⁸ என்றும் குறிப்பிடப்பட்டது.

'வெளிநாட்டு இறையாண்மைப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தில்' (Foreign Sovereign Immunities Act) இறையாண்மைக்கான பாதுகாப்பை விரிவாகக் கையாள்வதற்குக் காங்கிரஸ் முடிவு செய்திருந்ததால், இந்தச் சட்டம் மட்டுமே வெளிநாட்டு அரசுகளின் மீதான கூட்டாட்சியின் நீதியதிகார வரம்பிற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்ததுடன், இந்த அடிப்படையானது பிரத்தியேகமான ஒன்றாகவும் இருந்தது.

ஆயினும், அரசுசாராத பிரதிவாதிகளைப் பொறுத்தவரை, இந்த வெளிநாட்டு இறையாண்மைப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தால் அயல்நாட்டுத் தீங்குக் கோரிக்கைகள் சட்டம் (Alien Tort Claims Act) பாதிக்கப்படவில்லை என்று நீதிமன்றம் தெரிவித்தது⁹⁹.

மேலும், மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இந்த 'அல்வாரெஸ் மச்சாயின் எதிர் அமெரிக்கா' (AlvarezMachain vs United States) வழக்கில்¹⁰⁰, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் தனது விடுதலையைத் தொடர்ந்து அந்தச் சட்டத்தின் கீழ் இழப்பீடு கோரி ஒரு வழக்கைத் தொடர்ந்தார்.

மீறப்பட்ட சர்வதேசச் சட்டக் கொள்கையானது, மீறமுடியாத (Jus cogens) நெறிமுறையாகவும் அமைய வேண்டும் என்று அந்தச் சட்டம் கோருகிறது என்ற கோரிக்கையை ஒன்பதாவது வட்டாரத்திற்கான மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் நிராகரித்தது. மேலும், தனது கடத்தலில் மறைமுகமாக உள்ள மெக்சிகோ இறையாண்மை மீறலுக்காக மனுதாரர் வழக்குத் தொடரலாம் என்ற வாதத்தையும் நீதிமன்றம் நிராகரித்தது.

இருப்பினும், மனுதாரரின் நடமாடும் சுதந்திரம், தன் நாட்டில் தங்கியிருக்கும் உரிமை மற்றும் தனி நபரின் பாதுகாப்பு ஆகிய உரிமைகள் ('தேசங்களின் சட்டத்தின்' ஒரு பகுதியானவை) மீறப்பட்டதாகவும், மெக்சிகன் பிடியாணையின்படி இல்லாததால் அவரது தடுப்புக்காவல் தன்னிச்சையானது என்றும் அது உறுதிப்படுத்தியது. அதன்படி, சட்டத்தின் கீழ் இழப்பீடு கோரலாம்¹⁰¹.

ஒப்படைப்பு நடைமுறை¹⁰²

ஒப்படைப்பு நடைமுறையானது, வெளிநாடுகளுக்குத் தப்பிச் சென்ற, சந்தேகிக்கப்படுகின்ற அல்லது தண்டனை பெற்ற குற்றவாளிகளை ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டிடம் ஒப்படைக்க உதவுகிறது. இது, 'இருதரப்பு ஒப்பந்தச் சட்டத்தை' அடிப்படையாகக் கொண்டது மட்டுமேயன்றி, வழக்காற்றுச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் நாடுகளின் மீதுள்ள ஒரு கடப்பாடாக இல்லை¹⁰³. இவ்விடயம் தொடர்பாக, தற்போது உள்ள ஒப்பந்தங்களிலிருந்து சில பொதுவான கொள்கைகளைப் பெறுவது வழக்கம். உதாரணமாக, 'இரட்டைக் குற்றத்தன்மை' என்பது குறிப்பிடப்படுகின்ற ஒரு குற்றம் சம்பந்தப்பட்ட இரண்டு நாடுகளிலும் அது ஒரு குற்றமாக இருக்க வேண்டும் என்பதாகும்¹⁰⁴.

'சிறப்புத்தன்மை' என்பது, சரணாகதி அடைந்த ஒரு நபர், ஒப்படைப்புக் கோரப்பட்டு வழங்கப்பட்ட குற்றத்திற்காக மட்டுமே விசாரிக்கப்படவோ தண்டிக்கப்படவோ முடியும் என்பதாகும்¹⁰⁵. பொதுவாக, அரசியல் தன்மை கொண்ட குற்றங்கள் இதிலிருந்து விலக்கப்பட்டுள்ளன¹⁰⁶ என்றபோதும், அந்த விலக்கல்கள் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் சம்பந்தப்பட்ட குற்றங்களுக்குப் பொருத்தமற்றவையாகும்.

அடிக்கறிப்புகள்

1. பார்க்க: e.g. *Rocha v. US* 288 F.2d 545 (1961); 32 ILR, P. 112; *US v Pizzarusso* 62 AJIL, 1968. p.975, *US v. Rodriguez* 182 F.Supp. 479 (1960). கூடவே இந்த 'The Italian South Tyrol Terrorism case, 71 ILR, p.242' ஐயும் பார்க்கவும்.
2. (1946) AC 347; 15 AD, p.91.
3. அமெரிக்க நடைமுறை தொடர்பாக இதையும் பார்க்கவும்: *Rocha V. United States* 182 F. Supp. 479 (1960); *United States v. Pizzarusso* 388 F20 8 (1968) and *United States v. Layton* 509 F.Supp. 212 (1981). அத்துடன் இதையும்: *Third US Restatement of Foreign Relations Law, vol. I, Act 1986. PP.237 ff. and Omnibus Diplomatic Security and AntiTerrorism*
4. பார்க்க: *Hostages Convention, 1979; the aircraft hijacking conventions and the Safety of United Nations and Associated Personnel Convention, 1994: கூடவே, pp. 6002. ஐயும் பார்க்கவும்*
5. பார்க்க: உம்: Akehurst, 'Jurisdiction', pp. 1606; Bowett, 'Jurisdiction', pp. 11-14; *Harvard Research, pp. 563-92; Jennings, 'Extraterritorial Jurisdiction', p. 156; Gilbert, 'Crimes', p.423, and K.C. Randall, 'Universal Jurisdiction under International Law', 66 Texas Law Review, 1988, p.785. See also M.C. Bassiouni, *Crime Against Humanity in International Criminal Law, Dordrecht, 1992; L. Reydams, Universal Jurisdiction, Oxford, 2003; A.H. Butler, The Doctrine of Universal Jurisdiction; A Review of the Literature, 11 Criminal Law Forum, 2001, p.353; M. Henzelin, Le Principe der Universite en Droit Penal International, Brussels, 2000; L.Benvenides. The Universal Jurisdiction Principle; Nature and Scope', Anuario Mexicano de Derecho Internacional, 2001, p.58, and the Princeton Principles on Universal Jurisdiction, Princeton, 2001. கூடவே இதையும் கவனிக்க: H. Kissinger, *The Pitfalls of Universal Jurisdiction, Foreign Affairs, July/August 2001.***
6. பார்க்க: e.g. Akehurst, 'Jurisdiction, p. 160; A. Cowles, 'Universality of Jurisdiction over War Crimes', 33 California Law Review, 1945, p. 177; Brownlie Principles, pp. 3045; Bowett, 'Jurisdiction', p.12; Higgins, பக்.: 56; Mann, 'Doctrine of Junsdiction', பக்.93, and Bassiouni, *Crimes against Humanity, p. 510. அத்துடன், See also the Eichmann case, 36 ILR, pp. 5 and 277 and the UN War Crimes Commission, 15 Lal Reports of Trials of War Criminals, 1949, p. 26. ஐயும் பார்க்கவும்.*
7. *See e.g. Calley v. Calloway* 382 F. Supp. 650 (1974), revd 51g 2d 184 (1975), Cert. denied 425 Us 911 (1976).
8. இந்தக் கட்டுரையின் 228 ஆவது *Treaty of Versailles, 1919; மேலே உள்ள அத்தியாயம் 5, பக்.233 ஐயும் பார்க்கவும்*
9. *Resolution 95 (1) ஐயும் Yearbook of the ILC, 1950, vol. II, p. ஐயும் பார்க்கவும். கூடவே, 195; 253 HL Deb., col. 831, 2 December 1963; The British Manual of Military Law, Part III, 1958, para. 637; Brownells, Principles, p. 562, and P. Weiss, Time Limits for the Prosecution of Crimes என்பவற்றையும் பார்க்கவும்.*
10. பார்க்க: e.g. Weiss, *Time Limits against International Law*, 53 BYIL, 1982, pp.163, 188.
11. பார்க்க: *Article: 49 of the First Geneva Convention; article 50 of the Second Geneva Convention; article 129 of the Third Geneva Convention and article 146 of the Fourth Geneva Convention, See also e.g. G.I.A.D Draper, The Red Cross Conventions, London,1958, p. 105, Ct, Bowett, 'Jurisdiction', p.12.*
12. *See further above, chapter 5, p.236.*
13. 36 ILR, pp.5 and 277. *See also the Barbie cases, 78 ILR, pp. 78,125, 136 and Demjanjuk v. Perovsky 776 F.2d 571 (1985); 79 ILR, p.534. See also Keesing's Record of World Events, p.36189 regarding the Demjanjuk case in Israel.*
14. பார்க்க e.g. Brownlie, *Principles, p.562; L.C. Green, The Contemporary Law of Armed Conflict, 2nd edn, Manchester, 2000, chapter 18; E. Schwelb, 'Crimes Against Humanity; 23 BYIL, 1946, p. 178. கூடவே இதையும் பார்க்கவும்: The commentary to article 20 of the draft statute for an International criminal court which refers to the concept as a term of art, report of the international law commission, A/49/10, 1994 p.75. ஒரு குறிப்பிட்ட உள்நாட்டு நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துவதற்கு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின்*

முன்னிலை அவசியமா என்பது உள்நாட்டுச் சட்டத்தைப் பொறுத்த விஷயமாகும். வெவ்வேறு நாடுகள் வெவ்வேறு அணுகுமுறைகளைக் கையாளுகின்றன. பெல்ஜிய மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் தனது of 12 February 2003 க்கான HSA et al. v. SA et al. வழக்குக்கான தீர்ப்பில் (1982ஆம் ஆண்டில் லெபனானில் உள்ள Ariel Sharon, Amos Yaron ஆகிய முகாம்களில் நடந்த நிகழ்வுகள் தொடர்பாக, பிரதிவாதிகளான ஏரியல் ஷரோன், அமோஸ் யாரோன் மற்றும் பிறர் மீதான குற்றச்சாட்டுத் தொடர்பான வழக்கைத் தொடர்புறுத்தி) No. P. 02. 1139, F/1, இல் மன்னிக்கப்பட்டவரின் முன்னிலைப்படுத்தல் அவசியமற்றது என்ற கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. இருப்பினும், குவாட்டமாலா இனப்படுகொலை வழக்கில், 25 பிப்ரவரி 2003 அன்று ஸ்பெயின் உச்ச நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பு எண் 327/2003 இல், ஸ்பானிய தேசம் பாதிக்கப்பட்ட இனப்படுகொலைச் செயல்களுக்கு மட்டுமே, அந்த அதிகார வரம்பு பொருந்தும் என்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. பிராந்தியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அதிகார வரம்பை நீட்டிப்பதைச் சட்டபூர்வமாக்குவதற்கு, உள்நாட்டு நடவடிக்கைகளுக்கும் கூறப்படும் குற்றத்திற்கும் இடையே ஏதேனும் ஒரு தொடர்பு இருக்க வேண்டும் என்றும் அதில் குறிப்பிடப்பட்டது.

15. S/257/704, 1993, at paragraphs 478.

16. Article 25.

17. பார்க்க: Article 3 of the statute of the international tribunal for the Barbie casem 100 ILR, p. 330 and the Touvier case, ibid, p 337.

18. Article 5

19. Article 25

20. சர்வதேச சட்ட ஆணைக்குழு, A/51/10, 1996, p.9. இது 1982 வரை பரிசீலனையில் இருந்தது, பார்க்க: General Assembly resolution 36/106 of December 1981. 1954இல் ILC இனால் ஒரு வரைவுச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டு ஐ.நா. பொதுச் சபையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது; ஆக்கிரமிப்புக்கான ஒரு வரையறை உருவாக்கப்படும் வரை அதன் பரிசீலனை ஒத்திவைக்கப்பட்டது: தீர்மானம் 897 (IX). இது 1974இல் நிறைவேற்றப்பட்டது; பார்க்க: தீர்மானம் 3314 (XXIX). ஒரு வரைவுச் சட்டம் 1991இல் தற்காலிகமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது; பிரிவு A 46/10, ILM,

1991, பக். 1584. கூடவே அத்: 5, p.237 ஐயும் பார்க்கவும்.

21. சர்வதேச சட்ட ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை: A/51/10, 1996, p.51. 26ஆவது சரத்தின் பிரிவு 8, இது ஆக்கிரமிப்புக் குற்றத்திற்குப் பொருந்தாது என்றும் தனி நபர்கள் தொடர்பான அதிகார வரம்பு ஒரு சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றத்திடம் இருக்கும் என்றும் குறிப்பிடுகிறது.
22. 1991 ஆம் ஆண்டு வரையில் குறிப்பிடப்பட்ட மேலதிக குற்றங்களில், கூலிப்படையினரை ஆட்சேர்ப்புச் செய்தல், பயன்படுத்துதல், அவர்களுக்கு நிதியளித்தல், பயிற்சி அளித்தல் என்பவையும், சர்வதேச பயங்கரவாதம், சட்டவிரோத போதை மருந்து கடத்தல், சுற்றுச்சூழலுக்கு கடுமையான சேதம் விளைவித்தல் ஆகியவையும் அடங்குகின்றன.
23. பார்க்க: e.g. 'Akehurst' Jurisdiction, pp. 1601
24. பார்க்க: e.g. Millett LJ in Ex parte Pinochet (No.3) (2000) | AC147, 275. இவற்றையும் பார்க்க: R. Van Alebeek, 'The Pinochet Case: International Human Rights Law on Trial, 71 BYIL, 2000, p.29.
25. 'நிபந்தனைக்குட்பட்ட உலகளாவிய அதிகார வரம்பு' என்ற சொற்றொடரும் முன்மொழியப்பட்டுள்ளது: பார்க்க, A. Cassese, 'சர்வதேச குற்றங்களுக்காக மூத்த அரசு அதிகாரிகள் எப்போது விசாரிக்கப்படலாம், 13E JIL, 2022, pp.853, 856.
26. ICJ அறிக்கைகள், 2002, பந்திகள், 41, 42. தேசிய எல்லைக்குள் கைது செய்யப்பட்டு, நாடு கடத்தப்படாத குற்றவாளிகளை விசாரிப்பதற்கு வழிவகை செய்யும் சர்வதேச உடன்படிக்கைகளைக் குறிப்பிடுவதற்கு 'Subsidiary Universal Jurisdiction' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தும் நீதிபதி கில்லாமினது தனிப்பட்ட கருத்தையும் காண்க: பந்தி 12ஐப் பார்க்கவும்.
27. பார்க்க உம்: The Belgian Laws of 16 June 1993, and February 1999. இருப்பினும், 7 மே 2003 அன்று, சர்வதேச தீர்ப்பாயங்கள், அல்லது குற்றம் அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுடன் பிராந்திய அல்லது தேசிய அளவிலான தொடர்பு கொண்ட தீர்ப்பாயங்களின் முன், இந்த விடயம் கொண்டுவரப்பட்டால், அத்தகைய வழக்குத் தொடர்வதிலிருந்து விலக்கு அளிக்கும் வகையில் இது திருத்தப்பட்டது. 22 ஜூன் 2003 அன்று செய்யப்பட்ட ஒரு மேலதிக திருத்தத்தின்படி,

குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அல்லது பாதிக்கப்பட்டவர் பெல்ஜியக் குடிமகனாவோ அல்லது குறைந்தது மூன்று ஆண்டுகள் அங்கு வசிப்பவராகவோ இருக்க வேண்டும் (30 ஜூன் 2003 முதல் நடைமுறையில் உள்ள சர்வதேச சட்டத்திற்கு எதிரான குற்றங்களுக்கான ஜெர்மன் சட்டத் தொகுப்பையும் பார்க்கவும்). அரசு அதிகாரிகளுக்கு வழக்குத் தொடரப்படுவதிலிருந்து விலக்கு அளிப்பது தொடர்பான பிரச்சினை கீழே, அத்தியாயம் 13, பக்கம் 621இல் கையாளப்பட்டுள்ளது.

28. மேலதிக விவரங்களுக்கு பார்க்க: Chapter 6, p. 303.

29. பார்க்க e.g. 'The UK taking of hostages Act 1982'.

30. அதாவது, 1949 ஆம் ஆண்டின் ஜெனீவா உடன்படிக்கையும் அதன் நெறிமுறையும்; 1970 ஆம் ஆண்டின் ஹேக் உடன்படிக்கை; 1971 ஆம் ஆண்டின் மான்ட்ரீல் உடன்படிக்கை; 1973 ஆம் ஆண்டின் நிறுவெறி உடன்படிக்கை; 1973 ஆம் ஆண்டின் சர்வதேச பாதுகாக்கப்பட்ட நபர்கள் உடன்படிக்கை; 1979 ஆம் ஆண்டின் பணயக்கைதிகள் உடன்படிக்கை; 1984 ஆம் ஆண்டின் சித்திரவதை உடன்படிக்கை; 1988 ஆம் ஆண்டின் கடல்வழிப் போக்குவரத்துப் பாதுகாப்பு உடன்படிக்கைகளும் நெறிமுறைகளும்; மற்றும் 1988 ஆம் ஆண்டின் போதை மருந்துகள், மனோவியல்சார் உந்துதல் நடவடிக்கைகளுக்கான பொருட்களின் சட்டவிரோதக் கடத்தலுக்கு எதிரான உடன்படிக்கை ஆகியவற்றிலிருந்து உருவானவை; சர்வதேச சட்ட ஆணையத்தின் அறிக்கை A/49/10, 1994 இன் பக்கம் 141 ஐயும் அதைத் தொடரும் பக்கங்களையும் பார்க்கவும்.

31. Article 4

32. Article 5

33. Article 7

34. Article 8.

35. (200)/ AC 147,148, 159-60, 188-90, 202, 218-19 and 233; 119 ILR.

36. See above, chapter 4, p.128. And see above, chapter 4, p.128.

37. (2000) | AC 147, 276; 119 ILR, p.135. See also e.g. R.O'Keefe, Customary International Crimes in English Court', 72 BYIL, 2001, P.293.

38. 38. Article 2. See e.g. UK Internationally Protracted Persons Act 1978.

39. 39. Article 3.

40. 40. Article 1.

41. See e.g. The UK taking of hostages act 1982

42. Article 9.

43. Article 10.

44. Article 14.

45. Article 4. பார்க்க: S. Shuber - 'விமானத்தில் நடக்கும் குற்றங்கள் மீதான சட்ட அதிகார வரம்பு', The Hague 1973; N.D. Joyner இனது 'வான்வழிக் கடத்தல், ஒரு சர்வதேசக் குற்றமாக..', Dobbs Ferry 1974, மற்றும். E. Mc Winney இன் 'வான்வழிக் கடற்கொள்ளையும், சர்வதேசப் பயங்கரவாதமும்' நூலின் 2 ஆம் பதிப்பு, Dordrecht 1987 ஆகியவற்றையும், மேலும், 1974 ஆம் ஆண்டின் அமெரிக்கக் கடத்தல் தடுப்புச் சட்டத்தையும், மேலேயுள்ள அத்தியாயம் 10, பக்கம் 472 ஐயும் பார்க்கவும்.

46. இராணுவ, சங்க அல்லது காவல் சேவைகளில் பயன்படுத்தப்படும் விமானங்களுக்கு 'டோக்கியோ' அல்லது 'ஹேக்' உடன்படிக்கைகள் பொருந்தாது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளவும். பார்க்க: Article 1 (4) and 3 (2) respectively.

'Hindawi Episode' சம்பவத்தைக் கவனிக்கவும். இதில் ஐக்கிய இராச்சியத்தில் நடந்த ஒரு நீதிமன்ற வழக்கின் போது, சிரியா உளவுத்துறையை அணுக முயற்சித்தது என்பது தெரியவந்த சூழ்நிலையில், ஐரோப்பிய சமூகம் சிரியா மீது தடைகளை விதித்தது: பார்க்க: கீசின்கின் 'சமகால சாதனைகள்', பக்கங்கள் 347-712 மற்றும் 348-834.

47. பார்க்க: US v. Yunis (No.2) 681 F.Supp. 896, 9001 (1988); 82 ILR, pp.344, 348. See also US v. Yunis (No.3) 924 F.2d 1086, 1091 (1991); 88 ILR, pp. 176, 181.

48. கவனிக்க: இந்த 'ஃபிளாட்டோவ் எதிர் ஈரான் இஸ்லாமியக் குடியரசு' வழக்கில், அமெரிக்க மாவட்ட நீதிமன்றம், 'சர்வதேச பயங்கரவாதம் உலகளாவிய அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டது' என்று கூறியது, 999 F.Supp. 1,14 (1998); 121 ILR, p. 618.

49. உதாரணமாக, பொதுச் சபை தீர்மானம் 2645 (XXV) மற்றும் பாதுகாப்புக் குழு தீர்மானம் (1970) ஆகியவற்றைக் காண்க.
50. மேலுள்ள அத். 10 ஐப் பார்க்கவும்., p.472.
51. பார்க்க 'UKMIL, 49 BYIL', 1978, p.423.
பிரகடனத்தை வெளியிட்ட அரசுகள், Japan, UK, France, US, Canada, West Germany, Italy and Japan ஆகியவையாகும்.
52. பார்க்க: உதாரணம்: The USCuban Memorandum of Understanding on Hijacking of Aircraft and Vessels and Other Offences, 1973.
53. பார்க்க: உதாரணம்: The US AntiHijacking Act of 1974 and the UK Civil Aviation Act 1982 S/92 and the Aviation Security Act 1982.
54. மேலும், சர்வதேச பயங்கரவாதம் தொடர்பாக பார்க்க, அத்தியாயம் 20 இன் கீழ் பக்கம் 1048.
55. Resolution 337 (1973).
56. ICAO Doc. 9050LC/1691, at p. 196 (1973).
57. See Keesing's Contemporary Archives, p. 340-78 and The Times, 6 February 1986, p.4. இந்தச் சூழலில், 1985 ஜூன் மாதம் 'TWA பயணிகள் விமானம்' கடத்தப்பட்டதையும், ஒரு பயணி கொலை செய்யப்பட்டதையும், எஞ்சிய பயணிகளும் விமான ஊழியர்களும் லெபனானில் நீண்டகாலம் தடுத்து வைக்கப்பட்டதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். பார்க்க: Keesing's Contemporary Archives, p. 34130. கூடவே, A. Cassese, Violence and Law in the Modern Age, Cambridge, 1988 இன் Chapter 4 ஐயும் பார்க்கவும்.
58. பார்க்க: The Times, 5 February 1986, p. 1.
59. பார்க்க: உதாரணமாக, 1976 Entebbe Incident தொடர்பாக, Chapter 20 இன் கீழ், p. 1033.
60. பார்க்க: உம்: F. Morgenstern 'Jurisdiction in Seizures Effected in Violation of International Law', 29 BYIL, 1952, p. 256; P. O'Higgins 'Unlawful Seizure and Irregular Extradition', 36 BYIL, 1960, p.279.
A. Lowenfeld, 'US Law Enforcement Abroad: The Constitution and International Law', 83 AJIL, 1989, p. 880; Lowenfeld, 'US Law Enforcement Abroad: The Constitution and International Law, Continued', 84 AJIL, 1990, p. 444; Lowenfeld, 'Kidnapping by Government Order: A FollowUp.' 84 AJIL, 1990, p. 712, and Lowenfeld, 'Still More on Kidnapping.' 85 AJIL, 1991, p. 655. See also F.A. Mann, 'Reflection on the Prosecution of Persons Abducted in Breach of International Law' in International Law at a Time of Perplexity (ed. Y. Dinstein), Dordrecht, 1989, p. 407, and Higgins, Problems and Process, p. 69.
61. See e.g. Article 2 (4) of the United Nations Charter and Nicaragua v. US, ICJ Reports, 1986, p. 110; 76 ILR, p. 349. மேலும், Chapter 20.
- குறிப்பாக, செல்லுபடியாகக் கூடிய தற்காப்பு வாதத்தை அனுமதிக்கின்ற சூழ்நிலைகளில், சர்வதேச சட்டம் 'எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட கைதுகளை' அனுமதித்தாலும், எந்தவொரு எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட கைது குறித்த முடிவும், அமெரிக்கப் பணியாளர்கள், அமெரிக்கா மற்றும் பிற நாடுகளுடனான நமது உறவுகள் என்பவை தொடர்பான கடுமையான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும் சாத்தியங்களைக் கொண்டுள்ளது என்ற அமெரிக்க வெளியுறவுத் துறையின் சட்ட ஆலோசகரது கருத்தையும் கவனிக்கவும், 84 AJIL, 1990, பக். 725-727.
62. பார்க்க: Mann, Jurisdiction, p. 415.
63. See e.g. The Eichmann case, 36 ILR, pp. 5 and 277.
64. பார்க்க: Higgins, 'Problems and Process', p. 69.
65. 55 F.2d 267 (1974); 61 ILR, p. 190.
66. பார்க்க: குறிப்பாக, Ker v. Illinois, 119 US 436 (1886) and Frisbie v. reference to the KerFrisbie doctrine, Collins 342 US 519 (1952). இந்த வழக்குகள் 'KerFrisbie' கோட்பாட்டின் பயன்பாட்டுக்கு வழிவகுத்தன.
67. 510 F.2d 62 (1975); 61 ILR, p. 206. See also US v. Lira 515 F.2d. 68 (1975); Lowenfeld, 'Kidnapping', p. 712; Afsaneh v. AttorneyGeneral 10 AD, p. 327, and Re Argoud 45 ILR, p. 90.
68. இந்த அணுகுமுறை, US v. Yunis என்ற வழக்கில் மாவட்ட நீதிமன்றாலும், (681 F.Supp. 909, 918-21 (1988) மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தாலும் (30 ILM, 1991, pp. 403,4089.) பயன்படுத்தப்பட்டது.
69. 119 L Ed 2d 441 (1992); 95 ILR, P. 355.
பின்வருபவற்றையும் பார்க்கவும்: M. Halberstam, In Defence of the Supreme Court Decision in AlvarezMachain,

- 86 AJIL, 1992, p. 736, and M.J. Glennon. 'StateSponsored Abduction: A comment on United States v. AlvarezMachain', *ibid*, p. 746.
- 119 L.Ed.2d 451; 95 ILR, p. 363. அத்துடன், கடத்தல் உண்மையில் சர்வதேச சட்டத்தையும் ஒப்படைத்தல் ஒப்பந்தத்தையும் மீறியுள்ளது என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்த மாற்றுக்கருத்தையும் காண்க:
- 119 ILR, pp. 369-79. குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் இறுதியில் குற்றமற்றவர் என விடுவிக்கப்பட்டு மெக்சிகோவிற்குத் திரும்பினார்: 107 F.3d 696, 699 (9th Cir. 1996). அவர் இழப்பீடு கோரி ஒரு வழக்கையும் தொடங்கினார். அந்த வழக்கில், ஒன்பதாவது வட்டாரத்திற்கான அமெரிக்க மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம், சர்வதேச மனித உரிமைகள் சட்டம் மீறப்பட்டிருந்ததால், அவரது கடத்தல் சர்வதேச சட்டத்தை மீறிய செயலாகும் என்று குறிப்பிட்டது. பார்க்க: *AlvarezMachain v. United States* 41 ILM, 2002, pp. 130, 133.
70. [1986] 1 QB 95; 77 ILR, p. 351. See also *Ex parte Susannah Scott*, (1829) 9 B & C 446; *Sinclair v. HM Advocate* (1890) 17 R (J) 38 and *Rv. Officer Commanding Depot Battalion ex parte Mackerson* (1981) 75 CrApp R 24.
71. [1993] 3 WLR 90; 95 ILR, P. 380.
72. [1993] 3 WLR 105; 95 ILR, p. 393, per Lord Griffiths. See also Lord Bridge. 1993] 3 WLR 110; 95 IR, p.399 and Lord Steyn, (1993) 3 WLR 125; 95 ILA, P. 416. சுவிற்சர்லாந்தில் இருந்து அரசு அதிகாரிகளால் ஒருவர், சட்டவிரோதமாகக் கடத்தப்பட்டதன் விளைவாக, தென்னாபிரிக்க நீதிமன்றத்தில் அவருக்கு வழங்கப்பட்ட தண்டனையும் தீர்ப்பும், ரத்து செய்யப்பட்ட 'State v Ibrahim' (95 ILR, 417) வழக்கில், தென்னாபிரிக்க உச்ச நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பாலும் பிரபுக்கள் சபை பாதிக்கப்பட்டது. இந்தக் கண்ணோட்டம், ரோமன்டச்சு மற்றும் தென்னாபிரிக்கப் பொதுச் சட்டம், சர்வதேச சட்டம் ஆகிய இரண்டையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது.
73. [1996] / WLR 104, see Lord Steyn, at 11213, See also *Rv. Muller* [1999] 2 Cr App R 143.
74. See *In re Schmidt* [1995] 1 AC 339; 111 ILR, p. 548 (House of Lords).
75. [1998] / WLR 652, 6657, See also C. Warbrick, *Judicial Jurisdiction and Abuse of Process*. 49 ICLQ, 2000, p. 489.
76. 28 USC, 1350 (1982), Originally enacted as part of the judiciary Act of 1789. See also 28 USC, para. 1331, and above, Chapter 4, p. 145.
77. இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் கோரப்படும் விரிவான, உரிமைசார் அதிகார வரம்பை மற்ற மாநிலங்கள் எதுவும் சவால் செய்யாமல் இருக்கும் போது, மூத்த அரசு அதிகாரிகள் எப்போது அதைச் செய்யப் போகிறார்கள் என்று கேள்வி எழுப்புகிறார் கசேசி (Cassese), பக்.889.
78. 630 F.2d 876 (2d Cir. 1980); 77 ILR, p. 169. இதையும் பார்க்கவும்: 577 F.Supp.860 (1984); ILR, பக்: 185, 'தண்டனைக்கான இழப்பீடுகளை வழங்குதல்'.
79. 'தேசங்களின் சட்டத்தின் உள்ளடக்கத்தை நிறுவுகின்ற போது, இன்று நடைமுறையில் உள்ள சர்வதேச சட்டத்தை விளக்குவது என்பது நீதிமன்றங்களால் அவசியம் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். 630 F. 2d 876, 881 (1980); 77 ILR, pp. 169, 175
80. 726 F.2d 774 (1984); 77 ILR, p. 204. See also 'Agora', 79 AJIL, 1985, pp. 92 ff. for a discussion of the case.
81. 726 F.2d 801; 77 ILR, p. 230.
82. *Siderman v. Republic of Argentina*, 965 F.2d 699 (1992).
83. *Handel v. Artukovic* 601 F.Supp. 1421 (1.985); 79 ILR, p. 397.
84. 770 F.2d 202 (1985); 80 ILR, p.586.
85. 770 F.2d 2067; 80 ILR, pp. 5901.
86. 34 ILM, 1995, p. 1592.
87. *Ibid*, p. 1600.
88. *Ibid*, pp. 16026
89. *Ibid*, p. 1607.
90. *Ibid*, pp. 160-78. குறிப்பு: இருப்பினும், 'வெளிநாட்டு இறையாண்மை விலக்குரிமை'ச் சட்டத்தைத் திருத்திய 1996 ஆம் ஆண்டின் 'பயங்கரவாத எதிர்ப்பும் பயனுள்ள மரண தண்டனையும்' என்ற சட்டத்தின்படி, அமெரிக்கக் குடிமகனின் மரணம் அல்லது தனிப்பட்ட

காயத்திற்கு வழிவகுக்கும் ஒரு பயங்கரவாதச் செயலை, அல்லது அதையொத்த ஒரு செயலைச் செய்த ஒரு தனிநபருக்கு அல்லது அமைப்புக்கு, பொருளாதார ஆதரவையும் வளங்களையும் வழங்கிய, பயங்கரவாத நாடுகள் என அமெரிக்க வெளியுறவுத் துறையால், குறிப்பிடப்படும் நாடுகளுக்கு, இந்த விலக்குரிமையிலிருந்து ஒரு விதிவிலக்கு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது (அல்லது அந்த உரிமை மறுக்கப்படுகிறது) என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளவும்.

91. 94. *Amerada Hess Shipping Corp. v. Argentine Republic* 830 F.2d 421 (1987); 79 ILR, p.8.

92. 95. See below, chapter 13, p. 630.

93. 96. *Argentine Republic v. Amerada Hess Shipping Corp.* 109 S. Ct. 683 (1989); 81 ILR, p. 658.

94. 97. 109 S. Ct. 689; 81 ILR, pp. 6645.

95. 98. 109 S. Ct. 690. See also *Smith v. Libya* 101 F.3d 239 (1996); 113 ILR, p. 534.

96. 99. see p.605.

97. 41 ILM, 2002, p. 130 See also the decision of 3 June 2003.

98. உதாரணமாக: I.A Shearer இன் 'சர்வதேச சட்டத்தில் நாடுகடத்தல்', *Leiden 1971*; M.C. Bassiouni இன், 'சர்வதேச நாடுகடத்தலும் உலகப் பொது ஒழுங்கும்', *Leiden 1974*; I. Standbrook, C. Standbrook, ஆகியோரின் 'நாடுகடத்தலின் சட்டமும் நடைமுறையும்', *Chichester, 1980*; M. Forde இன் 'ஐக்கிய இராச்சியத்தில் நாடுகடத்தல் சட்டம்', *லண்டன், 1995*; A.Jones இன் 'நாடுகடத்தல் குறித்த ஜோனின் பார்வை', *லண்டன், 1995*; G. Gilbert இன் 'நாடுகடத்தல் சட்டத்தின் அம்சங்கள்', *Dordrecht, 1991*, மற்றும் Gilbert, சர்வதேச சட்டத்தில் நாடுகடத்த தப்பியோடிய குற்றவாளிகள்; நாடுகடத்தல் மற்றும் பிற வழிமுறைகள், *The Hague, 1998*; Henkin உம் மற்றும் பலரும், சர்வதேச சட்ட வழக்குகள், ஆவணங்கள், பக்கம். 1111 மற்றும் *Oppenheim* இன் சர்வதேச சட்டம், பக்: 958. இருதரப்பு ஒப்பந்தங்கள் தொடர்பான அரசுகளின் வாரிசரிமை குறித்த செயலகத்தின் ஆய்வையும் பார்க்கவும், ILC ஆண்டுப் புத்தகம், 1970, தொகுதி II, பக்கங்கள் 102, 105.

99. எடுத்துக்காட்டாக, நீதிபதிகள் Evensen, Tarasov, Guillaume, Aguilera Maudsley ஆகியோரின் கூட்டுப் பிரகடனம், 'லாக்கர்பி வழக்கு', ICJ அறிக்கை, 1992, பக்கம் 38; 94 ILR, பக்கம் 521 ஆகியவற்றைக் காண்க.

100. ஆனால் இப்போது, *Government of Denmark v Neilson* [1984] 2 All ER 81; 74 ILR, பக்கம் 458 மற்றும் அமெரிக்க அரசு எதிர் மெக்காலரி (1984) 2 All ER 570 ஆகிய வழக்குகளின் பிரபுக்கள் சபையின் தீர்ப்புகளைப் பார்க்கவும்.

101. See e.g. *Oppenheim's International Law*, p. 961.

102. Ibid, p. 962.

103. பார்க்க: உதாரணம்: 1977 ஆம் ஆண்டின் பயங்கரவாத ஒடுக்குமுறை தொடர்பான ஐரோப்பிய மாநாட்டின் பிரிவு I, அரசியல் குற்றங்களாகவோ அல்லது அரசியல் நோக்கங்களால் தூண்டப்பட்டவையாகவோ கருதப்படாத குற்றங்களின் பட்டியலை வழங்குகிறது. இந்த அணுகுமுறை, 1997 ஆம் ஆண்டின் 'பயங்கரவாத குண்டுவெடிப்பு'களை அடக்குவதற்கான மாநாட்டின் பிரிவு II இலும் பின்பற்றப்படுகிறது. மேலும் *Mc Mullen case P. 435*; *Re Piperno*, *ibid*, p. 683 மற்றும் *US v. Mackin* 668 F.2d 122 (1981); 79 ILR, p. 459. சர்வதேச ஒப்படைப்புக் குறித்த திருத்தப்பட்ட வழிகாட்டுதல் ஒன்று அமெரிக்க வெளியுறவுத் துறையால் வெளியிடப்பட்டது (*Times*, 25 ஜூன் 1985, ப.1). அதில் இருந்த, வன்முறைக் குற்றங்களுக்குப் பொருந்தக்கூடிய அரசியல் குற்றங்களுக்கான 'ஒட்டை' என்பது, 'நீதியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளுக்கு, அதே உயர் மதிப்பைப் பகிர்ந்து கொள்வதும், அதையொத்த சுதந்திரமான நீதி அமைப்புகளை இயக்குவதும்' என்ற, ஜனநாயக நாடுகளுக்கு இடையே நிலவும் ஒப்படைத்தல் ஏற்பாடுகளுக்குப் பொருத்தமானதல்ல என்று கூறப்பட்டது. ஒப்படைத்தல் தொடர்பான ஐக்கிய இராச்சியத்தின் சட்டம், இப்போது 1989 ஆம் ஆண்டின் ஒப்படைத்தல் சட்டத்தில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், இவற்றையும் பார்க்கவும்: 1. *Government of Belgium v. Postlethwaite* [1987] 2 All ER 985, 2. *Rv. Chief Metropolitan Magistrate, ex parte Secretary of State for the Home Department* [1988].

1983 1991: உச்சமடைந்த இனப்படுகொலைகளும் ஈழப்போரின் பிராந்தியப் பரிமாணமும்

பகுதி 3

1833 முதல் 1921 வரை நீடித்த ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாற்றின் முதலாவது காலகட்டத்தில், தமிழர்கள் அரசியலரீதியில் 'இலங்கையர்' என்றும், பண்பாட்டுரீதியில் 'தமிழர்' என்றும் அடையாளம் கொண்டிருந்தனர். 1921 ஆகஸ்ட் 15 அன்று சேர். பொன். அருணாசலம் தேசிய காங்கிரஸில் இருந்து விலகி தமிழர் மகாசபையைத் தொடங்கியதுடன், இரண்டாவது காலகட்டம் ஆரம்பமானது. இது 1949 டிசம்பரில் தந்தை செல்வா அகில இலங்கை தமிழரசுக் கட்சியைத் தொடங்கும் வரை நீடித்தது. 1949 முதல் 1968 வரை நீடித்த மூன்றாவது காலகட்டத்தில், வடக்கு - கிழக்கு தமிழர் தாயகம் என வரையறுக்கப்பட்டு, சமஷ்டிக் கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. 1968 இல் ஈழத்தமிழர் இளைஞர் இயக்கத்துடன் தொடங்கி, 2009 இல் ஆயுதப்போர் முடிவடையும் வரை நீடித்த நான்காவது காலகட்டத்தில், தனிநாட்டுக் கோரிக்கை முன்னெடுக்கப்பட்டது. 'ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாறு' எனும் இத்தொடர், இந்த ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் நிகழ்ந்த முக்கிய நகர்வுகளைத் தொகுத்து வழங்குகிறது; அதன்மூலம், இன்னும் முழுமையடையாத ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாற்றுக்கு ஓர் அடித்தளம் அமைக்க முயற்சிக்கின்றது

சி. அ. யோதிலிங்கம்

சி. அ. யோதிலிங்கம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் சிறப்புக் கலைமாணிப்பட்டத்தையும் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுமாணிப் பட்டத்தினையும் இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரியில் சட்டமாணிப் பட்டத்தினையும் பெற்றவராவார். 'இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள்', 'இலங்கையின் இனகுழு அரரசியல்', 'சமாதான முன்னெடுப்பின் அரசியல் சவால்கள்', 'இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையும் அரசியல் தீர்வு யோசனைகளும்', 'இலங்கையில் இனப்பிரச்சினையின் வரலாறு', 'அரசறிவியல் ஓர் அறிமுகம்', 'ஓப்பியல் அரசாங்கம்' போன்ற பல நூல்களை எழுதியுள்ள யோதிலிங்கம் பல ஆய்வுக்கட்டுரைகளைப் பத்திரிகைகளில் தொடர்ச்சியாக எழுதிவருகின்றார்.

சுதுமலை பிரகடனம் - 1987

விடுதலைப் புலிகளின் அரசியற் திட்டம் பற்றியும், இந்திய அரசுடனான உறவு பற்றியும், இலங்கை - இந்தியா ஒப்பந்தம் பற்றிய

நிலைப்பாட்டையும் மக்களுக்கு விளக்க 1987 ஆகஸ்ட் 4 ஆம் நாள் யாழ்ப்பாணம் சுதுமலை அம்மன் கோயில் மைதானத்தில் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட மக்களுக்கான தெளிவுபடுத்தலே சுதுமலை பிரகடனமாகும். இப்பிரகடனத்தில் அவர் தமிழ் மக்களின் அரசியல் அபிலாசைகள் எதையும் அடைய முடியாத வண்ணம் இலங்கை - இந்தியா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டு அவசரம் அவசரமாக அமுலாக்கப்பட்டு வருகின்ற தன்மையையும், இதற்காக தமிழ்த் தரப்பிடம் இருந்து அனுமதி பெறப்படாது இந்தியா தமிழர் சார்பில் தன்னிச்சையாகச் செயற்படுவது தொடர்பிலும், இந்திய சமாதானப்படையிடம் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க முடிவு செய்தமை பற்றியும், தமிழின அழிப்பு நடவடிக்கையை சிங்கள இனவாதப் பூதம் மேற்கொள்ள இந்தியா இடமளிக்காது என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் பேச்சுவார்த்தை இடம்பெற்றது என்பதையும் தெளிவுபடுத்தினார். இப்பேச்சானது “நாம் இந்தியாவை நேசிக்கின்றோம்” என்ற தலைப்பில் இடம்பெற்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இச்சுதுமலை பிரகடனத்தின் பின்னர் 1987 ஆகஸ்ட் 5ஆம் நாள் இந்திய அமைதி காக்கும் படையிடம் ஆயுதங்கள் கையளிக்கப்பட்டது. இந்த ஆயுதக் கையளிப்பு வைபவம் ஆடம்பரமான சடங்காக பலாலி விமானத்தளத்தில் இடம்பெற்றது. இந்நிகழ்விற்கு புலிகளின் சார்பில் யோகரத்தினம் யோகி சென்றதுடன் ஆயுதக் கையளிப்பின் குறியீடாக ஒரு ஜெர்மனிய மௌசர் துப்பாக்கியை ஜெனரல் அட்டிகலையிடம் கையளிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. யோகி நேரடியாக கையளிக்காமல் துப்பாக்கியை மேசையில் வைத்தார். புலிகள் இயக்கம் முழுமையான கையளிப்பினை மேற்கொள்ளவில்லை. ஒரு பகுதியை மட்டுமே கையளித்தது.

ஒப்பந்தத்தின் தோல்வி

ராஜீவ் காந்தியின் வேண்டுகோளின் பெயரில் ஆயுதங்களை கையளித்த பின்னரும் இடைக்கால நிர்வாக அரசை நிறுவ இந்திய அரசு எவ்வித முயற்சியும் எடுக்காமல் இருந்தது. இதேவேளை ஸ்ரீலங்கா அரசு தமிழர் பிரதேசங்களில் சிங்களக் குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்துவதைத் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது. விடுதலைப் புலிகளின் நிர்வாகச் செலவீனங்களுக்காக இந்தியப் பிரதமர் உறுதி அளித்த

நிதி உதவி ஒரு மாதக் கொடுப்பனவுடன் நின்றது. இவையாவுமே ஒப்பந்தத்தின் தோல்விக்கு ஆரம்பகட்டப் படிகளாகக் காணப்பட்டன.

தீலீபனின் மரணம்

இந்திய அரசின் இத்தகைய விரோதச் செயலைக் கண்டித்து, ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திடப்பட்ட வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுமாறு கோரி சாகும் வரை உண்ணாவிரதம் இருக்க தீலீபன் முடிவு செய்தார். இது தொடர்பில் அப்போதைய இந்திய தூதர் திரு. டிக்கிட்டிடம் உரையாடிய போதும் எதுவித முடிவுகளும் எடுக்காமையினால் தீலீபன் வீரச்சாவடைந்தார். இவரின் பின்பு தான் அன்னை பூபதி யுத்தம் நிறுத்தக்கோரி 1988 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 19ஆம் திகதி உண்ணாவிரதத்தைத் தொடங்கி சித்திரை மாதம் 19ஆம் திகதி மரணமடைந்தார்.

வடக்கு - கிழக்கிற்கென ஓர் இடைக்கால நிர்வாகம்

நீண்ட இழுபறியின் பின்னர் சட்டம் ஒழுங்கைப் பேணும் விடயத்தில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரங்களை வழங்கி இடைக்கால நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்த ஜெயவர்த்தனா இணங்கினார். எனினும் நாட்டின் அரசு அதிபர் என்ற ரீதியில் இடைக்கால நிர்வாக சபையின் பிரதம நிர்வாக அதிகாரியைப் பரிந்துரையின் பெயரில் தானே நியமிக்க வேண்டும் என கூறினார். யாழ்ப்பாண நகர சபை ஆணையாளராக திரு. சி.வி.கே. சிவஞானத்தை தெரிவு செய்தார் ஜெயவர்த்தனா. புலிகள் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பத்மநாதனையே சிபார்சு செய்தனர்.

அரசியல் யாப்பிற்கான 13ஆம் திருத்தம்

1987ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 29ஆம் திகதி இலங்கை - இந்தியா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் 1987ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 14ஆம் திகதி அரசியல் யாப்பிற்கான 13ஆம் திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது. அரசியல் யாப்பின் 17ஆம் அத்தியாயத்தின் ‘அ’ பிரிவாகவும் உறுப்புரை 154இல் ‘அ’ பிரிவாகவும் இத்திருத்தம் சேர்க்கப்பட்டது. அதேவேளை மாகாண சபை முறை நடைமுறைச் செயற்பாடுகளுக்காக 1987ஆம் ஆண்டின் 42ஆம் இலக்க மாகாண சபை சட்டமும் இதே தினத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

எனவே மாகாண சபை அரசாங்க முறையினை இலங்கை - இந்தியா ஒப்பந்தம், அரசியல் யாப்பிற்கான 13ஆம் திருத்தம், மாகாண சபைகள் சட்டம் ஆகிய மூன்றையும் இணைத்தே புரிந்துகொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும்.

அடிப்படைத் தவறுகள்

மாகாணசபை முறை அடிப்படையில் எட்டுத் தவறுகளைக் கொண்டிருந்தது. அதில் முதலாவது இம்முறை என்ன பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக கொண்டுவரப்பட்டதோ அந்தப் பிரச்சினைக்குரிய தரப்புடன் கலந்தாலோசிக்காமல், அத்தரப்பின் பங்குபற்றல்கள் எதுவும் இல்லாமல் கொண்டுவரப்பட்டது என்பதாகும்.

மாகாணசபை முறை நீண்ட காலமாக இலங்கைத் தீவில் நிலவிய இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காகவே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் இனப்பிரச்சினையின் ஒரு தரப்பாக இருக்கும் தமிழ் மக்கள் இம் மாகாணசபை உருவாக்கம் தொடர்பாகப் பங்குபற்றுவதற்கு வாய்ப்புகள் கொடுக்கப்படவில்லை. தமிழ் மக்களின் சார்பில் செயற்படத்தக்க உரிமையை இந்திய அரசு தானே பலவந்தமாக எடுத்திருந்தது. மாகாணசபையின் உருவாக்கச் செயற்பாட்டில் இலங்கை அரசுக்கு மறு தரப்பாக தானே கலந்துகொண்டது. ஒருவகையில் பலவந்த நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளனாகச் செயற்பட்டது எனக் கூறலாம். இந்த உரிமையை பலவந்தமாக எடுத்துக்கொண்டாலும், நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளன் என்ற தரப்பில் செயற்பட்டதா? என்பதுதான் தமிழ் மக்களிடம் எழும் கடுமையான விமர்சனமாகும்.

இந்தியா இனப்பிரச்சினையில் தலையிட்டதற்கான காரணம் தமிழ் மக்களின் நலன்கள் அல்ல; மாறாக இந்தியாவின் பிராந்திய ஆதிக்க நலன்களுக்கு மாறாக இலங்கை அரசு அமெரிக்காவுடனும் மேற்குலக நாடுகளுடனும் நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தமையே அதன் தலையிட்டிற்கான காரணம் ஆகும்.

அன்றைய ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையின் முக்கிய பங்காளிகளாக இந்நாடுகளே விளங்கியிருந்தன. இப்போக்கிலிருந்து இலங்கையைத் தடுத்து தனது செல்வாக்கு மண்டலத்திற்குள் கொண்டுவருவதற்காகவே இந்தியா இப்பிரச்சினைகளுக்குள் தலையிட்டது. தமிழ் விடுதலை இயக்கங்களுக்கு ஆயுத உதவிகளையும் ஆயுதப் பயிற்சிகளையும் வழங்கியதோடு, இந்தியாவை பின்தளமாக பயன்படுத்துவதற்கும் வசதிகளைச் செய்து கொடுத்திருந்தது. மறுபக்கத்தில்

Image Source - discoverwalks.com

தமிழ் விடுதலை இயக்கங்களின் ஆயுதப் போராட்டங்களைக் காரணமாகக் காட்டி இலங்கை அரசுடன் தனது நலன்கள் தொடர்பாக பேரம் பேசுவதிலும் ஈடுபட்டது. இப் பேரம் பேசுதல் வெற்றிபெற்று இலங்கை அரசினைத் தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவந்த பின்னர் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகள் தொடர்பில் பெரிதளவில் இந்தியா அக்கறை காட்டவில்லை. தீர்வு என்ற பெயரில் ஏதாவது ஒன்றினைத் திணித்து பிரச்சினையை முடிவுக்கு கொண்டுவரவே இந்தியா முயற்சித்தது.

இரண்டாவது தவறு இலங்கை ஓர் ஒற்றை ஆட்சி அரசு மற்றும் பாராளுமன்றம் தனது சட்டவாக்க அதிகாரத்தினை துறத்தலோ, பராதீனப்படுத்தலோ ஆகாது ஆகிய அரசியல் யாப்பின் 2ஆம், 76ஆம் உறுப்புரைகளில் எந்தத் திருத்தங்களையும் கொண்டுவராமல் மாகாணசபை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையாகும்.

அரசியல் யாப்பில் இரண்டாவது உறுப்புரை “இலங்கை குடியரசு ஒற்றையாட்சி உடைய அரசாகும் (The Republic of Sri Lanka is a Unitary State)” எனக் குறிப்பிடுகின்றது. அதேவேளை உறுப்புரை 83 (1), இலங்கைக் குடியரசு ஒற்றையாட்சியுடைய அரசாகும் என்கின்ற ஏற்பாட்டை திருத்த வேண்டுமாயின், பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையோடு ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதுடன், மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் அதற்கு அவசியமாகும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. அதேவேளை உறுப்புரை 76 (1), “பாராளுமன்றம் அதன் சட்டவாக்க அதிகாரத்தினை துறத்தலோ, எந்த விதத்திலும் பராதீனப்படுத்தலோ ஆகாது; மேலும், ஏதேனும்

சட்டவாக்க அதிகாரம் கொண்ட எந்த அதிகாரத்தையும் நிறுவுவதும் ஆகாது” (Parliament shall not abdicate or in any manner alienate its legislative power and shall not set up any authority with any legislative power) எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு ஓர் அதிகாரப் பங்கீட்டுச் செயற்பாட்டினை வேண்டி நின்ற நிலையில், இவ்விரண்டு ஏற்பாடுகளிலும் திருத்தங்கள் எவையும் மேற்கொள்ளாமல் மாகாணசபை முறையினை அறிமுகப்படுத்தியமை தீர்வு முயற்சிகளையே கேலிக்குள்ளாக்கியிருந்தது.

ஒழுங்கான முறையில் மாகாணசபை சம்பந்தமான ஏற்பாடுகளை அரசியல் யாப்பில் இணைப்பதற்குப் பதிலாக, அவை பொருத்தமற்ற முறையில் செருகப்பட்டமையே நடைமுறையில் இடம்பெற்றது. இதனால் தீர்விற்கு தேவையான பகிர்வு அதிகாரமானது சிறிதளவு கூட மாகாண சபையில் காணப்படவில்லை. அரசியல் யாப்பின் இரண்டாம் உறுப்புரையைத் திருத்துவதற்கு மட்டும்தான் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் தேவைப்பட்டது. அன்றைய சூழலில் மக்கள் தீர்ப்பிற்கான சர்வஜன வாக்கெடுப்பு அரசிற்கு சில சங்கடங்களை உருவாக்கியிருக்கலாம். ஆனால் 76ஆம் உறுப்புரையை திருத்துவதற்கு சர்வஜன வாக்கெடுப்புத் தேவையாக இருக்கவில்லை. பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மையே போதுமானதாக இருந்தது. ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா நிர்வாகத்திற்கு பாராளுமன்றத்தில் 5/6 பெரும்பான்மை கிடைத்திருந்த நிலையில் இத்திருத்தத்தினை மேற்கொள்வதில் கடினம் எதுவும் இருந்திருக்காது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் ஆதரவும் இதற்குக் கிடைத்திருக்கும். ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் 8 ஆசனங்கள் மட்டுமே எதிராக விழுந்திருக்கும். 13ஆம் திருத்தத்தினைக் கொண்டு வந்தது போல இத்திருத்தத்தினையும் இலகுவாகக் கொண்டுவந்திருக்கலாம். ஆனால் அரசாங்கத்திற்கு இது தொடர்பான விருப்பு இருந்திருக்கவில்லை.

இத்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டு இருந்தால் இங்கிலாந்து தனது அரசாங்க முறையில் ஒற்றையாட்சி அமைப்புக்குள்ளேயே ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ், வட அயர்லாந்து என்பனவற்றிற்கு ஓரளவு அர்த்தமுடைய அதிகாரப் பங்கீட்டை வழங்கியது போல இங்கும் வழங்கியிருக்கலாம். ஆனால் அதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

13ஆவது திருத்தம் தொடர்பான வழக்கு உயர் நீதிமன்றத்திற்கு வந்தபோது விசாரணை செய்த நீதிபதிகள் 9 பேரில் ஐவர் திருத்தத்திற்கு ஆதரவாகத் தீர்ப்பினை வழங்கியிருந்தனர். இதற்கு அவர்கள் கூறிய காரணம் 13ஆவது திருத்தம் அரசியல் யாப்பின் 76ஆம்

உறுப்புரையின்படி பாராளுமன்றத்திற்கு இருந்த அதிகாரங்களை எந்தவிதத்திலும் கேள்விக்குட்படுத்தவில்லை என்பதாகும். அதாவது பாராளுமன்றத்தின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டே மாகாணசபை இயங்கும் என்பதையே இத் தீர்ப்பு வெளிப்படுத்தியிருந்தது.

மேற்கூறிய இரு ஏற்பாடுகளிலும் திருத்தங்கள் இடம்பெறாததினால் அதிகாரப் பகிர்வு இடம்பெறுவதற்குப் பதிலாக நிர்வாகப் பரவலாக்கலே இடம்பெற்று இருந்தது. அரசியல் அதிகாரத்தினை வழங்காமல் நிர்வாக அதிகாரத்தினை மட்டுமே வழங்குதலே அதிகாரப் பரவலாக்கல் எனப்படும். இங்கு பரவலாக்கல் செயன்முறை பாராளுமன்றத்தினால் ஒரு சட்டத்தின் மூலமே இடம்பெறும்; மாறாக, ஓர் அதிகாரப் பகிர்வு என்பது ஓர் அரசின் இறைமை அதிகாரத்தினை மத்திய அரசும் பிராந்திய அரசும் பகிர்ந்து கொள்வதாகும். இவ் இறைமை அதிகாரமே அரசியல் அதிகாரம் ஆகும். அதிகார வழங்கல் செயன்முறை அரசியல் யாப்பின் மூலம் நடைபெறுகின்றதே ஒழிய பாராளுமன்றச் சட்டத்தின் மூலம் நடைபெறுவதில்லை.

மூன்றாவது தவறு அதிகார அலகுகளாக இனங்களைக் கவனத்தில் கொள்வதற்குப் பதிலாக பிரதேசங்களைக் கவனத்தில் கொண்டமையாகும். இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வாக மாகாண சபை முறையினை அறிமுகப்படுத்துவதாக இருந்தால் இனங்களும் அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிரதேசங்களுமே அதிகார அலகுகளாக உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு உருவாக்கியிருந்தால் சிங்கள அலகு, தமிழ் அலகு, முஸ்லிம் அலகு, மலையக அலகு என நான்கு அலகுகளே உருவாகியிருக்கும். ஒன்பது அலகுகள் உருவாகியிருக்காது. சிங்கள அலகிற்குள் மலையக அலகையும் தமிழ் அலகிற்குள் முஸ்லிம் அலகையும் உப அலகுகளாகச் சேர்ப்பதன் மூலம் அலகுகளையும் இரண்டாகக் குறைத்திருக்கலாம்.

இவற்றிற்கு மாறாக சிங்கள மக்களிற்கு ஏழு அலகுகளும் தமிழ் மக்களுக்கு இரண்டு அலகுகளுமே உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. இது இன விவகாரத்தினை மலினப்படுத்தியதுடன் மாகாண சபை முறையிலும் சிங்கள சமூகத்தினை வலுப்படுத்தியதோடு அரசிற்கு பெரும் நிர்வாகச் சமை, செலவுச் சமை என்பவற்றினையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

நான்காவது தவறு கூட்டு அதிகாரத்திற்கான அரசியற் தளம் உருவாக்கப்படாமை ஆகும். பகிர்வு அதிகாரங்கள் இருக்கின்ற இடங்களில் கூட்டு அதிகாரங்களும் இருப்பது அவசியமாகும். பகிர்வு அதிகாரத்தில் தேசிய

இனங்களின் தனியான நலன்களும், கூட்டு அதிகாரத்தில் தேசிய இனங்களின் கூட்டான நலன்களும் முக்கியத்துவப்படல் வேண்டும்.

கூட்டு அதிகாரத் தளம் என்று வருகின்றபோது அதன் அமைப்புகளும் அதிகாரங்களும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாகும். இரண்டிலும் தேசிய இனங்களுக்கு சமத்துவம் வழங்கப்படல் வேண்டும். பொதுவாக மத்திய பாராளுமன்றத்தில் இரண்டாவது சபை ஒன்றினை உருவாக்கி தேசிய இனங்களுக்கு சமத்துவமான அந்தஸ்து வழங்குதல் மூலமே இது பேணப்படுகின்றது. 13ஆவது திருத்தம் இவ்விடயத்தில் குறைந்தளவாவது கவனம் செலுத்தவில்லை. இங்கும் கூட தமிழ் மக்களினுடைய விவகாரங்களில் தீர்மானம் எடுக்கும் அதிகாரம் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது முக்கியமானதாகும்.

ஐந்தாவது தவறு ஒத்தியங்கு நிரல் என்கின்ற ஒரு நிரலை அரசியல் யாப்பில் சேர்த்தமையாகும். இதிலுள்ள விடயங்கள் தொடர்பாக மாகாணசபைக்கா? மத்திய அரசிற்கா? அதிகாரமுள்ளது என்பதில் ஒரு தெளிவின்மை இருந்தது. மாகாணசபைகள் இந்நிரலிலுள்ள விடயங்களில் சட்டங்களை இயற்றும்போது மத்திய அரசின் அனுமதியையும், பாராளுமன்றம் சட்டங்களை இயற்றும்போது மாகாணசபைகளின் அனுமதியையும் பெறவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. இது ஒரு குழப்பநிலையை உருவாக்கியது.

ஆறாவது தவறு மாகாணசபை நிரலில் உள்ள விடயங்களில் கூட மாகாணசபைகளின் அதிகாரம் சரியாக வரையறுக்கப்படாமையாகும். பல விடங்களில் மாகாணசபைகள் எவ்வளவிற்குச் சட்டமியற்றலாம் என பாராளுமன்றம் ஒரு சட்டத்தை இயற்றிக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. இது நடைமுறையில் சாத்தியமாக இருக்கவில்லை. இதனால் மாகாண அரச நிர்வாகம் ஒன்றை சீராகக் கட்டியெழுப்ப முடியவில்லை. மாகாணசபைகளுக்கு வலுவான அதிகாரங்களும், சுயமான வருமான மார்க்கங்களும் அவசியமானதாகும். குறிப்பாக சக்தி மிக்க பொருளாதார அடிப்படை அவசியமானதாகும். 13ஆவது திருத்தம் இதனைக் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை.

ஏழாவது தவறு, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி 13ஆவது திருத்தம் தொடர்பாகவும், மாகாணசபைகள் சட்டம் தொடர்பாகவும் தனது அதிருப்தியை அறிக்கை ஒன்றின் மூலம் இந்திய அரசிடம் கையளித்திருந்தது. இந்த அறிக்கையைச் சமர்ப்பிக்கும் போது தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் தலைவர் சம்பந்தனும் உடன் இருந்தார். இந்தியா அறிக்கையைப் பெற்றுக்கொண்ட

போதும் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.

எட்டாவது தவறு மாகாண சபைகளுக்கு சுயாதீனத் தன்மைகள் இருக்கவில்லை. மத்திய அரசில் தங்கிநிற்கும் நிலையே இருந்தது. மாகாண நிர்வாகம் கட்டியெழுப்பப்படாமையே இதுவே காரணமாகும். மத்திய அரசிடமிருந்து வழுவியந்த அதிகாரங்கள் கூட ஆளுநரிடம் இருந்ததே தவிர மக்களினால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட அமைச்சரவையிடமோ, மாகாண சபையிடமோ இருக்கவில்லை. இங்கு டொனமூர் யாப்பு போல பொறுப்பு இருந்த இடத்தில் அதிகாரம் இருக்கவில்லை; அதிகாரம் இருந்த இடத்தில் பொறுப்பு இருக்கவில்லை. மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்டதனால் மாகாண சபைகளிடமும் மாகாண அமைச்சரவையிடமும் பொறுப்பு இருந்தது, ஆனால் அதிகாரம் இருக்கவில்லை. ஆளுநர் மக்களால் தெரிவு செய்யப்படவில்லை; அதனால் அவருக்கு பொறுப்பு இருக்கவில்லை, அதிகாரம் இருந்தது.

இனப்பிரச்சினை தீர்விற்கான அடிப்படைகள்

இன அழிப்பு என்பது 'தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசமாக, தேசிய இனமாக இருக்கின்றனர்; அவ்வாறு இருப்பது அழிக்கப்பட வேண்டும்! அதாவது தேசத்தை, தேசிய இனத்தைத் தாங்குகின்ற தூண்களாக இருக்கின்ற நிலம், மொழி, பொருளாதாரம், கலாசாரம் என்பன அழிக்கப்பட வேண்டும்' எனும் நிலைப்பாடாகும். இதன் உச்சநிலையாகத்தான் உயிரழிப்பு இடம்பெற்றது. முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலைகளே அந்த உயிரழிப்புகளாகும். எனவே தமிழ் மக்களுக்கான அரசியல் தீர்வு இந்த இன அழிப்பிலிருந்து பாதுகாப்பதாக இருக்க வேண்டும்.

எனவே அரசியல் தீர்வு என்பது கோட்பாட்டு அடிப்படையில் தேச அங்கீகாரம், இறைமை அங்கீகாரம், சுயநிர்ணய அங்கீகாரம் என்பதுடன் சுயநிர்ணய உரிமையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான ஆட்சிப் பொறிமுறையையும் கொண்டிருக்க வேண்டும். அந்த ஆட்சிப் பொறிமுறை என்பது சுயநிர்ணய சமஷ்டி ஆட்சியாகவே இருக்க முடியும்.

இந்த அரசியல் தீர்வுக்கு யாப்பு வடிவம் கொடுக்கின்ற போதும் நான்கு விடயங்கள் முக்கியமானவையாகும்: தாயக ஒருமைப்பாட்டைக் குறிக்கும் வகையில் வடக்கு - கிழக்கு இணைந்த அதிகார அலகு, சுயநிர்ணயமுடைய சுயாட்சி அதிகாரங்கள், மத்திய அரசில் ஒரு தேசமாகப் பங்குபற்றுவதற்கான பொறிமுறை, சுயாட்சி அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பு என்பவையே அவையாகும். 13 ஆவது திருத்தம் தமிழ் மக்களை ஒரு தேசமாக அங்கீகரிக்கவில்லை,

இறைமையையும் அங்கீகரிக்கவில்லை. சுயநிர்ணய உரிமையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான ஆட்சிப் பொறிமுறையையும் உருவாக்கவில்லை. 13ஆவது திருத்தம், அரசியல் யாப்பு வடிவம் பற்றி இருப்பதால், அதில் தமிழ் மக்களினுடைய யாப்புச் சட்ட அபிலாசைகள் எவ்வாறு இருந்தன எனப் பார்ப்போம்.

அதிகார அலகு

அதிகார அலகினைப் பொறுத்தவரை தமிழ் மக்களின் கூட்டிருப்பையும் கூட்டுரிமையையும் பேணக்கூடிய வகையில் வடக்கு - கிழக்கு இணைந்த அலகு என்பதே தமிழ் மக்களின் நீண்டகாலக் கோரிக்கையாக இருந்தது. இக் கூட்டிருப்பிற்கும் அதன் வழியான கூட்டுரிமைக்கும் அடையாளத்திற்கும் வரலாற்று ரீதியாக அச்சுறுத்தல் ஏற்பட்டமையினாலேயே தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டமும் எழுச்சி அடைந்தது. 1977ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் வடக்கு, கிழக்கு தமிழ் மக்கள் அதற்கான ஆணையினை வழங்கியிருந்தார்கள். கிழக்கில் ஒரு தேர்தல் தொகுதியைத் தவிர அனைத்துத் தேர்தல் தொகுதிகளிலும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி வெற்றி பெற்றிருந்தது. கல்குடா தேர்தல் தொகுதியில் மட்டும் 540 வாக்குகளினால் தோல்வி அடைந்திருந்தது.

ஆனால் மாகாணசபை முறையில் வடக்கு - கிழக்கு தற்காலிகமாகவே இணைந்து செயற்படுவதற்கு இடம் அளிக்கப்பட்டிருந்தது. தற்காலிக இணைப்புப் பற்றிக் கூட 13ஆவது திருத்தத்தில் தெளிவாக எதுவும் கூறப்பட்டிருக்கவில்லை. இணைப்புப் பற்றி பாராளுமன்றம் ஏதேனும் ஒரு சட்டம் மூலம் தீர்மானிக்கலாம் என்று மட்டுமே கூறப்பட்டிருந்தது. மாகாணசபை சட்டத்திலும் இடைக்கால ஏற்பாடுகள் என்ற பகுதியில் ஜனாதிபதி ஒரு பிரகடனத்தின் மூலம் இணைப்பை ஏற்படுத்தலாம் எனக் கூறப்பட்டிருந்தது.

எனவே தற்காலிக இணைப்பிற்குக் கூட அரசியல் யாப்பு அந்தஸ்தையோ, பாராளுமன்ற சட்ட அந்தஸ்தையோ வழங்க அரசு விரும்பியிருக்கவில்லை. வெறுமனவே வர்த்தமானி அந்தஸ்து மட்டுமே வழங்கியிருந்தது. இது தற்காலிக இணைப்பைக் கூட நீதிமன்றம் பிரிப்பதனை இலகுவாக்கியிருந்தது.

இவ்வாறு தெளிவாகக் கூறப்படாததினால் ஓர் அரசியல் விவகாரம் நீதிமன்ற விவகாரமாக்கப்பட்ட அவலம் ஏற்பட்டது. இலங்கையின் நீதித் துறையிடமிருந்தும் தமிழ் மக்களுக்கு நீதி கிடைக்கவில்லை. இத்தீர்ப்பினை வழங்குவதில் முன்னின்ற பிரதம நீதியரசர் சரத்.என். சில்வா பின்னர் ஒரு தடவை பொதுக் கூட்டம் ஒன்றில் பேசும்போது “கிழக்கு சிங்கள மரபுரிமையின்படிதான் தான்

தீர்ப்பளித்ததாக” குறிப்பிட்டார். அந்த மரபுரிமை எதுவென்பது அவருக்குத்தான் வெளிச்சம்.

வடக்கு - கிழக்கு இலங்கை உயர் நீதிமன்றத்தினால் பிரிக்கப்பட்ட போது இந்தியாவில் காங்கிரஸ் கட்சியே ஆட்சியில் இருந்தது. இவ்விடயத்தில் எந்தவிதமான வலுவான அபிப்பிராயத்தையும் இலங்கை அரசிற்கு அது தெரிவிக்கவில்லை. சட்டத் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டியே இத்தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டமையினால், பாராளுமன்றம் மூலம் புதிய சட்டத்தினைக் கொண்டு வந்து மீளவும் இணைப்பினை ஏற்படுத்துங்கள் என இலங்கை அரசிற்கு ஆலோசனை கூறியிருக்கலாம். ஆனால் அதற்கான முயற்சிகள் எதனையும் இந்திய அரசாங்கம் எடுக்கவில்லை. பேரினவாத எழுச்சிக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டி வரும் என்று இந்தியா கருதியிருக்கலாம்.

குறைந்தபட்சம் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்திலும் மாகாணசபை சட்டத்திலும் உள்ளது போல கிழக்கிலும் சர்வஜன வாக்குரிமை நடத்தி முடிவுகளை எடுங்கள் என அழுத்தம் கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால் இந்தியா அதற்கு முயற்சிக்கவில்லை. சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தியிருந்தால் முஸ்லிம் மக்களுடன் அவர்களுக்கான தனியான அலகு பற்றியும் தமிழ்த் தரப்பு பேசி அவர்களையும் ஆதரவாக வாக்களிக்கச் செய்திருக்கலாம். அதற்கான சந்தர்ப்பத்தினையும் கொடுக்கவில்லை.

உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பின்படி, மாகாண சபைகள் சட்டத்தின் 42ஆம் பிரிவின் 37 (1), (4) உப பிரிவுகளின் கீழ் ஜனாதிபதியினால் வடக்கு - கிழக்கு இணைக்கப்பட்டமை அப்போது அமுலில் இருந்த அவசரகால விதிகளின் கீழ் பிறப்பிக்கப்பட்ட படியால், சரியான நிரந்தர சட்டவலுவைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இதனால் வடக்கு - கிழக்கு மாகாண இணைப்பு முறையானது அல்ல எனக் குறிப்பிடப்பட்டது. இங்கு உண்மையில் சட்டத் தவறே நடந்திருக்கின்றது. இந்தியா நினைத்திருந்தால் இலங்கை அரசிற்கு அழுத்தம் கொடுத்து இத்தவறினைத் திருத்தி மீண்டும் வடக்கு - கிழக்கினை இணைத்திருக்கலாம்.

இன்று வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்கள் பிரிக்கப்பட்டதன் மூலம் தமிழ் மக்களின் கூட்டிருப்புத் துண்டாக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் வழி கூட்டுரிமையும், கூட்டு அடையாளமும் பலவீனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மக்களும் முஸ்லிம் மக்களும் கிழக்கில் சிங்கள அரசியலின் தயவில் தங்கி வாழ வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

முஸ்லிம் தேசியம் வடக்கு - கிழக்கில் மையம் கொண்டுள்ளதால் தமிழ்த் தேசியத்தினை சார்ந்தே செயற்பட வேண்டிய நிலையில் உள்ளது. தமிழ்த் தேசியம் பலவீனம் அடைந்தால் முஸ்லிம் தேசியமும் பலவீனமடையும் என்பதே வடக்கு - கிழக்கின் யதார்த்த நிலையாகும். தமிழ்த் தேசியம் பலமாக இருக்கின்றபோது அரசாங்கம் தீர்வினை நோக்கி நகர வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளாகும். அந்நேரத்தில் முஸ்லிம் மக்களும் தமது அபிலாஷைகள் தொடர்பான அழுத்தங்களைக் கொடுக்கலாம். சர்வதேச மட்டத்திலும் முஸ்லிம் பிரச்சினைகளை பேசுபொருளாக்கலாம். அதற்கான வாய்ப்பும் தாராளமாகக் கிடைத்திருக்கும். ஏற்கெனவே தமிழ்த் தேசியம் பலமான நிலையில் இருந்தபோது முஸ்லிம் தேசியத்திற்கு இந்த வாய்ப்புக் கிடைத்திருந்தது; ஆனால் இன்று தமிழ்த் தேசியம் பலவீனம் அடைந்துள்ளதால் முஸ்லிம் தேசியமும் பலவீனமடைந்துள்ளது. முஸ்லிம்களுக்கென தனியான அரசியல் கட்சி அவசியமா? என்று கேட்கும் அளவிற்கு முஸ்லிம் தேசிய எதிர்ப்பாளர்கள் சென்றுள்ளனர். தமது குறைந்தபட்ச நலன்களைக் கூட பேண முடியாதவாறு முஸ்லிம் மக்கள் அல்லற்படுகின்றனர்.

மறுபக்கத்தில் வடக்கு - கிழக்கு பிரிப்பும், புலிகளின் பின்னடைவும் தந்த அரசியல் தளத்தினை பயன்படுத்தி கிழக்கினை சிங்களமயமாக்கும் பணி துரிதமாக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்காக மிகநுட்பமான வேலைத்திட்டங்கள் அங்கு நகர்த்தப்படுகின்றன. முன்னரை விடவும் மிகவும் துரிதமான வகையில் மிகச் சிறந்த நுட்பங்களோடு சிங்களக் குடியேற்றங்கள் அங்கு மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. காணிப் பகிர்வு, மாவட்ட எல்லைகளை செயற்கையாக மாற்றுதல், பாரிய முதலீட்டு முயற்சிகளுக்காக நிலங்களை ஒதுக்குதல், பௌத்த விகாரைகளை ஆங்காங்கே கட்டுதல், சிங்கள மீனவர்களுக்காக வாடிகளை அமைத்தல், சிங்கள வர்த்தகர்களின் நடவடிக்கைகளை முடுக்கிவிடுதல் போன்ற நுட்பமான வேலைத்திட்டங்களினூடாக குடியேற்றச் செயற்பாடுகள் நகர்த்தப்படுகின்றன. கிழக்கு மாகாண சபையை வெறும் காட்சிப் பொம்மையாக்கிவிட்டு, ஆளுநர், படையினர், பேரினவாதிகள் இணைந்த கூட்டுத் திட்டங்களின் மூலம் இவை அரங்கேற்றப்படுகின்றன.

மறுபக்கத்தில் கிழக்கு மாகாண தமிழ்த் தரப்பில் ஒரு பகுதியினர் முஸ்லிம் எதிர்ப்புக் காரணமாக சிங்களத் தரப்புடன் இணைந்தவாறு கிழக்கு மாகாண சபையைக் கைப்பற்ற முனைகின்றனர். அதற்காக வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பையும் அடக்கி வாசிக்க முற்படுகின்றனர். தமிழ்த் தேசியம் நீக்கப்பட்ட அரசியலையும் முன்னெடுக்க முனைகின்றனர். இப்போக்கு பெரும்

Image Source - trincoss.org

தேசியவாதத்திற்குள் தமிழ்த் தேசியத்தை கரைப்பதற்கே உதவும். முஸ்லிம் காங்கிரஸ் இது தொடர்பாக விழிப்புடன் இருந்தாலும், புலிகளின் தோல்வியும் அரசாங்கத்துடன் இணைந்திருக்கும் முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகளின் செயற்பாடுகளும் இவர்களையும் பலவீனமடையச் செய்துள்ளது. மறுபக்கத்தில் இராணுவ நிர்வாகமும் முஸ்லிம் காங்கிரசின் செயற்பாடுகளில் தடங்கலை உருவாக்கியுள்ளது.

சிவில் சமூகத்தினைப் பொறுத்தவரை கிழக்கில் தமிழ் சிவில் சமூகம் மிகவும் பலவீனமான நிலையிலேயே உள்ளது. விடயங்களை நுணுக்கமாகப் பார்த்துச் செயற்படும் நிலையில் அது இல்லை; அவ்வாறு செயற்படுவதற்கான வலிமையான மூலங்களும் அவற்றிற்குக் கிடையாது. சிவில் சமூகம் பலவீனமான நிலையில் உள்ளதனால் சிவில் நிறுவனங்களும் பலவீனமான நிலையிலேயே உள்ளன. கிழக்கில் ஒப்பீட்டு ரீதியில் பலம் கொண்ட நிறுவனங்கள் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகமும் சிறிஸ்தவ நிறுவனங்களும் தான்; அவையும் பலவீனமான நிலையிலேயே உள்ளன.

மொத்தத்தில் வடக்கு - கிழக்கு பிரிப்பு, கிழக்கின் பூர்விகமான முஸ்லிம்களையும் தமிழர்களையும் பேரினவாதத்தின் வாயில் கொண்டு போய் தள்ளிவிட்டுள்ளது. இவ்விரு சமூகங்களும் சிறிது சிறிதாக கிழக்கில் தங்கள் அடையாளம், இருப்பு, உரிமை என்பவற்றை இழக்கத் தொடங்கியுள்ளன.

வடக்கு - கிழக்குப் பிரிப்பு தமிழ் மக்களின் கூட்டுப் பலத்தைச் சிதறடித்ததினால் வடக்கு மாகாணமும் இன்று ஆக்கிரமிப்பு அபாயத்திற்கு உள்ளாகி இருக்கின்றது. நாள்தோறும் தமிழ் மக்களின் நிலங்கள் பறிபோய்க் கொண்டிருக்கின்றன. போரில் வெற்றியடைந்த மன்னர்கள் எதிரியின் இடத்தைச் சூறையாடுவது போன்ற சூறையாடல் வடக்கில் முடுக்கிவிடப்பட்டுள்ளது. முல்லைத்தீவு நீராவியடிப் பிள்ளையார் கோவில் விவகாரமும், குருந்தூர் மலை விவகாரமும் இதற்கு நல்ல உதாரணங்களாகும்.

பாடலாசிரியர் எம்.பி. வேல்சாமி தாஸனின் சமூக விழிப்புணர்வும் ஆன்மிக கருத்துகளும்

இலங்கையின் மலையக நாட்டார் மரபு, அழகியலையும் வாழ்வியலையும் மட்டுமல்ல; எதிர்ப்புவாதச் சிந்தனைகளையும் வெளிப்படுத்துபவை. சமூக அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராக மலையக மக்களிடையே தோன்றிய எதிர்ப்புணர்வுகள் பல்வேறு கலைவடிவங்களாகவும் உருமாறியுள்ளன. அவ்வகையில் சமூக அடையாளச் சிக்கல், உரிமை மறுப்பு, வரலாற்றுப் புறக்கணிப்பு, பொருளாதாரத் திண்டாட்டம் ஆகிய அனுபவங்களின் எதிரொலியாக, 'மலையக வீதிப்பாடல்கள்' உருவாகுவதைக் காண்கின்றோம். முச்சந்தி இலக்கிய வகையின் ஒரு முக்கிய கூறாக விளங்கும் இப்பாடல்கள், எழுச்சிக் கோசங்களையும், அரசியற் சிந்தனைகளையும் முன்வைப்பவை. இப்பாடல்கள் சித்திரிக்கும் விடயப்பரப்புகளையும், அவற்றை இயற்றிய பாடலாசிரியர்களையும், அவர்களுக்குப் பின்னணியாக அமைந்த கீழ்நிலைகளையும் ஆவணப்படுத்தும் நோக்கம் கருதியதாக 'மலையக வீதிப்பாடல்கள்: சமூக, அரசியல் எழுச்சித் தாக்கங்கள்' எனும் இத்தொடர் பரிணமிக்கும். தலைப்பில் அமைந்தது போலவே, அவ்வாறு எழுந்த பாடல்கள் ஏற்படுத்திய சமூக, அரசியல் எழுச்சித் தாக்கங்கள் தொடர்பிலும் இத்தொடரின் உள்ளடக்கம் விரிவுபெறும்.

அருணாசலம்
லெட்சுமணன்

'ம.மா கொத் உனுக்கொட்டுவ தமிழ் வித்தியாலயத்தின்' அதிபரான அருணாசலம் லெட்சுமணன், 'நிகர்' சமூக கலை இலக்கிய அரங்கத்தின் பிரதம அமைப்பாளருமாவார். தேசிய, பன்னாட்டு ஆய்வரங்குகளில் பங்கேற்று ஆய்வுக்கட்டுரைகளை முன்வைத்து வருகிறார். 2023இல் மலேசியாவில் இடம்பெற்ற பதினோராவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் ஓர் ஆய்வுக்கட்டுரையை முன்வைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தேசிய, பன்னாட்டு இதழ்களில் தொடர்ந்து எழுதிவருகிறார். பயண இலக்கியங்கள், சமூக, கலை, இலக்கிய, கல்வித்துறைச் செயற்பாடுகளில் ஆர்வம் மிக்கவர். இவர் ஒரு கவிஞருமாவார். சிறுவர் பாடல்கள், சிறுவர் இலக்கியம் தொடர்பான விமர்சனங்கள், ஆய்வுகளை தொடர்ந்து எழுதி வருகிறார். சிறுவர் கதைகள் எழுதுவதிலும் ஆர்வம் கொண்டவர்.

ஐ

ம்பதுகளின் இறுதி முதல் இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு வரையில் பாடலாசிரியர் வேல்சாமி தாலனின் செயற்பாடுகள் மலையக சமூக அசைவியக்கத்தினுள் அவதானிப்பிற்குரியதாக அமைந்திருந்தன. தமிழகத்தில் புதுக்கோட்டை மாவட்டம் கரம்பங்குடி தொகுதியின் மைலன்கோண்பட்டி கிராமத்தை பூர்விகமாகக் கொண்டதன் அடையாளமாக 'மெய்லாங்கோண்பட்டி எம்.பி. வேல்சாமி தாலன்' என தன்னைத் தனது பாடல் நூல்களில் அடையாளப்படுத்தியுள்ளார். இலங்கையில் கண்டி, தெல்தோட்டை, பட்டியாகம தோட்டத்தில் தொழிலாளியாக வேலை பார்த்த நிலையிலேயே தனது எண்ண உணர்வுகளை இவர் பாடல்களாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இவரது இரண்டு பாடல் நூல்கள் மாத்திரமே இதுவரையில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சமுதாய சிந்தனைக்குரிய வெளிப்பாடுகளை உட்கமந்ததாக 'இலங்கை தொழிலாளர் இம்சைக் குரல்' இரண்டாம் பாகம் திகழ்கிறது. ஆன்மிகத் தெளிவின் வெளிப்பாடாய் 'சிவஜோதி பதிகம்' அமைந்துள்ளது. இவ்விரு பாடல் தொகுப்புகள் வேல்சாமி தாலனின் எண்ணவோட்டங்களின் அடையாளமாகத் திகழ்கின்றன.

ஏனைய மலையக வீதிப்பாடல்களை ஆவணப்படுத்தும் முனைப்பிலும் பாடலாசிரியர் எம். பி. வேல்சாமி தாலனின் ஈடுபாடு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. அந்த ஈடுபாட்டின் காரணமாகவே பல பாடலாசிரியர்களின் பாடல்களைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பும் அவருக்குக் கிட்டியுள்ளது. வீதிப்பாடல்கள் குறித்த ஆவணங்களில் பெ. முத்துலிங்கம் தொகுத்த 'பரதேசம் போன தமிழர்களின் பரிதாபப் பாடல்கள்' நூல் முக்கிய கவனத்திற்குரியதாகிறது. இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள வீதிப்பாடல்கள் வேல்சாமி தாலனின் சேகரிப்பில் இருந்தவையாகும். வேல்சாமி தாலனின் அந்திம காலத்தில் அவரின் சேகரிப்பிலுள்ள இப்பிரதிகளை 'மலைமுரசு' க.ப. சிவம் பெற்றுக்கொண்டுள்ளார். க.ப. சிவத்திடமிருந்து அந்தனி ஜீவா பெற்றுக்கொண்டார். அவை கண்டி சமூக அபிவிருத்தி நிறுவனத்தின் பசுல்லாவை இராமன்துரை தோட்டத்தில் அமைந்துள்ள அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை ஆராய்ந்தமையினால் அவற்றைத் தொகுக்க வேண்டும் என்ற உந்துதல் பெ. முத்துலிங்கத்திடம் ஏற்பட்டுள்ளது. இப்பாடல்களைச் சேகரிக்கும் ஆர்வம் வேல்சாமி தாலனிடத்தில் காணப்பட்டதன் விளைவாகவே இவ்வாறானதொரு தொகுப்பு ஆவணத்தை தயார் செய்ய முடிந்தது.

தமிழகத்தில் கவனத்தைப் பெற்ற திராவிடம் பற்றிய கருத்து நிலைகள் மலையகத்தையும் ஊடுருவுகிறது. இத்திராவிட சிந்தனையை ஊடுகடத்தும் முனைப்பில் தமிழ் சினிமாவின் தாக்கம் பெரிதும் துணை நின்றுள்ளது. சமுதாயத்தில் நிலவிய மூடப் பழக்கவழக்கங்களைக் களையும் நோக்கிலான சீர்திருத்தக் கருத்துகள் சினிமாவின் பேசுபொருளாகியது. 1952இல் வெளியாகிய 'பராசக்தி' திரைப்படம் இத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய படங்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இப்படத்தில் இடம்பெற்ற வசனங்கள் இன்று வரையில் பெரிதும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவனவாகும். மு. கருணாநிதியின் வசனத்தில் உருவான இத்திரைப்படம் வீதிப்பாடலாசிரியர்களிலும் பெரிதும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அத்தாக்கம் வேல்சாமி தாலனிலும் பெரிதும் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது.

வேல்சாமி தாலனின் 'இலங்கை தொழிலாளர் இம்சைக் குரல்' எனும் தலைப்பில் அமைந்த பாடல் தொகுப்பின் இரண்டாம் பாகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களின் உள்ளடக்கமும் சித்தரிப்புகளும் அவதானத்திற்குரியவையாகும்.

1957இல் கண்டி ராஜ வீதியில் அமைந்திருந்த குருநாதன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்ட இத்தொகுப்பு 0-4-0 அணாவிற்கு விற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளது. பாரத மாதாவின் படத்துடன் காந்தி, நேரு ஆகியோரின் படங்களும் இத்தொகுப்பின் அட்டையாக உள்ளன. பொதுவாக உ. சிவமயம் என அச்சிடப்படும் வழக்கமே காணப்படுகின்ற நிலையில் உ. ஸ்ரீ குகமயம் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை அவதானத்தைப் பெறுகிறது.

பொதுவாக இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு வரையில் வீதிப்பாடல் தொகுப்புகளைப் போலவே சினிமாப் பாடல் தொகுப்புகளும் வெளியாகின. நகரங்களுக்குச் செல்லும் போது பாட்டுப் புத்தகங்களை வாங்குவது அக்காலத்தின் கட்டாயமான செயற்பாடாகும். நகரங்களில் பாட்டுப் புத்தகங்களின் விற்பனை எப்போதும் சிறப்பான நிலையிலேயே காணப்படும். தோட்டங்களுக்கு வரும் பெட்டி வியாபாரிகளும் பாட்டுப் புத்தகங்களை கொண்டு வந்து விற்பனை செய்வார்கள்.

பாட்டுப் புத்தகங்கள் திரைப்படம் குறித்த விவரணக் குறிப்பைக் கொண்டிருக்கும். அவ்வாறான திரைப்படப் பாடல்களில், பராசக்தி திரைப்படத்தில் உடுமலை நாராயண கவி எழுதிய பாடல் மிகுந்த கவனத்தைப் பெறுகிறது. அப்பாடல் பின்வருமாறு வரிகளைக் கொண்டமைந்துள்ளது.

"தேசம் ஞானம் கல்வி ஈசன் பூசையெல்லாம்
 காசுமுன் செல்லாதடி - குதம்பாய்
 காசு முன் செல்லாதடி.
 ஈசனும் ஈசனார் பூசையும் தேசத்தில்
 காசுக்குப் பின்னாலே - குதம்பாய்
 காசுக்குப் பின்னாலே.
 சாட்சியான பணம் கைவிட்டுப் போனபின்
 சாட்சி கோர்ட்டு ஏறாதடி - குதம்பாய்
 சாட்சி கோர்ட்டு ஏறாதடி.
 பைபையாய் பொன் கொண்டோர்
 பொய் பொய்யாய் சொன்னாலும்
 மெய் மெய்யாய் போகாமடி - குதம்பாய்
 மெய் மெய்யாய் போகாமடி.
 நல்லவரானாலும் இல்லாதவரை
 நாடு மதிக்காது - குதம்பாய்
 நாடு மதிக்காது.
 கல்வி இல்லாத மூடரைக் கற்றோர் கொண்டாடுதல்
 வெள்ளிப் பணமடியே - குதம்பாய்
 வெள்ளிப் பணமடியே
 இப்பாடலைத் தழுவி வேல்சாமி தாஸனால் பின்வரும் வரிகள்
 எழுதப்படுகின்றன.
 "வானம் பூமி நடு மத்தியிலுதித்த
 மானிட நேயர்களே - சிறந்த
 மானிட நேயர்களே
 மாநகர் லங்கையில் கானகமழித்து
 மாடுபோலே யுழைத்தோம் - தினம்
 மாடுபோலே யுழைத்தோம்
 கங்காணிகள் தோட்டப்பங்களிகள் போலவே
 காவலாக வருவார் - நமக்கு
 காவலாக வருவார்
 சிந்தாமணியில் விந்தைநீர் பெருக
 சீறி மிரட்டிடுவார் - கங்காணி
 சீச்சீ போ என்றிடுவார்
 இந்தவிதமாக சொந்தம் பாராட்டியே
 பந்தம் பிடித்திடவே - உயர்த்தி
 பந்தம் பிடித்திடவே
 சொந்தப் புத்தியை துரையவரிமுந்து
 துள்ளிக் குதித்திடுவார் - பந்தப்பேய்
 துற்புத்தி கேட்டிடுவார்
 பொதுவாக இப்பாடல்களில் சித்தர்கள் பாடி வைத்த பாடல்களின்
 உள்ளடக்கமும் உருவகமும் செல்வாக்குப் பெறுகின்றது.
 "சாட்சியான பணம் கைவிட்டுப் போனபின்
 சாட்சி கோர்ட்டு ஏறாதடி - குதம்பாய்

என்ற வரிகளில் 'குதம்பாய்' என
 விழிக்கப்படுகின்றமையை அவதானிக்கலாம். குதம்பை
 சித்தரினால் இயற்றப்பட்ட பாடல்களில் இச்சொல்
 பயன்படுத்தப்படுகின்றது. குதம்பை என்பது பெண்கள்
 காதுகளில் அணியும் ஆபரணம் ஆகும். குதம்பை
 அணிந்த பெண்களை குதம்பாய் என அழைப்பார்கள்.
 குதம்பை அணிந்த பெண்களை விழித்து தன்
 கருத்துகளை எடுத்துரைத்தமையால் குதம்பை சித்தர்
 என இவர் அழைக்கப்பட்டுள்ளார். நிலையாமையை
 மறுக்கும் குதிக்கும் மனதைத்தான் குதம்பை எனச்
 சொல்லியிருக்கக் கூடும் என்ற கருத்தும் உள்ளது.
 "வெட்ட வெளிதான் மெய்நிலை, ஞானிகள்
 முத்தமிழைக் கற்று அதனைத் தழுவ வேண்டும்.
 ஞானிகள் மெய்ப்பொருளைக் காண வேண்டும்"
 போன்ற வலியுறுத்தல்கள் தான் குதம்பாய்
 பாடல்களின் உள்ளடக்கங்களாக அமைகின்றன.
 வீதிப்பாடலாசிரியர்கள் சித்தர்களின்
 வெளிப்பாடுகளை தாங்கள் அறிந்த வகையில்
 வெளிப்படுத்தியதையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

சித்தர் பாடல்களில் 'ஆரியக் கூத்தாடினாலும்
 தாண்டவக்கோனே' என்ற விழிப்பு இடம்பெறுகிறது.
 'இடைக்காடர்' சித்தரினால் பாடப்பட்ட பாடல்களே
 இவ்வாறு விழிக்கப்பட்டுப் பாடப்பட்டுள்ளன.

"மனமென்னும் மாடு அடங்கில் தாண்டவக் கோனே! முத்தி
 வாய்த்ததென்று எண்ணோடா தாண்டவக்கோனே!
 சினமென்னும் பாம்பு இறந்தால் தாண்டவக்கோனே! - யாவும்
 சித்தியென்றே நினையேடா தாண்டவக்கோனே!

என்ற பாடல் வரிகள் ஞானத்தின் வெளிப்பாடாய்
 தொடர்கின்றன. அவ்வாறான சொல்லாடல் பராசக்தி
 திரைப்படத்திலும் பின்வருமாறு புனையப்பட்டுள்ளது.

"ஆரியக் கூத்தாடினாலும் தாண்டவக்கோனே - காசு
 காரியத்தில் கண் வையடா தாண்டவக்கோனே
 உள்ளே பகை வையடா தாண்டவக்கோனே
 உதட்டில் உறவாட்டா தாண்டவக்கோனே
 முட்டாய் பயலையெல்லாம் தாண்டவக்கோனே - காசு
 முதலாளி ஆக்குதா தாண்டவக்கோனே
 கடடி அழும்போதும் தாண்டவக்கோனே - பிணத்தைக்
 கடடி அழும்போதும் தாண்டவக்கோனே - பணப்
 பெட்டி மேலே கண் வையடா தாண்டவக்கோனே

பின்வருவது வேல்சாமி தாஸனால் இப்பாடலின்
 மெட்டில் புனையப்பட்டுள்ள வரிகளாகும்.

”காலை மணி ஐந்துக்கெல்லாந் தப்படிப்பாங்கோ - வந்து கணக்குப் போலே ஆறுக்கெல்லாம் பிரட்டெடுப்பாங்கோ வேலையிலே யேழுக்கெல்லாம் இல்லாவிட்டாங்கோ - நமக்கு வேலையில்லை என்று சொல்லி விரட்டிடுவாங்கோ”

இவ்வாறு வேலையிலிருந்து விரட்டப்படுபவர்களால், மீளவும் அன்றைய பொழுதில் வேலையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வகையில் பல்வேறு பிரயத்தனங்கள் மேற்கொள்ளப்படும். அவற்றில் கங்காணியிடம் மன்றாடுவது ஒரு வகை அணுகுமுறையாகும். அந்நிலைமையை வலியுறுத்தும் வகையில் பின்வரும் பாடல் இசைக்கப்படுகிறது.

”இன்று மட்டும் பிழை பொறுத்து கங்காணியாரே - நெஞ்சில் இரக்கம் வைத்து வேலை தாங்கள் கங்காணியாரே பிள்ளை குட்டிக்காரனையா கங்காணியாரே - நாளை பிரட்டுடனே வாரேனையா கங்காணியாரே

பொதுவாக வீதிப்பாடல்கள் காமன் கூத்துப் பாடல்களைத் தழுவி நிலையில், அப்பாடல்களின் மெட்டுகளில் அமைந்திருந்தமையை அவதானித்துள்ளோம். மலையகத்தின் முக்கூத்துகளில் ஒன்றான ‘பொன்னர் - சங்கர்’ கூத்துப் பாடல்களைத் தழுவி நிலையிலும் பாடகர் வேல்சாமி தாஸன் பாடலியற்றியுள்ளார். ‘பொன்னர் - சங்கர்’ அண்ணன்மார் சாமி கதை எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. அக்கதையில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள பாடலுக்கு ஒத்த வகையில் வேல்சாமி தாஸனுடைய பின்வரும் பாடல் வரியும் அவதானத்தைப் பெறுகிறது.

”பந்தக்காரப் பேய்களெல்லாம் அண்ணமார்களே - வெகு பரபரப்பாய் முன்னோடுவார்கள் அண்ணமார்களே விந்தையாகப் பேசுடுவார் அண்ணமார்களே - நல்ல விபரீதமாய் கோள் முடிப்பார் அண்ணமார்களே

பொன்னர் - சங்கர் கூத்தில் பிரயோகிக்கப்படும் பாடல் அமைப்பை ஒத்த வகையில் அமைந்த பாடல்களையும் வேல்சாமி தாஸன் இயற்றியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக,

”கறுத்ததெல்லாம் தண்ணீரென்பீர் பெரியண்ணாவே வெளுத்ததெல்லாம் பாலுமென்பீர் பெரியண்ணாவே கபடு கூது தானறியா பெரியண்ணாவே தாராள வம்சமே பெரியண்ணாவே மொட்டை வெள்ளாள குலம் பெரியண்ணாவே எரி பிடித்தறியா பெரியண்ணாவே

என்று தொடரும் பொன்னர் சங்கர் கூத்துப் பாடலொன்றை அடியொற்றி இவரும் பொருத்தமான சொல்லாடல்களுடன் தன்னை அறிமுகம் செய்யும் ஒரு பாடலை எழுதியுள்ளார்.

”வஞ்சமில்லாத வேல்சாமி கவியுரை

நெஞ்சாரவே யுணர்வீர் - நண்பரே

நெஞ்சாரவே யுணர்வீர்.

அத்தோடு மேலும்,

”பாவலன் வேல்சாமி சொல்லைத் தட்டித்தீங்கோ - துஷ்ட

பரிதாபத்தை நீண்ட காலம் விட்டித்தீங்கோ

என்றவாறும்,

”மங்களமாய் வாழ்ந்திட வேல்சாமி நேசரே - இனி

மனங்கனிந்து ஒற்றுமையாய் சேர்ந்திடுவீரே

மாமயிலாங்கோன் கவியைப் பார்த்திடுவீரே - எல்லாம்

மனமறியத் தெரிந்து பாட்டை வாங்கிடுவீரே

தென்னிலங்கை வாழும் பெரியோரே கேளுங்கோ - இந்த

தேசத்தில் படுந்துயரைப் பாடி வாரங்கோ

என்றவாறும் பாடல்களில் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

காங்கிரசில் ஏற்பட்ட பிளவால் சமூகத்தில் ஒற்றுமை சீர்குலைந்து போனதை தனது பாடல்களில் வெளிப்படுத்துகிறார். “ஓட்டுரிமை நாட்டுரிமை ரெண்டும் போச்சுதே - இப்போ ஓரவஞ்சம் பேசும் நீதி அதிகமாச்சுதே’ என வலியுறுத்துகிறார். தனது கடமைகளில் உணர்வுடனும், உண்மையுடனும் ஈடுபடுதல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் முனைப்பையும் அவரது பாடல்களில் காணலாம். உழைப்பும் உணர்வு சார்ந்து இருத்தல் வேண்டும் என்பதையும் மிகத் தெளிவாக பாடலாசிரியர் வலியுறுத்துவதையும் அறிய முடிகிறது.

”ஆலவட்டம் போட்டுக்கொண்டு வேலைவெட்டி செய்யாமலே

அழகு நடை வேண்டாமப்பா மக்களே - உங்கள்

அடிவயிறு சுருங்கிப்போகும் - மக்களே

மண்பறிந்துண்ணெலென்ற கண்மணியான் - தொழிலை

மனதுவைத்துச் செய்திடுங்க மக்களே - மழை

மனம்போற் சொரிந்திடும் பார் - மக்களே

பொதுவாக தோட்டங்கள் சோபை இழந்தமைக்கு

முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று தோட்டத்

தொழிலாளர்களின் பிடிப்பில்லா நிலை ஆகும். ஒரு

காலகட்டத்தில் ‘எங்க தோட்டம், நம்ம தோட்டம்’

என்ற உணர்வு மலையக மக்களிடத்தில்

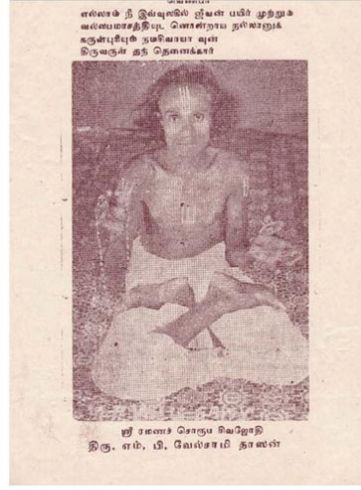
நிலைபெற்றிருந்தது. அந்தக் காலம் வரை தோட்டங்களும் நன்றாக இருந்தன; மக்களின் வாழ்க்கை முறையும் சிறப்பாக இருந்தது.

தோட்டங்களில் வாழும் மக்கள் மீதான அக்கறை நாட்டின் ஆட்சியாளர்களிடம் காணப்படாதமையால், அந்தத் தொழிற்சாலைகளிலிருந்து இம்மக்களை அந்நியப்படுத்தும் முனைப்பில் அவர்கள் வெற்றி கண்டனர். அதன் விளைவாக 'எங்கள் தோட்டம்' என்ற உணர்விலிருந்து இம்மக்கள் விலகிச் செல்கின்றனர். 'யாருடைய தோட்டம்? நமக்கென்ன?' என்ற மனநிலை வளர்கிறது. இதன் காரணமாக தோட்டங்களும் சீரழிகின்றன; மலையக மக்களும் சிதைவடைகின்றனர்.

'கல்வி, பொருளாதாரம் ஆகிய அளவீடுகள் உயர்ந்த நிலையில் காணப்படுகின்றன' என்ற கருத்து நிலவினாலும், எமது சமூக அடித்தளம் அசைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற உண்மையை உணர மறுக்கின்றனர். உழைப்பையே அடையாளமாகக் கொண்டிருந்த மலையக மக்கள் சோம்பேறிகளாக மாற்றப்பட்டதன் பின்னணியில் உள்ள நுண் அரசியலைப் பற்றிய தெளிவு அவசியமாகிறது. இவ்வாறான விடயங்களைத் தெளிவுறுத்தும் அவதானம் வேல்சாமி தாஸனின் படைப்புகளில் பொதிந்திருப்பது தெளிவாகிறது.

'இலங்கை தொழிலாளர் இம்சைக் குரல்' இரண்டு பாகங்கள் வெளிவந்த நிலையில், இதன் மூன்றாம் பாகத்தையும் வெளியிடும் எண்ணம் பாடலாசிரியரிடம் இருந்தது. ஆனால் தற்போது கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது இதன் இரண்டாம் பாகம் மட்டுமே என்பதால், அவரது தொடக்கநிலைச் சிந்தனைகளை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலை உள்ளது. அவர் இரண்டாம் தொகுப்பை 1957 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டுள்ளார். அதனை வெளியிட்ட பின் நாற்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் கழித்தே அவர் மறைந்துள்ளார். இதனால் அவரது எண்ண ஓட்டங்களைப் புரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்புகள் குறைந்திருப்பது கவலைக்குரியது.

தன்னுடைய உணர்வுகளோடு ஒத்துப்போகும் பிற பாவலர்களின் பாடல்களைச் சேகரித்துப் பாதுகாக்கும் பணியும் அவரின் முக்கிய சிறப்பாகும். இப்பணியில் அவர் ஈடுபடாமல் இருந்திருந்தால், இவ்வகை ஆவணங்கள் பலவும் கவனத்திற்கு வராமல்

ஸ்ரீ ரமணர் சொரூப சிவஜோதி

சிவஜோதி பதிகம்

போயிருக்கும். மலையக சமூகத்தின் எதிர்ப்பிலக்கிய சிந்தனையை அறிய முயலும்போது, வேல்சாமி தாஸன் ஒரு முக்கிய ஆளுமையாகத் திகழ்கிறார். வேல்சாமி தாஸனின் சமூக உந்துதலை அவரது 'இலங்கை தொழிலாளர் இம்சைக் குரல்' பாடல்கள் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றன. இதேவேளை, அவரை வேறொரு பரிமாணத்தில் காட்டுவது 'சிவஜோதி பதிகம்' ஆகும். அது சிவனை ஞான ஒளியாகவும், ஆத்மாவின் உள் ஒளியாகவும் போற்றிப் பாடும் பத்துப் பாடல்களின் தொகுப்பாகும். இது ஆன்மாவின் அறியாமை இருளை நீக்கி, சிவஞான ஒளியை அடைய வேண்டிய பாடப்படுவதாகக் கருதப்படுகிறது.

முன்னதாக 'மெய்லாங்கோன்பட்டி எம்.பி. வேல்சாமி' என்ற அடையாளத்துடன் அறிமுகமான இவர், பின்னர் 'ஸ்ரீ ரமண சொரூப சிவஜோதி' என்ற ஆன்மிக அடைமொழியுடன் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டார்.

'சிவஜோதி பதிகம்' தொகுப்பில் பத்துப் பதிகங்களுடன் 'சிவஜோதி கீதம்' என்ற தலைப்பில் ஆறு பாடல்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தொகுப்பில் உள்ள பாடல்களை வேல்சாமி தாஸன் தொகுத்துள்ளார். இப்பதிகங்கள் அவரை உள்ளார்ந்த முறையில் கவர்ந்துள்ளன. தாம் பெற்ற ஆன்மிக திருப்தியை பிறரும் அடைய வேண்டும் என்ற நோக்கில் இத்தொகுப்பு உருவாக்கப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது.

மேலும், ஸ்ரீ கதிர்காமதோத்திர கீதாமிர்தம், ஸ்ரீ ஷண்முஹானந்த மாலை, லாவணித் திருப்புகழ், ஸ்ரீ வள்ளி ஜெனனக் கும்மி, ஸ்ரீ சிவசக்தி கணேசர் பதிகம், ஸ்ரீ சிவசக்தி பதிகம், ஸ்ரீ ஹரி இராமானந்த பஜனை

(நான்கு பாகங்கள்) போன்ற ஆன்மிக நூல்களையும் அவர் தொகுத்துள்ளார். இப்பதிக்கங்கள் வெளிப்படுத்தும் உண்மைகளை அறிந்து பெற்ற தெளிவின் அடிப்படையிலேயே அவர் மறுபதிப்பு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நூல்களை வாசகர்களிடம் கொண்டு சேர்க்கும் அவரது முயற்சியும் கவனத்திற்குரியது. “ஞாபகமூட்டுகிறேன். அன்பு வாசகர்களின் உற்சாக குறைவினால் அநேக முக்கிய அறிவுரை புஸ்தகங்கள் பின்தங்கிக் கிடக்கின்றதென ஞாபகிக்கின்றேன்” என்ற அவரது குறிப்பும், “அன்பர்களே! கற்றவர், கௌரவர், கருத்துளர், கற்றாரும், கல்லாரும், நாவலரும், பாவலரும், எமது சிற்றறிவின் நூலின் சாரமறிந்து ஏற்பதுடன், அனைவர்களின் மனோற்சாகமே எமது கலைவளம்” என்ற விளக்கமும் வாசகர்களை விழிப்புணர்வூட்டுகின்றன.

வேல்சாமி தாஸனின் தொகுப்பு மற்றும் பதிப்பு முயற்சிகள், இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் சமூகத்தில் பதிப்பகம் மற்றும் அச்சகம் தொடர்பான விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்துகின்றன. அவரது ‘இலங்கைத் தொழிலாளர் இம்சைக் குரல்’ கண்டியில் உள்ள குருநாதன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. அதேபோல் ‘சிவஜோதி பதிகம்’ நாவலப்பிட்டி ராஜா அச்சகத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. நாவலப்பிட்டி ராஜா அச்சகம் நீண்டகாலமாக இத்துறையில் முக்கிய பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளது. அங்கு பணியாற்றிய ‘மாஸ்டர்’ என அழைக்கப்பட்ட எம்.சி. கிருஷ்ணமூர்த்தி பிள்ளையின் பங்களிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கது. 1993 ஆம் ஆண்டு கண்டியில் இந்து கலாசார அமைச்சு நடத்திய சாகித்திய விழாவில் வேல்சாமி தாஸன் கௌரவிக்கப்பட்டது தொடர்பான தகவலையும் அவர் இத்தொகுப்பில் பதிவு செய்துள்ளார்.

வீதிப்பாடலாசிரியர்களின் பல நூல்கள் இவ்வச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. வீதிப்பாடல்கள் உள்ளிட்ட சமூக ஆவணங்களைப் பற்றிய அறிவு கொண்டவர்களாகவும் இவ்வச்சகத்தினர் விளங்கினர். மாவனல்லையில் இருந்து பாடல்கள் இயற்றி விற்பனை செய்த மா. பெரியசாமிப்பிள்ளை பற்றிய தகவலும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது.

பொதுவாக வேல்சாமி தாஸன் போன்றோர் சித்தர்

‘சிவஜோதி பதிகம்’ தொகுப்பில் பத்துப் பதிகங்களுடன் ‘சிவஜோதி கீதம்’ என்ற தலைப்பில் ஆறு பாடல்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தொகுப்பில் உள்ள பாடல்களை வேல்சாமி தாஸன் தொகுத்துள்ளார். இப்பதிக்கங்கள் அவரை உள்ளார்ந்த முறையில் கவர்ந்துள்ளன. தாம் பெற்ற ஆன்மிக திருப்தியை பிறரும் அடைய வேண்டும் என்ற நோக்கில் இத்தொகுப்பு உருவாக்கப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது.

பாடல்கள், கூத்துப் பாடல்கள், தோத்திரங்கள், பதிகங்கள் ஆகியவற்றில் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டின் காரணமாக பாடல் இயற்றும் திறனை வளர்த்துக் கொண்டனர். முழுமையான தேர்ச்சி இல்லாவிட்டாலும், தங்கள் உணர்வுகளைப் பாடல்களாக வெளிப்படுத்த ஆர்வம் காட்டினர். இப்பாடல்களில் எழுத்துப் பிழைகள், கருத்துப் பிழைகள் இருந்தபோதிலும், அவை மக்கள் மத்தியில் கருத்துப் பரிமாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. மேலும், சமூக எழுச்சியையும் ஆன்மிக விழிப்புணர்வையும் உருவாக்கும் நோக்கத்துடன் இப்பாடல்கள் அமைந்திருந்தன.

இந்த அடிப்படையில், வேல்சாமி தாஸன் கண்டி மாவட்டத் தமிழர்களின் சமூக எழுச்சியில் பங்காற்றியவர் எனக் கருதப்படுகிறார். அவரது பணிகள் அப்பகுதி தமிழர்களின் சமூக அமைப்பில் ஒரு வகையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. தாம் அறிந்தவற்றின் அடிப்படையில் சமூக மாற்றத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்ட செயற்பாட்டாளராகவே அவர் விளங்கினார். இந்தக் கோணத்தில் அவரது பங்களிப்பு மதிப்பிற்குரியது.

உசாத்துணை நூல்கள்

யோகராசா, செ. (2023). ஈழத்து முச்சந்தி இலக்கியம். மகுடம் பப்ளிகேசன்.

முத்துலிங்கம், பெ. (2012). பரதேசம் போன தமிழர்களின் பரிதாபப் பாடல்கள். கயல் கவிள் புக்ஸ்.

சாரல் நாடன். (1997). மலையகம் வளர்த்த தமிழ். துரவி வெளியீட்டகம்.

வேல்சாமி, எம்.பி (1957). இலங்கை தொழிலாளர் இம்சைக் குரல். கண்டி: குருநாதன் அச்சகம்.

வேல்சாமி, எம்.பி (1994). சிவஜோதி பதிகம். நாவலப்பிட்டி: ராஜா அச்சகம்.

இலங்கையில் தமிழர்கள் மத்தியில் கண்ணகி வழிபாடு

இலங்கைத் தமிழர்களிடையே கண்ணகி வழிபாடு என்றும் சிங்கள மக்களிடையே பத்தினி வழிபாடு என்றும் வழங்கப்பட்டு வரும் வழிபாடுகளுடன் தொடர்புடைய சடங்குசார் நிகழ்த்து கலைகளில் ஒன்றாகவே 'கொம்புமுறி' விளையாட்டு இடம்பெற்று வருகின்றது. இக்கொம்புமுறி விளையாட்டு சமயம், கலை ஆகிய இரு துறைகளிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இது சிங்களவர்களால் 'அங்கெலிய' என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இந்நிகழ்வு ஆடி மாதத்தில் அறுவடைக்குப் பின்னரான காலப்பகுதியில் நிகழ்த்தப்படுவது வழக்கம். தமிழர்களின் கொம்புமுறிக்கும் சிங்களவர்களின் அங்கெலியவிற்கும் பல ஒற்றுமைகள் இருப்பினும் அவை தமக்கிடையே தனித்துவமான பண்புகளையும் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த வகையில் கண்ணகி வழிபாட்டிற்கும் அதனுடன் தொடர்புடைய நிகழ்த்து கலையான கொம்புமுறி விளையாட்டுக்கும் இடையிலான தொடர்பினையும், அதன் சமுதாய மானிடவியல் பின்புலத்தினையும், கொம்புமுறி விளையாட்டின் சடங்குசார் நிகழ்த்துகலை முறைமையினையும், தமிழ் - சிங்கள கொம்புமுறி விளையாட்டுகளுக்கு இடையிலான ஒற்றுமை - வேற்றுமைகளையும் ஆராய்வதாக 'கொம்புமுறி விளையாட்டு: இலங்கையில் கண்ணகி - பத்தினி வழிபாட்டின் எச்சம்' எனும் இத்தொடர் இடம்பெறுகின்றது.

கிருபாகரன்
கவிதாஞ்சன்

கிருபாகரன் கவிதாஞ்சன் மட்டக்களப்பு மண்ணைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் சிறப்பு இளங்கலைமாணிப் பட்டத்தையும் அதே பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் முதுகலை மாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றவர் ஆவார். தற்போது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முது தத்துவமாணிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வாளராக தொடர்ந்தும் தனது கல்விப் பாதையில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். நாட்டுப்புறவியல், நாடகமும் அரங்கியிலும் ஆகிய துறைகளிலும் பல ஆக்கங்களைத் தற்காலத்தில் எழுதி வருகின்றார். என்பதோடு இவர் சிறந்த மேடை நடிகரும் ஆவார்.

இலங்கையின் வடக்குப் பகுதியில் கண்ணகி வழிபாடு

கண்ணகிக்கு சேரன் செங்குட்டுவன் எடுத்த விழாவில் கலந்துகொண்ட இலங்கை வேந்தன் கயபாகு மீளும் போது ஜம்புகோளப்பட்டினம் என்ற சம்பில் துறையிலே வந்திறங்கினான் என்று கருதப்படுகின்றது. கயபாகு வேந்தன் கந்தரோடையிலுள்ள அங்கணாமக்கடவையில் பத்தினிக்குக் கோயில் அமைத்துத் தனது உருவச் சிலையையும் கோயில் முன்றலில் நிறுவியிருக்கலாம் என்பர்.¹ அடையாளம் காணமுடியாத நிலையிலுள்ள அங்கணாமக்கடவைக் கண்ணகி கோவில் கந்தரோடையிலுள்ள கதிரமலைக்கு அருகாமையில் இருந்ததாக இன்றைய ஆய்வுகள் புலப்படுத்துகின்றன.² அங்கணாமக்கடவையின் கண்ணகியம்மன் கோயிலுக்கு எதிர்ப்புறத்திலிருந்த கல்லாலான கஜபாகு மன்னனின் சிலை சில நூற்றாண்டுகளிற்கு முன் யானையொன்றினால் சிதைக்கப்பட்டுப் பின் சிலையின் காற்பகுதியும் தலையும் கலாநிதி பீரில் எனபவரினால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு யாழ்ப்பாண நூதனசாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.³

இதனைப் போன்றே அனுராதபுர இராட்சிய காலத்தில் பௌத்த மதத்தின் புனிதச் சின்னமாகிய புனித வெள்ளரசு மரக்கிளை சங்கமித்தை பிக்குணியால் இலங்கைக்கு ஜம்புகோளப்பட்டினத் துறைமுகத்தினூடாகவே கொண்டுவரப்பட்டது என மகாவம்சம் கூறுகின்றது. மகாவம்சம் தரும் இச்செய்தியின் மூலமாகக் கண்ணகி வழிபாடும் இத்துறைமுகத்தினூடாகவே அனுராதபுரத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு வழிபடப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதமுடிகின்றது.

கயபாகு மன்னன் நாடெங்கிலும் கண்ணகி கோயில் அமைத்து வழிபாடு செய்ய வேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டதைத் தொடர்ந்து வரோதயசிங்கையாரியன் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் கண்ணகி கோயில்கள் தோன்றின என்பார் சி. கணேசையர்.⁴ கணேசையரின் இக்கருத்து ஆய்விற்குரியது. கயபாகு மன்னன் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் (174-196) அனுராதபுரத்தை ஆட்சி செய்தவனென ஆய்வுகள் கூறுகின்றன.⁵ யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சி செய்த காலப்பகுதி கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 17ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள (1250-1650) காலப்பகுதியாகும். இக்காலப்பகுதிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பற்றவை.

ஆரம்பத்தில் அமைக்கப்பட்ட கண்ணகி கோயில் வேலம்பிராயில் உள்ளது என்றும், அதனைத்

தொடர்ந்து அமைக்கப்பட்டதே களையோடை, அங்கணாமக்கடவை கண்ணகி கோயில்களென்றும் முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை கூறுகின்றார்.⁶ யாழ் குடாநாட்டிலே அனலைதீவு, வற்றாப்பளை, கிரிப்பாய், சங்குவயல், கேலங்கிராய், உருப்பளை முதலான இடங்களில் ஆரம்பத்தில் கண்ணகி கோயில்கள் அமைந்திருந்தனவென்று நாட்டார் பாடலொன்று குறிப்பிடுகின்றது.⁷

ஆரம்பத்தில் வடக்கிலே பல கண்ணகி கோயில்கள் இருந்தன என்பதற்கு கண்ணகியம்மன் பள்ளுப் பாடல் ஒன்று ஆதாரமாக உள்ளது.

“அங்கணம்மைக் கடவை செட்டிபுல மச்சுழ்
ஆனதொரு வற்றாப்பளை மீதுறைந் தாய்
பொங்கு புகழ் கொம்படி பொறிக்கடவை சங்குவயல்
புகழ் பெருகு கேலங்கிராய் மீதுறைந் தாய்
எங்குமே உன்புகழை மங்காம லோத
என்றனது சிந்தையி லுறைந்த காரணியே
பங்கமுறு துயரங்கள் தீரவருள் புரிவாய்
பரிவு செறி கேலங்கிராயி லுறை மாதே.”⁸

இப்பள்ளுப் பாடலின் மூலம் இலங்கையின் வடக்குப் பகுதியில் ஆரம்பகாலத்தில் புகழுடன் விளங்கிய கண்ணகி அம்மன் ஆலயங்களை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இலங்கையின் வடபகுதியில் கண்ணகி வழிபாடு பரவிய முறை பற்றிப் பலரும் பலவிதமான கருத்துகளைக் கூறியுள்ளனர். அவை ஐதீகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டனவாக அமைந்துள்ளன. பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியனால் பல துண்டங்களாக வெட்டப்பட்ட கோவலனைக் கண்ணகி ஒன்றாகச் சேர்த்துத் தைத்து அவனிற்கு உயிரளிக்கின்றாள். உயிர் பெற்ற கோவலன் எழுந்திருந்து,

“மாதகியோ கண்ணகியோ வந்தவர்கள் படுகளத்தில்
மாதகியாள் வந்தாலே வாடியென் மடி மேல்”⁹

எனக் கூறினான். மாதவியின் பெயரையே முதலிலே கூறினானென்று கோபம் கொண்ட கண்ணகி தன்னை ஐந்து தலை நாகமாக உருமாற்றி மதுரை மாநகரம் துறந்து, தெற்கு நோக்கிச் சென்று முதலிலே நயினாதீவில் தங்கினாள். பின்னர் வட்டுக்கோட்டைப் பாங்கூரிலுள்ள சுருட்டுப்பளை வழியாகச் சீரணி, அங்கணாமக்கடவை, அளவெட்டி, சுருவில் முதலான இடங்களிலே தங்கினாள். ஐந்து தலை நாகமாகக்

கண்ணகி நகர்ந்து சென்ற வழியே வழக்கியாற்றுப் பள்ளமாக மாறியதென்பர். இவ்விடங்களிலே அமைந்துள்ள கோயில்களிலெல்லாம் ஐந்து தலை நாகத்தின் சந்நிதானமும் அம்மனின் சந்நிதானமும் அமைந்துள்ளன. நவாலியில் வழக்கியாற்றிற்கு அண்மையிலமைந்துள்ள களையோடைக் கண்ணகி அம்மன் ஆலயம் இத்தகைய ஐதிகத்தை உறுதிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இவ்விடங்களில் அமைந்துள்ள ஆலயங்கள் சில நாகதம்பிரான் ஆலயங்களாகவும் அம்மன் ஆலயங்களாகவும் மாற்றமடைந்துள்ளன. சீரணியிலுள்ள கோயில் நாகம்மாள் கோயிலெனவும் அளவெட்டி, சுருவில் போன்ற பிரதேசங்களில் அமைந்துள்ள கோயில்கள் நாகதம்பிரான் கோயில்களெனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. இக் கர்ணபரம்பரைக் கதை ஒரு வரலாற்றுக் குறியீடாகவும் இருக்கலாம். அதாவது கேரளத்திலிருந்து ஈழத்துக்குக் கண்ணகி வழிபாடு வந்தமை பற்றிப் பல ஆய்வாளர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். கேரளத்தில் பகவதியை (கண்ணகியை) நாக பகவதியாக வழிபடுகின்றனர். எனவே கண்ணகி வழிபாடு கேரளத்திலிருந்து ஈழத்து வடபுலத்துக்கு வந்து அங்கு பரவியதைக் காட்டுமாப் போல் இக்கதை அமைகின்றது. அதேவேளை கேரள நாகபகவதி வணக்கத்தின் தாக்கமும் கண்ணகி-நாக இணைப்புக்கு ஓர் உந்துசக்தியாக இருக்கலாம்.¹⁰

நயினாதீவிலிருந்து புறப்பட்ட கண்ணகி, கோப்பாய், மட்டுவில், வேலம்பிராய், கச்சாய் வழியாகச் சென்று நாகர் கோயிலையடைந்து பின்னர் கரைச்சியிலுள்ள புளியம்பொக்கணையை அடைந்து, இறுதியாக வற்றாப்பளையை அடைந்தார் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். கண்ணகி இவ்வாறு தங்கிய பல இடங்களில் பத்தாவது இடமே வற்றாப்பளை ஆகும். இவ்விடத்தைப் 'பத்தாம்பளை' என்று ஆரம்பத்தில் அழைத்தனர். பின்னர் இவ்வூரின் பெயர் நாளடைவில் மருவி 'வற்றாப்பளை' என அழைக்கப்பட்டது. வற்றாப்பளைக் கண்ணகை ஆலயத்தில் விநாயகர், நாகதம்பிரான் ஆகிய மூர்த்திகளும் பரிவாரத்திலுள்ளனர். ஆண்டு தோறும் வைகாசி மாதத்தில் வருகின்ற குளிர்ந்திச் சடங்கின் போது இங்கு கடல் நீரில் கோயிலின் விளக்கு ஏற்றப்படுகின்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரை வடக்கில் பிரசித்தி பெற்றிருந்த கண்ணகியம்மன் வழிபாடு ஆறுமுகநாவலரின் சைவ சமய மறுமலர்ச்சிச் செயற்பாட்டினால் 'செட்டிச்சி வழிபாடு' எனக்கூறப்பட்டு கண்டனத்திற்குள்ளானது. "இம் மானிடப் பெண்ணிற்குப் பூசை செய்ய ஆகம விதி உண்டோ" என்றும், "சைவ சமயிகளென்று பெயரிட்டுக்கொண்டு அநேக மூடர்கள் உயிர்ப்பலி

ஏற்கின்ற துட்ட தேவதைகளையும், காடன், மாடன், காட்டேறி, சுடலைமாடன், மதுரைவீரன், முனி, கண்ணகி முதலானவர்களை வழிபடுகின்றனர். இவர்களெல்லோரும் சிவத்துரோகிகள்; இவர்களே அஞ்ஞானிகள்"¹¹ என்றும் நாவலர் கூறியுள்ளார்.

நாவலரின் இயக்கத்திற்கு செவிசாய்த்த இடங்களிலெல்லாம் ஆலயத்திலுள்ள மூல மூர்த்திகள் யாவும் சிற்ப சாஸ்திர விதிக்கமைந்து, ஆலயங்கள் ஆகம நெறிக்குட்பட்டு அமைக்கப்பட்டன. இதனால் வடக்கிலுள்ள கண்ணகையம்மன் ஆலயங்கள் இராஜேஸ்வரி, நாகபூசணி, நாகேஸ்வரி, புலனேஸ்வரி, மனோன்மணி, முத்துமாரி கோயில்களாக மேல்நிலையாக்கம் செய்யப்பட்டன. ஆயினும் இவ்வழிபாடு அடியோடு மறைந்துவிட்டது என்று கூறுவதற்கில்லை. பருத்தித்துறையிலுள்ள மாதனை கண்ணகியம்மன் ஆலயம் பண்டைய வழமையின் சின்னமாகத் திகழ்கின்றது.¹²

இலங்கையின் கீழ்க்குப் பகுதியில் கண்ணகி வழிபாடு

இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளை விட கீழ்க்குப் பகுதியிலேதான் கண்ணகிக்கு அதிகமான ஆலயங்கள் காணப்படுகின்றன. அதிலும் மட்டக்களப்புப் பகுதியில் கண்ணகி வழிபாடு மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற வழிபாடாகக் காணப்படுகின்றது. இங்கு கண்ணகி வழிபாடு இல்லாத ஊரே இல்லை என்று கூறும் அளவிற்கு கண்ணகி வழிபாடு இங்குள்ள மக்களுடன் இரண்டறக்கலந்து காணப்படுகின்றது. "மட்டக்களப்புப் பகுதியிலே ஏனைய தெய்வங்களுக்குக் கிடைக்காத சிறந்த இடம் கண்ணகிக்குக் கிடைப்பதால் கண்ணகி வழிபாடு இங்குதான் வேரூன்றி வளர்ந்ததோ என்றுகூட எண்ணத் தோன்றும்."¹³ என்று எம். சற்குணம் கூறுகின்றார். இக்கூற்று மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் கண்ணகி வழிபாட்டிற்குரிய முக்கியத்துவத்தை விளக்கி நிற்கின்றது.

மட்டக்களப்பில் கண்ணகி அம்மன் கோயில்கள் அமைந்துள்ள இடங்கள் பற்றி, 'ஊர்சுற்றுக்காவியம்' அல்லது 'உடுக்குச்சிந்து' என்ற காப்பியச் செய்யுள் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

"பட்டிநகர் தம்பிலுவில் காரைநகர் வீரமுனை பலிசுபெறு கல்முனைகல் லாறுமாகி மூரெருவில் செட்டிபா ளையம்புதுக் குடியிருப்பு மண்முனை செல்வமுத லைக்குடா கொக்கட்டிச் சோலை அட்டதிக் கும்புகழ் வந்தாறு மூலை அன்பான சித்தாண்டி நகரதனில் உறையும்

வட்டவப் பூங்குழல் மண்முனைக் கண்ணகையே
மனதினில் நினைக்கவினை மாறியோ டிடுமே.”¹⁴

இதே போன்று பின்வரும் ‘கூவாய் குயிலே’ வசந்தன் பாடலிலும் கிழக்கிலே காணப்படுகின்ற கண்ணகை அம்மன் கோயில்கள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“செட்டிநக ரத்துலவு தேவிகண் ணகையைநிதம்
தேடியே நினைந்து கூவாய் குயிலே
பட்டிநகர் தம்பிலுவில் பாடல்புகழ் காரைநகர்
பத்தினிகண் ணகையென்று கூவாய் குயிலே
வெற்றிபுனை வீரநகர் மேவரிய கல்முனையும்
மேவியகண் ணகையென்று கூவாய் குயிலே
உற்றபாண் டிருப்பினோ குலவியநீ லாவனையில்
ஓதரிய கண்ணகையைக் கூவாய் குயிலே.”¹⁵

‘பட்டிமேட்டுக் கண்ணகியம்மன்’ காவியத்திலுள்ள பாடலும் மட்டக்களப்பில் கண்ணகையம்மன் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இடங்களைக் கூறுகின்றது.

“ஆதியே பட்டிநகர் தம்பிலுவில் காரேறு
அதிகமுள வீரமுனை கல்முனைநீ லாவணை
ஓதியே பாண்டிசெறி கல்லாறுமகி னுரெருவில்
உற்றகளு வாஞ்சிகளு தாவளை பழுகாமம்
நீதிசெறி தேத்தாவெ னுஞ்செட்டி பாளையம்
நேராங் கிரான்குளம் புதுக்குடியி ருப்புச்
சுற்றுமுறு முதலைக்கு டாவினிறை பவளே
உற்றுமே தாண்டவன் வெளியதனி லேவந்து
உவமைபெறு கொத்துக்கு ளத்திமிலை தீவு
வெற்றிபுனை வந்தாறு மூலையிச் சந்தீவு
மேலான அங்கணா மைக்கடவை வெளியிலும்...”¹⁶

கிழக்கிலங்கையில் கண்ணகியம்மன் வழிபாடு பரவிய முறை பற்றிப் பலரும் பலவாறு எடுத்தியம்புகின்றனர். மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திற்கு, வெருகலம்பதிக்குக் கிழக்குப் பக்கத்திலே உள்ள இலந்தைத் துறைமுகத்தில் மதுரை நகரில் இருந்து செம்பக நாச்சியம்மன், பத்திரகாளியம்மன், கண்ணகி அம்மன் சிலைகள் மூன்று கொண்டுவரப்பட்டதாகவும், செம்பகநாச்சியார் சிலையை ஈச்சிலம்பத்தையிலும், பத்திரகாளி அம்மன் சிலையை சம்பூர்க் கடற்கரையிலும், கண்ணகியம்மன் சிலையை மட்டக்களப்புத் தென்பாகத்திலுள்ள ஊரிலும் வைத்து

வழிபட்டதாக வெருகலம்பதி செவிவழிச் செய்தி மூலம் எடுத்து விளக்குவர். இம்மரபுவழிக் கதை மூலம் இப்பிரதேசத்திற்குக் கண்ணகி வழிபாடு தமிழகத்தில் இருந்து நேரடியாகக் கொண்டுவரப்பட்டதாக அறிய முடிகின்றது.¹⁷

இரண்டாவது பாண்டியப் பேரரசின் காலத்தில் திருக்கோயிலைச் சூழவுள்ள பிரதேசங்களில் பாண்டியக் குடியேற்றங்களும் கலாசாரச் செல்வாக்கும் ஏற்பட்டன. திருக்கோயில் சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோயில், கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றல்வரர் கோயில் என்பன பாண்டியக் கட்டடச் செல்வாக்கில் உருவாகியமையை கலாநிதி இந்திரபாலா எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.¹⁸ பாண்டிய நாட்டவர்கள் கண்ணகியின் சாபத்தினால் தமது நாட்டில் அடிக்கடி மழை பெய்வதில்லை என்றும், அதற்காகக் கண்ணகியை வழிபட வேண்டுமெனவும் நம்பியவர்கள். சிலப்பதிகாரத்தின் உரைபெறு கட்டுரை கண்ணகியின் சாபத்தினால் பாண்டிய நாட்டில் மழையில்லாது கொடிய நோய்கள் பரவியதால் கள வேள்வி செய்து 1000 பொற்கொல்லர்களைப் பாண்டிய மன்னன் பலிகொடுத்த செய்தியைத் தருகின்றது. இந்நம்பிக்கையேடு இங்கு வந்த பாண்டியர்கள் திருக்கேயிலைச் சூழவுள்ள பட்டிமேடு, தம்பிலுவில், வீரமுனை முதலான இடங்களில் கண்ணகி கோயில்களை அமைத்திருக்கலாம்.

வட இலங்கையில் முக்குகர் செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்த போது, கண்ணகி வழிபாடு செய்யும் பாண்டிய நாட்டுக் கரையார் வட இலங்கையில் குடியேறினர். இதனால் இவ்விரு இனங்களுக்குமிடையே மனக்கசப்பு உருவானது எனலாம். இதனை எடுத்துக் காட்டுவதே கண்ணகி வழக்குரை காவியம் கூறும் மீகாமன் வெடியரசன் போர் எனலாம். கண்ணகி வழிபாட்டிற்குரியவர்களை எதிர்த்ததால் காலப்போக்கில் கரையாரோடு முக்குகரும் கண்ணகி வழிபாட்டை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினர்.¹⁹ வட இலங்கையில் ஏற்பட்ட இம்மாற்றம் கிழக்கிலும் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

மட்டக்களப்பு மான்மியம், கிழக்குப் பிரதேசத்திற்கு கண்ணகி வழிபாடு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தின் ஒத்துக்குடாப் பகுதியைச் சேர்ந்த கந்தன் என்பவனும் அவனது தங்கையர்களான, மயிலி, செம்பி என்பவர்களும் ஏழு ஆலய ஊழியக் கோவிக்குடும்பங்களையும் ஏழு நாடார் குடும்பங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு ஏழு கண்ணகையம்மன் விக்கிரகங்களோடு படகிலேறி மட்டக்களப்பின் மண்முனை என்னும் ஊரில்

வந்திறங்கினர். இவர்கள் மண்முனைக்கு அருகிலுள்ள ஊர் ஒன்றில் (புதுக்குடியிருப்புக்கும் கிரான்குளத்திற்கும் இடையிலுள்ள சிராம்பியடி எனக் கூறப்படுகின்றது) குடியேறி, ஏழு கண்ணகி விக்கிரகங்களையுமிருத்திப் பூசை செய்து வந்தனர். இவர்கள் கண்டி மன்னனின் அனுமதியைப் பெறாமல் இங்கு குடியேறியமையால் இக்குடிகளின் தலைவனான கந்தப்பனைக் கொண்டு ஏழு விக்கிரகங்களில் ஒன்றை இருந்த இடத்திலேயும், ஏனைய ஆறு விக்கிரகங்களையும் ஆறு ஊர்களிலுமிருக்கவும், நாடாரைப் பூசகராகவும் கோவியரை ஆலய ஊழியராகவும் நியமிக்கும்படி கண்டி மன்னன் கட்டளையிட்டானென மட்டக்களப்பு மான்மியம் குறிப்பிடுகின்றது.²⁰ இதன்படி புதுக்குடியிருப்பு, தாளங்குடா, மண்முனை, ஆரையம்பதி, செட்டிபாளையம், களுவாஞ்சிக்குடி, மகிழூர், எருவில், மகிழடித்தீவு, முதலைக்குடா, கொக்கட்டிச்சோலை போன்ற ஊர்களில் கண்ணகி வழிபாடு பரவியதாக நம்பப்படுகின்றது.

பட்டிமேட்டுக் கண்ணகியம்மன் வரலாற்றினைப் பொற்புறாவந்த காவியத்தின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. சீதாவாக்கையிலிருந்து வந்த நாகமங்கலையம்மனின் புறா வழிபாடே பட்டிமேட்டுக் கண்ணகியம்மன் வழிபாடாக மாற்றமடைந்திருக்கின்றது என்ற செய்தியைப் பொற்புறாவந்த காவியம் காட்டுகின்றது. பொற்புறாவந்த காவியத்தில் பல தொன்மங்கள் உரைக்கப்படுகின்றன. நாகமங்கலையென்ற அம்மன் பொற்புறாவாக இலங்கை வந்தாளென்றும், அந்தப் பொற்புறாவைப் பிடிக்க மன்னன் ஏவலரை ஏவினானென்றும், அவர்களால் அதனைப் பிடிக்க முடியாது போன போது, ஏழு கன்னியரை அனுப்பினால் அவர்கள் கையில் தான் அகப்படுவதாக மன்னன் கனவில் நாகமங்கலையம்மன் உரைத்தாளென்றும், ஏழு கன்னியரை மன்னன் வாவிக்கரைக்கு அனுப்ப ஒரு கன்னியின் கரத்தில் பொற்புறாவின் ஓர் இறகு வந்து வீழ்ந்ததென்றும், அதனைக்கொண்டு மன்னன் நாகமங்கலை அம்மனிற்ரு கோயில் அமைப்பித்தானென்றும், பின் இலங்கை நகர் முழுவதும் கண்ணகி சிலை கொண்டு செல்லப்பட்டு தம்பிலுவிலுக்கு கொண்டு வரப்பட்டதென்றும், தம்பிலுவில்லில் மளுவரசன் வகுத்துவாரில் வந்த மங்கலப்போடி என்பவன் பூசகராக நியமிக்கப்பட்டானென்றும், பின் இறக்காம நகரில் கங்குடாவெளி என்னும் இடத்தில் அம்மன் கோயில் கொண்டாளென்றும், பின்னர் பட்டிமேட்டிற்கு அவள் சென்றாளென்றும் பல விடயங்கள் கூறப்படுகின்றன.

இலங்கையில் கண்ணகி வழிபாட்டோடு நாகம் தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றது. நாகமங்கலையே கண்ணகியாகப் பிறந்தாள் என்று கண்ணகி வழக்குரை காவியமும் பொற்புறாவந்த காவியமும் கூறுகின்றன. நாகமணி கொண்டே கண்ணகியின் காற்சிலம்பு செய்யப்பட்டதென்றும் கூறுவர். மதுரையை எரித்த கண்ணகி ஐந்துதலை நாகத்தின் வடிவில் யாழ்ப்பாணத்தை வந்து சேர்ந்தாள் என்பது ஓர் ஐதிகம். இதனைப் போன்று மட்டக்களப்பு மண்முனைப் பகுதியிலும் பண்டாரியாவெளியிலும் மகிழடித்தீவிலும் எழுந்தருளியுள்ள நாகத்தின் உடன்பிறப்பாகிய கொம்பி, கண்ணகி ஆலய ஸ்தாபகியாகவும் கூறப்படுகின்றாள். இவ்வாறு கண்ணகியம்மன் நாகத்துடன் தொடர்புபடுத்தப்படுகின்ற செய்தியானது, கண்ணகி வழிபாடு இலங்கைக்கு வரும்போது நாக வழிபாட்டிற்கிருந்த செல்வாக்கைக் காட்டுவதுடன் அக்கால நாகர் குல மக்களின் செல்வாக்கினையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

நாடுகாட்டுப்பரவணிக் கல்வெட்டில் காரைதீவு, பட்டிமேடு முதலான கண்ணகி அம்மன் ஆலயங்கள் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கின்றன. இக்கல்வெட்டில் பட்டிமேட்டுக் கண்ணகியம்மன் கோயிலில் சிங்களக் கட்டாடி சிங்களப் பத்தாதி கொண்டு பூசை செய்தமை பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.²¹

காரைதீவுக் கண்ணகையம்மன் ஆலயம் வன்னியர்களின் ஆட்சி உச்சநிலை பெற்றிருந்த போது தோன்றியது எனக் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இப்பகுதியை அரசாண்ட வன்னி மன்னன் நிலபுலன்களைப் பார்வையிட வந்தபோது அரசனின் யானை கீழே விழுந்து படுத்ததாகவும், அப்போது அருகிலேயுள்ள கண்ணகி கோயிலில் பூசை செய்து கொண்டிருந்த தேவந்தி என்ற பெண் விவரம் அறிந்து வேப்பமிலை அரைத்துக் குளிகை செய்து, யானைக்குப் பருக்கிய பின் யானை எழுந்ததாகவும் அதற்குக் கைம்மாறாக அரசன் கண்ணகிக்கு ஆலயம் அமைத்துக் கொடுத்ததாகவும், அரசனுடைய இரு மனைவியருள் ஒருவரான, சிறிய பூங்கோதை இழந்த கண் பார்வை அம்மனை வணங்கியதால் கிட்டியதாகவும் ஒரு கர்ணபரம்பரைக் கதை காணப்படுகின்றது.

கயபாகு மன்னனால் கொண்டுவரப்பட்ட கண்ணகி வழிபாடு அனுராதபுரத்திற்கும் பின் அங்கிருந்து கண்டிக்கும், கண்டியிலிருந்து மட்டக்களப்பிற்கும் பரவியதென வி.சீ. கந்தையா குறிப்பிடுகின்றார். கி.பி.16 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் கிழக்குப் பிரதேசம் கண்டி இராச்சியத்திற்கு உட்பட்டிருந்தது.

ஊர்சுற்றுக்காவியத்தின் இறுதிப் பகுதியிலுள்ள பாடலொன்றிலே “காமநகர் வாழ்குளக் கண்டியுறை மாதே” (பாடல். 63) என்று கூறுதலாற் கண்டி நகரிலிருந்த கண்ணகி கோயிலும் மட்டக்களப்பில் பிரசித்தி பெற்றிருந்ததென்று தெரிகிறது.²² கண்டிக்கும் மட்டக்களப்பிற்குமிடையே பண்டைய காலத்திலிருந்து வணிகத் தொடர்பு இருந்துள்ளது. மட்டக்களப்பிலிருந்து கண்டிக்குச் செல்வதற்கான பழைய வழியொன்றிருந்துள்ளது. அது காரைதீவிலிருந்து சம்மாந்துறை, வீரமுனைகளுக்கடாகச் சென்றது. மண்டுரிலிருந்தும், பழுகாமத்திலிருந்தும் வந்த ‘கண்டி அதர்’ (கண்டிக்குச் செல்லும் காட்டு வழி) இரண்டும் ஊவா மாகாண எல்லையினைச் சார்ந்துள்ள ‘கண்டியக் கட்டு’ என்னும் இடத்தில் வீரமுனை வழியோடு ஒன்றுபட்டன.²³ இவையனைத்தும் கண்டிப் பிரதேசம் மட்டக்களப்புடன் கண்டிருந்த தொடர்பினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

மட்டக்களப்பில் அடிக்கடி மழை பெய்யாமை கண்ணகி அம்மன் வழிபாட்டை மென்மேலும் ஊக்கப்படுத்தியது. இதனை இப்பிரதேசத்திலே எழுந்த இலக்கிய வடிவங்களான, கண்ணகை அம்மன் குளிர்த்திப் பாடல்கள், கண்ணகை அம்மன் மழைக்காவியங்கள், கூவாய்குயில் வசந்தன் பாடல்கள், கொம்பு விளையாட்டுப் பாடல்கள் போன்றன உறுதி செய்கின்றன. திருகோணமலைப் பிரதேசத்தில் பறையன்குளம், பாலம்போட்டாறு, மலைமுந்தல், கந்தளாய், ஆகிய இடங்களிலெல்லாம் பழைய பத்தினியம்மன் கோயில்கள் இருந்தன.²⁴ சாம்பல்தீவு, குறும்பிட்டி, நிலாவெளி, பள்ளிக்குடியிருப்பு, நிலாப்பளை, சம்பூர், மூதூர், இலங்கைத்துறை முகத்துவாரம், சம்புக்கேணி, சும்புறுப்பிட்டி, ஈச்சந்தீவு, ஆலங்கேணி, உவர்மலை போன்ற பகுதிகளில் கண்ணகி அம்மன் வழிபாடு நிலைபெற்று வருகின்றது. எனினும் கோணநாதரின் புகழ் மிகுதியினால் கண்ணகி அம்மனின் செல்வாக்கு இப்பிரதேசத்தில் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Rasanayagam, c. Mudaliyar, Ancient Jaffna, Madras, (1926), p.90.
2. வெல்லுவூர்க் கோபால், (2018), கண்ணகி வழிபாடு பார்வையும் பதிவும், வணசிங்கா அச்சகம், மட்டக்களப்பு, பக்.128.
3. <http://Kanagasritharan.tripod.com/kannaki.htm>.
4. சி., கணேசையர் (1934), ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரிதம், சுன்னாகம், பக்.7.

5. C.W. Nicholas and S. Paranavidarana, History of Ceylon, p.79-80. G.C. Mendice, The Early History Of Ceylon, p.26.
6. ஆ., முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை (1933), யாழ்ப்பாண சரித்திரம், மூன்றாம் பதிப்பு, யாழ்ப்பாணம், பக்.29.
7. சீர்கொண்ட மதுரைநகர் மானுமடந்தை யொடு செம்பர் குடமொடு மாங்கனிதாகி செழியனொடு வாதாடி சிலம்பினால் தீபரப்பி வாரகொண்ட அனலைதீவினிலிருந்து மைகொணாப்பதியில் வீழ்ந்து பேரிகெண்டப்ப தியை மிக்க தனதாக்கிப் பின்னரும் வாலபரால் பேசும் தேற்றாவூர் வரப்பளை அம்பாளை ஆரத்தி திரிபாய் யோங்கு வற்றாப்பளையில் உப்புத் தண்ணீரை விளக்கெண்ணெய் ஆக்கியே - எங்கெங்கும் அங்கதாய் நின்ற இறைவி கண்ணகி அம்மனே.
(தொகுப்பு : வை.கனகரத்தினம்.)
8. க., சிற்றம்பலம், மு.கு.நூ, பக்.261.
9. த.க, சண்முகநாதப்பிள்ளை (1981), நயினை நாகபூசணி ஆலய வரலாறும் அருடபா மாலையும், சாவகச்சேரி, பக்.28.
10. சி, சந்திரசேகரம் (2016), சிலப்பதிகாரப் புத்தாக்க வடிவங்களும் அவற்றின் புனைவுகளும், மொழிமுதல் ஆய்விதழ், கொழும்பு, பக்.84.
11. க., சிற்றம்பலம் (1992), யாழ்ப்பாண இராச்சியம், யாழ் பல்கலை வெளியீடு, திருநெல்வேலி, பக்.225.
12. இரா.வை., கனகரத்தினம், மு.கு.நூ, பக்.14.
13. எம்., சற்குணம் (1978), மட்டக்களப்பில் கண்ணகை அம்மன் வழிபாடு, மெய்கண்டான் அச்சகம், கொழும்பு, பக்.56.
14. க., சபாரத்தினம் (2017), ஆரையூர்க் கண்ணகை வரலாறும் வழிபாடும், மறுகா பதிப்பகம், ஆரையம்பதி, பக்.69.
15. இணைக்கட்டாடிமார் (1994), வசந்தன் கவிகள், செட்டிபாளையம் ஸ்ரீலக்ஷ் கண்ணகியம்மன் ஆலய வரலாறு, மட்டக்களப்பு, பக்.211.
16. கண., ஆறுமுகம் (2008), கண்ணகி அம்மன் பத்ததியும் பாடல்களும், சண் அச்சகம், மட்டக்களப்பு, பக்.71-72.
17. க., மகேஸ்வரலிங்கம், மு.கு.நூ, பக்.32.
18. மேலது, பக்.33.
19. எவ்.எக்ஸ்.சி, நடராசா (1962), மட்டக்களப்பு மான்மியம், ஸ்ரீரங்காட் பிறின்டஸ், கொழும்பு, பக்.47-48.
20. க., சபாரத்தினம் (2017), ஆரையூர்க் கண்ணகை வரலாறும் வழிபாடும், மறுகா பதிப்பகம், ஆரையம்பதி, பக்.10-11.
21. சி., பத்மநாதன், நாடுகாட்டுப் பரவணிக் கல்வெட்டு, பக்.87.
22. வி.சீ., கந்தையா, மு.கு.நூ, பக்.155.
23. 23. மேலது, பக்.157.
24. . க., நாகேஸ்வரன் (2007), கண்ணகி வழிபாடும் இராஜேஸ்வரி வழிபாடும், லஷ்மி அச்சகம், கொழும்பு, பக்.44.

1990களின் பின்னர் மலையகத் தமிழ் மக்களின் கல்வி, தொழில் மற்றும் பண்பாடுகளில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி

இலங்கையின் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பில் புதிதாக உட்புகுத்தப்பட்ட பெருந்தோட்டங்களுக்கென உருவாக்கப்பட்ட சமூகமே பெருந்தோட்டச் சமூகமாகும். தென்னிந்தியத் தமிழ்க் கிராமங்களில் இருந்து வருகைதந்த இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஜனநாயக உரிமைகள், தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் வழியாக அரசியலில் தமது வல்லமையைக் காட்ட இவர்களுக்கு உதவின. ஆனாலும், இலங்கை சுதந்திரமடைந்ததன் பின்னர் இவர்களது வாழ்வு இருள்மயமாகியது; குடியரிமையற்ற நிலையில், இந்தியத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களுக்கென உருவாக்கப்பட்ட தொழிற்சங்கக் கட்டளைச் சட்டத்தின்படி வாழ்வதற்கு இவர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். இதனால், தேசியமட்டத்தில் வளர்ச்சியடைந்து வந்த கல்வி, வீடமைப்பு, சுகாதாரம், குடிநீர் போன்ற வசதிகளை பெருந்தோட்டச் சமூகம் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. மலைக்காடுகளில் உருவாக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டங்களே இலங்கையை ஒரு நவீன பொருளாதாரத்திற்கு இட்டுச் சென்றது. ஆனால், அதற்கான உழைப்பை நல்கிய மக்கள் நாட்டில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ள ஏனைய சமூகங்களுக்கு நிகரான வளர்ச்சியை இன்றுவரை பெறவில்லை என்பதே இதிலுள்ள முரண். இது எவ்வாறு நடந்தது? குடியரிமை இழக்கப்பட்ட போதும், குடியகல்வின் போதும் இந்திய வம்சாவளித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் எதிர்நோக்கிய சவால்கள் எவை? அவர்களும் இந்த நாட்டில் சமத்துவத்துடன் வாழ்வதற்கு என்னென்ன வழிகள் உள்ளன? என்பன பற்றி அலசுவதாக 'இலங்கையில் மீள் எழுச்சி பெற்றுவரும் பெருந்தோட்டச் சமூகம்' எனும் இத்தொடர் அமைகிறது.

*இலங்கையின் பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினரை 'மலையகத் தமிழர்' என அடையாளப்படுத்துவதே அவர்களை இந்நாட்டின் இன்னொரு தனித்துவமான தேசிய இனமாக அங்கீகரிப்பதற்கான பொருத்தமான பதம் என்பது ஏற்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், இக்கட்டுரையாசிரியரின் கருத்திற்கு இணங்கவும், பன்முக உரையாடலை வளர்த்துடுக்கும் நோக்கிலும், இத்தொடரில் 'இலங்கைவாழ் இந்தியத்தமிழர்' எனும் பதம் உபயோகிக்கப்படுகின்றது.

ஏ. எஸ். சந்திரபோஸ்

மலையகத்தில் வாழ்கின்ற இந்திய வம்சாவளித் தமிழரான ஏ.எஸ். சந்திரபோஸ், இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் சமூகக் கற்கைகள் துறையில் முப்பது வருடங்களாகக் கற்பித்தல் துறையில் கடமையாற்றிய பின்பு, 2022 ஆண்டு முதல் ஓய்வு நிலையில் இருக்கும் பேராசிரியராவார். ஆரம்பக்கல்வியை தோட்டப் பாடசாலையிலும், இரண்டாம் நிலைக்கல்வியை ஹட்டன் ஹலண்டஸ் கல்லூரியிலும் பெற்றுக்கொண்ட இவர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் புவியியல் துறையில் B.A (Hons) மற்றும் M.A கற்கைநெறிகளைப் பூர்த்திசெய்தார். இந்திய இலங்கை கலாசார திட்டத்தின்கீழ் புலமைப்பரிசில் கிடைக்கப்பெற்று புதுடில்லி, ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் பிரதேசத் திட்டமிடல் துறையில் M.Phil மற்றும் Ph.D ஆகிய கற்கைநெறிகளைப் பூர்த்திசெய்து கொண்டார். USA Wisconsin, Japan, Sweden, Geneva, German, Malaysia, Nepal, India போன்ற நாடுகளில் இடம்பெற்ற சர்வதேசக் கருத்தரங்குகளில் ஆய்வுக்கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்துள்ளார். இவர் மேற்கொண்ட ஆய்வுகளில் பெரும்பாலானவை பெருந்தோட்ட மக்களின் வாழ்நிலையை மேம்படுத்துவதற்கான கருப்பொருளைக் கொண்டதாகவே காணப்படுகின்றன.

ஏ.எஸ். சந்திரபோஸ், 'சமூக நல்லிணக்கம்', 'பட்டப்பின்படிப்பிற்கான ஆய்வு முறைகள்' போன்றவற்றையும் 'New York, Columbia University, Mailman School' இன் அனுசரணையுடன் 'Care and Protection of Children' போன்ற புதிய கற்கைநெறிகளையும் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். 2018 ஆம் ஆண்டில் ஐப்பானின் 'Kyoto' மற்றும் 'Utsunomiya' பல்கலைக்கழகங்களின் அழைப்பினை ஏற்று பட்டப்பின்படிப்பை மேற்கொள்ளும் மாணவர்களுக்கு, இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்கள் தொடர்பாக இவர் தொடர் விரிவுரைகளை நடாத்தியமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ன்னர் மலையக மக்களின் கல்வி வளர்ச்சி குறித்து மிகச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். அதன் தொடர்ச்சியாக, 1990களுக்குப் பின்னரான காலப்பகுதியில் மலையகக் கல்வி வளர்ச்சிக் கட்டமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும், அதன் விளைவாக உருவான சமூகத் தாக்கங்களையும் இக்கட்டுரை விரிவாக ஆராய்கின்றது. அத்துடன், மலையக மக்களின் மரபு ரீதியான தொழில்களிலும், அவர்களது தனித்துவமான பாரம்பரியப் பண்பாட்டுக் கோலங்களிலும் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் குறித்தும் இக்கட்டுரை விரிவாக விளக்குகின்றது.

தேசிய கல்வி முறைக்குள் உள்வாங்கப்பட்ட மலையகத் தமிழர்கள்

1972 மற்றும் 1975க்கு இடையில் தேசியமயமாக்கலின் போது, இலங்கை அரசாங்கம் தேயிலை மற்றும் ரப்பர் தோட்டங்கள் உட்பட தனியாருக்குச் சொந்தமான தோட்டங்களைக் கையகப்படுத்தியது. தோட்டங்களால் நிர்வகிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளையும் கையகப்படுத்தியது. இவ்வாறு கையகப்படுத்தப்பட்ட தோட்டப் பாடசாலைகள் மற்றும் அவற்றின் முகாமைத்துவம் என்பன ஜனதா தோட்ட அபிவிருத்தி சபை (JEDB) மற்றும் அரசு தோட்டக் கூட்டுத்தாபனம் (SLSPC) ஆகியவற்றிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. இப்பாடசாலைகளை முறைசார்ந்த அரசு கல்வி அமைப்பில் ஒருங்கிணைக்கும் செயல்முறை 1970களின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, அது 1980கள் வரை நீடித்தது. தமிழர்கள் மீதான தொடர்ச்சியான தாக்குதல்கள் காரணமாகவும், இனவாதத்தை அடிப்படைக் கொள்கையாகக் கொண்ட ஆட்சிமுறை காரணமாகவும், தோட்டங்களில் உள்ள தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்பது மெதுவாகவே இடம்பெற்றது.

மேற்குறிப்பிட்டது போல, சுமார் 400 தோட்டங்களை ஒரே இரவில் தேசியமயமாக்கிய அரசாங்கம், தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உழைப்பில் தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பியதோடு, இலவசக் கல்வியையும் நடைமுறைப்படுத்தியது. ஆனாலும், இதற்குப் பின்னணியாக இருந்த தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்கு அத்தகைய வரப்பிரசாதங்களை வழங்குவதில் அது முனைப்புடன் செயற்படவில்லை. தோட்டப் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்பதற்கு அதற்கு 13 ஆண்டுகள் எடுத்தன என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நிலையில், தோட்டப் பாடசாலைகள் அனைத்தும் 1977 முதல் 1990 ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில்

அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. இதில் முதல் கட்டமாக 1977 ஆம் ஆண்டு வரை 304 பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. பின்னர் 1978 - 1979 காலப்பகுதியில் 1 பாடசாலை பொறுப்பேற்கப்பட்டது. தொடர்ந்து 1980 ஆம் ஆண்டில் ஒரே தடவையில் 346 பாடசாலைகள் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. இறுதியாக, 1990 ஆம் ஆண்டின் முடிவில் மொத்தம் 721 பாடசாலைகள் அரசாங்கத்தால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன (பொன். ராமதாஸ்: 2017, எம். ஆர். விஜயானந்தன்: 20-23).

தோட்டப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து அதில் ஆசிரியர்களாக பணியாற்றியவர்களில் பெரும்பாலோர் வடக்கு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே காணப்பட்டனர். ஆயினும், 1970களின் பின்னர் தோட்டங்களில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் மீது சிங்கள மக்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொடர்ச்சியான வெறுப்புணர்வுகள் மற்றும் தாக்குதல்கள் காரணமாக, அதிலிருந்து விடுபடுவதற்காக பெரும்பாலான வடக்கு மாகாண ஆசிரியர்கள் தமது இருப்பிடங்களுக்கு திரும்பிச் சென்றனர். அவ்வாறு ஏற்பட்ட வெற்றிடங்களை நிரப்ப மலையக இளைஞர்கள் தொண்டர் ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றினர். இவ்வாறு தொண்டர் ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றியவர்களில் 402 பேரை, அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட தோட்டப் பாடசாலைகளில் உதவி ஆசிரியர்களாக கடமையாற்றும் வகையில் நியமனமும் வழங்கப்பட்டது.

1985 ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளை அபிவிருத்தி செய்தல் தொடர்பாக ஓர் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. எனினும், அந்த ஆய்வில் முன்வைக்கப்பட்ட முன்மொழிவுகளை நடைமுறைப்படுத்த அரசாங்கம் போதிய முதலீடுகளை மேற்கொள்ளவில்லை. இந்நிலையில், அரசாங்கம் பொறுப்பேற்ற பாடசாலைகளுக்கு ஸ்வீடன் நாட்டினால் நிதி உதவி வழங்கப்பட்டது. ஸ்வீடன் நாட்டின் உதவி கிடைக்கப்பெறுவதற்கு காரணமாக இருந்தது, அந்நாட்டின் நிதி உதவியுடன் பதுளை மாவட்டத்தில் 1980களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட கிராமிய அபிவிருத்தி திட்டமாகும். இதன்போது பரீட்சார்த்த நிலையில் பதுளை மாவட்டத்தில் தேசியமயமாக்கப்பட்ட ஒரு தோட்டப் பாடசாலைக்கு அபிவிருத்தித் திட்டம் செயற்படுத்தப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து தேசியமயமாக்கப்பட்ட மலையகப் பாடசாலைகளை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும் என்ற முன்மொழிவு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட போது, அதனை ஸ்வீடன்

அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டது. இதன் அடிப்படையில், ஸ்வீடிஷ் இன்டர்நேஷனல் டெவலப்மென்ட் ஏஜென்சி (SIDA) நிறுவனத்தின் நிதியுதவியுடன், அரசாங்கத்தால் பொறுப்பேற்கப்பட்ட 436 பாடசாலைகளில் பல்வேறு வகையான அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன (தை. தனராஜ்: 2017). இவற்றில் 420 பாடசாலைகளில் மட்டுமே வகுப்பறைக் கட்டடங்கள், கழிவறை வசதிகள், நீர் விநியோகம், மின்சார இணைப்பு, தளபாடங்கள், அதிபர் மற்றும் ஆசிரியர் விடுதிகள் போன்ற வசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

1986 ஆம் ஆண்டு 'Plantation Sector Development Programme' மற்றும் Plantation Sector Teacher Programme' எனப்படும் பெருந்தோட்ட

பாடசாலைகளின் கல்வி அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இந்த நிகழ்ச்சித் திட்டத்தின் மற்றொரு பகுதியாக ஆரம்பக் கல்வியை மேம்படுத்துவதற்கான விசேட ஆசிரியர் சேர்க்கை செயல்திட்டமும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இச்செயல்திட்டத்தின் மூலம் விசேடமாகப் பயிற்சி பெற்ற 1,898 பேர், திட்டத்திற்குட்பட்ட பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர் (எம்.ஆர். விஜயானந்தன்: 2023). மேலும், 1980களின் பின்னர் தேசியமயமாக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கு SIDA நிறுவனத்துடன் சேர்ந்து GTZ, UNICEF போன்ற சர்வதேச நிறுவனங்களும் பெருமளவு நிதி உதவிகளை வழங்கின.

இலங்கையில் ஆசிரியர் தேவைகளை கருத்தில் கொண்டு, இலங்கை அரசாங்கம் நாடு முழுவதும் 17 கல்வியற் கல்லூரிகளை நிறுவியிருந்த போதிலும், அது பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர் தேவையை போதிய அளவில் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. இந்நிலையில், GTZ வழங்கிய நிதி உதவியுடன் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் 18ஆவது தேசிய கல்வியற் கல்லூரி நிறுவப்பட்டது. 'மூப்பாத தேசிய கல்வியற் கல்லூரி' எனப் பெயரிடப்பட்ட இக்கல்லூரியின் அபிவிருத்திக்கு 'ஜெர்மனிய தொழில்நுட்பம்' நீண்டகால அடிப்படையில் நிதி உதவி வழங்கியது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கல்லூரியில் 1992 முதல் 2015 வரையான காலப்பகுதியில் 3,581 பேர் பயிற்சி பெற்று பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கு நியமனம் பெற்றுள்ளனர். இவர்களில் ஏறக்குறைய 2,000 பேர் ஆரம்பக் கல்விப் பயிற்சி பெற்றவர்களாகவும், 272 பேர் விஞ்ஞானம் கற்பிக்கப் பயிற்சி பெற்றவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர் (பொன். ராமதாஸ்: 2017).

Image Source - detoursdumonde.fr

1990களின் பின்னர் தேசிய கட்டமைப்பிற்குள் கொண்டுவரப்பட்ட தோட்டப் பாடசாலைகளின் வளர்ச்சி கடந்த 25 ஆண்டுகளில் தோட்ட மக்களிடையே குறிப்பிடத்தக்க அளவில் விழிப்புணர்வுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பாடசாலை செல்லும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்ததுடன், 'இடைவிலகல்' கணிசமாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும், க.பொ.த. சாதாரண தரம் மற்றும் உயர்தர வகுப்புகளுக்கான அனுமதிகள் அதிகரித்துள்ளன. பல பாடசாலைகளில் புதிய கட்டடங்கள், மின்சார இணைப்புகள், இணைய வசதிகள், 'Smart Board'கள் ஆகியவை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உள்ளூர் மற்றும் வெளிநாடுகளில் வாழும் பழைய மாணவர்களும் தாங்கள் படித்த பாடசாலைகளின் கல்வி முன்னேற்றத்தில் அதிக ஈடுபாட்டுடன் செயற்படும் போக்கும் பல மலையகப் பாடசாலைகளில் காணப்படுகிறது.

இவை அனைத்திற்கும் மேலாக, சிறந்த பெறுபேறுகளைக் கொண்ட பாடசாலைகளில் மலையக மக்கள் தமது பிள்ளைகளை அனுமதிப்பதுடன், அவ்வாறு அனுமதி பெற்ற மாணவர்களின் கல்வி நலன் கருதி, தங்களது குடும்பங்களுடன் அப்பாடசாலைகள் அமைந்துள்ள இடங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்து தற்காலிகமாகக் குடியமரும் போக்கினையும் தற்போது மலையகத்தில் பரவலாகக் காணமுடிகின்றது. மேலும், பெற்றோர்கள் தமது நாளாந்த வேலைகளுக்கு மேலதிகமாக, தமது பிள்ளைகளின் கல்விக்குத் தேவையான செலவுகளைச் சேகரிக்கவும், குறிப்பாக மேலதிக வகுப்புகளுக்கு தமது

பிள்ளைகளை அனுப்புவதற்காக மேலதிக வருவாயைத் தேடி வெளியிடங்களுக்கு வேலைக்குச் செல்லும் நிலவரங்களையும் மலையகத்தில் சாதாரணமாகக் காண முடிகிறது.

இன்று மலையகத்தில் ஏறக்குறைய LAB தரத்திலான பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை 22 ஆகவும், IC தரத்திலான பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை 120 ஆகவும் காணப்படுகின்றன. ஆரம்பக் கல்வியின் தராதரங்கள் தேசிய அளவில் நன்கு உயர்ந்துள்ளன. வருடாந்தம் சுமார் 20,000க்கு மேற்பட்ட மலையக மாணவர்கள் க.பொ.த. சாதாரண தரப் பரீட்சைக்கு தோற்றுகின்றனர். இவர்களில் சுமார் 5,000 பேர் உயர்தரப் பரீட்சைக்கு தோற்றுகின்றனர். மேலும், வருடாந்தம் சுமார் 1,500 பேர் தேசிய பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ள பல்வேறு கற்கைநெறிகளுக்கு அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். இன்று பல்கலைக்கழகங்களில் விரிவுரையாளர்களாக மலையகத்தைச் சேர்ந்த சுமார் 25 பேர் வரை பணியாற்றுகின்றனர். இவர்களில் அரைப்பங்கு பேர் கலாநிதி (PhD) பட்டம் வரை தமது கல்வித் தரத்தை உயர்த்தியவர்களாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்க சாதனையாகும். மேலும், பாடசாலைக் கல்வியை பூர்த்தி செய்த சிலர் தொழில்நுட்பக் கல்வியை மேற்கொண்டு திறமையான தொழிலாளர்களாகவும் வளர்ந்து வருகின்றனர். குறிப்பாக உதவி தாதியர்கள், பராமரிப்பாளர்கள், இயந்திரப் பழுதுபார்ப்பு, கட்டட நிர்மாணம், மின்சார இணைப்பு போன்ற தொழிற்கல்வித் துறைகளில் ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர். பாடசாலை மற்றும் பல்கலைக்கழகக் கல்வியைப் பூர்த்தி செய்தவர்கள் மத்திய தர வர்க்கமாக வளர்ச்சி அடைந்து, ஆசிரியர் சேவை மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய துறைகளில் மட்டுமன்றி, வைத்தியர்கள், சட்டத்தரணிகள், வங்கியாளர்கள், சுகாதார அதிகாரிகள், எழுத்தாளர்கள், வர்த்தகர்கள் என பல்வேறு தொழில்களிலும் பணியாற்றுகின்றனர்.

மேற்குறிப்பிட்டவாறு கடந்த 25 வருடங்களில் மலையக மக்களிடையே முன்னேற்றகரமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தாலும், தேசிய மட்டத்தில் ஏனைய சமூகங்களுடன் ஒப்பிடும் போது மலையக மக்களின் இதுவரையான அடைவு போதுமானதாக இல்லை என்பதே உண்மையாகும். குறிப்பாக, க.பொ.த. சாதாரண தரப் பரீட்சைப் பெறுபேறுகளை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். தேசிய ரீதியில் சுமார் 75 வீதமானவர்கள் இப்பரீட்சையில் சித்தியடைவதாகக் காணப்பட்டாலும், மலையகத்தில் ஏறக்குறைய 60 வீதமான மாணவர்கள் மட்டுமே அத்தகைய அடைவினைப் பெறுகின்றனர். அதேபோல், மலையகப் பாடசாலைகளில் க.பொ.த. உயர்தரத்திற்கு அனுமதிக்கப்படும் மாணவர்களில் சுமார் 30 முதல் 40

வீதமானவர்கள் பரீட்சைக்குத் தோற்றுவதில்லை. இவ்வாறு இடைவிலகிச் செல்பவர்களில் ஆண் மாணவர்களே அதிகமாக இருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

மேலும், இன்று இலங்கையில் அரசாங்கத் தொழில்துறைகளில் மொத்தமாக 1.15 மில்லியன் பேர் பணியாற்றுகின்றனர். இந்த எண்ணிக்கை மொத்த தொழில்புரிபவர்களில் சுமார் 14.5 வீதமாகும். மலையக மக்களில் இவ்வாறு அரசாங்கத் துறையில் பணிபுரிபவர்களாக சுமார் 25,000 பேர் மட்டுமே உள்ளனர். இவர்களில் ஏறக்குறைய 20,000 பேர் ஆசிரியர்களாக உள்ளனர். இந்த எண்ணிக்கை மலையகத்தின் மொத்த மக்கள் தொகையான சுமார் 1.3 மில்லியனுடன் ஒப்பிடும்போது 1.9 வீதமாகவே காணப்படுகிறது. ஆகவே, அரசாங்கம் அல்லது அதனுடன் தொடர்புடைய தொழில்துறைகளில் மலையக மக்களின் பங்களிப்பு குறைவாகவே காணப்படுகின்றது என்பதை கவலைக்கிடமான நிலையாகக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

பெருந்தோட்டத் தொழில்களும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும்

தேயிலைப் பெருந்தோட்டத் தொழிலைப் பொறுத்தவரை, அது தோட்ட நிர்வாகத்தினால் அல்லது முகாமையாளர்களினால் இடப்படும் பணிகளை நிறைவேற்றும் ஒரு முறைமைக்கு உட்பட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. இலங்கையில் பெருந்தோட்டத் தொழில்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் (இந்தியன்) கட்டளைச்சட்டத்தின் (Estate Labour (Indian) Ordinance) படியே இன்றுவரை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இச்சட்டமானது தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் இந்திய வம்சாவளித் தொழிலாளர்களுக்கு மட்டுமே பொருந்துகிறது. இதன்படி, ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் தன்னை வேலைக்கு அமர்த்தும் நபருடன் ஓர் ஒப்பந்தத்தை மேற்கொள்கிறார் (T.V. ராசரத்தினம்: 1982). 'Estate Labour (Indian) Ordinance No. 3 of 1889' எனப்படும் இச்சட்டம், இந்தியாவில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்த பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழில் பாதுகாப்பை உறுதி செய்வதற்காக உருவாக்கப்பட்டது. குறிப்பாக, இவர்களுக்கு குறைந்தபட்ச நாளாந்த ஊதியம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும், அவ்வாறு ஒரு மாதத்திற்கு கணக்கிடப்படும் மொத்த ஊதியம் அடுத்த மாதத்தின் பத்தாம் திகதிக்கு முன் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் விதிமுறைகள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், வேலை நிபந்தனைகள், தொழில் தகராறுகள், தொழிலாளர்களின் சுகாதாரம், ஊதியம் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய 14 அத்தியாயங்களையும்

சில பிற்சேர்க்கைகளையும் கொண்டதாக இச்சட்டம் அமைகிறது. குடிபெயர்ந்து வந்த இந்தியத் தொழிலாளர்களுக்கான இந்த தொழிலாளர் கட்டளைச்சட்டத்தின் அடிப்படையில், அவர்கள் மேற்கொள்ளும் தொழில்களை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். அவை:

முதல் வகை - தேயிலைச் செடிகளை பராமரித்தலும், தேயிலைக் கொழுந்துகளை அறுவடை செய்து தொழிற்சாலைக்கு அனுப்புதலும் (Field Operations).

இரண்டாவது வகை - தொழிற்சாலையில் பெறப்படும் தேயிலைக் கொழுந்துகளை பதனிடுதல் மற்றும் சந்தைப்படுத்துவதற்காக தயாரான நிலையில் களஞ்சியப்படுத்துதல் (Factory Operations).

தோட்டங்களில் பணிபுரிபவர்களில் பெரும்பாலோர் இவ்விரு வகைகளில் ஏதாவது ஒரு தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். தேயிலைத் தோட்டங்களில் உள்ள மொத்த தொழிலாளர்களில் சுமார் 90 வீதமானவர்கள் தேயிலைச் செடிகளைப் பராமரிக்கும் முதல் வகைத் தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்களாக உள்ளனர். மிகச் சிறிய எண்ணிக்கையிலானவர்களே தேயிலை பதனிடும் தொழிற்சாலைகளிலும் மற்றும் தரத் தொழில்களிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

'Estate Labour (Indian) Ordinance' இன் பிரகாரம் பின்வரும் தொழில்களே தோட்ட முகாமையாளர்களால் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

1. தேயிலைச் செடியைப் பராமரித்தலும் அறுவடை செய்தலும்

காடு வெட்டுதல், புல் வெட்டுதல், காணை வெட்டுதல், தேயிலைக் கொட்டைகள் அல்லது செடித் துண்டுகளை கன்றுத் தவறணையில் பாத்தி கட்டி நட்டுப் பராமரித்தல், தேயிலைக் கன்றுகளுக்கு நீர் வார்த்தல், தேயிலைச் செடிகளில் 'பாசாண்' அகற்றல், அழுக்கெடுத்தல், படர் செடி அகற்றல், எல்லைகளைச் சுத்தம் செய்தல், கூனியடித்தல், குழி போடுதல், நிழல் மரம் நடுதல், வேறு உப செடிகள் வளர்த்தல், கட்டடங்கள் கட்டுதல், பாதைகளையும் கட்டடங்களையும் திருத்திப் பராமரித்தல், கொழுந்து கொய்தல், கொய்தெடுக்கப்பட்ட கொழுந்துகளை அதற்குரிய கூடையில் சுமந்து சென்று தோட்டப்பிரிவின் பொறுப்பாளரான

Image Source - detoursdumonde.fr

கணக்கப்பிள்ளையிடம் ஒப்படைத்தல், தேவையான போது கொய்தெடுக்கப்பட்ட கொழுந்துகளில் முதிர்ந்த இலைகளை அகற்றல், மட்டம் ஓடித்தல், கவ்வாத்து வெட்டுதல், உரம் பரப்புதல், வங்கிகளில் கட்டடம் கட்டுதல், முள்ளுக்குத்துதல், எல்லை அமைத்தல், பொருட்களைத் தூக்கிச் செல்லுதல், கொய்தெடுக்கப்பட்ட தேயிலைக் கொழுந்துகளை அளவிட்டு அதற்குரிய பைகளில் நிரப்பி வாகனங்களில் ஏற்றி தொழிற்சாலைக்கு கொண்டு செல்லுதல், தேவையான போது கம்பி மூலமாக அனுப்புதல் போன்றவை.

2. தொழிற்சாலையில் மேற்கொள்ளப்படும் தொழில்கள்

கொழுந்து வாட்டுதல், அரைத்தல், பதப்படுத்தல், காய்ச்சுதல், தரம் பிரித்தல், சுத்தமாக்கல், மீண்டும் தரப்படுத்தல், குச்சுப் பொறுக்குதல், நிறுத்தல், களஞ்சியப்படுத்தல் ஆகியவையாகும். இவ்வாறு களஞ்சியத்தில் சேகரிக்கப்பட்ட தேயிலை, தேவைக்கேற்ப பொதியிடப்பட்டு அடையாளமிடப்பட்டு விற்பனைக்காக வண்டிகளில் ஏற்றப்படுகிறது.

3. தொழிலாளர்கள் புரியும் ஏனைய வேலைகள்

பசளையை எடுத்துச் செல்லுதல், தொழிற்சாலையில் விறகு வெட்டுதல், லயன்களையும் அதன் சுற்றுப்புறங்களையும் சுத்தம் செய்தல், கூட்டுதல், மலசல கூடங்களைச் சுத்தம் செய்தல் ஆகியவையாகும்.

4. கங்காணியின் வேலை

மேற்குறிப்பிட்ட பணிகளுக்கு அப்பால், 1 மற்றும் 2 ஆம் பகுதிகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பணியாளர்களின் தொழில்களுடன் தொடர்புடைய அல்லது அவசியமாக உருவாகும் பிற பணிகளையும் தோட்ட முகாமையாளரின் கட்டளையின்படி கண்காணிப்பதே கங்காணியின் முக்கிய பொறுப்பாகும் (மூலம்: 1944 மே 19 ஆம் திகதி, அரசாங்க வாத்தமானி இல. 9272).

ஆனால் இன்று தோட்டத்தொழில்களில் கணிசமான மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இலங்கையின் பெருந்தோட்டப் பயிர்கள் தொடர்பாக 2023 ஆண்டில் பெருந்தோட்ட அமைச்சினால் வெளியிடப்பட்ட புள்ளிவிவரங்களின்படி தோட்டங்களில் நிரந்தரமாக வேலை செய்பவர்களின் எண்ணிக்கை 86,933 ஆகும். இந்த எண்ணிக்கை அங்கு வாழ்கின்ற தொழிலாளர்களில் 17.38 வீதமாகும். அவ்வாறாயின் தோட்டங்களில் வாழ்பவர்களில் 82.62 வீதமானவர்கள் தோட்டத் தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களாக இல்லை என்பது தெளிவாகும். அண்மையில், தெரிவு செய்யப்பட்ட தோட்டங்களில் வேலை தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வின்படி, 60.58 வீதத்தினர் ஆய்விற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தோட்டத்தில் நிரந்தரமாக வேலை செய்பவர்களாக இல்லை. ஆய்வில் அவதானிக்கப்பட்டதற்கும் அமைச்சினால் வெளியிடப்பட்ட புள்ளிவிவரத்திற்கும் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகள் காணப்பட்டாலும், பெரும்பாலான தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களில் நிரந்தரத் தொழிலாளர்களாக இல்லை என்பது வெளிப்படையானதாகும் (A.S. Chandrabose: 2023).

தோட்டங்களில் தேயிலைச் செடிகளில் இருந்து கொழுந்து கொய்தலும், அதனை தொழிற்சாலையில் பதனிடலுமே பிரதான தொழில்களாக காணப்படுகின்றன. ஆனால், தேயிலைச் செடிகளைப் பராமரிக்கும் பிற பணிகள் பெருமளவில் இன்று கைவிடப்பட்டுள்ளன அல்லது இயன்றவரை தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வேலையை விட்டு விலகியவர்களில் ஒரு பகுதியினர் வெளியிடங்களுக்கு வேலைக்குச் சென்றுள்ளனர். மற்றவர்கள் தோட்ட முகாமைத்துவம் வழங்கிய தற்காலிக தொழில்களில் இணைக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்தப் பின்னணியிலேயே தோட்டங்களில் தற்காலிக தொழிலாளர்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளனர். இங்கு குறிப்பிடப்படும் தற்காலிக தொழிலாளர்களில் பெரும்பாலோர் முன்பு நீண்டகாலமாக தோட்டங்களில் நிரந்தரத் தொழிலாளர்களாகப் பணியாற்றியவர்களாக உள்ளனர். இவர்களில் அதிகமானோர் ஆண் தொழிலாளர்களாக உள்ளனர். இவர்கள் நிரந்தரத் தொழிலாளர்களாக

இருந்த காலத்தில் அனுபவித்து வந்த 'Estate Labour (Indian) Ordinance' இன் அனைத்து உரிமைகளிலிருந்தும் பின்னர் விலக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு விலக்கப்பட்ட இவர்கள் வேலைவாய்ப்பின்றி பின்தள்ளப்பட்டவர்களாகவும் மாறினர்.

மேலும், மாற்று வருமான வாய்ப்புகளைத் தேடிக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்கள் தோட்டங்களுக்குள் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளன (காணி, வீடு மற்றும் சுயதொழில் மேற்கொள்ளும் உரிமைகள் குறைவாக இருப்பது போன்ற காரணங்களால்). இதனால், தாங்கள் வாழ்ந்து வந்த தோட்டங்களை விட்டு வெளியேற வேண்டிய நிலைக்கு பலர் தள்ளப்பட்டுள்ளனர் என்பதும் அறியப்படுகிறது.

தோட்ட முகாமைத்துவம் தமது பல்வேறு வகையான பராமரிப்பு வேலைகளுக்காக, தமது தோட்டத்தில் வாழும் தற்காலிக தொழிலாளர்களை மட்டுமன்றி, பிற தோட்டங்களிலிருந்தும் தொழிலாளர்களை வரவழைத்து தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதை அவதானிக்கலாம். அதுமட்டுமன்றி, தற்போது அட்டன், கொட்டகலை, தலவாக்கலை, வட்டவளை போன்ற இடங்களைச் சூழவுள்ள தோட்டங்களில் தற்காலிக தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்திக் கொள்வது சாதாரணமாகக் காணப்படுகிறது. கொழுந்து கொய்தலுக்காகவும் இவ்வாறு தொழிலாளர்கள் ஒரு தோட்டத்திலிருந்து மற்றொரு தோட்டத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்படுவதும், பின்னர் மாலை வேளையில் அவர்கள் தமது இருப்பிடங்களுக்கு திரும்புவதும் பொதுவான நிகழ்வாக உள்ளது. இவ்வாறு 'Hired workers'ஐ அழைத்துச் செல்ல தனியார் பேருந்துகளும் லொறி போன்ற கனரக வாகனங்களும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. வெளியே சென்று வேலை செய்யும் இத்தொழிலாளர்களுக்கு நாளாந்தம் ஊதியம் ரூபா 1000 வேலை முடிவில் அன்றே வழங்கப்படுகிறது.

தோட்ட முகாமையாளர்களுக்கு இவ்வாறு தற்காலிக தொழிலாளர்களைப் பயன்படுத்துவது மிகவும் வசதியானதாகவும், தேவையான அளவில் தொழிலாளர்களைத் திரட்டிக்கொள்ள உதவுவதாகவும் உள்ளது. இந்நிலையில், ஒருபுறம் நிரந்தரமாகப் பதிவு செய்யப்பட்ட தொழிலாளர்களும், மறுபுறம் தேவைக்கேற்ப தற்காலிகத் தொழிலாளர்களும் கிடைப்பதால், தோட்ட வேலைகளுக்குத் தொழிலாளர் பற்றாக்குறை உள்ளது என்ற கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

மேற்கூறப்பட்டவாறு தோட்டத்தில் நிரந்தரமாக வேலை செய்பவர்களாக இல்லாமல், அதனை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையை (60.58 வீதம்) 100 வீதமாகக்

கொள்வோமாயின், அவர்களில் 7.98 வீதமானவர்கள் மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் வேலை செய்பவர்களாக உள்ளனர். இவர்கள் யாவரும் திருமணம் செய்துகொண்டு இரண்டு அல்லது மூன்று பிள்ளைகளைப் பிரசவித்த இளம் தாய்மார்களாவர். அதேவேளை, மற்றுமொரு 28.95 வீதமானவர்கள் கொழும்பு போன்ற நகர்ப்புறங்களில் வீட்டு வேலைகளில் பணிபுரிபவர்களாக உள்ளனர். இவ்வாறு கொழும்பு போன்ற நகரங்களில் பணிபுரிவதற்கு இளம்வயது பெண்கள் மட்டுமன்றி, 50 முதல் 60 வயதிற்கு இடைப்பட்டவர்களும் செல்கின்றனர். இவர்கள் கொழும்பில் உள்ள வீடுகளில் காவல் புரிதல், தனியார் அலுவலகங்களில் உதவியாளராக வேலை செய்தல், பூந்தோட்டங்களைப் பராமரித்தல், கைத்தொழில் நிறுவனங்களில் பைகளில் பொருட்களை அடைத்தல், வியாபாரக் குறியீடுகளை ஒட்டுதல், சாப்பாட்டுக் கடைகளில் ரொட்டி தயாரித்தல், உணவு சமைத்தல் போன்ற பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபடுகின்றனர். அதேவேளை, மலையகத் தோட்டங்களில் தையல் மற்றும் அலங்கார வேலைகளில் ஈடுபட்டுள்ளோர் 3.32 வீதமானவர்களாகவும், தோட்டத்திலிருந்து வெளியிடங்களுக்குச் சென்று கட்டுமான வேலைகளில் ஈடுபடுவோர் 6.64 வீதமானவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இதைவிட, முச்சக்கரவண்டி ஓட்டி வருமானம் பெற்றுக்கொள்பவர்கள் 12.32 வீதத்தினராகக் காணப்படுகின்றனர்.

மேலும், தோட்ட நிலங்களை சுயதேவைக்காகப் பயன்படுத்தும் போது தோட்டமுகாமை இடர்பாடுகளை மேற்கொண்டாலும், சிரமங்களுக்கு மத்தியில் கால்நடை வளர்ப்பு மற்றும் காய்கறிச் செய்கை மேற்கொள்பவர்களின் சதவீதமானது முறையே 7.96 ஆகவும் 12.67 ஆகவும் உள்ளன. இவ்வாறு தோட்டங்களில் சுயதொழில் மேற்கொள்ளுவதற்கு சட்டப்படி பல இடர்பாடுகள் காணப்பட்டாலும், சிலர் தாம் வாழ்கின்ற தோட்டங்களில் சுயமுயற்சியாளர்களாகவும் தமது உழைப்பின் உரிமையாளர்களாகவும் வளர்ந்துள்ளனர் என்பது ஒரு முன்னேற்றமாகவே கருதப்பட வேண்டும். இது ஒரு புறம் இருக்க, ஆய்விற்கு உட்பட்ட தோட்டங்களில் தொழில்புரியாத தொழிலாளர்களில் 20.16 வீதமானவர்கள் வேலை தேடிக்கொண்டிருக்கும் இளைஞர்களாகவும், பாடசாலைக் கல்வியில் 11 அல்லது 13 ஆண்டுகள் கல்வியைப் பூர்த்தி செய்தவர்களாகவும் இருக்கின்ற நிலைமையைக் காண முடிகின்றது (A.S. Chandrabose: 2023).

தோட்டத்தில் வேலை செய்பவர்களில் பெரும்பாலோர் 18 வருடங்களுக்கு மேலாக பணியாற்றி வருபவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இவர்களில் அதிகமானோர் 40 வயதைக் கடந்தவர்களாக உள்ளனர். இந்தத் தரவுகளின் அடிப்படையில் மேலும் ஒரு விளக்கத்தைப் பெற முடிகிறது. அதாவது, தோட்டங்களில் தொழில்புரிபவர்களில் பெரும்பாலோர் வயதானவர்களாக இருப்பது தெளிவாகிறது. இந்நிலையில், தோட்டங்களில் இளைஞர்களின் பங்களிப்பு மிகவும் குறைந்த நிலையில் உள்ளது என்பதும் புலனாகிறது.

மலையக மக்களின் பண்பாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள்

இலங்கையில் வாழும் இந்தியத் தமிழர்களில் ஒரு பகுதியினர், இந்த நாட்டிற்கு வருகை தந்த காலத்திலிருந்து இன்றுவரை தமது மூதாதையர்கள் வாழ்ந்த தென்னிந்திய கிராமிய பண்பாட்டின் பல அம்சங்களை தொடர்ந்து பின்பற்றுகின்றனர். இந்த அடுக்கில் வாழ்கின்றவர்களை இரண்டு பிரிவுகளாக அடையாளப்படுத்தலாம். அதில் ஒரு பகுதியினர் மத்திய மலைநாட்டில் உள்ள தேயிலைத் தோட்டங்களில் வாழும் தொழிலாளர்களாகவும், ஏனையோர் அங்குள்ள கிராமங்கள் மற்றும் சிறிய, பெரிய நகரங்களில் வாழ்பவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர்.

இவர்கள் தென்னிந்திய வழக்கிலான மொழிநடையை தமது நாளாந்த தொடர்பாடல்களில் இன்றும் பயன்படுத்துகின்றனர். உதாரணமாக 'ஆமா', 'வந்துட்டேன்', 'போயிட்டேன்', 'ஒனக்கு', 'இம்புட்டு', 'ரொம்ப', 'சொன்னியா', 'வச்சியா', 'கலாய்கிறேன்', 'சாதம்', 'அம்மாயி', 'தொங்க வீடு' போன்ற சொற்கள் பயன்பாட்டில் உள்ளன. இதற்கு மேலாக, உறவுமுறை தொடர்பான 'மாமா', 'அத்தான்', 'சகல', 'சம்பந்தி', 'கொழுந்தனார்', 'கொழுந்தியா', 'அத்தாச்சி' போன்ற பல சொற்களும் நாளாந்தப் பேச்சுவழக்கில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதனுடன், வருடம் முழுவதும் நாட்காட்டியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பொங்கல், பட்டிப் பொங்கல், சிவராத்திரி, சித்திரை பௌர்ணமி, அமாவாசை, பங்குனி உத்திரம், ஆடி பதினெட்டு, நவராத்திரி, விநாயகர் சதுர்த்தி, கார்த்திகை தீபம், மார்கழி பஜனை போன்ற திருவிழாக்கள் மலையகத்திலும் அதனைச் சூழவுள்ள கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் வாழும் இந்தியத் தமிழர்களால் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்த விழாக்களில் சில, அவர்களின் மூதாதையர்கள் தென்னிந்தியாவில்

விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில் கொண்டாடப்பட்டவையாகும். உதாரணமாக 'தைப்பொங்கல்' விழாவைக் குறிப்பிடலாம். இவ்விழா, தமிழர்களின் உணவில் முக்கிய இடம்பெறும் அரிசி உற்பத்திக்கு ஆதாரமான சூரியனுக்கு நன்றி செலுத்தும் நிகழ்வாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இதன்போது, விவசாயிகள் தமது நிலங்களில் அறுவடை செய்யப்பட்ட புதிய அரிசியை வீட்டு முற்றத்தில் வைத்து புதிய பாத்திரத்தில் பொங்கி, சூரியனுக்கு நிவேதனம் செய்து கொண்டாடுவார்கள். இவ்விழா நெற்செய்கை போன்ற விவசாயச் சூழலோடு தொடர்புடையதாக இருந்தாலும், இடம்பெயர்ந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட தொழில் சூழலில்—தேயிலை மற்றும் ரப்பர் பெருந்தோட்டங்களில்—வேலை செய்யும் மலையகத் தமிழர்கள், தமது மூதாதையர்கள் தென்னிந்தியாவில் கொண்டாடிய அதே மரபில் இதனை இன்றுவரை பெருவிழாவாகக் கொண்டாடி வருகின்றனர்.

மேலும், இம்மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யமானதும் தென்னிந்திய மரபினை தொடர்ந்தும் பின்பற்றுகின்ற மற்றுமொரு விழாவாக மாரியம்மன் திருவிழா நடைபெறுகிறது. தென்னிந்தியத் தமிழர்கள் பல காரணங்களுக்காக மாரியம்மன் வழிபாட்டை மேற்கொள்கின்றனர். அவற்றில் முக்கியமானவை விவசாய வளர்ச்சிக்கு தேவையான மழையைப் பெறுதல், பெண்மையைப் போற்றும் தாய்வழிபாட்டின் அடையாளமாகக் கொண்டாடுதல், அம்மை போன்ற தொற்றுநோய்களில் இருந்து மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டுகூறுதல் ஆகியவையாகும். இதனால், தோட்டங்களில் வாழும் மக்கள் மாரியம்மன் வழிபாட்டை தமது பிரதான தெய்வ வழிபாடாகக் கொண்டாடுகின்றனர். குறிப்பாக, தோட்டங்களில் உள்ள மாரியம்மன் கோவில்களில் பல அண்மைக்காலங்களில் புனரமைக்கப்பட்டு கும்பாபிஷேகமும் நடைபெற்றுள்ளது. தோட்டங்களில் நடைபெறும் அம்மன் திருவிழாக்களை நடத்துவதற்கு தொழிற்சங்க கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழும் அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதன்படி 'சாமி கும்பிடு' எனப்படும் நடைமுறையின் கீழ் தோட்ட நிர்வாகமும் அம்மன் விழாக்களுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்குவதும் காணப்படுகிறது.

இதனைத் தவிர, காமன் கூத்து பல தோட்டங்களில் நடைபெறுகிறது. இருப்பினும், அர்ச்சனன் தபசு மற்றும் பொன்னர் சங்கர் போன்ற கூத்துகள் எல்லா தோட்டங்களிலும் நடைபெறுகின்றன என்று கூற முடியாது.

இது போன்று சிறுதெய்வங்களை வணங்கும் மரபும் தொடர்ந்து காணப்படுகிறது. இவர்கள் வணங்கும் சிறுதெய்வங்களில் மதுரை வீரன், மாடசாமி, ரோதமுனி, காட்டு மாரியம்மன், சிந்தாகட்டி போன்ற தெய்வங்கள் பிரபலமானவையாக உள்ளன. தென்னிந்தியத் கிராமங்களில் காவல் தெய்வங்களாகவும் குலதெய்வங்களாகவும் வணங்கப்பட்ட இச்சிறுதெய்வ வழிபாடுகள் இன்றளவும் இவர்களின் வாழ்வியலில் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்று வருகின்றன.

நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்தநிலை மற்றும் சிலர் தாயகம் திரும்பியமை போன்ற காரணங்களால் சில காலம் செயலிழந்து காணப்பட்ட சிறுதெய்வ வழிபாடுகள், கடந்த சில ஆண்டுகளில் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்று வருகின்றன. உதாரணமாக, அட்டன் குடாஓயா தோட்டத்தில் 2024 மார்ச் மாதத்தில் புனரமைக்கப்பட்ட மதுரை வீரன் கோவிலில் நடைபெற்ற பூஜை நிகழ்வுகளை குறிப்பிடலாம்.

மேலும், பெருந்தோட்டங்களில் வாழும் பெரும்பாலானவர்கள் திருமணம், கோவில் திருவிழாக்கள், பூஜை வழிபாடுகள் போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் தென்னிந்தியத் தமிழர்களின் மரபுகளை இன்றுவரை பின்பற்றி வருகின்றனர். அணியும் ஆடைகள், வண்ணப் பூச்சுகள் மட்டுமன்றி, இவ்வாறான நிகழ்வுகளில் வாழைமரம், மாவிலை போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி அலங்காரத் தோரணங்கள் அமைத்தல், தலையில் பூமாலை சூட்டிக் கொள்வது, திருமணங்களில் மேளம் அடித்து நாதஸ்வரம் இசைப்பது போன்றவை தென்னிந்திய மரபின் தொடர்ச்சியாகவே காணப்படுகின்றன.

இதற்கு மேலாக, வாசலில் கோலம் இடுதல், மஞ்சள் நீர் தெளித்தல், ஆலத்தி எடுத்தல், தப்பு, கிளாரினெட் போன்ற வாத்தியங்களின் இசையுடன் மாரியம்மன் தேர்த்திருவிழாவை நடத்துதல் போன்றவையும் தோட்டங்களில் காணப்படுகின்றன. இவ்வணத்தும் இவர்கள் தென்னிந்திய மரபுகளைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கும் இந்தியத் தமிழர்களாக வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பதற்கான சான்றுகளாகும். மலையகத்தில் வாழும் தமிழர்கள் காய்கறிகளை தமிழ்மொழி பேசும் கடைகளில் வாங்கினாலும், அக்காய்கறிகளுக்கான சிங்களப் பெயர்களைப் பயன்படுத்தியே கொள்வனவு செய்வதும் சாதாரணமாகக் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக, கத்தரிக்காய் (பட்டு), வெண்டைக்காய் (பண்டக்காய்), வல்லாரை (கொடுகொல), முள்ளங்கி (ராபு), பாகற்காய் (கரவில்), கருவேப்பிலை (கரபிஞ்சா), ரொட்டி மா (பாண் பிடி), பயறு (முங்கெட்ட),

பீர்க்கங்காய் (எலபட்டு), சக்கரை வள்ளிக்கிழங்கு (பத்தோல), நெத்தலி கருவாடு (ஆல்மெஸ்சோ) போன்ற சிங்களப் பெயர்களைப் பயன்படுத்துவது வழக்கமாகிவிட்டது.

இவையாவற்றிற்கும் மேலாக, மலையகம் முழுவதும் நடைபெறும் பெரும்பாலான பொதுநிகழ்வுகள் மற்றும் விருந்துபசாரங்களின் போது பரிமாறப்படும் உணவு வகைகளில் கணிசமான மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக, இந்நிகழ்வுகளில் வழங்கப்படும் உணவுகளில் பெரும்பாலானவை சிங்கள மக்களின் உணவு மரபுகளைப் பிரதிபலிப்பதாக உள்ளன. முன்னர், இவர்கள் திருமணம் போன்ற விருந்துபசாரங்களில் வாழை இலையில் சோறு, சாம்பார், வடை, கூட்டு, பொரியல், பாயாசம், தயிர், ரசம், பப்படம் போன்ற பாரம்பரிய உணவுகளைப் பரிமாறி வந்தனர். ஆனால், தற்போது சிங்கள உணவுப் பழக்கவழக்கங்களின் தாக்கம் அதிகரித்துள்ளது. இதன்படி, கட்டியான பருப்புக் கறி, பிலாக்காய் கறி, 'மோஜோ' எனப்படும் கத்தரிக்காய் பொரியல், நறுக்கிய கத்தரிக்காயை பொாரித்து அதில் சீனி சேர்த்து வெள்ளைக் கடலையுடன் கலந்து தயாரிக்கும் பிரட்டல், நொருக்கிய காய்ந்த மிளகாயுடன் செய்யப்பட்ட கிழங்குப் பிரட்டல், கட்டல், தேங்காய் சம்பல், சலட் போன்ற உணவுகள் விருந்துபசாரங்களில் பொதுவாக வழங்கப்படுகின்றன. மேலும், முன்பு திருமண விருந்துகளில் முழுக்க முழுக்க சைவ உணவுகள் மட்டுமே வழங்கப்பட்ட நிலையில், தற்போது காய்கறி உணவுகளுடன் சேர்த்து மாமிச உணவுகளையும் பரிமாறுவது வழக்கமாகியுள்ளது. இது மலையகத் தமிழர்களின் உணவுப் பண்பாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றத்தையும், கலாசார பரிமாற்றத்தின் தாக்கத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

இதுபோன்று, சில நிறுவனங்களின் மற்றும் ஆவணங்களின் பெயர்கள் தமிழில் இருந்தாலும், அவற்றை சிங்களப் பெயர்களால் குறிப்பிடுவதும் வழக்கமாகிவிட்டது. உதாரணமாக, நீதிமன்றம் (உசாவி), தீர்ப்பு (தீந்துவ), பிறப்பு சான்றிதழ் (உபன் சாத்திக), மரண சான்றிதழ் (மரண சாத்திக), போராட்டம் (உத்கோசன), காணி உரிமைப் பத்திரம் (ஒப்பு), ஊர்வலம் (பெலபாலி) போன்ற சொற்கள் சிங்கள வழக்கில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மேலும், விருந்துபசாரங்களின் போதும், வீட்டிலும், முச்சக்கர வண்டியில் பயணம் செய்யும் போதும் இடையிடையே சிங்களப் பாடல்களைக் கேட்டு மகிழ்வதும் மலையகத்தில் சாதாரணமாகக் காணப்படும் ஒரு வழக்கமாக உள்ளது.

நாம் மேலே அவதானித்தது போல், ஒருபுறம் தமது மூதாதையர்கள் கடைப்பிடித்த தென்னிந்தியப்

பண்பாடுகளுடன் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்து வரும் இந்தியத் தமிழர்களிடையே, மறுபுறம் இலங்கையின் பெரும்பான்மை சிங்கள மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள் படிப்படியாக ஊடுருவி வருகின்றன. குறிப்பாக மலையகப் பகுதிகளில் உள்ள தோட்டங்களில் வாழும் இந்தியத் தமிழர்கள், அங்குள்ள நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் மட்டுமன்றி அரச அலுவலகங்களில் பணிபுரியும் நபர்களுடனும் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய நிலை காணப்படுகிறது. குறிப்பாக பொலிஸ் நிலையங்கள், கிராம அதிகாரிகள் போன்றவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களில் சிங்கள மொழியில் பேச வேண்டிய அவசியம் உருவாகிறது. இதற்குக் காரணமாக, சிங்கள மொழி அரச நிர்வாக மொழியாக மேலோங்கி இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால், அரச ஆவணங்கள் மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கைகளுடன் தொடர்புடைய செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ளும் போது, அதிகாரிகள் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய சிங்கள மொழியைப் பயன்படுத்தி தொடர்பு கொள்ளுதல் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக உள்ளது. இவ்வாறான சூழல், அவர்களின் நாளாந்த வாழ்க்கையிலும் கணிசமான செல்வாக்கைச் செலுத்தியுள்ளது என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

மேலும், இலங்கையின் வடக்கு - கிழக்கு மாவட்டங்களில் குடியேறி, அங்கு வாழ்ந்து வரும் இலங்கைத் தமிழர்களுடன் ஒருங்கிணைந்து வாழும் இந்தியத் தமிழர்களை மற்றுமொரு பண்பாட்டு அடுக்காக அடையாளப்படுத்தலாம். இலங்கையின் வடக்கு - கிழக்கில் வாழும் இலங்கைத் தமிழர்கள் உள்ள பகுதிகளுக்கு மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இந்தியத் தமிழர்களின் வருகை அண்மைக்காலத்தில் இடம்பெற்ற ஒன்றாகும். இவ்வாறு இடம்பெயர்ந்தவர்களில் பெரும் பகுதியினர் காலி, மாத்தறை, களுத்துறை, இரத்தினபுரி மற்றும் கேகாலை போன்ற மாவட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்களாவர். குறிப்பாக, சிங்களக் கிராமங்களை அண்டியுள்ள தேயிலை மற்றும் ரப்பர் தோட்டங்களில் பணிபுரிந்த தொழிலாளர்களே இவ்வாறான இடப்பெயர்வுகளில் அதிகளவில் ஈடுபட்டனர். மலையகப் பெருந்தோட்டங்களில் தொழில்புரிய வந்த இந்தியத் தமிழர்கள் வடக்கு - கிழக்குப் பகுதிகளுக்குக் குடிபெயர்ந்து செல்லக் காரணமாக தென்பகுதி மாவட்டங்களில் அவர்கள் எதிர்கொண்ட அச்சுறுத்தல்கள் முக்கிய பங்காற்றின. இதனுடன், 1972-75 காலப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நிலச் சீர்திருத்தத்தின் விளைவாக வேலை இழந்தவர்களும் தமது வாழ்வாதாரத்தைத் தேடி இடம்பெயர்ந்தனர். மேலும், வடக்கு - கிழக்கில் செறிவாக வாழும் இலங்கைத் தமிழர்களிடையே வாழ்வது

பாதுகாப்பானது என்ற உணர்வும் இவர்களின் குடிப்பெயர்வுக்குக் காரணமாக அமைந்தது.

மேற்கூறப்பட்ட காரணங்களுக்கு மேலாக, வடக்கு - கிழக்குப் பகுதிகளில் உருவாக்கப்பட்ட கவர்ச்சிகரமான குடியேற்றத் திட்டங்களும் இந்த இடப்பெயர்வை ஊக்குவித்தன. குறிப்பாக, வடக்கில் முல்லைத்தீவு மற்றும் வவுனியா மாவட்டங்களில் விரிவுபடுத்தப்பட்ட விவசாய நடவடிக்கைகளின் போது அதிகளவில் தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டனர். புதிதாகக் குடியேறிய மலையக மக்களுக்கு நிறுவன ரீதியான பல்வேறு உதவிகளும் வழங்கப்பட்டன. விவசாயத்திற்கும் வீடமைப்பிற்குமான நிலங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. தோட்டங்களில் காணியுரிமையோ அல்லது வீடுகளின் உரிமையோ பெற முடியாத நிலையில், மேலும் இன முரண்பாடுகள் காரணமாக அச்சமுற்ற சூழலில் வாழ்ந்த மக்கள் வடக்கு - கிழக்கில் குடியேறுவதை ஒரு வரப்பிரசாதமாகக் கருதினர்.

இது ஒருபுறம் இருக்க, இலங்கை அரசாங்கம் பெருந்தோட்டக் கட்டமைப்பில் கொண்டு வந்த மாற்றங்களும் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியலில் கணிசமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. குறிப்பாக 1972-1975 காலப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நிலச் சீர்திருத்தத்தின் அடிப்படையில் உச்சவரம்பு நிர்ணயிக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டங்கள் அரசுடமையாக்கப்பட்டன. அதன் பின்னர், அரசுடமையாக்கப்பட்ட பெருந்தோட்ட நிலங்களில் சுமார் 40 வீதம் சிறுதோட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு பல்வேறு நிறுவனங்களுக்கும் தனிநபர்களுக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் ஆயிரக்கணக்கான தேயிலைச் சிற்றுடைமையாளர்கள் உருவாக்கப்பட்ட போதிலும், பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்து வந்த தொழிலாளர்களுக்கு அத்தகைய நற்பலன்கள் வழங்கப்படவில்லை. மேலும், அரசுடமையாக்கப்பட்ட தோட்டங்களில் ஆரம்ப கட்டங்களில் ஆயிரக்கணக்கான கிராமிய இளைஞர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புகள் வழங்கப்பட்டன. ஆனால், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அந்த வேலைவாய்ப்புகளில் புறக்கணிக்கப்பட்டனர்.

பின்னர் 1992 ஆம் ஆண்டில் அரசுடமையாக்கப்பட்ட தோட்டங்கள் நீண்டகால குத்தகைக்கு தனியார் நிறுவனங்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. இதன் பின்னர், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் ஊதியங்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. ஆண் தொழிலாளர்கள் பலர் வேலைக்குச் சேர்த்துக்கொள்ளப்படாமல் இருந்தனர்; உற்பத்தித் திறன் குறைக்கப்பட்டது. நிறுவனங்கள் இலாப நோக்கில் மேற்கொண்ட பல்வேறு

நடவடிக்கைகளின் விளைவாக தொழிலாளர்கள் வறுமைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

இந்த மாற்றங்கள், அதுவரை பெருந்தோட்டத் தொழிற் கட்டமைப்பில் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட சூழலில் வாழ்ந்து வந்த மக்களிடம் வேலையின்மை, போதிய வருமானமின்மை, உற்பத்தித் திறனில் வீழ்ச்சி போன்ற பிரச்சினைகளை உருவாக்கின. இதன் விளைவாக, பல தொழிலாளர்கள் தமது பாரம்பரியத் தொழில்களிலிருந்து விலகி, தோட்டங்களை விட்டு வெளியேறும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இந்நிலைகள், அவர்களின் வாழ்வியலில் முக்கியமான மாற்றங்களையும் புதிய சமூகபொருளாதார சூழலையும் உருவாக்கக் காரணமாகின.

இத்தகைய சூழல்களில் இவர்களின் இடப்பெயர்விற்கு இலங்கையின் வடக்கு - கிழக்கில் இடம்பெற்ற தமிழ் மக்களின் போராட்ட நிலைமைகளும் கணிசமான கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்தின. வேலை தேடி அல்லது மாற்று வருமானத்தைக் கண்டுபிடிக்க வெளியேற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்ட போதிலும், தமிழர்கள் என்பதற்காக இவர்களைச் சந்தேகத்துடன் அணுகிய பெரும்பான்மை சமூகத்தின் வெறுப்புணர்வு, இவர்களின் நாளாந்த வாழ்க்கையை மேலும் சிக்கலாக்கியது.

1978, 1983, 1985 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட கலவரங்களின் போது மலையக மக்கள் பெரிதும் துன்புறுத்தலுக்குள்ளாகினர். இந்த நிகழ்வுகள், பெரும்பான்மை மக்களிடையே தமது உயிரையும் சொத்துகளையும் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டிய அச்சத்துடன் வாழும் நிலைக்கு இம்மக்களைத் தள்ளின. இதனால், பெரும்பான்மைச் சமூகத்தின் கட்டுப்பாடுகளுக்குள் தமது நாளாந்த வேலைகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் உருவானது. சாதாரண தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களைக் கூட முன்னெடுக்க முடியாத சூழல் ஏற்பட்டது. மேற்குறிப்பிட்ட சூழலுக்கு மாறாக, பெருந்தோட்டங்களுடன் குறைந்த அல்லது தொடர்பற்ற நிலையில், தென்னிந்தியப் பண்பாட்டைத் தொடர்ந்தபடி பெருநகரங்களில் வாழும் இந்தியத் தமிழர்களையும் மற்றொரு சமூக அடுக்காகக் காணலாம். இவர்களில் ஒரு பகுதியினர் இலங்கையின் முக்கியமான வர்த்தகர்களாக விளங்குகின்றனர்; மற்றவர்கள் நகரங்களில் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டு வாழ்கின்றனர். குறிப்பாக, கொழும்பு நகரில் வியாபாரம் மற்றும் தொழில்களை நடத்திவரும் இவர்கள், மலையகத்திலிருந்து வேலை தேடி வரும் மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்தும் நிலையில் உள்ளனர். வர்த்தகத்தின்

ஈடுபட்டுள்ளவர்களில் சிலர் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வணிக நோக்கத்துடனே இலங்கைக்கு வந்தவர்களாகவும் உள்ளனர்.

இவ்வாறு கொழும்பு மட்டுமன்றி மலையகப் பகுதிகளிலும் பாரம்பரியமாக வணிகத்தில் ஈடுபட்டுள்ள இந்தியத் தமிழர்கள், தமக்குச் சமமாக வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டுள்ள சிங்களவர்கள், இஸ்லாமியர்கள் மற்றும் போரா, சிந்தி, மேமன், மலாயர், சீனர், இந்தியர், பாகிஸ்தானியர் போன்ற பல்வேறு சமூகங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புகளைப் பேணி வருகின்றனர். மேலும், முன்னணி அரசியல் பிரமுகர்களுடனும் நெருங்கிய உறவை வைத்துள்ளனர். இத்தகைய உறவுகள் இவர்களின் வர்த்தக நடவடிக்கைகளை முன்னேற்றுவதற்கும் விரிவுபடுத்துவதற்கும் உதவியாக உள்ளன.

இப்போது கொழும்பு மற்றும் பிற நகரங்களில் வியாபாரம் மற்றும் தொழில்களை நடத்திவருபவர்களில் பலர் பாரம்பரியமாக வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் அல்லர். அண்மைக் காலங்களில் மலையகத் தோட்டப்புறங்களில் இருந்து தொழில் தேடி நகரங்களை நோக்கி வந்தவர்களான இவர்கள் சிறு வியாபாரங்களிலிருந்து தொடங்கி, பெரிய முதலீடுகளைக் கொண்ட தொழில் அதிபர்களாக வளர்ந்துள்ளனர். ஏற்றுமதி-இறக்குமதித் துறைகளிலும், மற்ற வர்த்தகங்களிலும், இவர்கள் பாரம்பரியமாக இத்துறையில் ஈடுபட்டு வந்தவர்களுக்கு இணையான வர்த்தகர்களாக உயர்ந்துள்ளனர். எனினும், இவ்வாறு மலையகப் பகுதிகளில் இருந்து கொழும்பு போன்ற பெருநகரங்களுக்கு வந்து வளர்ந்துள்ள புதிய வர்த்தகர்களுக்கும், நகரங்களில் நீண்டகாலமாக பெரிய அளவிலான வர்த்தகங்களில் ஈடுபட்டு வந்த இந்தியத் தமிழர்களுக்கும் இடையில் நெருக்கமான தொடர்புகள் அதிகம் காணப்படுவதில்லை.

பாரம்பரியமாக வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டுள்ள தென்னிந்திய வேரைக் கொண்ட வர்த்தகர்கள், தமது நலன்கள், உறவுகள் மற்றும் வணிகத் தொடர்புகளை பெரும்பாலும் தமது மூதாதையர்கள் வாழ்ந்த தென்னிந்தியாவுடனே பேணி வருகின்றனர். வர்த்தகம் மற்றும் இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்களின் மேம்பாட்டிற்காக உருவாக்கப்பட்ட 'இலங்கை இந்திய சமுதாயப் பேரவை' மற்றும் 'இந்திய வம்சாவளியினருக்கான உலக நிறுவனம்' போன்றவற்றின் செயற்பாடுகளை இதற்கான உதாரணங்களாகக் கூறமுடியும். இவ்வாறான அமைப்புகளில், அண்மைக் காலங்களில் மலையகத்திலிருந்து நகரங்களுக்கு வந்து வளர்ந்த வர்த்தகர்களில் மிகச் சிலரே உறுப்பினர்களாக உள்ளனர்

என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கொழும்பு போன்ற நகரங்களில் வாழ்கின்ற இவர்கள் தங்களுடைய இன அடையாளத்தை பொதுவாக 'இந்திய வம்சாவளியினர்' என்றவாறே குறிப்பிடுகின்றனர். கடந்த மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பில் இவர்களின் தனிப்பட்ட எண்ணிக்கை தெளிவாகப் பதிவு செய்யப்படாதிருந்தாலும், கொழும்பு போன்ற நகரங்களில் வசிப்பவர்களின் தொகையில் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை குறிப்பிடத்தக்க அளவில் இருப்பதைக் காண முடிகிறது. 2012 மக்கள் தொகைக் கணிப்பீட்டின்படி, கொழும்பில் சிங்களவர்கள் 206,282 (36.7%), தமிழர்கள் 176,972 (31.5%), இஸ்லாமியர்கள் 165,457 (29.5%) எனப் பதிவாகியுள்ள நிலையில், சிங்களவர்களுக்கு அடுத்த நிலையில் இரண்டாவது பெரும்பான்மை மக்களாக தமிழர்களே காணப்படுகின்றனர். இவர்களில் கணிசமான பகுதியை இந்தியத் தமிழர்கள் நிரப்புகின்றனர்.

கொழும்பிலும் அதனைச் சுற்றியுள்ள புறநகரங்களிலும் வாழும் இந்திய வம்சாவளியினரின் கலாசாரம் தென்னிந்தியத் தமிழ்க் கலாசாரத்தோடு ஆழமாக

Image Source - detoursdumonde.fr

இணைந்துள்ளது. கொழும்பில் நடைபெறும் பல்வேறு கலாசார விழாக்களின் போது தென்னிந்தியக் கலைஞர்கள், பேச்சாளர்கள், இந்து மதப் பீடாதிபதிகள் ஆகியோரை அழைத்து விழாக்கள் நடத்தப்படுவது இவர்களின் தென்னிந்தியத் தொடர்புகள் இன்னும் வலுவாகத் தொடர்கின்றன என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

தோட்டங்களில் இருந்து 1980களில் கொழும்பிற்கு வந்து வர்த்தகத்தில் நிலைபெற்று முன்னணியில் உள்ள பலர், தனிப்பட்ட முறையிலும் ஒன்றிணைந்தும் மலையகப் பாடசாலைகளில் கல்வி பயிலும் மாணவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காக பல்வேறு

சேவைகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். இவ்வாறு செயற்படும் பல அமைப்புகளில், திரு. மகேஸ்வரன் லைமையில் செயற்படும் 'மலையக கல்வி அபிவிருத்தி மன்றம்' கடந்த 25 ஆண்டுகளாக கல்வி தொடர்பான பல்வேறு பணிகளை மேற்கொண்டு வருகிறது. இவ்வமைப்பு கொழும்பு செட்டியார் தெருவை மையமாகக் கொண்டு இயங்கி வருகிறது. இந்த மன்றம், தமது உறுப்பினர்களிடமிருந்து பெறப்படும் மாதாந்த நிதிகளைச் சேகரித்து, மலையகப் பாடசாலைகளுக்கு பல்வேறு வகையான உதவிகளை வழங்குவதோடு, உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களில் உயர்கல்வி பயிலும் மாணவர்களுக்கும் ஆதரவு வழங்குகிறது.

இதுபோன்று கல்வி சேவைகளில் ஈடுபட்டுள்ள அமைப்புகளாக பேராசிரியர் தை. தனராஜ் தலைமையில் செயல்படும் 'உதவும் கரங்கள்' மற்றும் தொழிலதிபர் எஸ். பத்மராஜ் தலைமையில் இயங்கும் 'சுப்பையா செல்லம் ஞாபகார்த்த நிதியம்' ஆகியவற்றையும் குறிப்பிடலாம். இவ்வமைப்புகளில், 'மலையக கல்வி அபிவிருத்தி மன்றம்' இன்று மலையகத்தில் வலுவாகக் கட்டியெழுப்பப்பட்ட தன்னார்வ அமைப்புகளில் ஒன்றாகத் திகழ்கிறது. இவ்வமைப்பின் நோக்கம், இலங்கையில் வாழும் இந்தியத் தமிழர்கள் கல்வித்துறையில் முன்னேற்றமடைந்து, தமது பாரம்பரியக் கலாசாரத்தைத் தக்கவைத்துக்கொண்டு சிறப்பான சமூகமாக முன்னேறுவதற்கு ஆதரவாக இருப்பதாகும்.

முடிவுரை

பெருந்தோட்டங்களில் குடியேறிய இந்தியத் தமிழர்கள் மிகவும் காலதாமதமாகவே தேசியக் கல்வி அமைப்பில் இணைக்கப்பட்டனர். 1990கள் வரை இவர்களின் கல்வி நடவடிக்கைகள் பெரும்பாலும் ஆரம்பக் கல்வி மட்டத்திலேயே நிலைத்திருந்தன. பின்னர், அரசாங்கம் பொறுப்பேற்று மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளும், வெளிநாட்டு உதவிகளும் இணைந்து பாடசாலைக் கல்வியில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்தி மலையக மக்களிடையே கணிசமான விழிப்புணர்வை உருவாக்கியது. இருப்பினும், இந்த நாட்டின் ஏனைய சமூகங்களுடன் ஒப்பிடும் போது, தேசிய மட்டத்தில் முன்னேறுவதற்காக இவர்களுக்குக் கூடுதல் உழைப்பைச் செலுத்த வேண்டிய அவசியம் இருப்பது தெளிவாகும். தொழில்களைப் பொறுத்தவரையில், இன்று பெருமளவானோர் பெருந்தோட்டங்களில் சுயதொழில்களில் ஈடுபடுகின்றனர். ஆனால், இவ்வாறு சுயதொழில் மேற்கொண்டாலும், ஏனைய மாவட்டங்களில் உள்ள மக்களுக்குக் கிடைக்கும் அரசாங்கச் சலுகைகள்

இவர்களுக்குச் சமமாகக் கிடைப்பதில்லை. பண்பாட்டு நிலையைப் பொறுத்தவரையில், சிங்கள மக்களுடன் வாழும் இவர்கள் விருப்பத்தோடு அல்லது சூழ்நிலைக்கேற்ப சிங்களப் பண்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்வதையும் காண முடிகிறது. அதேவேளை, வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளுக்குக் குடியேறியவர்கள் அங்குள்ள உள்ளூர்ச் சமூகங்களுடன் இணைந்து வாழும் சூழலில், அவர்களது வாழ்க்கை முறைகளில் மாற்றங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றனர். இவ்வாறு பல்வேறு சமூக, பொருளாதார மற்றும் பண்பாட்டு மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டவர்களாக மலையகத்தில் வாழும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் — அல்லது மலையகத் தமிழர்கள் — இன்று அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர். இவர்களிடையே நிகழ்ந்துள்ள இந்த சமூக மாற்றங்களை விரிவாக ஆராய்வதற்கான அடித்தளமாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

உசாத்துணை மூலங்கள்

- Chandrabose, A. S. (2023). Employment prospects in the tea plantation sector: An analysis of selected estates in Nuwara Eliya District in Sri Lanka. In Malayaham Beyond 200. R. Sivalingam Memorial Committee, Colombo 6.
- Chandrabose, A. S. (2015). Hired labour in the tea smallholding in Kotapola in the District of Matara in Sri Lanka. Paper presented at the Annual Academic Sessions, Open University of Sri Lanka, 19–20 November 2015.
- Chandrabose, A. S., & Ramesh, R. (Eds.). (2018). Tea Plantation Community in Sri Lanka (1867–2017): 150 Years (in Tamil). Express Newspapers (Ceylon) Ltd.
- Department of Census and Statistics. (2022). Sri Lanka Labour Force Survey: Annual Report 2022. Ministry of Finance, Colombo.
- Ramadas, P. (2017). பெருந்தோட்டப்புற பாடசாலைகளுக்கென ஆசிரியர் ஆட்சேர்ப்பு: ஒரு வரலாற்று நோக்கு. In A. S. Chandrabose & R. Ramesh (Eds.), Tea Plantation Community in Sri Lanka: 150 Years (1867–2017): An analysis of socioeconomic, political and cultural mobility. Express Newspapers (Ceylon) Ltd., Colombo.
- Rasarathinam, T. V. (1982). Plantation Workers Manual. CWC/ AFFLI.
- Shanmugaratnam, N. (1997). Privatization of tea plantations: The challenges of reforming production relations in Sri Lanka: An institutional historical perspective. SSA, Colombo.
- Sivaram, B. (Ed.). (2000). Plantation management in the new millennium. NIPM.
- Vijayanathan, M. R. (2023). மலையகக் கல்வி அபிவிருத்தியில் சீடா செயற்றிட்டத்தின் பங்களிப்பு. குமரன் அச்சகம், கொழும்பு - 6.

வடக்கு – கிழக்குப் பிராந்தியங்களின் ஆற்றுப்படுகைகளின் நீர்வள இருப்பும் பயன்பாட்டிற்கான ஒருங்கிணைந்த மூலோபாயங்களும் – அறிமுகம்

இலங்கையின் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்கள் பெரும்பாலும் வறண்ட மற்றும் அரை வறண்ட காலநிலைச் சூழலுக்குட்பட்ட பகுதிகளாகும். இப்பகுதிகளில் உள்ள ஆற்றுப்படுகைகள் (River Basins) நீர் வளங்களின் முக்கிய ஆதாரங்களாக விளங்குகின்றன. இவை குடிநீர், வேளாண்மை, கால்நடை வளர்ப்பு, தொழில் மற்றும் சூழலியல் சமநிலைக்கான ஆதாரங்களாகவும் உள்ளன. முரண்பாடுகள், நிலவளப் பயன்பாட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், காடழிப்பு, கட்டுப்பாடற்ற மணல் அகழ்வு, நிலத்தடி நீரின் அதிகப்படியான பயன்பாடு மற்றும் காலநிலை மாற்றம் ஆகியவை இவ்வாற்றுப் படுகைகளின் நீரியல் சமநிலையை பாதித்துள்ளன. எனவே, இவற்றின் தற்போதைய நிலையை அறிவியல் மற்றும் தரவுசார்ந்த முறையில் ஆய்வு செய்து, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்புடன் கூடிய திறம்பட்ட பயன்பாட்டிற்கான வழிமுறைகளை முன்வைப்பது கட்டாயமானதாகும். 'வடக்கு – கிழக்குப் பிராந்தியங்களின் ஆற்றுப்படுகைகளின் நீர்வள இருப்பும் பயன்பாட்டிற்கான ஒருங்கிணைந்த மூலோபாயங்களும்' எனும் இக்கட்டுரைத் தொடர், வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களின் அனைத்து ஆற்றுப்படுகைகளையும் ஒருங்கிணைந்த முறையில் ஆய்வு செய்து, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பையும் நீர் வளத்தின் திறம்பட்ட பயன்பாட்டையும் சமநிலைப்படுத்தும் வழிமுறைகளை முன்வைக்கும். இது நிலைத்த வளர்ச்சிக்கான அறிவியல் மற்றும் கொள்கை அடிப்படையிலான வழிகாட்டி ஆவணமாகவும் அமையும்.

சுப்ரமணியம் சிவகுமார்

கலாநிதி. சுப்ரமணியம் சிவகுமார் பேராசனப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல் இளங்கலைப் (BSc Eng.) பட்டமும், இந்தியத் தொழில்நுட்பக்கழகம் ஸூர்க்கியில் (IIT Roorkee) நீர்வள மேம்பாட்டுத்துறையில் முதுகலைப் (MSc) பட்டமும், மொரட்டுவைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் (PhD) பட்டமும் பெற்றவர். பின்னர் நோர்வேயின் உயிரியல் அறிவியல் பல்கலைக்கழகத்திலும் (NMBU, s), வடகிழக்கு நோர்வே பல்கலைக்கழகத்திலும் (Bod) பிந்தைய முனைவர் ஆராய்ச்சியாளராகப் பணியாற்றினார். நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தில் பிரதி நீர்ப்பாசனப் பணிப்பாளராகவும், நீர்ப்பாசனப் பொறியாளராகவும் 28 ஆண்டுகள் சேவையாற்றியுள்ளார். யாழ்ப்பாணம், வவுனியா போன்ற பல்கலைக்கழகங்களில் மூத்த விரிவுரையாளராகச் செயற்பட்டார். விவசாய அமைச்சகத்தில் திட்டமிடல் பணிப்பாளராகவும், வடமாகாண அவசர மீளமைப்புத் திட்டத்தின் திட்டப்பணிப்பாளராகவும் பணியாற்றினார். பல்வேறு சர்வதேசப் பல்கலைக்கழகங்களில் விருந்தினர் விரிவுரைகளையும், முக்கிய உரைகளையும் (Keynote Speeches) நிகழ்த்தியுள்ள இவர், குறியீட்டு அறிவியல் இதழ்களில் 45க்கும் மேற்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகளை வெளியிட்டுள்ளதோடு, இதுவரை 7 நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். மேலும், 18 சர்வதேச மாநாடுகளில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வாசித்துள்ளார்.

லங்கை ஒரு வெப்பமண்டலத் தீவு நாடாகும். இது வட அரைக்கோளத்தில் 5°55' முதல் 9°51' வரையான வட

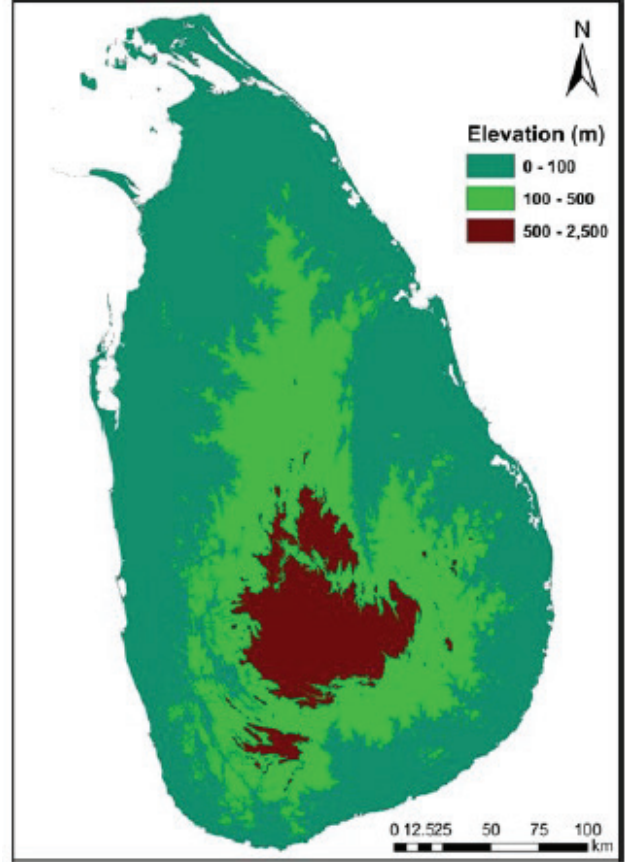
அகலங்களுக்கும் 79°41' முதல் 81°53' வரையான கிழக்கு நீளங்களுக்கும் இடையில் அமைந்துள்ளது. புவியியல் வரலாற்றில் நீண்டகால மாற்றங்களின் விளைவாக இலங்கை இன்றைய நிலைப்பாட்டை அடைந்துள்ளது. ப்ரீகேம்பிரியன் காலத்திலிருந்து ஹோலோசீன் காலம் வரை நிகழ்ந்த நிலத்தட்டு இயக்கங்கள் மற்றும் புவிச்சரிவு மாற்றங்கள் தீவின் புவியியல் அமைப்பை உருவாக்கியுள்ளன.

இலங்கைத் தீவின் பெரும்பாலான பகுதி பாலைஓப்ரோட்டெரோசோயிக் (Paleoproterozoic) காலத்தைச் சேர்ந்த 'Gneiss' மற்றும் மாற்றப்பாறைகளால் ஆனது. இப்பாறைகள் சுமார் 3,000 முதல் 2,000 மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவை எனக் கருதப்படுகின்றன. மேலும், நியோப்ரோட்டெரோசோயிக் காலத்தில் உருவான பான்-ஆபிரிக்க (Panafrikan) அதிவெப்ப மாற்றப்பாறைகளும் இலங்கையில் காணப்படுகின்றன. காம்பிரியன் முதல் குவாட்டர்னரி காலம் வரை உருவான பாறைப் படிவங்கள் பெரும்பாலும் கடலோரப் பகுதிகளில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன.

இலங்கையின் அடிப்படைப் பாறைகள் ப்ரீகேம்பிரியன் காலத்தைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றன. இக்காலம் சுமார் 2.8 பில்லியன் ஆண்டுகள் நீடித்ததாக மதிப்பிடப்படுகிறது. இருப்பினும், பண்டைய மாற்றப்பாறை உருவாக்கங்கள் மற்றும் புவிச்சரிவு மாற்றங்களின் காரணமாக இப்பாறைகளைத் தெளிவாக அடையாளம் காணுவது சிரமமாக உள்ளது. நிலத்தட்டு இயக்கங்களின் விளைவாக கீழ் பெர்மியன் மற்றும் மேல் பெர்மியன் காலங்களில் இலங்கை வடதிசை நோக்கி நகர்ந்ததாக புவியியல் ஆய்வுகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. அக்காலத்தில் அண்டார்டிகா, தென் அமெரிக்கா, ஆபிரிக்கா, மடகஸ்கார், அவுஸ்ரேலியா மற்றும் இந்தியத் துணைக்கண்டம் போன்ற நிலப்பரப்புகள் பிரிந்து நகர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

நிலவடிவ அமைப்பின் அடிப்படையில் இலங்கைப் பரப்பை பல்வேறு நிலப்பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம் (இலங்கையின் நிலத்தோற்றத்தின் உயரத்தின் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்ட ஒரு படம் தரப்பட்டுள்ளது). பொதுவாக மேற்கு முதல் கிழக்கு நோக்கி காணப்படும் நிலவடிவங்கள் நான்கு முக்கிய சமப்படுத்தப்பட்ட நிலப்பரப்புகளாக (Planated Surfaces) வகைப்படுத்தப்படுகின்றன.

1. கடலடியில் மூழ்கிய நிலப்பரப்பு.
2. சமவெளி முதல் அலை போன்ற நிலப்பரப்பு, உருளும் மற்றும் மலைச்சரிவு நிலப்பகுதிகள்.
3. ஆழமாக வெட்டப்பட்ட உருளும் மற்றும் மலைப்பாங்கான நிலப்பகுதிகள்.
4. மலைப்பாங்கான மற்றும் கடினமான மத்திய மலைநாடு.

மத்திய மலைநாடு இலங்கையின் உயர்ந்த நிலப்பகுதியாகும். இப்பகுதியிலிருந்து தீவின் பெரும்பாலான ஆறுகள் தோன்றி பல்வேறு திசைகளில் பாய்ந்து கடலை அடைகின்றன. மலைச்சிகரங்கள், மேட்டு நிலங்கள், சமவெளிகள், பள்ளத்தாக்குகள், நீர்வீழ்ச்சிகள் மற்றும் இன்சல்பெர்க் போன்ற நிலவடிவங்கள் இலங்கையின் புவியியல் மற்றும் நிலவடிவ வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்காற்றுகின்றன.

இலங்கையின் நிலவடிவ வளர்ச்சியிலும் சுற்றுச்சூழல் அமைப்பிலும் ஆற்றுப்படுகைகள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. மத்திய மலைநாட்டில் தோன்றும் ஆறுகள் பல்வேறு நிலவடிவங்களை வெட்டி வடிவமைத்து சமவெளிகளை உருவாக்குகின்றன.

இவ்வாறு உருவாகும் ஆற்றுப்படுகைகள் மழைநீர் சேகரிப்பு, நிலத்தடி நீர் நிரப்பு, விவசாயப் பாசனம் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் சமநிலையைப் பேணுதல் போன்ற பல்வேறு பண்புகளை நிறைவேற்றுகின்றன.

இலங்கையின் முக்கிய ஆற்றுப்படுகைகள் மத்திய மலைநாட்டிலிருந்து பல திசைகளில் பாய்ந்து கடலை அடைகின்றன. மகாவலி, களனி, களு, வாலவே, அருவி ஆறு போன்ற பல ஆறுகள் நாட்டின் நீர்வள அமைப்பில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. இவ்வாறான ஆறுகள் பிராந்திய புவியியல் மற்றும் நிலவடிவ அமைப்புகளின் தாக்கத்தால் வெவ்வேறு திசைகளில் பாய்கின்றன.

எனவே, இலங்கையின் நிலவடிவ அமைப்புகளையும் ஆற்றுப்படுகை அமைப்புகளையும் அறிவியல் ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் தெளிவாக விளக்குவது அவசியமாகிறது. புவியியல் அமைப்பு, நிலவடிவ வளர்ச்சி மற்றும் நீரேற்ற அமைப்புகளின் பரஸ்பர தொடர்புகளைப் புரிந்துகொள்வதன் மூலம் நாட்டின் நீர் வளங்களைச் சரியான முறையில் திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்த முடியும். இதன் மூலம் நிலையான விவசாய வளர்ச்சியும் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பும் உறுதி செய்யப்படலாம்.

இலங்கையில் வாழும் மக்களின் முக்கிய உணவாக அரிசி திகழ்கிறது. இலங்கையில் நெல் சாகுபடிக்கு நீண்டகால வரலாறு உள்ளது. நாட்டின் சாதகமான காலநிலை மற்றும் இயற்கை வளங்கள் காரணமாக நெல் சாகுபடி சிறப்பாக வளர்ச்சி பெற்றதுடன், இலங்கை மக்களின் வாழ்வியல் முறையாகவும் உருவெடுத்தது. இதன் விளைவாக, இலங்கையில் பயிரிடப்படும் மொத்த விவசாய நிலப்பரப்பில் சுமார் 34% பகுதியை நெல் சாகுபடி ஆக்கிரமித்துள்ளது. மேலும், சுமார் 2.15 மில்லியன் விவசாயக் குடும்பங்கள் நேரடியாக நெல் சாகுபடியில் ஈடுபட்டு வருகின்றன. உணவுப் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்துவதிலும், கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வாதாரத்தை மேம்படுத்துவதிலும் நெல் சாகுபடி மிக முக்கிய பங்காற்றுகிறது. எனவே, நெல் உற்பத்தியை அதிகரிப்பதும், பாசன வசதிகளை மேம்படுத்துவதும் சமூக, பொருளாதார மற்றும் சுற்றுச்சூழல் முன்னேற்றத்திற்கு அவசியமானதாகும்.

நெல் சாகுபடிக்கான முக்கியமான இயற்கை வளம் நீராகும் என்பது அனைவரும் அறிந்த உண்மை. நீர்வளங்களை பாதுகாக்கவும், திறம்பட பயன்படுத்தவும் பல்வேறு அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையில் நீர்வள மேலாண்மை மற்றும் பாசன நடவடிக்கைகளுக்கான பிரதான அரசாங்க நிறுவனமாக பாசனத் திணைக்களங்கள் (Irrigation Departments) செயற்பட்டு வருகின்றன.

வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்கள் மொத்தமாக எட்டு மாவட்டங்களைக் கொண்டுள்ளன. அவை யாழ்ப்பாணம், மன்னார், வவுனியா, கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு மற்றும் அம்பாறை ஆகும். இம்மாகாணங்களின் மொத்தப் பரப்பளவு சுமார் 18,881 சதுர கிலோமீட்டர் ஆகும். இப்பகுதிகளில் வசிக்கும் மக்கள்தொகை சுமார் 2.9 மில்லியன் ஆகும். இம்மாகாணங்களில் விவசாயம் முக்கியமான பொருளாதார நடவடிக்கையாக இருந்து வருகிறது; இதில் மீன்பிடித் தொழிலும் அடங்குகிறது. மாகாணத்தின் மொத்த தொழிலாளர்களில் 50%க்கும் மேற்பட்டோர் தங்கள் வாழ்வாதாரத்திற்காக விவசாயத்தைச் சார்ந்து உள்ளனர்.

மக்கள் தொகை அதிகரிப்பு, தொழில்துறை வளர்ச்சி மற்றும் நகரமயமாக்கல் காரணமாக நீருக்கான தேவை குறிப்பிடத்தக்க அளவில் உயர்ந்து வருகிறது. இந்நிலையில், விவசாயத் தேவைகளுடன் இணைந்து குடிநீர் மற்றும் தொழில்துறை நீர்ப் பயன்பாட்டிற்கும் உரிய முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும்.

இன்று, உலக மக்கள் தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்கினருக்கு பாதுகாப்பான குடிநீர் கிடைக்கவில்லை. நீர் பற்றாக்குறை மற்றும் காலநிலை மாற்றம் ஆகிய இரட்டைப் பேரிடர்கள் மனிதகுலத்தின் எதிர்காலத்தை அச்சுறுத்துகின்றன. உலக நாடுகள் இந்தச் சவால்களைச் சமாளிக்க எத்தகைய உண்மையான முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளன என்று பார்க்கும்போது, கவலையே எஞ்சுகிறது. ஒரு குடும்ப தண்ணீருக்காக கிலோமீட்டர்களுக்கு நடக்கும் மக்கள் இன்னும் உலகில் உள்ளனர் என்பதை மறந்து, நாம் பொறுப்பற்ற வாழ்க்கை முறையைத் தொடர முடியாது.

நகர்ப்புறமயமாக்கல் குடிநீர்ப் பற்றாக்குறை, அடிப்படை சுகாதார வசதிகளின் குறைபாடு, நீர் வழி பரவும் நோய்கள் என பல்வேறு நீர் சார்ந்த சிக்கல்களை உருவாக்கியுள்ளது.

வளரும் நாடுகள் நிலத்தடி நீர் வளங்களைப் பயன்படுத்துவதிலும் கடுமையான சிரமங்களை எதிர்கொள்கின்றன. இதற்கு முக்கிய காரணங்கள்: காடழிப்பு, பாலைவனமயமாக்கல், மழைப்பொழிவு குறைவு.

உலகளாவிய அளவில் ஒருவருக்கான ஆண்டு நீர்ப் பயன்பாட்டு அளவுகள் பொதுவாக பின்வருமாறு கணிக்கப்படுகின்றன: குடிநீருக்காக சுமார் 1 கன மீட்டர் நீர் மட்டுமே தேவைப்படுகிறது. சுத்தம், குளியல், சுகாதாரம் மற்றும் பிற வீட்டு உபயோகங்களுக்காக சுமார் 10 கன மீட்டர் நீர் தேவைப்படுகிறது. உற்பத்தித் தொழில்கள் மற்றும் சேவைத் துறை உள்ளிட்ட பல்வேறு தொழில்துறைகளுக்காக மேலும் சுமார் 100 கன

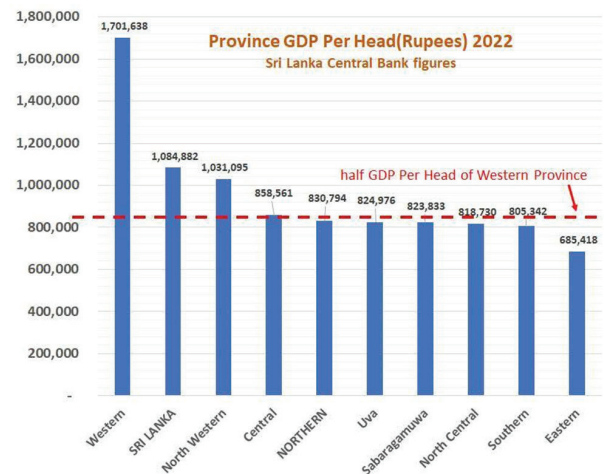
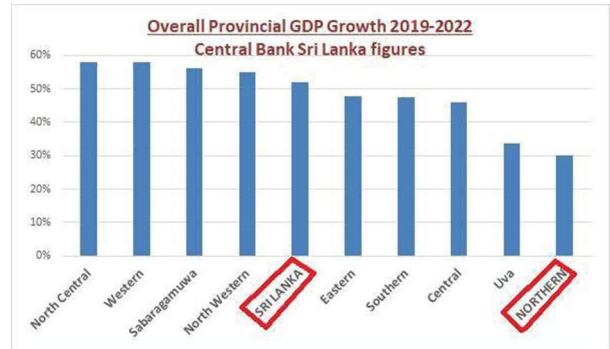
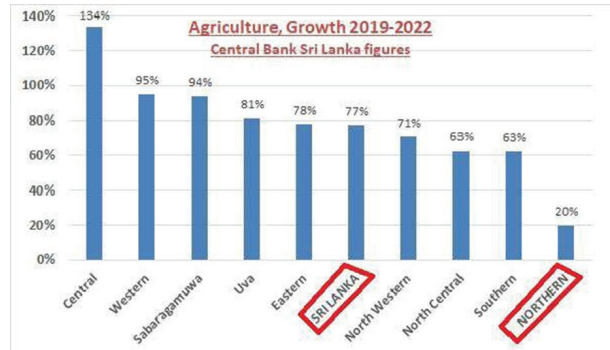
மீட்டர் நீர் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் உணவுத் தயாரிப்பிற்கான விவசாயத் துறைக்கு சுமார் 1000 கன மீட்டர் நீர் தேவைப்படுவதால், தற்போது உலக அளவில் நீர்ப் பயன்பாட்டில் விவசாயத் துறையே அதிக அளவு நீரைப் பயன்படுத்துகிறது.

1. விவசாயத்திற்கு 85 %
2. தொழில்துறைக்கு 14 %
3. வீட்டுப் பயன்பாட்டிற்கு 1 %

நீர்ப் பயன்பாட்டில் மிகப்பெரிய பங்கை விவசாயத் துறையே வகிக்கிறது. ஆகவே, பாசனத் துறை ஒரு நாட்டின் மிகப்பெரிய நீர்ப் பயன்பாட்டு துறையாக விளங்குகிறது. பல துறைகளுக்கிடையிலான நீர் ஒதுக்கீட்டுச் சிக்கல்கள் பெரும்பாலும் பாசனத் துறை மற்றும் பிற துறைகளுக்கிடையிலான சமமான (Equitable) நிலையைப் பற்றியவையாகும். மேலும், சுற்றுச்சூழல் மற்றும் சமூக தேவைகளுக்கான நீர்ப் பயன்பாடுகளுக்கும், பல்வேறு பயன்பாட்டு துறைகளுக்கும் இடையிலான சமமான (Equitable) நிலையைத் தெளிவாக உணர்ந்து, அதனைக் கொள்கை வடிவமைப்பு மற்றும் திட்டமிடலில் சரியாக கருத்தில் கொள்ளுதல் அவசியமாகும். இந்த விலைமதிப்பற்ற வளத்தை நாம் எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறோம் என்பதை எதிர்காலச் சந்ததியினரின் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும். நீர் வளங்களை பாதுகாப்பதும், பகிர்ந்து கொள்வதும் இன்றைய அவசரத் தேவையாக உள்ளது. கடந்த பல காலங்களில், நாட்டின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் (GDP) தொழில்துறையின் பங்கு சுமார் 25% (கட்டுமானத் தொழில்துறை சுமார் 7%, உற்பத்தித் தொழில்துறை சுமார் 18%) ஆகவும், சேவைகள் துறையின் பங்கு 68% ஆகவும் இருந்தன. அதே நேரத்தில், விவசாயம், வனவளம் மற்றும் மீன்பிடி ஆகிய துறைகள் இணைந்து சுமார் 7% (இதில் நெல் உற்பத்தியின் பங்களிப்பு சுமார் ஒரு வீதம் மட்டுமே) பங்களிப்பை வழங்கின. 2019 ஆம் ஆண்டு மத்திய வங்கியின் அறிக்கையின் படி தொழில்துறை, சேவைகள் துறை, விவசாயம், வனவளம் மற்றும் மீன்பிடி ஆகிய துறைகளின் GDP பங்களிப்பின் விகிதமும் நீர்த் தேவைகளும் கீழ்வருமாறு தரப்பட்டுள்ளன.

Sector	National GDP Contribution	Average water need from available water	Employment opportunity given
Agriculture including Fisheries, Forestry and Animal production விவசாயம், வனவளம் மற்றும் மீன்பிடி	9%	80%	25%
Industry தொழில்துறை	27.8%	8%	27.9
Service Sector சேவைகள் துறை	57%	Less than one	47.7%

இலங்கை மத்திய வங்கி சமீபத்தில் வெளியிட்ட மாகாண மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி (Provincial GDP) தொடர்பான அறிக்கை, மேற்கு மாகாணத்துக்கும் நாட்டின் மற்ற மாகாணங்களுக்கும் இடையிலான பொருளாதாரப் பிளவைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது. குறிப்பாக, வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களின் விவசாயத் துறையின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சி, நாட்டின் பிற பகுதிகளுடன் ஒப்பிடுகையில் மிகவும் மோசமான நிலையில் காணப்படுகிறது. இந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் 2019 முதல் 2022 வரையிலான காலப்பகுதியை உள்ளடக்கியவையாகும். தொடர்புடைய தரவுகள் கீழ்க்கண்ட இணைப்பில் காணப்படுகின்றன: https://www.cbsl.gov.lk/.../PGDP_Current_Market_Price
மேற்படி மத்திய வங்கியின் அறிக்கைகளின் படி வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் GDP பங்களிப்பின் விவரங்கள் அறியக்கூடிய/ விளங்கக்கூடிய வகையில் கீழே உள்ள மூன்று படங்களிலும் தரப்பட்டுள்ளன.

வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்களின் நிர்வாகத்தின் மறுசீரமைப்பு மற்றும் மீளமைப்பு முயற்சிகளின் தொடர்ச்சியாக, விவசாய உற்பத்தி அதிகரிப்பதும், மீள்வளத் துறையில் கணிசமான முன்னேற்றமும், கிராமப்புற பால் உற்பத்தி உயர்வதும், சிமெண்டு, இரசாயனப் பொருட்கள், உப்பு, பனை சார்ந்த தொழில்கள் போன்ற கைவிடப்பட்ட தொழிற்சாலைகள் மீண்டும் செயற்படத் தொடங்குவதும், சுற்றுலாவிலிருந்து வருவாய் அதிகரிப்பதும் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

வடக்கு மாகாணம் (Northern Province), 2023 இல் நாட்டின் மொத்த GDPயில் சுமார் 4.5% பங்காற்றியது. இது 2019 இல் 4.7% ஆக இருந்தது. 2022 இல் 4.0% ஆகக் குறைந்து, பின்னர் சிறிது வளர்ச்சி அடைந்தது.

இந்த மாகாணத்தின் பொருளாதாரம் பெரும்பாலும் அரசு சேவை, விவசாயம் மற்றும் மீன்பிடித் துறைகளில் ஆற்றல் பெற்றுள்ளது.

கிழக்கு மாகாணம் (Eastern Province) 2023 இல் நாட்டின் மொத்த GDPயில் சுமார் 4.7% பங்காற்றியது. இது 2019 இல் 5.2% இருந்ததைப் போல மெதுவாகக் குறைந்துள்ளது. இதன் காரணமாக தொழில்துறை வளர்ச்சி மற்றும் உட்புறக் கட்டமைப்பு வளர்ச்சியில் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

தேசிய திட்டமிடல் துறையால் தயாரிக்கப்பட்ட 1981-1990 காலகட்டத்திற்கான (1975ஆம் ஆண்டு மாறாத விலையில்) இரு மாகாணங்களின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியின் (Provincial GDP) தற்காலிக மதிப்பீட்டின்படி, அக்காலகட்டத்தின் தொடக்கத்தில் தேசிய மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்திக்கான (National GDP) இரு மாகாணங்களின் பங்களிப்பு சுமார் 15% ஆக இருந்தது. பின்னர், இந்தப் பகுதியில் ஏற்பட்ட போர் நிலைமையின் விளைவாக, 1980களின் பிற்பகுதியில் இந்தப் பங்களிப்பு 10% க்கும் கீழாகக் குறைந்தது. மேலும், இவ்விரு மாகாணங்களினதும் நாட்டின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்திக்கான (GDP) கூட்டுப் பங்களிப்பானது, 2019 முதல் 2023 வரையிலான காலப்பகுதியில் சுமார் 9% முதல் 10% வரை காணப்பட்டு வருகின்றது. இது நாட்டின் மொத்தப்

பொருளாதாரத்தில் குறைந்த பங்காகக் கருதப்படுகிறது. போர் காரணமாக கட்டமைப்பு மற்றும் தொழில்துறை மறுசீரமைப்பு முழுமையாக நடைபெறாதது, போக்குவரத்து மற்றும் உள்ளாட்சிக் கட்டமைப்புகளின் குறைபாடு, தொழிற்சாலைகளின் குறைந்த வளர்ச்சி, மற்றும் வேலை வாய்ப்பு மற்றும் கல்வி வாய்ப்புகளின் சிக்கல்கள் ஆகியவை இக்குறைந்த ஏற்றத்தாழ்வுக்கு முக்கிய பங்காற்றுகின்றன.

விவசாயத்தின் ஒப்பீட்டு முக்கியத்துவம் மற்றும் இரு மாகாணங்களின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்திக்கான அதன் பங்களிப்பு கீழ்வரும் அட்டவணையில் பிரதிபலிக்கிறது. விவசாயத்தின் உட்பிரிவுகளான இந்தத் துறைகளின் தனித்தனிப் பங்களிப்புகளும் இதில் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

Sector	2011	2012	2013	2014	2015	2016
Agriculture	58,423	59,911	47,918	47,280	55,451	62,198
Industry	47,275	49,467	61,274	104,305	103,425	122,765
Service	136,814	168,450	193,073	227,831	260,915	270,137
Others	0	0	22,075	27,658	32,897	41,567
Total in the Northern Province	242,512	277,828	324,340	407,074	452,688	496,667
Total in 9 Provinces	6,543,313	7,578,554	9,592,125	10,361,151	10,950,621	11,906,752
GDP contribution by North as %	3.7	3.7	3.4	3.9	4.1	4.2
GDP contribution by East as %	5.8	6.3	5.7	5.5	5.7	5.7

Source: Annual Report - 2018 of Central Bank

இம்மாகாணங்கள் நிறைந்த இயற்கை வளங்களைக் கொண்டுள்ளன. இவற்றை முழுமையாகப் பயன்படுத்தி வளர்ச்சி அடையும்போது, தேசிய மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்திக்கு (GDP) இம்மாகாணங்கள் அளிக்கும் பங்களிப்பு வலுவாகப் பெருகும்.

வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்கள் எட்டு மாவட்டங்களை உள்ளடக்கியுள்ளன; இதன் மொத்தப் பரப்பளவு 18,881 சதுர கிலோமீட்டர்கள் ஆகும். இதில் சுமார் 558 சதுர கிலோமீட்டர் பரப்பு நீர் நிலைகளால் (உள்நாட்டு ஏரிகள், நீர்த்தேக்கங்கள்) ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ளது. நாட்டின் மொத்தப் பரப்பளவில் வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்கள் 28.77% பகுதியைக் கொண்டுள்ளன. ஒவ்வொரு மாவட்டத்தின் விவரமான பரப்பளவு அட்டவணையில் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

District	Land area	Inland waters	Total area	D.S.Divisions	G.N.Divisions
				No	No
Jaffna	983.60	41.70	1,025.30	14	435
Kilinochchi	1,235.00	44.30	1,279.30	4	95
Mannar	1,985.20	11.00	1,996.20	5	153
Vavuniya	1,966.90		1,966.00	4	102
Mullaitivu	2,516.90	100.00	2,616.00	5	127
Batticaloa	2,686.30	168.00	2,854.30	10	342
Amparai	4,318.20	96.70	4,414.30	17	501
Trincomalee	2,630.80	96.00	2,726.80	11	320
Total	18,322.90	557.70	18,880.60	70	1985

Source: Dept. of Census and Statistics.

*D.S. - Divisional Secretariat

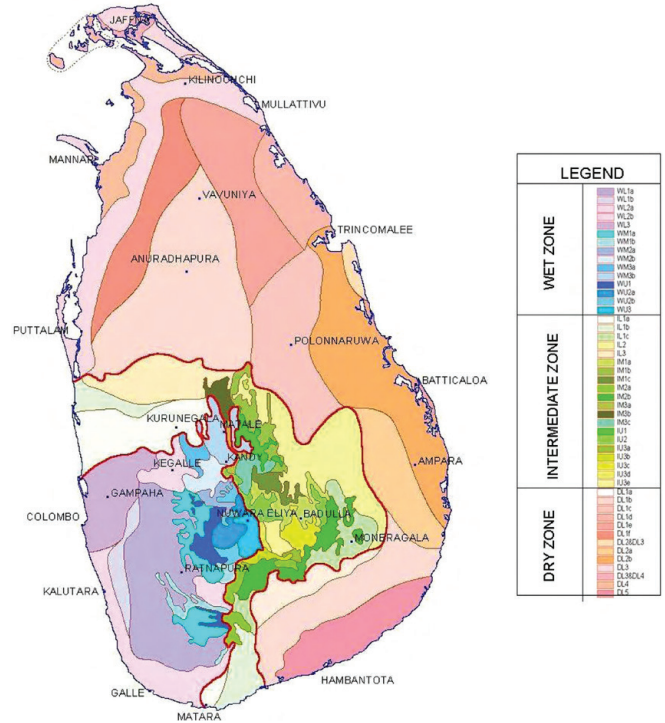
* G.N.D. - Grama Niladri Division

வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்கள் வறண்ட மண்டலத்தில் அமைந்துள்ளன; இங்கு சராசரி வருடாந்திர மழையளவு 900 முதல் 1,500 மி.மீ. வரை இருக்கும். மழைப்பொழிவு முறை இரு வடிவத்தைக் (Bimodal) கொண்டது. 70-80% மழைப்பொழிவு வடகிழக்குப் பருவக்காற்றின் போது பெரும்போகத்திலும், மீதமுள்ளவை சிறுபோகத்திலும் மற்றும் இடைப் பருவக்காற்றுகளின் போதும் ஏற்படுகின்றன.

இப்பிரதேசத்தின் நில அமைப்பு கடற்கரைப் பகுதியில் மிகவும் சமதளமாகத் தொடங்கி, உட்பகுதியை நோக்கி மெதுவான அலைவுநிலைச் (Gently Undulating) சமவெளியாக (Peneplain) நீண்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம் மட்டும் இதற்கு விதிவிலக்காக உள்ளது; இது ஆணையிறவுக்கு வடக்கே, மயோசின் யுகத்தின் (சுமார் 4 மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு) கார்ஸ்டிக் சுண்ணாம்புக்கல் மூலம் முழுமையாக உருவாகியுள்ளது.

கடல் மட்டத்திலிருந்து (MSL) சுமார் 6 மீட்டர் உயரமே இத்தீபகற்பத்தின் உயர்ந்த புள்ளியாக இருப்பதால், நிலம் மற்றும் நீர்வளம் தொடர்பான குறிப்பிடத்தக்க நதிகள் அல்லது பிற நில அமைப்புச் சிறப்புகள் எதுவும் இங்கு இல்லை.

வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்கள் பெரும்பாலும் வறண்ட மண்டலத்திற்குள் வருகின்றன. இம்மாகாணங்களின் முக்கிய விவசாயகுழல் (AgroEcological) பிரதேசங்கள் DL1, DL2, DL3, DL4, DL5 என வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன; மிகச் சிறிய பகுதி IL2 பிரிவின் கீழும் உள்ளது. முக்கிய விவசாயகுழல் பிரதேசங்கள் கீழுள்ள படத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு நபருக்கான குடிநீர்ப் பயன்பாடு, பாசனத் துறைக்கான நீர்த்தேவை மற்றும் தொழில்துறை மற்றும் வர்த்தகத் தேவைகளுக்கான எதிர்காலக் கணிப்புகள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆரம்பக் கணக்கீடுகள், நீர்த்தேவை தொடர்ந்து அதிகரிக்கும் போக்கைக் காட்டுகின்றன.

சமூக மற்றும் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காக அரசு மேற்பரப்புப் பாசனத் திட்டங்களும் நிலத்தடி நீர் எடுப்புத் திட்டங்களும் உட்பட நீர்வளங்களை மேம்படுத்தி வந்தாலும், புதிய வளங்களை மேலும்

இலங்கையில் வாழும் மக்களின் முக்கிய உணவாக அரிசி திகழ்கிறது. இலங்கையில் நெல் சாகுபடிக்கு நீண்டகால வரலாறு உள்ளது. நாட்டின் சாதகமான காலநிலை மற்றும் இயற்கை வளங்கள் காரணமாக நெல் சாகுபடி சிறப்பாக வளர்ச்சி பெற்றதுடன், இலங்கை மக்களின் வாழ்வியல் முறையாகவும் உருவெடுத்தது. இதன் விளைவாக, இலங்கையில் பயிரிடப்படும் மொத்த விவசாய நிலப்பரப்பில் சுமார் 34% பகுதியை நெல் சாகுபடி ஆக்கிரமித்துள்ளது. மேலும், சுமார் 2.15 மில்லியன் விவசாயக் குடும்பங்கள் நேரடியாக நெல் சாகுபடியில் ஈடுபட்டு வருகின்றன. உணவுப் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்துவதிலும், கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வாதாரத்தை மேம்படுத்துவதிலும் நெல் சாகுபடி மிக முக்கிய பங்காற்றுகிறது.

விரிவாக்குவதற்கான வாய்ப்புகள் படிப்படியாகக் குறைந்து வருவதாகக் காணப்படுகிறது. புதிய திட்டங்கள் தொழில்நுட்ப ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் முன்பைவிடச் சாத்தியக்கூறு குறைவாகவே உள்ளன. ஆகவே, கிடைக்கும் நீர் வளங்களைப் பாதுகாப்பதும் திறமையான முறையில் மேலாண்மை செய்வதும் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

வட மாகாணத்தில் காணப்படும் முக்கிய ஆறுகளில் அக்கராயன் ஆறு, அருவி ஆறு, கனகராயன் ஆறு, கோடலிக்கல்லு ஆறு, மண்டைக்கல் ஆறு, நாய் ஆறு, நெத்தலி ஆறு, பாலி ஆறு, பல்லவராயன்கட்டு ஆறு, பறங்கி ஆறு, பேர் ஆறு, பிரமந்தனாறு மற்றும் தேராவில் ஆறு ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவ்வாறான ஆறுகள் பெரும்பாலும் பருவமழைக் காலங்களில் மட்டுமே ஓடும் தன்மை கொண்டவை என்பதால், அவற்றின் நீர்வளம் ஆண்டு முழுவதும் நிலைத்திருக்காது.

வறட்சிக் காலங்களில் இந்த ஆறுகள் மற்றும் அவற்றைச் சார்ந்த நீர்த்தேக்கக் குளங்களில் நீர்வரத்துக் குறைவதால் பல பாசனத் திட்டங்கள் செயலிழக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது. இதன் விளைவாக அந்தப் பாசனத் திட்டங்களின் கட்டுப்பாட்டு நிலப்பரப்புகளில் வருடத்திற்கு இரண்டு பருவங்களிலும் சாகுபடி மேற்கொள்ள இயலாமல் போகிறது. இதனால் பயிர்ச்சேதம் ஏற்பட்டு விவசாயிகள் பொருளாதார ரீதியாக கடுமையாகப் பாதிக்கப்படுகின்றனர். இந்தப் பின்னணியில் வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்களின்

ஆற்றுப்படுகைகளில் உள்ள நீர் வளங்களைத் திறம்படப் பயன்படுத்தி பாசன வசதிகளை மேம்படுத்துவதற்கான சாத்தியங்களை ஆராய்வது மிக அவசியமாகிறது. இதனை முன்னிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த ஆய்வு புலத் தரவுகள் சேகரித்தல், ஆறுகளில் இருந்து திசை திருப்பக்கூடிய நீரளவை மதிப்பிடுதல், நீர்ப்பிடிப்புப் பரப்புகளிலிருந்து குளங்களுக்கு வரும் நீர்வரத்தை நீரியல் மாதிரிகள் (Hydrologic Modelling) மூலம் கணித்தல், பயிர் நீர்த் தேவையை பயிர் நீர் மேலாண்மை மாதிரிகள் (Crop Water Management Models) மூலம் மதிப்பிடுதல் மற்றும் சாகுபடிப் பரப்பளவு மற்றும் பயிரிடும் தீவிரத்தை (Cropping Intensity) அதிகரிக்கும் சாத்தியங்களை ஆய்வு செய்தல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்குகிறது.

இந்த ஆரம்பகட்ட ஆய்வின் அடிப்படையில், ஆய்வுப் பகுதியில் உள்ள பாசன அமைப்புகளை மேம்படுத்துவது அவசியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. குறிப்பாக ஆறுகளின் மீது சிறிய அணைக்கட்டுகள் (Anicuts) அமைத்தல், திசைதிருப்புக் கால்வாய்கள் மற்றும் ஊட்டுக் கால்வாய்கள் (Diversion/Feeder Canals) அமைத்தல் போன்ற நீர்வள மேலாண்மை நடவடிக்கைகள் முன்மொழியப்படுகின்றன.

இவ்வாறான நடவடிக்கைகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டால், பாசன நிலப்பரப்பை விரிவுபடுத்துவதுடன் வருடாந்திரப் பயிரிடும் தீவிரத்தையும் அதிகரிக்க முடியும்.

வடக்குப் பிராந்திய காலநிலையியல் நூல் அறிமுக நிகழ்வு

- கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்

22
April

எழுநாவின் வெளியீடாகிய, பேராசிரியர் நாகமுத்து பிரதீபராஜா அவர்களின் 'வடக்குப் பிராந்திய காலநிலையியல்' நூல் அறிமுக நிகழ்வு கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் அறிவோர் ஒன்று கூடலில் 2026.04.22 (புதன்கிழமை) அன்று தமிழ்ச்சங்க விநோதன் மண்டபத்தில் இடம்பெற்றது.

சிரேஷ்ட ஊடகவியலாளர் திரு. அனந்த பாலகிடணர் தலைமையில் இடம்பெற்ற இந்நிகழ்வில் தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் புவியியல் பாட விரிவுரையாளராகிய திரு. க.அறிவுமகன் அவர்களால் அறிமுக உரை நிகழ்த்தப்பட்டது.

திரு. அனந்த பாலகிடணர் தனது உரையில் இன்று காலநிலை பற்றிய விழிப்புணர்வின் அவசியம், யாழ் மக்களின் வாழ்வியலில் மரங்கள் பெறும் முக்கியத்துவம், யாழில் பழைய பூங்காவை அமைத்த கதை, வட பிராந்தியத்தில் நிகழ்ந்து வரும் காலநிலை மாற்றங்கள் போன்ற விடயங்கள் குறித்து அறியத் தந்தார்.

திரு. க. அறிவுமகன், நூல் ஆசிரியரை அறிமுகம் செய்து இந்நூல் எழுதப்பட்ட நோக்கம், நூல் பேசும் விடயம் பரப்பு, அதன் சிறப்புகள், நூல் பற்றிய தனது கருத்துகள் ஆகியவற்றை காட்சிப்படுத்தலுடன் கூடிய உரையாடலாக வெளிப்படுத்தினார். மாணவர், கல்வியியலாளர், பொதுமக்கள் எனப்படும் இந்நிகழ்வில் கலந்து கொண்டனர்.

இரு நூற்றாண்டு மலையகம் வலியும் வாழ்வும் நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வு

- இராகலை, சில்வர்கண்டி தமிழ் வித்தியாலயம்

எழுநா மற்றும் விம்பம் அமைப்புகளின் தொகுப்பில் வெளியான 'இரு நூற்றாண்டு மலையகம் - வலியும் வாழ்வும்' நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வு 22.04.2026 (புதன்கிழமை) அன்று பிற்பகல் 2.15 மணிக்கு இராகலை, சில்வர்கண்டி தமிழ் வித்தியாலயத்தில் இடம்பெற்றது.

இராகலை, சில்வர்கண்டி தமிழ் வித்தியாலய அதிபர் திரு. ச. பன்னீர்செல்வம் தலைமையில் இடம்பெற்ற இந்நிகழ்வில் ஆசிரியரும் பேரவை உறுப்பினருமாகிய திரு. ச. மோகன்ராஜ் நூலறிமுகத்தினை வழங்கினார்.

மேலும், நூலாய்வுரையினை டலோஸ் தமிழ் மகாவித்தியாலய அதிபர் கவிஞர் திரு. மை. பா அவர்களும், கருத்துரையினை மலையக தேசிய கலை இலக்கிய பேரவையின் தலைவரும், மட்டக்களப்பு தேசிய கல்வியற் கல்லூரியின் ஓய்வுபெற்ற பீடாதிபதியுமாகிய திரு. சிவ. இராஜதந்திரனும் வழங்கியிருந்தனர். மாணவர், பெற்றோர், செயற்பாட்டாளர், கல்வியியலாளர், பொதுமக்கள், ஊடகவியலாளர் எனப்படும் இந்நிகழ்வில் கலந்து கொண்டனர்.

22
April

இளங்கோவின் 'இருத்தலின் மீது கவியும் இன்மைகள்'

கருத்துரை: டெ.க. அரவிந்தராஜ்

இளங்கோ யாழ்ப்பாணத்தில் அம்பனையில் பிறந்து தனது பதினாறாவது வயதில் புலம்பெயர்ந்தவர்; தற்போது கனடாவில் வசிக்கிறார். இதுவரை கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், நாவல் என ஒன்பது நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். இது அவரது பத்தாவது புத்தகம்.

'ஈழ யுத்தத்தில் அநியாயமாகப் பலியான அனைவரிற்குமாக' படையல் செய்யப்பட்டுள்ள இந்நூல் 112 பக்கங்களில் எழுநூலாவல் அழகான, கைக்கடக்கமான வடிவமைப்பில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இளங்கோவின், யுத்தத்தால் சிதைவடைந்த வீட்டின் எஞ்சிய பகுதியும், அதனைச் சுற்றிப் படரும் கொடிகளும் பூக்களும் நூலின் அடடைப்படமாக உள்ளது. வீடு என்பது இருத்தலின் ஒரு குறியீடு. ஆனால், படத்தில் உள்ள வீடு இல்லாமை உணர்த்துவதும், அதேவேளை பூக்கள் நம்பிக்கையைத் தருவது போல் அமைந்திருப்பதும் தலைப்பிற்கு வலுச்சேர்க்கின்றன.

'எழுநூ' சஞ்சிகையில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்த 13 கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நூலாகும். ஈழப் போராட்டத்துடன் தொடர்புடைய ஆங்கிலத்தில் வெளியான 13 நூல்களை ஆசிரியர் தன்னுடைய பார்வையில் ஆராய்கிறார். அவற்றின் சார்புநிலை, வரலாற்று உண்மைகள், எழுதப்பட்ட நோக்கம், அந்நோக்கத்திற்கு நியாயம் செய்யப்பட்டுள்ளதா என விரிகின்றன இந்நூலின் இக்கட்டுரைகள்.

'ஈழக்கற்கைகள்' என்ற எண்ணக்கருவின் கீழ் வரலாறு, பண்பாடு, சமூகவியல், மானிடவியல், மொழியியல், அரசியல், அபிவிருத்தி, சட்டம், பொருளாதாரம் என்று பல்வேறு துறைகள் தொடர்பான ஆய்வை மேற்கொண்டு அறிவுப் பரிமாற்றம் அல்லது கருத்தாடல் அல்லது வெவ்வேறு பார்வைக் கோணங்களை உருவாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டு செயற்படும் 'எழுநூ' இதற்கான களத்தை வழங்கியுள்ளது. அந்த வகையில் ஆங்கிலத்தில் வெளியான இந்தப் புத்தகங்கள் தொடர்பான உரையாடலை உருவாக்குவதில் எழுநூவும் இளங்கோவும் வெற்றி பெற்றுள்ளனர்.

பதினொரு எழுத்தாளர்களின் 13 நூல்கள் தொடர்பாக இக்கட்டுரைகள் பேசுகின்றன. அந்நூல்கள் வருமாறு: அனுக் அருடபிரகாசத்தின் 'வடக்கிற்கான ஒரு பயணம்', 'ஒரு குறுகிய திருமணத்தின் கதை', வாசுகி கணேசானந்தனின் 'சகோதரனற்ற இரவு', 'Love Marriage',

நிரோமி டெ லொய்ஷாவின் 'தமிழ்ப் பெண் புலி', வியாம் செல்வதுரையின் 'பசித்த பேய்கள்', சாரோன் பாலாவின் 'படகு மக்கள்', ரோய் ரத்னவேலின் 'கைதி #1056', லோகதாசன் தர்மதுரையின் 'The Sadness of Geography', மலரவனின் 'போர் உலா', மார்க் ஸ்டீபனின் 'தீவிரவாதிகளுடன் தேநீர் நேரம்', சங்கரி சந்திரனின் 'சூரியக்கடவுளின் பாடல்', பெஞ்சமின் டிக்ஸ் மற்றும் லின்ட்சே பொல்லக்கின் 'வன்னி: கிராபிக் நாவல்'. மலரவன் அவர்களின் 'போர் உலா' தவிர்ந்த ஏனையவை யாவும் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதப்பட்டவை.

'போர் உலா' தமிழில் எழுதப்பட்டு ஆங்கிலத்திற்கு

மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இந்நூல்களின் எழுத்தாளர்களை எடுத்து நோக்கினால் இருவர் வெளிநாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள்; பத்துப் பேர் புலம்பெயர்ந்தவர்கள். மலரவன் ஈழ விடுதலைப் போராளி; நிரோமி போராளியாக இருந்து விலகி பின்னர் புலம்பெயர்ந்தவர்.

இந்நூல்கள் தொடர்பான தனது பார்வையை இளங்கோ முன்வைக்கும் போது ஒரு தெளிவான வடிவத்தைக் கையாளுகின்றார். அதாவது முதலில் நூலை அறிமுகம் செய்து, அதனுடைய கதை, அதை எழுதியவரின் பின்னணி, கதை எழுதப்பட்ட சூழல் என்பவற்றைக் குறிப்பிட்டு, அதன் பின்னர் அந்தப் பிரதியூடாகவும், அந்தப் பிரதிக்கு வெளியேயும் அந்நூல் எதைப் பற்றி பேசுகிறது என்பதைத் தெரிவிப்பதன் மூலம் வாசகர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறார்.

இது ஆதாரமான சில கேள்விகளை எழுப்புகின்றது. ஒரு படைப்பை புரிந்துகொள்ள படைப்பு மாத்திரம் போதுமா? அல்லது அதன் பின்னணி, எழுத்தாளரின் நோக்கம் போன்றவற்றையும் கொண்டு அதனை மதிப்பிட வேண்டுமா? அத்துடன், இலக்கியம் என்றால் என்ன? அதன் சார்புநிலைகள் என்ன? வாசகர்களுக்கு இலக்கியத்தின் ஊடாக என்ன வழங்கப்பட வேண்டும்? போன்ற கேள்விகளும் எழுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

'வடக்குப் பிராந்தியக் காலநிலையியல்' நூல்:

காலநிலை பற்றிய ஓர் எதிர்வுகூறல்

கருத்துரை: க. அறிவுமுகன்

'வடக்குப் பிராந்தியக் காலநிலையியல்' நூலானது, நாகமுத்து பிரதீபராஜா (யாழ்ப்பல்கலைக்கழக புவியியல்துறைப் பேராசிரியர்) அவர்களால் காலத்தின் தேவையறிந்து நீண்டகால ஆய்வின் பயனாக எழுதப்பட்டுள்ளது. உலகளாவிய ரீதியில் காலநிலை அனர்த்தங்கள் முனைப்புப் பெற்று வருகின்றன. அண்மையில் இலங்கையில் ஏற்பட்ட கூறாவளி மற்றும் நிலச்சரிவினால் அதிக மக்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்பின்னணியில் காலநிலை, அதில் ஏற்படும் மாற்றம் பற்றிய அறிவு, தெளிவு, புரிதல் புவியியலாளர்களுக்கு மட்டுமல்ல, சாதாரண மக்களுக்கும் அவசியமாகும். இதன் அடிப்படையிலேயே நூலாசிரியர் இப்புத்தகத்தை வெளியிட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அனர்த்த முகாமெத்துவம், இயற்கை அனர்த்தங்கள், காலநிலை மாற்றம், புவிசார் அரசியல், இலங்கையில் இயற்கை அனர்த்தங்கள்: காரணங்கள், விளைவுகள் மற்றும் தணிப்பு நடவடிக்கைகள், Climate Pattern and Climatic Hazards in Northern Province of Sri Lanka, Hydro Climate in Northern Sri Lanka ஆகியன ஆய்வாளரின் ஏனைய படைப்புகளாகும். வடக்குப் பிராந்தியக் காலநிலையியல் நூலானது, வானிலை, காலநிலை, காலநிலை மாற்றம் ஆகிய மூன்று விடயங்களைத் தழுவினது எழுதப்பட்டுள்ளது. புவியியல் துறைசார் நூலாக இது கருதப்பட்டாலும், வடக்கு மக்களின் சமயம், வரலாறு, பொருளாதாரம் சார்ந்து மக்களின் வாழ்வியலோடு பிராந்தியக் காலநிலையியலை ஆராய்வது இதன் சிறப்பம்சமாகும். உலகளாவிய ரீதியிலும், உள்நாட்டிலும் காலநிலை சார்ந்து வேறுபட்ட நூல்கள் வெளிவந்துள்ள போதிலும், வடக்குப் பிராந்திய காலநிலை சார்ந்த நீண்டகாலத் தரவுகளை சேகரித்து இணைவுப் பகுப்பாய்வின் ஊடாக (Correlation Analysis) பிராந்தியக் காலநிலை பற்றி தமிழில் வெளிவந்திருக்கக் கூடிய நூல் என்ற பெருமை இந்த நூலையே சாரும்.

வடமாகாணத்தில் காலநிலை மாற்றத்தால் ஏற்படுகின்ற அபாயங்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வை மக்களுக்கு வழங்கல், காலநிலை மாற்றம் தொடர்பான எதிர்கால நடவடிக்கைகளைத் திட்டமிடல் ஆகிய முக்கிய நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வுநூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளதுடன், மாணவர்கள், ஆய்வாளர்கள், கொள்கை வகுப்பாளர்கள் மற்றும் திட்டமிடலாளர்கள் என பல்வேறு தரப்பினருக்கும் ஒரு வழிகாட்டியாகவும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இது பதின்மூன்று அத்தியாயங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. முதலாவது அத்தியாயமான 'தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறையும் காலநிலையும்' என்பதன் ஊடாக, காலநிலைக்கும் மக்களின் வாழ்வியலுக்குமிடையிலான தொடர்பினை பண்பாட்டு ரீதியாகவும் அறிவியல் ரீதியாகவும் முன்வைத்துள்ளார். இரண்டாவது அத்தியாயத்தில், பஞ்சாங்கத்தில் சொல்லப்படுகின்ற எதிர்கால வானிலை எதிர்வுகூறல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிராந்தியத்தின் காலநிலை பற்றிய அனுபவங்களை முன்வைத்துள்ளார். மூன்றாவது அத்தியாயமானது, வடக்குப் பிராந்தியத்தின் காலநிலையைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகளை பகுப்பாய்வு செய்கிறது. நான்காவது அத்தியாயமானது, வடக்குப் பிராந்தியத்தின் மழைவீழ்ச்சி அளவீட்டு முறைகள் மற்றும் வானிலை அவதானிப்பு நிலையங்கள் பற்றிப் பேசுவதாக அமைந்துள்ளது. வடக்கு பிராந்தியத்தில் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து மக்களால்

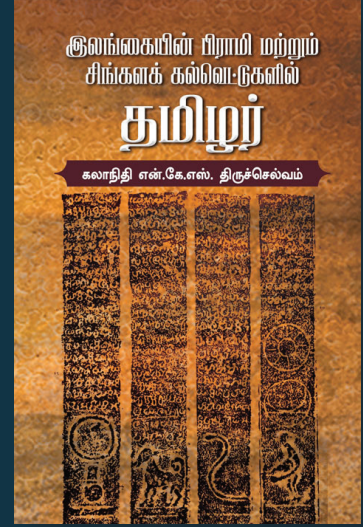
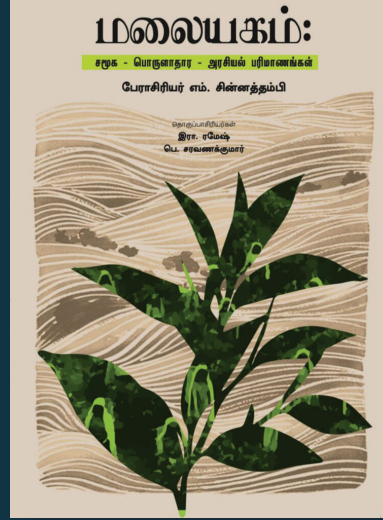
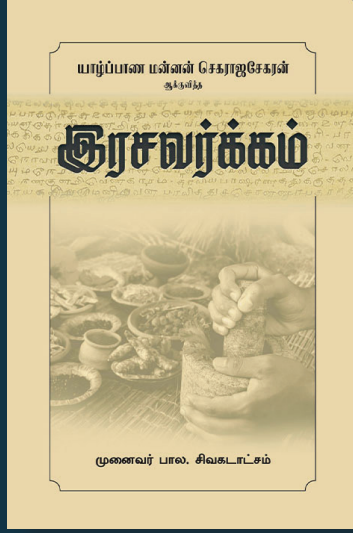
மழைவீழ்ச்சியை கணிப்பிட பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த பாரம்பரிய அளவீட்டு முறைகளான மரக்கால், ஆட்டுக்கால் என்பவை பற்றி ஆசிரியர் தற்போதைய அளவீட்டு முறைகளுடன் இணைத்து விளக்கியுள்ளமையானது தமிழர் மரபின் பெருமையை வெளிப்படுத்துகிறது. தொடர்ந்து, வடக்குப் பிராந்தியத்தின் வெப்பநிலை, மழைவீழ்ச்சி மற்றும் மேற்பரப்பு நீர்வளங்கள் பற்றியும் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. எட்டாவது தலைப்பில் வேறுபட்ட 16 மாநிலங்களின் அடிப்படையில் வடக்கு மாகாணத்தின் எதிர்கால வெப்பநிலைப் பங்கு எதிர்வுகூறப்படுகிறது. எதிர்காலத்தில் மழைவீழ்ச்சி நாட்களின் எண்ணிக்கை குறைவடையும், வெப்ப அதிகரிப்பு ஏற்படும் என்பவை விவசாயம், நீர்வளம் மற்றும் மக்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்படப்போகும் தாக்கங்களைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன. வடக்கு மாகாணத்தின் வெள்ள அனர்த்தங்களுக்கான வாய்ப்புகளும் தணிப்பதற்கான தந்திரோபாயங்களும் பற்றி ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. வடக்கு மாகாணத்தின் வறட்சி, இடிமின்னல் நிகழ்வுகள், காலநிலை அனர்த்தங்களும் பொருளாதாரப் பாதிப்புகளும், வடக்கு மாகாணத்தின் காலநிலை தொடர்பான பரிந்துரைகளும் பற்றியும் ஆய்வாளர் விளக்குகிறார்.

தற்போதுள்ள வானிலை அவதானிப்பு நிலையங்கள் 13இற்கு மேலதிகமாக, புதிதாகவும் பல வானிலை அவதானிப்பு நிலையங்கள் வட பிராந்தியத்தில் தாபிக்கப்படுவதுடன், பழையவற்றின் வினைத்திறனையும் அதிகரிப்பதன் தேவையை ஆய்வாளர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். மாங்குளத்தை மையமாகக் கொண்ட வடபிராந்திய வானிலை அவதானிப்பு நிலையத்தை உருவாக்குவதன் அவசியத்தை பாஸுந்தரம்பிள்ளையைப் (1981) போலவே ஆய்வாளரும் மீள வலியுறுத்துகின்றார். அத்துடன் கடற்பரப்பில் ஏற்படும் மாற்றங்களை அறிந்து கொள்வதற்கு கடல்சார்ந்த அவதானிப்பு நிலையங்கள் (OWOC) நிறுவப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும், காலநிலை மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளைத் திட்டமிட்டு முன்னெடுக்க வேண்டுமெனவும் பரிந்துரைத்துள்ளார்.

புத்தகத்தில் படங்கள், வரைபடங்கள் மற்றும் அட்டவணைகள் பல வழங்கப்பட்டுள்ளதாயினும், அவற்றின் அளவிலும் தெளிவிலும் மேலும் கவனம் எடுத்துக்கொள்ளப்படாவிட்டால், கருத்துகளை வாசகர் இலகுவாக ஒப்பிட்டு விளங்கிக்கொள்ள முடியும்; இதன் மூலம் தரவின் பெறுமதியையும் கணிப்பிடும் இயலுமையையும் பெற முடியும். அத்துடன் இத்தரவுகளின் ஒருமுகத்தன்மையைப் பேணுவதன் ஊடாக, வடபிராந்தியக் காலநிலை பற்றிய தெளிவான பிம்பத்தை மேலும் அர்த்தமுடையதாகக் முடியும். தரவுகளை எளிமைப்படுத்தி வழங்கும் போது புவியியல் பாடப் பின்னணியற்றோரும் அதனைப் புரிந்து கொள்வது மேலும் இலகுவாக இருக்கும். ஒட்டுமொத்தத்தில் இந்நூல், நிகழ்காலம் மற்றும் எதிர்காலத் தேவைகளைப் பிரதிபலிப்பதுடன், மண்ணினதும் மக்களினதும் இருப்புக்கும் நிலைப்புக்கும் அடிப்படையாகவும் உள்ளது. இதுபோன்ற ஆய்வு நூல்கள் மேலும் வெளிவர வேண்டும். 'வடக்குப் பிராந்தியக் காலநிலையியல்' காலம், இடம், நேரம் கடந்தும் பேசப்படும்!

எழுது

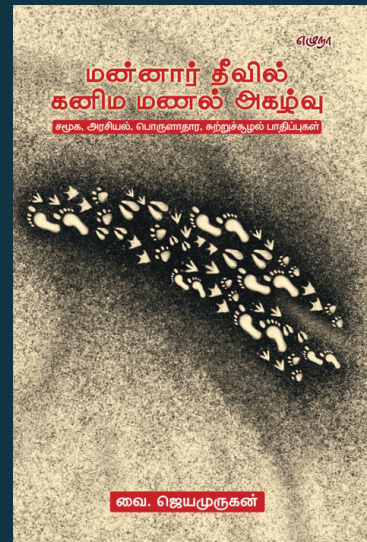
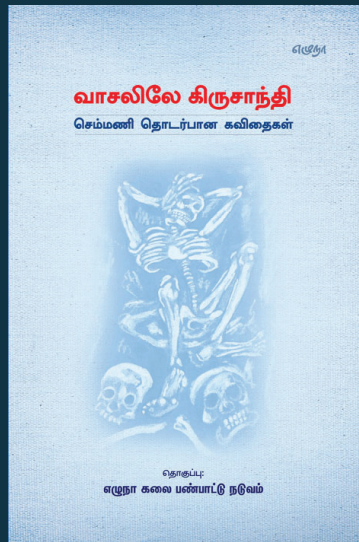
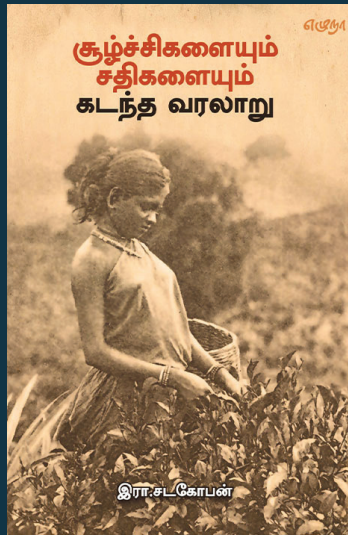
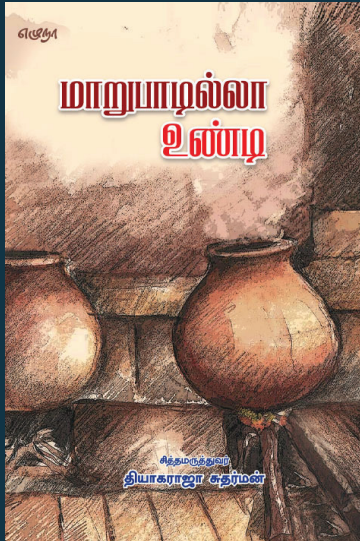
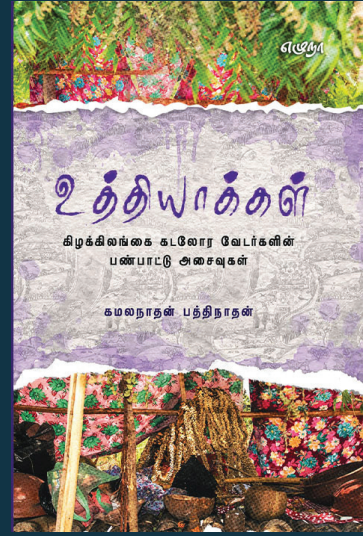
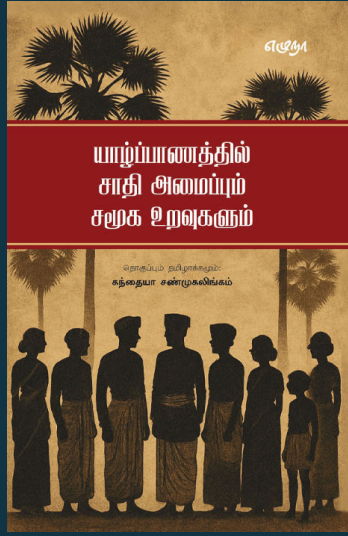
வெளியீடு

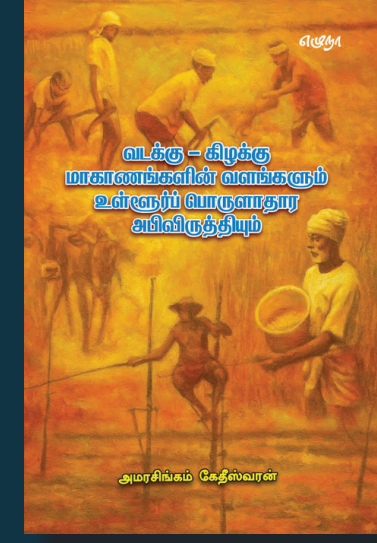
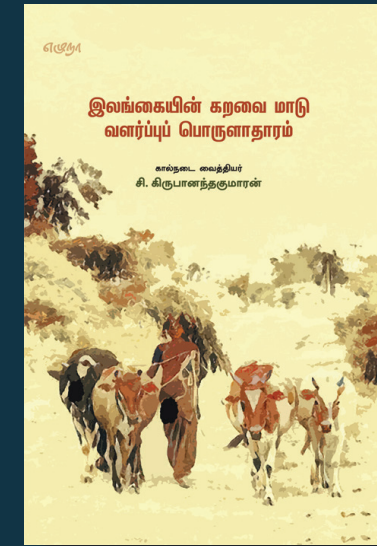
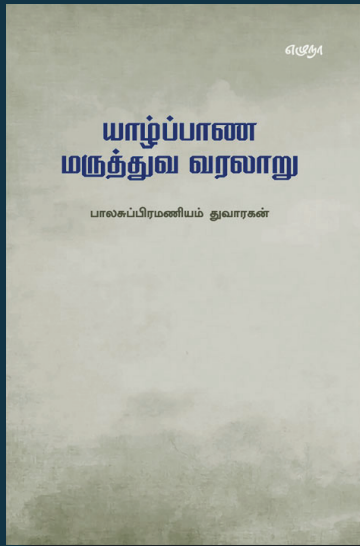
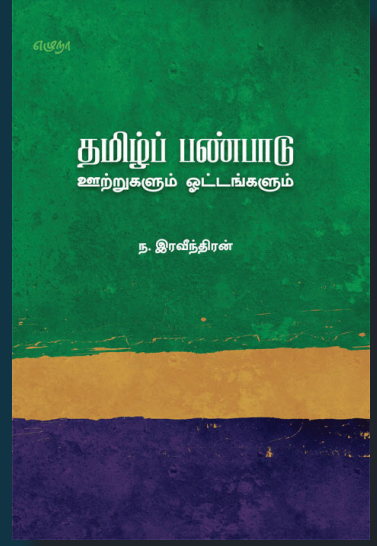

முன்பதிவுகளுக்கு

+94 777 97 5029

SEND MONEY to SRI LANKA

FIRST TRANSFER FEE FREE*

Immediate Payment to Any Account

Cash Pickup at any

get **5% Discount**
on Purchases

0207 341 7300
www.spoton.money

Authorised and regulated by the Financial Conduct Authority (FRN 510848)
SpotOn Money is a trading name of Monex International Limited, a company incorporated in England and Wales,
and registered as a money service business with HMRC (12161278)

* T & C Apply

Xebiro has multiple technology companies under its umbrella, whereby we help any organization with any of their technological service needs. These companies have been in operation for the last few years and have helped more than 200 companies worldwide. Our team works seamlessly with businesses around the world – from the UK, Canada, Australia, USA, Norway, Switzerland, France, Poland, Singapore, and Sri Lanka.

OUR GROUP OF COMPANIES

CodeLantic offers one-stop solutions in the field of custom web application, mobile app development and software solutions.

ExentAI aims to research and develop innovative solutions for problems arising across a range of domains and industries for users or customers using state-of-the-art AI technologies.

ITaffix is a leading technical support company providing 24/7 services supporting all the IT needs of businesses to resolve their core technical issues.

OntoMatrix is a full-service digital marketing company with flawless techniques and innovative ideas that assist the brands to reach the heights of success.

EmbryoZ offers an extensive investor database of seasoned industry professionals to connect with. In addition to this, we provide you with multiple supporting service providers to ease off your work.

BurgeonFirst is focused on closing the funding gap between the 'friends and family' stage and the Venture Capital stage.

FinAccDirect is a financial process outsourcing company offering outsourced bookkeeping services, outsourced tax preparation services and company secretarial services.

LegalLiaise is an independent boutique law firm trusted to meet the diverse needs of business clients around the world.

callOcare helps businesses reach out to their customers in the best possible way with 24x7 phone answering services, real-time reporting and 100% call recording facilities.

LeadHRM Services provide customized Human Resource Services to corporate houses and companies across varied industries that want their people to grow and achieve success

CSR INITIATIVE

NurtureLeap is a foundation that focuses on the youth of Northern Sri Lanka to create professionals by providing them real world training and exposure to international organisations.

London

#32 Spring Street,
Paddington W21JA.
Phone : +44 203 5001380
Email : contact@xebiro.com

Colombo

#7 - 3/1, Galle Road,
Colombo 06.
Phone : +94 112 559854
Email : contact@xebiro.com

Jaffna

#63, Sir Pon Ramanathan Road,
Kallady, Thirunelvelly, Jaffna
Phone : +94 212 212797
Email : contact@xebiro.com

Nimal Vinayagamoothy, CPA, CGA
Chartered Professional Accountant

nimal@nlraccounting.com

T: 416 - 494 - 4777

C: 416 - 888 - 1128

F: 416 - 613 - 2739

300-5200 Finch Avenue East
Toronto, ON M1S 4Z4

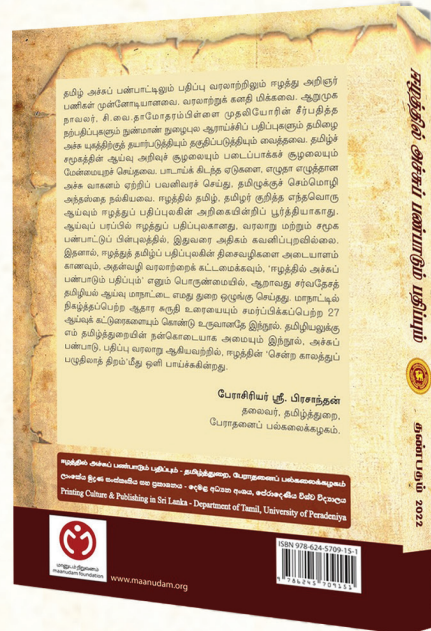
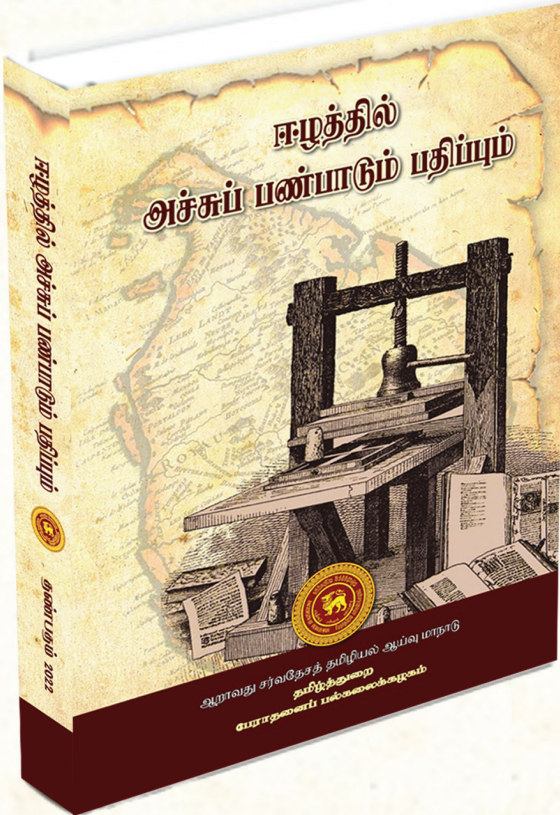
CPA CHARTERED PROFESSIONAL ACCOUNTANT

மானுடம் நிறுவனம்
maanudam foundation

நூல்சார் செயற்பாடுகள்

தமிழ் அச்சப் பண்பாட்டிலும் பதிப்பு வரலாற்றிலும் ஈழத்து அறிஞர் பணிகள் முன்னோடியானவை. வரலாற்றுக் கனதி மிக்கவை. ஆறுமுக நாவலர், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை முதலியோரின் சீர்பதித்த நற்பதிப்புகளும் நுண்மான நுழைபுல ஆராய்ச்சிப் பதிப்புகளும் தமிழை அச்ச யுகத்திற்குத் தயார்படுத்தியும் தகுதிப்படுத்தியும் வைத்தவை. தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆய்வு அறிவுச் சூழலையும் படைப்பாக்கச் சூழலையும் மேன்மையுறச் செய்தவை. பாடாய்க் கிடந்த ஏடுகளை, எழுதா எழுத்தான அச்ச வாகனம் ஏற்றிப் பவனிவரச் செய்து, தமிழுக்குச் செம்மொழி அிந்தல்தை நல்கியவை. ஈழத்தில் தமிழ், தமிழர் குறித்த எந்தவொரு ஆய்வும் ஈழத்துப் பதிப்புகளின் அறிகையின்றிப் பூர்த்தியாகாது. ஆய்வுப் பரப்பில் ஈழத்துப் பதிப்புகளானது. வரலாறு மற்றும் சமூக பண்பாட்டுப் பின்புலத்தில், இதுவரை அதிகம் கவனிப்புறவில்லை. இதனால், ஈழத்துத் தமிழ்ப் பதிப்புகளின் திசைவழிகளை அடையாளம் காணவும் அதன்வழி வரலாற்றைக் கட்டமைக்கவும் 'ஈழத்தில் அச்சப் பண்பாடும் பதிப்பும்' எனும் பொருண்மையில் 'ஆறாவது சர்வதேச தமிழியல் ஆய்வு மாநாட்டை எமது துறை ஒழுங்குசெய்தது. மாநாட்டில் நிகழ்த்தப்பெற்ற ஆதார கருதி உரையையும் சமர்ப்பிக்கப்பெற்ற 27 ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் கொண்டு உருவானதே இந்நூல். தமிழியலுக்கு எம் தமிழ்த்துறையின் நன்கொடையாக அமையும் இந்நூல் அச்சப் பண்பாடு, பதிப்பு வரலாறு ஆகியவற்றில் ஈழத்தின் சென்ற காலத்துப் பழுதிவாத் திறம் மீது ஓளி பாய்ச்சுகின்றது.

அனுசரணை:
மானுடம் நிறுவனம்
www.maanudam.org

யாழ் மணீனில்

வீடு, காணி,
வியாபார ஸ்தாபனங்கள்
வாங்குவதற்கு,
விற்பதற்கு அல்லது
வாடகைக்கு

நம்பிக்கையுடன் நாடுங்கள்

RE/MAX
ELITE

☎ 021 224 2855 | 0777 44 1113 📱

இடம்: இல. 115 கே.கே.எஸ் வீதி சுன்னாகம்
(பீப்பிள்ஸ் லீசிங் கட்டிட தொகுதி, 1^{ம்} மாடி)

BUY-SELL-RENT HOME AND LANDS

🌐 WWW.REMAXELITE.LK

WE PROVIDE THE CHEAPEST MINIVAN & CAR SERVICE ALL OF THE GTA & ONTARIO

ரொறொன்ரோ பெரும்பாகம் உட்பட ஒன்ராறியோ மாகாணம்
எங்கணும் மலிவான மினிவான் மற்றும் கார் சேவையை
நாங்கள் வழங்குகிறோம்.

கிழமை ஏழு நாட்களும் 24 மணி நேர சேவை வசதியுள்ளது.
அழைக்க வேண்டிய இலக்கம் 647-9723619

SS CAKES

Say "I Do" to Sweet Perfection!

Planning your dream wedding? Look no further!
At SS Cakes, we specialize in crafting exquisite
wedding cakes that are as stunning as they are
delicious. From classic elegance to modern
masterpieces, we'll design the perfect cake to
sweeten your special day.

 +94 76 347 0055

We do delivery around the world

வீடு என்பது ஞாபகங்களின் கலவை

காதல், சில்மிஷங்கள், கனவுகள், சிரிப்புகள், நேசங்கள், அரவணைப்புகள், தவிப்புகள், அடையாளங்கள், கூடல்கள், குதூகலங்கள் என நீங்கள் உறைவிடமாகும் யொழுதுதான் வீடு விலாசம் கொள்கிறது.

தற்போதைய நிலையில் நீங்கள் வீடொன்றை விற்பது அல்லது வாங்குவது குறித்து உங்களிடம் இருக்கும் கேள்விகள் மற்றும் சந்தேகங்களுக்கு என்னால் தெளிவாக விளக்கமளிக்க முடியும்.

நம்பிக்கையோடு என்னை அழையுங்கள் நல்லதோர் வீடு செய்வோம்.

Re/Max Community Realty Inc
ரமணன் சந்திரசேகரமூர்த்தி Bsc, MBA
வாக்குறுதிகள் அல்ல.
வாங்குவதற்கும் விற்பதற்குமான தீர்வு.
அலைபேசி: 416-290-6000

Xebiro has multiple technology companies under its umbrella, whereby we help any organization with any of their technological service needs. These companies have been in operation for the last few years and have helped more than 200 companies worldwide. Our team works seamlessly with businesses around the world – from the UK, Canada, Australia, USA, Norway, Switzerland, France, Poland, Singapore, and Sri Lanka.

OUR GROUP OF COMPANIES

CodeLantic offers one-stop solutions in the field of custom web application, mobile app development and software solutions.

ExentAI aims to research and develop innovative solutions for problems arising across a range of domains and industries for users or customers using state-of-the-art AI technologies.

ITaffix is a leading technical support company providing 24/7 services supporting all the IT needs of businesses to resolve their core technical issues.

OntoMatrix is a full-service digital marketing company with flawless techniques and innovative ideas that assist the brands to reach the heights of success.

EmbryoZ offers an extensive investor database of seasoned industry professionals to connect with. In addition to this, we provide you with multiple supporting service providers to ease off your work.

BurgeonFirst is focused on closing the funding gap between the 'friends and family' stage and the Venture Capital stage.

BUSINESS PROCESS OUTSOURCING

FinAccDirect is a financial process outsourcing company offering outsourced bookkeeping services, outsourced tax preparation services and company secretarial services.

LegalLiaise is an independent boutique law firm trusted to meet the diverse needs of business clients around the world.

callOcare helps businesses reach out to their customers in the best possible way with 24x7 phone answering services, real-time reporting and 100% call recording facilities.

LeadHRM Services provide customized Human Resource Services to corporate houses and companies across varied industries that want their people to grow and achieve success

CSR INITIATIVE

NurtureLeap is a foundation that focuses on the youth of Northern Sri Lanka to create professionals by providing them real world training and exposure to international organisations.

London

#32 Spring Street,
Paddington W21JA.
Phone : +44 203 5001380
Email : contact@xebiro.com

Colombo

#7 - 3/1, Galle Road,
Colombo 06.
Phone : +94 112 559854
Email : contact@xebiro.com

Jaffna

#63, Sir Pon Ramanathan Road,
Kallady, Thirunelvelly, Jaffna
Phone : +94 212 212797
Email : contact@xebiro.com

Protection For You & Your Family

Our services

- Life Insurance «
- Critical Illness Protection «
- Mortgage Protection «
- Travel/Super Visa Insurance «
- Dental & Medical Benefits «
- Disability Benefits «
- Long Term Care «
- Employee Benefits «
- RESP, RRSP & TFSA «

Are You Getting Million Dollar Advice?

Sritharan Thurairajah CLU, CHS

Life100

INSURANCE & INVESTMENTS INC.

416-918-9771 | 416-321-2500

info@life100.ca www.life100.ca

10 Milner Business Court, Suite 208,
Scarborough, ON M1B 3C6

Simple Solution in a Critical Situation